

Miloš Ivančić

FAŠIZEM ZA BUTALCE

Miloš Ivancič

Fašizem za Butalce

Osvežena spletna verzija.

Koper, 2023

ZA UVOD

Ta knjiga je bila natisnjena in prvič izdana leta 2018, to je sedaj njena spletna izdaja v obliki e-knjige. Vse kar sem napisal že takrat, so dogodki zadnjih let, sploh pa vojni v Ukrajini in Palestini, samo potrdili. Prav sedanje dogajanje razkriva, da je fašizem še vedno živ, le tako je mutiral, da se lahko v megli današnjih medijskih manipulacij zelo uspešno skriva in celo izdaja za naslednika liberalizma in celo edino pravo demokracijo.

S to knjigo bi vam rad pomagal, da bi že prej, preden kakšen butalski mojster Naca vrže železo v grmovje, sami ugotovili, kaj dela: lopato ali vile, in da to, kar bo skočilo iz grma, ni prišlo izpod njegovega kladiva, ampak iz gozda. Še enkrat bi vam rad povedal to, kar nam je Fran Milčinski že zdavnaj, da so njegovi junaki But(al)ci, njihov narod pa nič manj. Sicer pa smo to ugotovili že kot otroci, ko smo se ob branju smejali njegovim Butalcem.

Sedaj, ko smo odrasli in ko ne gre več za otroško fantazijo, ampak realnost, pa tega nočemo doumeti ali si priznati. Mogoče nas ime Butalci moti, saj nas preveč spominja na butce. A verjemite mi, da vas ali točneje nas, naše ljudstvo, nimam za butce, in tudi Milčinski nas ni imel, le opozoriti nas je hotel, da lahko to postanemo. Sam sem prav prepričan domoljub, ponosen na svoje prednike, na naš narod, na njegova velika zgodovinska dejanja in kulturo, ki zelo jasno dokazuje, da v njem prevladujejo dobri ljudje. Smo pa kot majhni vedno bili hlapci velikih in ti so nam zato, da bi nam gospodarili, da se jim ne bi upirali, prav zmešali glave. V Butalah, so jih celo prepričali, da lahko koči naredijo pravega živega volka. Saj poznate zgodbo o mlademu butalskem kovaču, ki ni vedel kaj bo prišlo izpod njegovega kladiva, vile ali lopata.

Najprej: tisto, kar je skočilo iz grma, ni bil volk, ampak podivjan pes, nemški volčjak.

Nek starejši Primorec, mi je nekoč dejal: »Ko so se hlapci in delavci uprli svojemu gospodarju, je ta nanje naščuval svoje pse, ko pa so psi okusili kri, so napadli tudi svojega gospodarja, saj je bil še najbolj rejen. Na koncu je moral svoje hlapce prositi, da prav oni te pse polovijo in pobijejo, saj jih sam ni bil sposoben. To je fašizem.«

V slovarju slovenskega knjižnega jezika piše, da je fašizem »diktatura finančne oligarhije med obema vojnama, zlasti v Italiji in Nemčiji«. S tem skoraj popolnoma soglašam, a kaj, ko ljudje tudi tega ne vedo ali pa nočejo vedeti, celo tajijo in trdijo, da je fašizem le nošenje črnih srajc in napadanje drugih držav, nacizem pa rjavih srajc in holokavst Judov!

Poznate razne oblike fašizma, od prvega italijanskega škvadrizma do kolaboracionističnega domobranstva?

Ali veste, da so fašisti najprej začeli napadati delavce in njihove otroke, da so začeli zažigati njihove domove in tiskarne že leta 1919?

Ali veste, da so fašisti najprej začeli preganjati in iztrebljati nas Slovence, veliko prej kot Jude, in da so pobili več Slovanov kot pa Judov?

Ali veste, da smo se Slovenci borili na barikadah z italijanskimi fašisti že leta 1921? ...

Ali veste, da je Adolf Hitler najprej podpisal sporazum s Poljsko, Francijo in Anglijo ter skupaj s Poljaki in Madžari napadel Čehoslovaško, Poljsko pa napadel šele po sporazumu s Sovjetsko zvezo, a se za začetek druge svetovne vojne vseeno šteje šele napad na Poljsko?

Fašizem ni samo oblačenje črnih ali rjavih srajc, risanje svastik in stegovanje roke, ni samo red in militarizem,

antisemitizem, ampak je še marsikaj drugega, s čemer bom dopolnil gornjo preveč kratko definicijo, da bomo lahko razumeli preteklost in tudi sedanost, vsaj kolikor je to možno.

Slovenci bi morali biti na fašizem posebej občutljivi, saj nas obkrožajo narodi oz. države, ki so bile pravi zgodovinski fenomeni fašizma: Italija je bila zibelka izvirnega *črnega* fašizma, Nemčija *rjavega* nacizma, Avstrija pa je poleg nacizma imela tudi svoj izvorni *heimwehrovski* klerikalni fašizem, kot so ga imenovali tigrovcu v svojem glasilu Svoboda, madžarska je razvila svojo obliko *aristokratskega* fašizma *puščičarjev*, hrvaška pa krvavo *ustaštvo*. Tudi mi Slovenci, ali vsaj ljubljanska škofija, smo imeli svoj fašizem, s svojo domobransko vojsko, ki je bila, tako kot pri ustaših in frankistih, zelo povezana s klerom. Ustaštvo je mešanica italijanskega klasičnega fašizma in klerofašizma, ki temelji na nacionalizmu in katolicizmu, domobranstvo pa je nadaljevanje bele garde ali točneje MVAC (Milizia volontaria antocomunista - prostovoljna protikomunistična milica) in slovenskega klerofašizma temelječega na hlapčevstvu svojemu gospodarju,

Rekel sem, da z omenjeno definicijo fašizma v SSDJ »skoraj popolnoma soglašam«, ne soglašam pa v celoti pa zato, ker menim, da fašizem ni bil omejen samo ta čas med obema svetovnima vojnama, ampak ima zelo globoke korenine in je še vedno živ, da se sicer tako kot virusne bolezni umiri in potuhne, vendar ob novih razmerah spet izbruhne na plan v neki novi mutirani ali križani obliki. O fašizmu bi morali govoriti, zlasti pa učiti v šolah takrat, ko ga ni, ko pride je že narejena škoda, se že širi kot rakava rana.

Sedaj je ponovno prišel ta čas. Oživel ni samo neki novi fašizem, počasi s pomočjo spleta in drugih množičnih medijev, novih malih in velikih pohlepnežev in celo nekaterih samozvanih umetnikov ponovno oživljajo celo njegovi protagonisti Benito Mussolini, Hitler in razni manjši nacionalni »junaki«. V

nekaterih državah slavijo celo najhujše vojne zločince. Je tudi to samo posledica ciklične popkulture, ali načrtna politika velikih gospodarjev sveta?

Fašizem z drugo svetovno vojno ni bil premagan, ampak le razbit. Njegovi gradniki, kot npr.: nacionalizem, rasizem, oblastništvo, pohlep, predrznost, populizem, manipulacije z množicami ... so preživeli, sedaj pa se novim pogojem primerno počasi povezujejo med seboj in poskušajo ponovno zavladati človeštvu.

Fašizem ni enkratni deviantni zgodovinski pojav, ampak nekaj, kar je v naši civilizaciji že od zdavnaj in se sčasoma v taki ali drugačni obliki pokaže v naših družbenih, zlasti političnih odnosih, nazadnje tudi v tako imenovanem neoliberalizmu. Če se spomnimo, da se je neoliberalizem začel v Čilu z rušenjem demokratično izvoljene socialistične vlade predsednika Salvadorja Aliendeja, potem lahko zelo upravičeno sumimo, da je tudi ta nova ekonomska doktrina le neka nova oblika fašizma, ki se pri nas kaže v odnosu do državljanov, delavcev ali potrošnikov, na Bližnjem in Srednjem vzhodu pa v vojnah, verskih fanatizmih, terorju...

Lahko bi tudi rekel, da so novi fašisti ta njihov novi fašizem, točneje mutirane fašizme, v skladu z razvojem svetovne politike celo demokratizirali. In ti niso več združeni v samo eni stranki, eni politični interpretaciji resnice in vizij, ampak v več strankah, skupaj z neoliberalizmom, nacionalizmom in populizmom pa skoraj v vseh. V vsaki so nekaj vzeli od nekdanjega Mussolinijevega in Hitlerjevega fašizma, ustaštva, kolaboracionizma ali pa Hirohitovega božanskega imperializma.

Politiki in njihovi mediji, ki se seveda razglašajo za demokrate, celo protifašiste, nas danes zasipajo z vsem mogočim, samo da pritegnejo pozornost, ki jim prinaša volilne glasove, oblast in kar se nanjo lepi, predvsem denar. V svojo politiko

vnašajo bolj ali manj prikrite metode in ideje fašizma. Nekateri zgodovinarji in drugi družboslovci ter posamezni novinarji opozarjajo na to, a kaj, ko jih tisti glasnejši popolnoma preglasijo z močjo kapitala, manipulacij in populizma. V to manipulacijo so se delno iz neznanja ali oportunitizma vključili tudi številni novinarji, ki še imajo dobro ime. Kot tisti novinar preteklega časa, ki so mu ob podelitvi diplome rekli, da so nam znanje prenašali zato, da bomo pomagali svet spreminjati na boljše, sem sklenil, da to, kar so me nekoč naučili moji profesorji, to, kar so mi povedali moji intervjuvanci, in zlasti, kar sem spoznal na lastni koži, tudi napišem in objavim. Da lahko to v miru preberete in premislite, seveda, če ugasnete televizor.

Da ne bo pomote: v tej knjigi ne tlačim vsega skupaj v isto košaro z napisom FAŠIZEM. Marsikdo bo rekel, da pretiravam, da je to, čemur pravim fašizem, samo naravni boj, in da smo tudi ljudje, naša družba ali civilizacija, samo del tega sistema ali te narave, kjer velike ribe jedo majhne in kjer roparice opravljajo naravno selekcijo. To je res, vendar človek ne ubija ljudi zaradi hrane ali ohranjanja svoje vrste, ampak zaradi osebnih koristi, raznih fanatizmov in celo lastnih užitkov. Slednje pa ne more biti sestavni del svobode in demokracije, sploh pa ne neke vrste, ki se ima za humano, svobodoljubno, demokratično in celo kulturno.

To ni več boj za preživetje vrste, ampak za prevlado neke »nove podvrste«, ki se zaradi svojega denarja ali moči ima za nadljudi. Dejansko pa gre le za neke degenerirane rakave celice človeštva, ki hočejo obvladati ves sistem.

Preprosto: s to knjigo vas hočem predvsem ozavestiti o tem, kaj je bil tisti zgodovinski fašizem, ki so ga danes politiki in njim podrejeni novinarji že večkrat popolnoma prebarvali. Želim vam razkriti njegovo genezo, razložiti, kako je preživel vojni poraz, pojasniti njegove nove pojavne oblike, tudi nove mutirane klice posameznih preživelih gradnikov, ki danes

izgledajo popolnoma nenevarne, a se lahko ponovno zlijejo v neke starim grozotam podobne ali popolnoma nove oblike fašizma. Torej nacionalizem, rasizem, ksenofobija, populizem, militarizem, fanatizem, pohlep po denarju in oblasti pa še marsikaj sami po sebi in vsak posebej niso fašizem, so le njegovi gradniki, ki pa se z medsebojnim povezovanjem in prevlado oblastnikov razvijajo v neke nove oblike fašizmov.

Pa še to:

Ker nisem znanstvenik in se tudi nimam za znanstvenika, ampak sem samo novinar, sem ta tekst napisal poljudno, razumljivo slehernemu, tako kot pripovedujemo po radiu, pišemo v časopisih in na spletu. Viri so navedeni v samem tekstu, tako da ne potrebujete prekinjati misli in iskati opombe, če pa bi jih radi poiskali, v spletni brskalnik napišite iskani tekst, geslo, še bolje tudi avtorja, in pritisniti veliko tipko z zlomljeno puščico »Išči«. To knjigo sprejmite kot dolg članek (razčlenjen zapis) z avtorskim komentarjem (osebno novinarsko razlago), ki so ga novi šefi nam starim novinarjem prepovedali, zato da so lahko prostor ali čas, v skladu z njihovim tolmačenjem demokracije in svobode govora, odstopili politikom in strokovnim manipulatorjem posameznih političnih strank, ki obvladujejo njihov medij.

VSEBINA

ZA UVOD 3

Fašizem 10

Strategija in metode 18

Mediji v službi diktature 24

Sinovi za vojščake 28

Oblastniški geni 31

Oblast 34

Oblastniki 40

Na vrhu oblastništva je kapital 56

Oblastniški populizem in

množice 58

Civilizacijske korenine fašizma 60

Nacionalna država, nacionalizem

in fašizem 71

Liberalizem 73

Nastanek delavskega razreda,

delavskega gibanja in ... 76

Boljševizem 78

Fašizem »a la italiana« 83

Prvi krvavi spopadi s fašisti 94

Protifašizem 98

Rimska volkulja je dobila mladiče

109

Španski fašizem ali klerofašizem

112

... nastanek fašizma 20. stoletja

115

Nemška mutacija fašizma 118

Pogled na fašizem s politično-

ekonomskega zornega kota 126

Mussolini in Hitler sta postala zgled »demokratičnemu« svetu 131

Druga svetovna vojna 141

Domači fašizem 151

Kolaboracionizem 164

Revolucija in državljanska vojna 179

Makartizem in novi imperializem 182

Totalitarizmi in diktature 185

Stalinizem: levica ali desnica 193

Fašizem hladne vojne 207

Razkroj Jugoslavije 228

Balkan je odlično igrišče 235

Slovenija v stalni hladni vojni 238

Janšizem 259

Totalitarizem kapitalizma 262

Neoliberalizem in neofašizem

272

Svet postaja vse manjši 282

Denar je sveta vladar 289

FAŠIZEM NAŠ VSAKDANJI 307

Fašizem je živ 310

Fašistične skrivalnice 331

Črni oblaki od vsepovsod 335

Verski fanatizem 341

Propaganda in manipulacije 349

Lažna demokracija 362

Kako prepoznati nove ali

sodobne fašizme? 370

Sodobni protifašizem 378

NE SMEMO POZABITI 382

FAŠIZEM

Fašizem je skupen izraz za skrajna nacionalistična, rasistična, osvajačna in totalitaristična desničarska gibanja, ideologije in politične sisteme, katerih cilj je zatreti svobodni razvoj človeške družbe. Je deviantna stopnja razvoja kapitalističnega sistema, novi red družbe, ki naj bi zaustavil naravni in svobodni razvoj človeške družbe, zlasti socialističnih idej, ter ohranil kapitalizem kot večni, od boga dan sistem.

V fašizmu sta se združila pohlep finančnega kapitala in objestnost političnih oblastnikov, ki so se, ali se še vedno, za doseganje svojih ciljev poslužujejo nacionalizma, rasizma, kolonializma, šovinizma, političnega ter verskega fanatizma pa tudi populizma in terorja. Za svoje prve žrtve, ki jih podelijo svojim bojevnikom, si izberejo svobodomiselnne in uporne posameznike ali skupine, ki hočejo izboljšati sistem ali družbo, in razne narodnostne, verske ali druge manjšine, svojo totalitarnost pa začnejo graditi z manipulacijami množic, ustvarjanjem sovražnikov, militarizmom in diktaturo. Fašizem izhaja iz živalskih genov človeške pokvarjenosti in samo njemu lastne pohlepnosti po oblasti ali točneje po kapitalu, ki je oblast. Najprej hoče obvladovati lastno skupnost ali narod, si podrediti v njem vse svobodno, samostojno in uporno, ga spremeniti v svojo moč ali orožje in nato nadvladati vse ostalo, ves svet.

Fašizem ni enkratni pojav 20. stoletja.

Fašizem, ali točneje njemu podobne predhodne oblike, poznamo že iz zgodovine (kaj pa je bil drugega odnos faraonov in oblastniške elite do sužnje in podjarmljenih narodov, rimski imperializem, katoliška inkvizicija ... vsi so se na najbolj nehumane načine borili za oblast ali jo branili). Pojem fašizem, kot ga uporabljamo danes, pa poznamo iz časov po prvi svetovni vojni in zmagoviti Leninovi brezbožni boljševistični revoluciji. Ta je bila še nevarnejša od marksističnega proletariata, saj je gradila na vseh izkoriščanih, ne samo delavcih, ampak tudi kmetih, torej na večini prebivalstva, njeni nosilci pa so postajali novi intelektualci proletariata.

Prej je država obvladovala množice z duhovščino, nato z birokracijo, ki jo je novačila iz vladajočega razreda, z razvojem industrije pa je bilo vedno več izobraženih učiteljev, tehnikov, inženirjev prav tako izkoriščanih, kakor so bili delavci za stroji. Velika svetovna gospodarska kriza, ki je izbruhnila dobrih deset let po prvi svetovni vojni, je dodatno

pospešila procese radikalizacije, ki pa jo je predsednik Franklin Roosevelt, vsaj v ZDA, presekal z »New Dealom«, z nacionalizmom nabita Evropa pa s pospešeno fašizacijo.

Vendar fašizem se ne bori samo proti delavskemu gibanju, sindikatom in komunizmu, ampak tudi proti svobodi, liberalizmu, demokraciji, političnemu pluralizmu, enakopravnosti med spoloma, pravicam manjšin, sploh pa proti humanizmu, pacifizmu in individualizmu, onemogoča vsako upornost in boj za pravice; vse, ki mislijo drugače kot oni ali ne priznavajo njihove nadoblasti ali njihovega reda, pa zatira. Je njihovo nasprotje. Najbolje ga spoznamo po njegovih zunanjih znakih simbolih moči in prevlade, ustvarjanju mitov, čaščenju junakov in obenem izkazovanju nadvlade, pri čemer je sposoben uporabljati najbolj nečloveške oblike ustrahovanja, izživljanja nad oklicanim sovražnikom, mučenje, pobijanje, etnocid in genocid. V absurd idejam, ki so se razvile iz liberalizma, ne poudarja materializma in tudi ne osebne lastnine ljudi, ampak veliki ali državni kapital. Vsak posameznik je le del stroja, to je države, ki deluje v skladu z ideološkimi cilji fašizma in njihovimi nosilci, če pa te vloge ne sprejme, je delec narave in se ga zmelje v prah. Fašizem se predstavlja kot nosilec novega, naprednejšega, celo revolucionarnega družbenega reda, in temu ne nasedajo samo posamezniki, ampak celi narodi.

V širšem pomenu bi ga lahko označili kot skrajno razčlovečeno obliko sle po oblasti in zatiranja svobodomiselnega ter uporniškega duha ljudi, ki jih elita želi imeti v oblasti. Lahko bi ga opisali tudi kot prilagodljivo razvojno ali mutirajočo obliko skrajnega oblastniškega kapitalizma, ki za to, da bi ostal edini ali univerzalni sistem, uporablja tudi nečloveške ali nemoralne strategije in metode boja. Fašizem je tudi boj oblastniškega dela ljudi proti naravnim zakonitostim svobodnega razvoja človeške vrste, pa ne samo nad človeštvom, ampak nad vso živo in neživo naravo. Za osvojitvev in utrjevanje oblasti so dovoljena vsa sredstva, psihopatski oblastneži pri njihovi uporabi pa so najbolj učinkoviti psihopati.

Z zornega kota razvoja demokracije, saj je ali še vedno prihaja na oblast predvsem z volitvami, ali točneje ob volitvah, to je glavnim instrumentom demokracije, je fašizem groba oblika nekdanje demokracije, ki je bila omejena le na najvišji sloj ljudi, po francoski revoluciji na razred, sedaj pa le na člane stranke, ki se zliže z elito starih oblasti, klera, monarhije, politike ...

S sodobnim ponorelim fašizmom 20. stoletja se soočamo zlasti zadnje štiri generacije. Naši stari starši so ga spoznali že ob koncu prve svetovne vojne kot podivjani *škvadrizem*, ki je zelo hitro prerasel v diktaturo fašizma. Iz Italije se je razširil v Španijo, kjer je dobil svetniški sijaj klerofašizma, in v Nemčijo, kjer so novi bogovi postali arijski nacisti, na Daljnem vzhodu pa se je zlil z japonskim cesarskim imperializmom. Ob uspešnem osvajanju sveta so se v raznih deželah razvijale razne oblike kolaboracionističnega fašizma. Nekateri za vse to skupaj uporabljajo tudi besedo nacifašizem. Najvišjo stopnjo človeške iztirjenosti je dosegel v nemškem nacizmu, največjo človeško krutost pa v hrvaškem ustaštvu. To so doživeli naši starši, moja generacija pa je preživela hladno vojno, v kateri so nam in na še vedno perejo možgane. Danes nisem prepričan več zakaj, ali zato, da bi nam izprali ali pa samo oprali stari umazani fašizem.

Sam pojem fašizem je danes obremenjen z vsebino iz časov pred drugo svetovno vojno in med njo, z Mussolinijem in s Hitlerjem, vendar pa so fašistično gibanje ali pa vsaj neke vrste fašisti obstajali že prej. Kaj pa so drugega bili ljudje, ki so se predstavljali za bogove ali za od boga postavljene vzvišene in večvredne ljudi, gospodarje s tolpmi oboroženih privržencev, pa čeprav so se kot križarji, inkvizitorji, konkvistadorji vseh vrst skrivali za križem.

Nekateri trdijo, da fašizma ni več in da je bil dokončno premagan z drugo svetovno vojno, če že ne s smrtjo Hitlerja pa s povojnimi poboji in atomskima bombama nad Hirošimo in Nagasakijem. Fašizem ni enkratni družbeni pojav, je del naše civilizacije, ki tli v naši človeški družbi, se spreminja in prilagaja ter vsake toliko časa izbruhne na plan v vsej svoji grozi. V človeški družbi je v mutirajočih oblikah prisoten že od pamtikeva, od takrat, ko so se odpadniki človeške vrste začeli organizirati in prevzemati oblast. Spomnimo se rimskih osvajanj, njihovih križanj, srednjeveške inkvizicije, osvajalnih kolonialnih vojn, rasizma in pobojev poganov, pobojev meščanskih revolucionarjev...

Fašizem je popolno nasprotje humanizma in naravnega razvoja.

Za človeka je, tako kot za vsako živo bitje, popolnoma normalno, da se bori za svojo samoohranitev in razvoj, do neke mere tudi za prevlado na svojem teritoriju, vendar mora živeti in se razvijati v sožitju z svojo vrsto in vso naravo. Nikakor ni normalno, in tudi življenje ne bi bilo več možno, če bi v naravi prevladala samo ena živa vrsta ali ena ideologija.

Taka želja po popolni prevladi je zelo podobna razvoju rakavih celic. Fašizem ni samo negativni del človeške kulture, ampak tudi narave – je kolektivna oblika oblastniškega egoizma in zverinstva, in kot taka popolno nasprotje ne samo humanizma, ampak tudi naravnega sožitja.

Kot dokaz teorije akcije in reakcije se je fašizem rodil prav v zibelki humanizma, to je Italiji, in dosegel svoj vrhunec v deželi protestantizma, Nemčiji, zašel pa v deželi vzhajajočega sonca, Japonski. Tam se je z atomskima bombama končala njegova vojna za totalno prevlado.

Človeštvo se izredno hitro razvija, žal veliko hitreje tehnično ali materialno kot pa duhovno. S tega zornega kota ljudje vedno bolj živimo, v svojem kulturnem človeškem ali duhovnem bistvu pa zelo zaostajamo. Stara grška tragedija Sofoklejeva Antigona še vedno polni gledališča, s svojo aktualnostjo se zdi, kot da je napisana za sedanji čas; Vergilov ep Eneida ni samo zgodba o nastanku rimskega imperija (sicer ni toliko znana, a bi morala biti), ampak je zgodba o beguncih, torej tudi o Ameriki, Avstraliji in o sodobni reki ljudi na poti v naročje zavedene Zevsove ljube Evrope. Da jo je Zevs dobil (spolno zlorabil), zagotovo ni bila dovolj samo njegova božanska moč, ampak je uporabil tudi laž.

Kakšne laži pa so leta 2017 silile afriška dekleta v Evropo? V časopisu smo lahko prebrali, da so iz Sredozemskega morja, morja naše civilizacije, potegnili šestindvajset trupel nigerijskih najstnic, begunk, starih od štirinajst do osemnajst let, ki so jih njihovi tihotapci v deželo svobode, demokracije in izobilja očitno najprej posilili, nato pa jih, da bi se znebili dokazov, pometali s čolnov v morje? Pa ne v naročje Pozejdona, Zevsa ali naslednikov boga Zaratustra, ampak boga Denarja!

Tudi odnos do narave ni boljši, kot je bil v času starogrškega boga Zevsa ali staroslovanskega Svaroga, ko so požigali cele gozdove, da so lahko dobili nova polja. Danes imamo še veliko bolj učinkovita sredstva za njeno uničevanje. Danes uničevanje gozdov v Latinski Ameriki izgleda bolj delo Luciferja kot pa ljudi, ki bi radi živeli. Gre za ljudi, ki bi radi obogateli zato, da bi imeli oblast. Ti so enako pohlepni do narave, kot so nekoč bili fašisti do drugih ljudi, narodov in ras.

Nekoč se je človeštvo razvijalo počasi, danes pa vedno bolj divjamo. Dokler človeštvo ni doseglo določene stopnje razvoja civilizacije, so bila iztrebljanja celih rodov in plemen normalno in »dovoljeno« početje: spomnimo se, kaj so Stari Grki naredili s premaganimi Trojanci, kaj Rimljani z zajetimi barbari in kristjani, kaj križarji z muslimani, Turki s

kristjani, španski konkvistadorji z ameriškimi domorodci, Američani z Indijanci ... Pa so vse počeli v imenu svojega boga, ki so ga ideološko oblikovali za potrebe svoje nadvlade.

Fašizem je rak sistema.

Vendar takrat človek ni imel orodij in orožij, da bi si podjarmil ves svet. Tudi zlata ni bilo toliko, kot je danes denarja, še več pa je objestniške moči. Ta ne temelji samo na orožju in atomskih bombah, ampak predvsem na nakopičenem kapitalu, zakaj prav z njim se da kupiti ali na razne načine podrediti skorajda vse ljudi. Razvili smo tudi velika znanja, a od matematike naprej so bila po večini namenjena še večjemu bogatenju bogatih in obvladanju drugih ljudi (narodov, držav), in to vedno s ciljem prilaščanja in izkoriščanja tega, kar ti ljudje imajo, če ne drugega, pa njihove kupne moči. To je sistem, sistem pa pomeni, da je namenjen sam sebi, da sam ustvarja nove enote, kakršne potrebuje, pa naj bodo to celice v človeku ali pa ljudje v družbi, ki bodo delovali samo zato, da se bo sistem ohranjal, razvijal in tudi prevladal.

Vsak sistem ima svoj red, pravila, ki po nekih naravnih zakonih vodijo njegovo delovanje. Vesolje se spreminja po principih evolucije in revolucije - preprosto povedano: širi se razvojno ali postopno, pa tudi z eksplozijami. Če rečemo, da se naš sončni sistem vrti in počasi ohlaja, je to evolucija, ko pa se je zaradi stopnje razvoja ali nekega dogodka na našem planetu rodilo življenje, je bila to revolucija ali sprememba, ki je bistveno spremenila razvoj sistema. Podobno se dogaja pri človeku ali družbi. Človek kot bitje je prav tako nek sistem, ki raste in se razvija, včasih s pravimi preskoki. V svojem življenju doživi najmanj dve revoluciji: ko se rodi in ko umre. Že mi sami pri sebi pogosto ugotavljamo, da naš razum poskuša spremeniti pravila delovanja tega sistema in ga privede do poškodb, bolezni in celo nenamerne ali namerne uničenja, kot sta npr. prometna nesreča ali samomor.

Človeška družba je še bolj kompleksen sistem. Tudi ta se razvija po nekih naravnih pravilih, ki se skozi čas prilagajajo razvoju in kažejo kot družbeni redi, a v njej se vedno najdejo nekateri, ki bi ji radi predpisali nova pravila, nov sistem delovanja. Tudi to je lahko do neke mere naravno, a le, če so ta pravila v korist razvoja in rasti celotnega sistema. V njem pa se vedno najdejo posamezniki in skupine, ki bi rade ta razvoj utirile samo v lastno korist, celo totalno oblast. Te skupine se lahko

razvijajo zaradi iskanja skupinskih koristi, lahko pa tudi posameznika, ki prevzame kontrolo nad skupino, ki začne v ta namen razvijati nove člene in skupine ali organizacije, ki se lahko spreminjajo v prave podsisteme, ki zahtevajo nov ali svoj red. To je počel tudi fašizem.

Fašizem je zgodovinska koncentracija človeškega zla

Pri izvornem fašizmu in tudi njegovih razvojnih oblikah gre za boj za totalno oblast nad lastnino in nad svobodno voljo ljudi, pri tem pa se poslužujejo znane stare doktrine božanstev ali »od boga izvoljenega ljudstva, ki ima večje pravice od ostalih«, tako tudi kulta osebnosti, ki je prav tako »od boga dan« le redkim posameznikom. Preberite si vsaj peto Mojzesovo knjigo Svetega pisma, nato pa še kaj o sionizmu, pa s tega zornega kota pogledajte na razvoj romanskega prafašizma, nemškega nacizma in tudi sedanje obnašanje izraelskih oblasti do Palestincev, pa boste tudi tu našli korenine fašizma in njegovega razvoja.

Fašizem v vseh svojih razvojnih oblikah vključuje ali združuje večino negativne politične prakse iz zgodovine človeštva. Če se v tem razmišljanju spomnimo na večni boj med dobrim in zlim, potem lahko rečemo, da uteleša negativne demone, Luciferja. In če je Bog vse načrtno ustvaril, zakaj je ustvaril tudi zlo in celo prvega oblastneža, ki mu je hotel prevzeti prestol? In zakaj mu je dovolil, da je najprej osvojil sveto mesto Rim?

Ta se je pod imenom fašizem najprej razvil in tudi zavladal v Italiji, prvič že zaradi starega Rima in tudi novega, kjer so gospodarji bali idej lastnega humanizma, ki je že prerasel v komunizem. Italijanski nacionalisti pa so že dolgo sanjali o obnovitvi nekdanjega Rimskega imperija, a je bil kapital svobodnih in razkropljenih podjetnikov premajhen za tako velik cilj. Oblastniki, ki so dobro razumeli tisti čas in nastale razmere, so lahko svoj kapital ali moč združili s skrajno nacionalistično politiko v novo korporativno moč ali črno silo, imenovano fašizem.

Fašizem je tudi pohlep po tujem bogastvu, ozemlju. Italijani so sicer sanjali o eksotičnih deželah v Afriki in rodovitnih poljih Panonske nižine, a začeli so z iredentizmom, zasedbo naših krajev. Nemci so podobno začeli z množičnim pobijanjem v svojih kolonijah v Afriki, nato pa sprožili pri svojem narodu pohlep sosednjih deželah Češke, Poljske, Beneluksa in Francije, kjer so živele njihove manjšine, in seveda toplemu Jadranskemu morju in ruskih prostranstvih in bogastvih. Podobno so Japonci razvijali

sojve zahteve do Koreje, Kitajske, Indokine, Filipinov in celega Tihega oceana, pa Poljaki do Rusije, Češke, Slovaške in Ukrajine, Madžari do Prekmurja, Češke in Slovaške, Hrvati do Bosne in celo do »Alpske Hrvat-ske« - Slovenije.

Belfast Telegraph News Opinion Business Sport Life Ent

Palace 'could have released Queen's Nazi salute film'

Handout photo taken from the Twitter feed of @TheSun of The Sun front page showing a still of footage from 1933 that shows a young Queen performing a Nazi salute with her family at Balmoral.

July 19 2015 03:12 AM

Fotografija iz filmskega posnetka britanske kraljeve družine, iz leta 1933, ki prikazuje kako jih princ, bodoči abdicirani kralj Edvard uči nacistični pozdrav. Deklica v sredini uje bodoča kraljica Elizabeta II. (Vir: www.belfasttelegraph.co.uk)

Fašizem je torej tudi neka nova razvojna stopnja kolonializma ali točneje imperializma, ki cele narode in rase, ves manj razviti svet, postavlja v še hujšo obliko suženjstva, ki pa ni povratek v sužnjelastniški sistem, ampak le nadgradnja kapitalizma. Prva svetovna vojna pa teh vprašanj in

želja po novi delitvi sveta ni razrešila, ampak samo še zapletla, saj poražena Nemčija in celo zmagovita Italija nista dobili novih kolonij. Fašizem je tudi višja stopnja imperializma in je z rasizmom, ki deli ljudi na več in manj vredne rase, tudi nasprotje ideji komunističnega internacionalizma, po katerem smo vsi ljudje enaki; delimo se le na izkoriščane in izkoriščevalce.

Fašizem je tudi popolno nasprotje humanizma, za njega je posameznik popolnoma nepomemben. Prvo je stranka, potem pa država, pri klerofašizmu pa cerkev kot institucija. Človek je le vojščak države in stranke, ki ga nagrajujeta s slavo ter položaji ali pa kaznujeta. Še največ pa pove znani Mussolinijev rek: »Država je vse, ničesar ni zunaj nje, nič se z njo ne more primerjati.« Dejansko pa gre za manipulativno farso, v kateri si je fašistična stranka prav z vzpodbudo kapitala prilastila državo in si jo začela deliti. Delavski razred je oklicala na večvredni narod in ga na račun zaslužnjevanja drugih pritegnila na svojo stran oz. v svoj sindikat. Tako si je kapital zagotovil idealne pogoje: ubogljivo delavsko elito, poceni suženjsko delovno silo, vire surovin in tržišča. Tako sta država in celo državljani, ljudje, postajali lastnina politične elite, ki se zliva s kapitalsko finančno lastnino, fašizem pa idealen politično gospodarski sistem.

Mogoče se vam katera od mojih trditev zdi preveč trda ali celo drzna. Vzemite jo kot provokacijo za vaše razmišljanje o iskanju prave.

Fašizem 20. stoletja se je vedno najprej razvil znotraj državnih meja, nato pa je s pomočjo politično prepričanega naroda začel za kapital osvajati nove vire surovin, brezplačne delovne sile in trg. Tega pa ni počel tako kot Aleksander Veliki pa tudi kralji evropskega srednjega veka, ki so svojim bojevnikom dajali fevde, ampak le izbranim posameznikom, veliko večino pa si je prisvojil kapital. Pri njem gre za imperializem novega od politike vodenega korporativnega kapitala, ki naj bi najprej prevladal v Evropi in od tu osvojil tudi druge celine. Za Italijane je bilo središče sveta Rim... za Nemce Berlin... za Japonce Tokio ... S tem, kateri bo to dejansko res postal, se takrat še niso javno obremenjevali, ta končni boj med volkovi bi se odvil šele po skupni zmagi in pokoritvi vsega sveta. Vojna je »premešala karte«, po njej se je seveda igra nadaljevala, vendar z drugimi glavnimi igralci, tri so, tako kot v kavbojskih filmih, odnesli iz salona z nogami naprej.

Na kratko lahko tudi rečemo, da je fašizem politični odsev velikega kapitala, ki mu ni dovolj, da obvlada samo bogastva, ampak hoče tudi vse človeštvo, od slehernega posameznika, ki si upa misliti drugače, sploh pa obvladati njegove organizacije, zlasti pa države spreminjati v svoje orodje ali t.i. »globoke države«. Z mitološkega zornega kota bi lahko rekli, da je bog dal oblast na zemlji demonom. A prav ob njihovem naskoku na Olimp jim je rdeči bog vojne Ares vrgel na to pot ogromno skalo, ki jim ni samo presekala poti, ampak jim pokazala, da jih lahko vse pomendra.

Z oktobrsko revolucijo je namreč Vladimir Ilič Lenin, kljub svari-
lom Karla Marxa, da je treba delavsko revolucijo izpeljati najprej v najbolj
razvitih državah in to z ozaveščenim proletariatom, dokazal, da je le-ta
možna tudi z nevednimi in sestradanimi kmeti, seveda, če se jih poveže z
delavci in inteligenco. Ideje boljševikov so tako začele razburjati ne samo
delavce, ampak tudi verno kmečko prebivalstvo, zlasti v Italiji in Nemčiji,
ki ju je vojna in nato tudi povojna obnova spravila na kolena. V premagani
Nemčiji je med vzroke razvoja fašizma treba šteti tudi revanšizem. Tako
oblastniški kapital kot tudi cerkev, ki se je bala ateizma, sta hitro spoznala,
da je prav fašistična diktatura najbolj učinkovit odgovor, pa ne samo Le-
ninu, ampak predvsem Antoniu Gramsciju in Rosi Luxembourg.

Oznaka *fašist* je vsaj za nas Primorce ena najhujših in celo psovka. Ta ne pomeni samo, da gre za člana fašistične stranke, človeka fašistične ideologije, škvadrista v črni srajci, ampak predvsem da je to pokvarjena objektna oseba, družbeno nevarna, človeški izrodek, ki uživa celo v ubijanju in mučenju, zahrbtnež, hinavec, izdajalec ipd.

Strategija in metode

To, kar je bilo opisano pod prejšnjim naslovom, so osnovne značilnosti fašizma. Cilj pa je - poenostavljeno povedano - totalna oblast. To je zelo zahteven cilj, in da bi ga dosegli, so morali razviti zelo močno orožje ali strategijo ter metode, ki so vključevale vse že preizkušene in številne nove načine boja za oblast. Njihova strategija je temeljila predvsem na nacionalizmu, protikomunizmu, rasizmu, šovinizmu, militarizmu, imperi-
alizmu, razen v Nemčiji pa tudi na verskem fanatizmu. Obenem so se predstavljali kot edina prava stranka domoljubov, delavcev in kmetov ter obenem borcev proti brezbožnemu komunizmu.

Mussolini se je pri marsičem zgledoval po antičnemu Rimu, njegovem osvajalnemu imperializmu, osebno pa zlasti po velikih diktatorjih. Pri strategiji in taktiki se je zelo držal njihovega starega reka *Divide et impera*, torej *Deli in vladaj*. To geslo je še dodelal, ni pa ga uporabljal samo za delitev oblasti in pravic svojim zaslužnim pa tudi nevarnim bojevniškimi konkurentom, ampak še bolj za delitev ljudi, za ustvarjanje razdora, kolaboranti, s korupcijo, nepotizmom... Svojim poveljnikom je dajal posebno obliko oblasti, ki so jo imenovali *Carta bianca*, torej nepopisan list, na katerem sta bila le njegov podpis in pečat. Tako so lahko fašisti počeli, karkoli so hoteli, tudi pobijali, mučili, zapirali ljudi in za to jim ni bilo treba odgovarjati. *Carta bianca* oz. te posebne pravice fašistov so bile privilegij, s katerimi so si lahko privoščili celo več kruha in iger, obenem pa tudi neka oblika zastraševanja naroda. Drugače povedan: niso samo pretepali, požigali in pobijali, tudi posiljevali in kradli so in si z mučenjem ljudi privoščili krute zabave, ki niso bile več primerljive s tistimi, kar se je nekoč dogajalo javno v arenah. Igre za tiste, ki se niso navduševali nad škvadrizmom pa je poskrbel z razvojem kinematografije. To, kar so počeli v njihovih mučilnicah, še najraje z ženskami, je bilo huje kot nekdanje križanje. Kruh pa je fašizem delil tudi z javnimi deli, s katerimi je nudil zaposlitev in obenem preseljeval množice. Na ta način je priselil v Trst okrog 20 tisoč delavcev z juga Italije, več tisoč pa v Istro.

Nacisti so bili pri izživljanju nad ljudmi in mučenju nekoliko bolj zadržani. Na Tržaškem, v Rižarni in mučilnici na Trgu Oberdan so najhujša mučenja opravljali njihovi kolaboranti, sicer pa so bili oni bolj industrijski narod in so tudi množično pobijanje izpeljali na bolj »industrijski način«, z množičnimi uničevalnimi taborišči. *Deli in vladaj* pa so še uspešneje izvajali s Quislingi, Petaini, Paveliči, Rupniki in njim podobnimi narodnimi izdajalci ter njihovimi vojščaki.

B. Mussolini: »Verjeti, ubogati in se bojevati!«

Za metode delovanja so zlasti uporabljali zastraševanje s terorjem in vsem ostalim, kar pri ljudeh sproža strah (tudi peklom), vojaško disciplino in ubogljivost, obenem pa zelo načrtno širili propagando in raznovrstno manipuliranje z ljudmi. Pri tem niso uporabljali samo laži, kot se danes poenostavlja, ampak so tudi rušili nekatere stare moralne vrednote in povzdigovali nove. Svoje pristaše so zelo očitno nagrajevali z vsemi privilegiji, nasprotnike pa poniževali na nivo živali. Svoje narode so prepričevali, da so večvredni, junaški, bolj kulturni in da imajo že po bogu

ali naravi več pravic kot ostali manjvredni narodi in rase. To so jim tudi dokazovali s praktičnim odnosom do manjšin in drugih manjših narodov, z njihovim pobijanjem, zapiranjem, mučenjem, zaslužnjevanjem. Kar je najhuje, to je bila tudi njihova metoda krepitve borbenosti ali točneje krvoločnosti lastnega naroda.

Tako se začena graditi spiralo sovražnosti: laži, strah, nacionalizem, šovinizem, rasizem se vedno bolj razvijajo, širijo in krepijo sovraštvo ter povečujejo njegovo učinkovitejše izvajanje represije, dokler ne preidejo v fanatizem, ki združuje ljudi v pobesnelo drhal.

Ljudje smo družbena bitja, saj sami ne moremo živeti, kakšno leto ali celo desetletje že, vendar se ne moremo brez koga drugega drugačnega spola niti razmnoževati. V svojem razvoju smo kot posamezniki odvisni od staršev kar eno četrtno svoje življenjske dobe (mačke, psi in razni drugi sesalci le eno desetino). Res od njih ogromno dobimo, a tudi zgubimo, vsaj glede samostojnosti. Od nekdanj živimo v skupinah, ki nam omogočajo našo družabnost, varnost, preživetje in seveda tudi razvoj. Med seboj smo lahko različni tudi po svojem pogledu na svet, imamo drugačen svetovni nazor. Na to vpliva vzgoja, tako staršev kot družbe, torej tudi okolje, prostor in čas, v okviru tega šola in mediji, znanje in razgledanost, pa seveda tudi naša sposobnost dojemanja ali inteligenčni kvocient – le tako lahko ločimo zrnje od plev.

Na srečo imamo ljudje v sebi vgrajene bolj dodelane obrambne sisteme, kot so protivirusni programi. Nimamo samo podatkov ali informacij ter programov za njihovo obdelavo, ampak tudi naše osebne emocijske in intuicijske presoje. Ne samo privzgojeno, ampak celo prirojeno imamo svojo nejevernost, skepso, seveda ne vsi enako. Nimamo samo razvitega sistema logičnega razmišljanja, ampak tudi sklepanja, kot na primer, kaj je vzrok in kaj posledica – pa ne samo na osnovi nekaterih dejanj, ampak tudi naših čustvenih in razumskih odnosov. Nimamo samo čutil, s katerimi preverjamo svoje okolje in informacije, ki nam ji to oddaja, ampak celo svoj svetovni nazor, ki nas lahko zavira. Ščiti nas že naša narava, da smo si drugačni. Še bolj nas ščiti povezava z našimi družinami, prijatelji, somišljeniki, toleranca do drugih, na neke načine celo družbeni sistem, sploh pa kultura. Vendar očitno premalo. Tisti, ki imajo željo vladati nad nami, so našli luknje ali gumbe, s katerimi lahko predrejo ta naš oklep. Te luknje so nam celo prirojene, kot na primer strah, ki nam zamegli razsodnost. Če jih mi te luknje mašimo z našim znanjem, samozavestjo

itd., jih oni znajo vrtati in širiti, prodirati do mehkega tkiva in nato z manipulacijami širiti svoje viruse.

Epidemija vrez virusov

Ena izmed takih lukenj je omejenost našega znanja, ki nam ne omogoča spoznavanja neke absolutne resnice, ki bi bila naš oklep. Ob tem moram dodati na videz absurdno trditev, da je to celo naša prednost, sicer bi se nam, tako kot žuželkam na neki stopnji, ki jo določa njihov oklep, zaustavile možnosti razvoja. Z nami se na veliko manipulira, prav hudo manipulira. Vere in politične ideologije sploh trdijo, da je edino pravilna le njihova resnica. Ne gre samo za filozofsko ali znanstveno, ki je popolnoma normalna in celo koristna, ampak tisto spolitizirano in oblastniško, s ciljem obvladovanja posameznikov in množic. V tem prepričevanju o edini resnici je bilo veliko mrtvih, pa ne samo na grmadah, ampak predvsem v vojnah, v katerih so nekateri bili in so še vedno za uveljavljanje svoje resnice pripravljeni pobijati druge, ki verjamejo v drugega boga, preroka, razumnika ali pa samo v ideje.

Naša usoda, naš razvoj je odvisen predvsem od družbe, v kateri živimo. Družba je urejena množica, ki ima v sebi funkcije sistema. Torej na posameznika se lahko ali celo najbolj enostavno vpliva preko družbe, še lažje preko neurejene množice. Množice se ne manipulira samo s politiko, mediji, vero, šolo in kulturo, ampak tudi s trdo roko ali represivnimi organi, to je s policijo, vojsko, zakonodajo in sodstvom ter neformalnimi skupinami pritiska, ki kaznujejo tiste, ki mislijo drugače, pa si to celo upajo povedati, torej s strahom. Spomnimo se na fašistično zastraševanje z zakonodajo in škvadrmi z ricinusovim oljem, pretepanjem in požiganjem, na nacistično pobijanje talcev ali pa na Stalinove gulage.

Strah je eno najhujših orožij za obvladovanje ljudi, ta pa ne da samo dviguje pritisk in ustvarja stres, ampak tudi znižuje odpornost ali obrambne mehanizme pred lažmi, raznimi dezinformacijami in upornostjo. Strah povzroča tudi sovraštvo, ki se ga lahko z nekaterimi manipulacijami izkoristi tudi za napade in vojne.

Nekoč se je ustrahovalo predvsem s fizičnimi kaznimi, danes pa z odvzemom svobode in javno sramotitvijo po medijih. Sodobna družba je pozabila, kaj vse se je počelo v kolonijah, kjer je bilo dovoljeno vse, kakšne strahote so tam počeli »najbolj kulturni« narodi, kaj vse so počeli Španci z Indijanci, Belgijci s prebivalci Konga, Angleži z aborigini,

Nemci in Italijani v afriških kolonijah, Japonci v Aziji. Celo to, kar so Francozi počeli v Alžiriji po drugi svetovni vojni, je šlo v pozabo ...

To, da aborigin ni človek, so Angleži lahko prepričali svoje kolonizatorje že na osnovi zunanjega izgleda, nerazumljivega jezika in nedojemljive kulture, vendar, kako človeka prepričati, da tvoj sosed ni človek. Tu pa je prišlo v poštev staro prirojeno rivalstvo s sosedi, ki ga je že kapitalizem razvil v nacionalizem, sedaj pa ga je bilo mogoče nadgraditi še z nacizmom. Tu si je treba sovražnike ustvariti in o tem prepričati svoj narod, nato pa še ves ostali svet. To je najlažje storiti z jezikovnimi ali narodnimi manjšinami, ki bi se rade priključile k svojemu narodu, ali pa porajajočimi in prebujajočimi se narodi, ki bi radi imeli svojo samostojno državo. Na njih je treba tako pritisniti, da se bodo kar sami začeli upirati ali točneje boriti za preživetje. Tako je italijanski fašizem najprej našel tujega sovražnika v Slovencih. Pri Nemcih je bilo večje sovraštvo do sosednjih narodov, kjer so živele njihove manjšine, in do tistih, ki so jim morali plačevati vojne reparacije. Poljaki so si našli sovražnike v Rusih, Ukrajinci v Poljakih, Hrvati v Srbih in tako naprej. Primorci bi lahko rekli, da so Italijani svoje butare nezlomljivih palic povezali prav s trakovi kože, ki so jih izrezali iz slovanskih hrbtov.

To krvoločnost je fašizem v notranjosti Italije najprej uporabil za čistke v svojem narodu, zlasti upornih delavcev in socialistov ter komunistov. Ker je bilo teh več kot njih, so se najprej sami izdajali za delavsko levico. Fašizem je znal zelo dobro nagraditi svoje privrženca, veliko bolje kot katerikoli sistem do takrat. Vsak fašist je dobil delo, njegovi otroci pa pravico do nadaljevanja šolanja po končani osnovni šoli. Če si se včlanil v fašistično stranko, si dobil tudi dovoljenja za obrt ali za gradnjo hiše. Fašist je na sodišču tudi vedno dobil pravdo proti nefašistu itd. Celo oporoko so lahko razveljavili, da je fašist dobil več kot njegov brat, ki ni bil član te stranke.

Fašizem je znal nagrajevati pripadnost, pa čeprav samo navzven s simboli, uniformami in dvigovanjem roke (in še vedno ga zna), saj so poznali ocenili moč povezanih palic. Italijanski fašizem je za razliko od nemškega rasnega nacizma nagrajeval tudi spreobrnjenca in janičarje, vsakega, ki je stopil v stranko in častil Mussolinija kot novega Nerona, ki si je domišljjal, da je Julij Cezar, so sprejeli kot sebi enakega. Najbolj znan je Koprčan Josip Kobolj, sin priseljenega slovenskega učitelja, ki je postal zagrizen fašist Giuseppe Cobolli, pesnik, imenovan tudi *Giulio Italico*,

plemenitaš Gilli in nato še Mussolinijev minister, Koprčani pa so mu pri Žusterni zgradili celo pomol za njegovo barko »Menefrego«.

Nemci so na začetku prav tako sprejeli ponemčence, med temi je bil tudi Odilo Globocnik, vendar so kasneje to v svojem fanatizmu tako zaostriili, da so preverjali celo potomstvo iz arijske rase. Hrvaški klerofašisti, ustaši, so sicer propagirali spreobračanje iz pravoslavne vere v katoliško, vendar so vseeno pravoslavne raje zaklali, celo nedolžne otroke, ki bi jih lahko vzgojili v nove janičarje.

Tiste, ki se niso vdali, so zapirali v zapore, jih konfinirali ali prisilno razseljevali. V Nemčiji so to opravili še bolj radikalno, za njih so začeli graditi delovna taborišča. Manjšine pa lahko uničiš z etnocidom ali pa genocidom. Tega se lahko najbolj enostavno izvede pri takih, ki za seboj nimajo svoje države in vojske, obenem pa si z njihovim pobojem pridobiš še njihov kapital. To so lahko počeli z Judi. Končno so skovali teorije o komunistično-židovski zaroti, o arijski rasi ali nadljudeh in podljudeh. Tega se danes ne poudarja več, saj prav to kaže na kontroverznost in norost fašizma, kar pa ni v cilju teh, ki v fašizmu še vidijo nekaj koristi.

Fašizem se zelo okorišča z naravno željo ljudi po redu, disciplini, enotnosti, poštenju, pravičnosti ipd. Vendar to niso cilji fašizma, ampak samo strategija delovanja njihove organizacije, predvsem pa protiutež organiziranosti delavcev. Delavci v fašistični diktaturi so kot vojaki, imajo sicer državni sindikat, a ne smejo stavkati, saj bi s tem ogrožali državo. Nekaj podobnega je razvil tudi stalinizem. V jugoslovanskem samoupravljanju stavkam nismo smeli reči stavka, saj jih je zakon imenoval protestna ustavitve dela, pa čeprav so delavci na njih lahko tudi prisilili vodstvo, da je travo, kot npr. v Tomosu leta 1968. V fašizmu se kaj takega ne bi moglo zgoditi, saj bi na stavkajoče enostavno streljali, preživeli pa bi v Italiji končali v zaporih in konfinaciji, v Nemčiji pa v koncentracijskih taboriščih z napisom *ARBEIT MACHT FREI (DELO OSVOBAJA)*.

Ena izmed zelo učinkovitih metod pri prepričevanju ljudi je manipulativni populizem, ki se zelo prilagaja trenutnim razmeram družbe – če so pač popularne socialistične ideje, se bo fašizem predstavljal kot nova socialistična ideologija ali celo kultura in humanizem. Mussolini, ki je bil mojster populizma, od razkazovanja svojih mišic in dela na polju pa do glorioznih govorov v stilu rimskih vladarjev, se je izdal za socialista, bil je celo glavni urednik njihovega časopisa *Avanti*, Hitler pa je v ime nacistične stranke vključil besedo delavska. Tudi v današnjem svetu, zlasti na

Vzhodu, poznamo stranke, ki so se ali se še predstavljajo kot leve ali celo socialdemokratske, dejansko pa so naslednice italijanske in nemške fašistične kolaboracije. Za to se pogosto izrablja tudi beseda »ljudske«, to poudarjajo tudi številne sedanje stranke, tako kot so se za vse ljudstvo imeli tudi fašisti (Il Popolo). Tudi ta moralna metamorfoza človeka naj bi bila večna - to so spreobrnitve nadangela Luciferja v Satana, pa do Anakina Skywalkerja v Darth Vaderja v seriji znanstvenofantastičnih filmov Vojna zvezd.

Mussolini se je rad kazal, fotografiral in hvalil, kako ljudski je, kako pomaga ljudem pri delu. Tu dela na mlatilnici. Vir: <https://commons.wikimedia.org/>

Mediji v službi diktature

Napredni intelektualci so se seveda upirali fašizmu, preprosti ljudje pa ga niso marali, če ne zaradi škvadristov, pa zaradi davkov, ki so jih širili in dvigovali na vse načine. Večina ljudi tudi ni nagnjena k eksperimentiranju novosti. Da bi jih prepričali, so fašisti za svojo propagando začeli izkoriščati medije. Italijanski fašisti so svoj populistični balon

napihovali z naj sodobnejšimi propagandnimi sredstvi, časopisi, radiom in filmom ter prepričevali svoj narod, da so nasledniki velikega rimskega cesarstva in zato večvreden in bolj kulturni narod, ki ima pravico do prevlade v svetu, sploh pa nad sosednjimi barbarskimi Slovani. Da bi bili uspešni, so izdajali svoje znane časopise z naslovom *Il Popolo*, ki je nato v vsakem mestu imel svojega »otroka«, kot na primer *Il Popolo di Trieste*, po vaseh pa so celo brezplačno delili radijske sprejemnike *Radorurale*. Hitler je šel še nekaj korakov dlje: njegov radio je že prenašal sliko.

Mediji kot novo orožje

Še bolj kot časopisov sta se Mussolini in Hitler zelo dobro zavedala propagandne moči filma. Ta ni samo odličen manipulator, ampak ima še dodatno moč ustvarjanja zvezdnikov. Mussolini je celo ustanavljal filmska podjetja (*Luce*) in filmske festivale (*Benetke*), Hitler pa je imel celo svojo osebno filmsko snemalko in režiserko zloglasno *Leni Riefenstahl*.

Filmska industrija je bila že pred vojno skupaj z radijem najpomembnejši dejavnik atomizacije množic. To je sociološki izraz za razbijanje socialnih skupin od družine do strank. Ljudje pomembnih družbenih informacij ne sprejemajo več ob pogovoru v neki skupini, na primer v gostilni, delovnem mestu, v stranki, ampak vsak posebej pred svojim radiom ali ekranom. V kinu si sicer v neki skupini, vendar tiho in med seboj ne komentiraš vsebine na platnu. Ob tem sprejemanju informacij, fantazije in estetike pa se v možganih razvija še marsikaj, predvsem razne iluzije in poosebljanja z glavnimi junaki in celo njihovim pogledom na svet. Televizija je šla še dlje, ljudi je priklenila kar doma in tam osvaja njihove možgane, pa ne samo z informacijami, ampak predvsem z emocijami, lažmi in strahom. Internet nas je še bolj razdelil, celo družine, saj ima vsak pred sabo svoj monitor in svojo spletno občinstvo, ki s sodelovanjem v nekaterih socialnih omrežjih pridobiva občutek velike participacije, dejansko pa gre le še za večjo pasivizacijo posameznika. Tam res postanemo sami svoj atom, pa ne samo na delovnih mestih, ampak celo v družini. Počasi zgublamo zaupanje celo vase, v svoje najbližje, družbene in državne institucije in si želimo rešitev v nečem močnem odločnem – človeku, organizaciji, revoluciji ... Z izbirnim izpostavljanjem pa se še bolj povezujemo s somišljeniki in tako samo radikaliziramo svoje nazore.

Tako Mussolini kot tudi Hitler sta svojo propagando ali točneje manipulacijo množic gradila na velikih besedah, velikih obljubah in

predvsem krepkih lažeh. Ustvarjali so mite, narodne heroje in še bolj sovražnike. Njihova propaganda je bila nasprotje med lastno hvalo in netenjem sovraštva. Vse se je odvijalo na kulturno nizki ravni in skrajno populistično.

Hitler je trdil, da mora biti laž velika in šokantna, njegov minister za propagando Goebbels pa je teorije propagande razvil do skrajnosti, še največji učinek pa je dosegel s ponavljanjem laži, da postanejo resnica, ali kot v Svetem pismu piše »beseda meso postane«. Sklepamo torej, da sta Mussolini in Hitler vedela, da so ljudje zelo krhka bitja, zlasti v možganih, celo v večini zabiti in da vse, kar slišijo, bolj ali manj tudi verjamejo, zato pa jim je treba lagati in to na debelo. Hitler je laž vgradil že v ime svoje stranke in to dve, ne samo eno: da je socialistična in delavska. Prej omenjeni laži še danes delujeta: poglejte, kolikokrat novi fašisti primerjajo ali enačijo komunistične diktature z nacionalsocializmom.

Po tem zgledu so dobivale svoja imena tudi njihove marionetne države, kot na primer v absurd svoji odvisnosti in okupiranemu ozemlju se je ustaška Hrvaška imenovala Neodvisna država Hrvaška, ostanek fašistične Italije pa Salojska socialna republika. Po vojni imamo podobne absurde: Vzhodna Nemčija, ki je bila izpostava Stalinove diktature, se je imenovala Demokratična republika Nemčija.

Ob razmahu fašizma so strašili ljudi predvsem z brezbožnim komunizmom. Komuniste so za vernike slikali kot Satana, celo trdili, da imajo v hlačah skrit rep, med lasmi male rožičke, v levem čevlju pa parkelj namesto stopala. Govorili so, da v Rusiji vernim ljudem vzamejo otroke in jih dajo v vrtce, da imajo komunisti trgovine, v katerih dobijo vse zastonj, nekomunisti pa morajo vse plačevati. To se je ohranilo tudi v času hladne vojne in osebno sem to slišal od neke Američanke, Škotinje in Arabca iz Kuvajta. Intelektualci so se bolj kot teh rogov in parkljev bali skupnega lonca, iz katerega bodo morali jesti tudi oni, in to skupaj z delavci, celo z enakimi žlicami. V množici vernih pa je bil največji strah pred peklom, s katerim so komunistom, nepravovernim in nevernim, grozili vsi duhovniki, škofje in papež pa še vse stare mame.

Kaj nam prinaša internetna revolucija, še ne vemo.

Mediji so seveda idealni za usmerjanje ali ponovno sestavljanje teh razbitih množic v neko družbo novih vrednot. Mediji niso samo informacijsko in komunikacijsko sredstvo družbe, ampak tudi orodje države,

kapitala in zlasti populistične politike. Oblastniki so že zdavnaj ugotovili učinkovitost laži, njihovo ponavljanje in kot tako spreminjanje v resnico. Najlepše zvenijo tiste o lastni lepoti, pameti, sposobnostih, o tem, da smo »naj« dežela in »naj« narod, ki ima najbolj sposobnega vodjo. Vse se pa še bolje prime, če zraven širiš strah, strahu pa nas lahko rešijo le naši heroji, vojaščina...

Internet ali svetovni splet seveda ni omejen na eno državo, en jezik, eno nacionalno filmsko industrijo, eno televizijo. V svetu je že prevladal en svetovni jezik, hollywoodska televizija in Googlov svetovni splet. Res se v to vključuje s svojimi informacijami in ustvarjalnostjo vedno več ljudi iz vseh plasti in koncev sveta, a vendar je - kakorkoli obračamo - vedno bolj last vedno manjšega števila ljudi, ti imajo denar in vso gospodarsko ter politično moč, ostali ljudje, zlasti tisti najbolj dejavni, da ne omenjam še oblastniški, pa si želijo predvsem denar.

Ob tem se moramo spomniti, da so mediji tudi odlično sredstvo za ustvarjanje potrebe po posebnih informacijah, redu in disciplini, ne samo o svetli bodočnosti. Če država ali vlada tega ne moreta zagotoviti ali celo namerno nočeta, to represivno vlogo prevzamejo oblastniki in njihove skupine.

Branko Grims @Bran... · 1d ▾

Levičarstvo je religija laži. To je že dolgo znano. Levica pa se danes že ob začetku seje Državnega zbora nesebično trudi dokazovati, da je levičarstvo tudi oblika duševne bolezni...!!

Twit Branka Grimsa, ki ga je Mladina primerjala z Goebbelesom. Najprej laž, nato prepričevanje, da je laž resnična in izvedena sodba o še hujšem stanju, kot priprava na nove manipulacije (Vir: Facebook).

Sinovi za vojščake

Mussolini je novi rimski imperij načrtoval tudi z večjo nataliteto. Veliko propagande so namenili velikim oz. številčnim družinam z več kot deset otroki, ki so imele številne ugodnosti. Poleg tega so na razne načine pospeševali asimilacijo manjšin in celo celih narodov. Tako so v Italijane pretopili Furlane, Sicilijance in Sardince, pa tudi številni Benečani trdijo, da niso Italijani. Nato so to načrtovali celo s Slovenci, Hrvati, Črnogorci in celo Grki. Za osvajanje celega sveta je treba imeti veliko in močno državo, ki vse ljudi pretopi v en sam narod.

Hitler je to gradil »na kvaliteti« lastnega naroda, ki ni navaden, ampak še več kot od boga izvoljen narod, saj je posebne, arijske rase. Hotel ga je narediti še čistejšega, močnejšega, pametnejšega itd. Zato je s steriliziranjem in pobijanjem invalidnih otrok, psihično prizadetih, homoseksualcev in tudi nekaterih bolnikov hotel presejati svojo raso in iz nje izčistiti ves plevel. Pri tem se je že na Dunaju »izkazal« tudi naš Odilo Globčnik, saj izdajalci so najhujši. So pa morali pravi fašisti, torej tudi nacisti, ustaši, četniki ... skrbeti za čim večje razmnoževanje prave rase, zaradi tega cilja medsebojno prešuštvovanje in celo posiljevanje in drugo niso bile prave pregrehe. Komunizem, zlasti sovjetski, je gradil svojo »intelektualno« ideološko moč na ateizmu, ki pa so ga nekateri razlagali bolj kot novo vero ali pravilno razodetje Marxa, Engelsa in Lenina, ne pa nova razkrivanja znanosti in filozofije.

Od boga izvoljen narod ali samo fašisti

Večina razvojnih oblik fašizma, razen nacizma, se zelo okorišča tudi z vero v boga ali z novo križarsko vojno proti neverujočim. Spomnimo se na bojne enote menihov v španski državljanski vojni ali pa hrvaških nun, ki so na paradah korakale skupaj z ustaši. V želji po totalni oblasti, zlasti po pravici do edine resnice, lahko rečemo, da ima fašizem tudi gene inkvizicije. Ni čudno, da so najbolj zagrizeni italijanski izganjalci po njihovo novih »hudičev« (npr. Marxa, Lenina ali Gramscija) v svojih mučilnicah poleg električnega stola uporabljali tudi stare metode in pripomočke inkvizicije. Tako je bilo v Collottijevem političnem oddelku posebnega policijskega inšpektorata v Trstu, ki ga je vodil Giuseppe Gueli. Tudi Gaetano Collotti je šel vsako jutro, preden je začel z mučenji jetnikov, najprej k maši k jezuitom, kjer so tudi zdravili njegove pohabljenec.

Ta ideološko usmerjen fašizem, v katerem se politične in gospodarske sestavine fašizma združujejo s klerikalizmom, duhovščina pa sodeluje pri oblasti, imenujemo klerofašizem. Torej ne gre za fašizem vernikov ali vere, ampak vodilnih oblastnikov iz klera, ki si v imenu boga ali vere lastijo tudi to, kar je božjega. Gre torej za zelo hud greh, za okoriščanje z vero v boga, za kršitev božjih zapovedi *Ne skruni božjega imena!* (kar velja tudi za okoriščanje z bogom za lasten račun ali politiko), *Ne ubijaj!*, *Ne kradi!*, *Ne laži!*, *Ne želi svojega bližnjega žene!* (koliko žena so frankisti, ustaši in njim podobni posilili!), *Ne želi svojega bližnjega!* ... Pa da ne omenjam še Kristusovega učenja o ljubezni do svojega bližnjega itd. Najbolj očitni primeri klerofašizma so frankizem, ustaštvo, bela garda, domobranstvo ipd. (v novejšem času pa džihadizem).

Ti seveda trdijo, da njihova gibanja niso fašistična, ampak da so domoljubna, da so se skupaj s fašisti borili proti komunizmu, in to za narod in vero ali celo boga. S tem pa pravzaprav priznavajo, da so fašisti, saj so se skupaj z njimi in tudi na njihov način borili za njihov cilj in proti njihovim sovražnikom. Slovensko hlapčevstvo je v tem fašizmu mutiralo v posebno hlapčevsko obliko narodno izdajalskega kolaborantskega klerofašizma, ki je v imenu vere sodelovalo z okupatorjem pri etnocidu in genocidu nad lastnim narodom. Na srečo je bilo omejeno le na ljubljansko škofijo, tako da njihova državljanska vojna proti komunistom, dejansko pa vsem, ki so odklanjali kolaboracionizem na začetku s kristusovo vojsko iz Italije, nato pa z nemškimi nadljudmi, je bila le škofijska. Po vojni je ta slovenski hlapčevski klerofašizem v mutirani obliki pokazal kot novi kolaboracionizem pri rušenju vsega, kar je bilo narejeno v času socializma, popolni razprodaji gospodarstva in celo »vrnitvi« slovenskih gozdov rimokatoliški cerkvi, ki ob podržavljanju po drugi svetovni vojni sploh niso bili več njihovi, saj jih je že pred 150 leti prodala.

Z vsakim boljšim iskalnikom lahko na spletu najdete ogromno fotografij nun, menihov in raznih klerikov, ki so aktivno delovali kot sestavni del fašističnega aparata, nato pa s klikom nanje pridete do zelo zanimivih podatkov. Kot prve vam najde tiste iz številnih wikipedij (spletnih leksikonov) Vir: zaslonska slika spletnega iskalnika Google

Tudi sodobna skrajna desničarska in fašistična gibanja demokratične Evrope in Amerike, kot so Blood & Honour, nemška Pegida ali italijanska CasaPound, bolj ali manj skrivajo svojo pravo naravo, češ da so samo proti priseljencem ali da so samo nova popkultura, vendar so v svojem bistvu fašistoidna. Celó v parlamentih se skrivajo za paravanom demokracije, kot na primer nemška AfD, madžarski Jobikk, pa tudi kakšna naša skupina, ki ni samo organizirala protestov proti priseljencem, ampak celo slavi domače in tuje kolaborante z nacizmom.

Klerofašizmu je podoben tudi **verski fanatizem**, ki pa sam po sebi ni ideologija, ampak politična metoda, sredstvo za doseganje ciljev verskih elit. Pozabljamo, da je glavno orožje verskega fanatizma prevladovanje določene vere, in to predvsem z visoko nataliteto. Spomnim se pripovedi nekega kosovskega Albanca, ki nam je že leta 1968 razlagal, da jim je njihov vodja, ki živi v Nemčiji, naročil, da morajo imeti čim več otrok,

vsaj dvanajst na družino, da bodo lahko na Kosovu že v dveh desetletjih prevladali in postali večina.

Fanatizem je nestrpna ali sovražna zavzetost za kaj, zlasti za kako idejo ali nazor, torej tudi za fašizem. Izganjanje krivoverstva, brezbožnega komunističnega hudiča, protisemitizem ali džihad so se izkazala za idealne generatorje fanatizmov. Temu smo danes priča na raznih koncih sveta, tudi na Bližnjem vzhodu, in ne samo v muslimanskem svetu, ampak tudi v Izraelu. Nekateri tej politiki pravijo apartheid, a je le nekoliko oklešččen in razmeram prilagojen fašizem, saj združuje več njegovih elementov: zatiranje svobodomiselnosti, razpihovanje rasizma, povezave z interesi kapitala, ustrahovanja množic, mučenja, pobijanja ... Ob vsem tem, kar so Judje doživeli od nacistov ali od Nemcev, je prav težko razumeti, da sedaj kažejo prav podobno obliko sovraštva do Palestincev. Kot da še vedno uresničujejo Mojzesova navodila!

OBLASTNIŠKI GENI

Z drugo svetovno vojno, padcem fašistične Italije, nacistične Nemčije in imperialistične Japonske naj bi bil fašizem premagan, a z njim se še vedno ali vedno bolj soočamo, sicer ne več s tistim primarnim, ampak z njegovimi ostanki in deviacijami. Najbolje ga prepoznavamo ali odkrivamo, če poznamo razvoj človeške vrste, njegove gene ali cilje, namene in metode ali načine delovanja. Vsekakor izhaja iz človeške narave, iz njegove civilizacije in tudi kulture.

Danes politologi, sociologi in antropologi govorijo o postfašizmu, postkapitalizmu in postsocializmu, torej o nekih novih stanjih družbenih sistemov ali redov, ki so posledica preteklega ali nova razvojna stopnja. Te izraze le delno sprejemam, če je v njihovi interpretaciji zelo jasno povedano, da je fašizem v nekih mutiranih oblikah preživel, da je drugačen, ampak vendarle je fašizem.

Skoraj vsi filozofi in fiziki pravijo, da je snov (materija) neuničljiva, a če to drži, je neuničljiva tudi ideja, saj snov nosi s sabo tudi idejo in ideja oblikuje snov. Osebnostno menim, da so pojavi preskokov iz ene kvalitete snovi in ideje v novo kvaliteto zelo redek pojav. V večini razvojnih primerov gre le za razne nove pojavne oblike, ki se ob posebnih pogojih razvijajo z različnimi spajanjem, križanjem in mutiranjem, da se lahko stari negativni

geni ohranjajo in spreminjajo samo po zunanosti, s tem se kamuflirajo in kažejo kot nove, a po vsebini (ciljih) pa njeni genetski delci ostajajo isti. To pa se ne dogaja samo v naravi, ampak tudi v družbi.

Še drugače: Današnjim mutiranim virusom gripe, ki je pobila več ljudi kot prva svetovna vojna in so jo poimenovali španska gripa, danes ne rečemo neogripa, tudi ne postgripa, ampak preprosto gripa, to pa zato, da vemo, kaj je in kaj lahko ob nekontroliranem razvoju povzroči, pa tudi, kako jo lahko zdravimo. Družba lahko ohranja imunost do teh pojavov le tako, da se ves čas zaveda mutacij njenih ideologij, ki niso samo ideologije, ampak že podsistem v sistemu. Ideje pa mutirajo in se križajo z drugimi še veliko hitreje in neprimerno bolj pestro, kot pa virusi. Lahko bi tudi rekli, da nastajajo nove spojine, ki vsebujejo več ali manj fašizma.

Pa ne gre samo za mutiranje, ampak tudi za združevanje. Prvo in temeljno je seveda združevanje fašizma s kapitalom in cerkvenim klerom ter s tradicionalno desnico. Sodobni fašizem pa se združuje in preoblikuje tudi z omrežji državnih varnostno obveščevalnih služb, tudi kriminalnih in mafijskih. Po drugi strani pa se razvijajo veje populističnega fašizma, ki so lahko povezane celo z glasbeno industrijo in z rasnim in nacionalnim šovinizmom.

Fašizem je žal sestavni del družbenega, gospodarskega, političnega in tudi kulturnega sistema naše človeške družbe ali civilizacije. Bistvo sistema so po naravnih zakonih v organizem povezani posamezni deli, odvisna ali soodvisna telesa, ki omogočajo obstoj, rast in razmnoževanje. Sistem razvija tudi razne podsisteme, na primer za rast ali pa obrambo. V kapitalizmu, ki je s tega zornega kota podsistem človeške družbe, je en njegov del, ki skrbi za svojo obrambo, prevzel oblast, saj hoče postati edini vodilni in celo glavni cilj razvoja človeštva. Fašizem za ta cilj uničuje tudi druge enote, sestavne dele in telesa tega sistema.

B. Mussolini: »Raje živeti en dan kot lev, kakor sto let kot ovca.«

Fašizem je tudi ostanek zverinskih genov človeka. Krdela zveri imajo svoje vodje, alfa samce in samice, ljudje pa poglavarje, kralje, predsednike ... vendar ti so včasih le figure dejanskih oblastnikov. Italijanski in španski kralj pa tudi japonski cesar so bili v obdobju med obema vojnama le čaščene marionete resničnih oblastnikov, to je kapitala in cerkve, dejansko oblast pa so prevzeli novi oblastniki. Pri človeški vrsti so ti neprimerno bolj nevarni kot pri živalih. Po tem principu delujejo tudi ulične

tolpe v velikih mestih in skupine oblasti v podjetjih, zlasti v državnih institucijah.

Na ljudi okrog sebe gledamo skozi svoje oči. Tudi vzgojeni smo lahko s prepričanjem, da nas je ustvaril Bog po svoji podobi, torej da smo dobra bitja, da nismo otroci Satana, pa vendar - kako to, da so lahko med nami tudi taki ljudje, ki so sposobni pobijati, žrtvovati ljudi samo zaradi svoje osebne koristi, pripravljeni okrasti tovarno in pustiti na cesti tisoče družin... Še več, sposobni so povzročiti vojne, pa čeprav vedo, da bodo zato umirali milijoni.

Ljudje nismo samo najbolj razvita vrsta živih bitij na Zemlji, ampak tudi najbolj agresivna in posesivna. Smo tudi edina vrsta, ki je razvila najzahtevnejša orodja, pa ne smo za delo, za lažje življenje, ampak tudi za krajo, osvajanje, prilaščanje, mučenje in ubijanje, celo množično. So celo taki, ki pri tem uživajo. Nismo pa vsi enaki. Ne po barvi kože ali obliki nosu, ampak smo zelo različnih nravi.

Znani italijanski pisatelj in filozof Umberto Eco opozarja na *ur-fašizem* kot kult tradicije, torej pra-fašizem ali večni fašizem, ki je prisoten v naši človeški družbi, po katerem je življenje trajna vojna do zadnje odločilne bitke (Armagedon), v kateri bodo nad vsemi narodi zmagali od boga izvoljeni.

Če ta Ecov pra-fašizem razvijamo dalje, potem pridemo do povezave monoteizma in imperializma, torej edinega bora, edinega od boga izvoljenega naroda in edinega gospodarja sveta. Konec je strahu pred strelo Zevsa, odslej je strah pred močjo vladarja, ki ne reže vratov z gladkim nožem, kot to predpisuje Mojzes, ampak ljudi kolje v arenah za zabavo drugih ali pa jih križa, da v najhujših mukah umirajo tudi dneve.

Za razumevanje fašizma moramo bolje spoznati oblastništvo, in to ne samo iz politološkega zornega kota, ampak tudi antropološkega, zgodovinskega, filozofskega in splošno kulturnega. Oblastništvo samo po sebi pomeni željo po oblasti ali dejansko izvajanje oblasti. To oblastništvo je degeneracija osnovne želje po življenju oz. preživetju v željo po nadvladi.

Fašizem in boj proti fašizmu sta od vedno, od obstoja človeka ali njegove uporabe možganov in sposobnosti razuma za prevlado posameznika nad vrsto. To so prvi vzhodni misleci ponazorili z sporom med jingom in jangom, naši predhodniki z bojem za oblast med Bogom in Satanom, novejši pa med kapitalom in delavci. Kar je najhujše, tu je z

oblastništvom in manipulacijami Satan premagal Boga in se sam oklical za boga.

Oblast

»Oblast je oblast,« pravijo ljudje, s tem pa hočejo povedati, da je vseeno, kdo je na oblasti; oblast je treba vedno ubogati, če je ne, pa se bo že tako zgodilo, da jo boš moral. Ni sistema brez oblasti, vsak jo ima, od vrha pa do dna. Pri človeku ima praviloma oblast glava, še bolj konkretno razum ali pamet, ki kot računalnik stalno preračunava vse od zunaj in znotraj skladiščene ali pravkar prejete informacije. Pa ste opazili, da pri ljudeh ni vedno tako, da včasih prevladajo tudi želja po vodi ali hrani, po seksu, bolečina, strah? Včasih nam zavladajo čustva, nekaterim pa um zamegli zavist ali pa objestnost, sovraštvo, strah, moralni predsodki ... včasih čisto nore ali pa banalne želje. Te želje nam vse bolj ustvarjajo prav tisti, ki so na oblasti: Mussolini in Hitler sta ustvarjala pohlep po naši zemlji, kapital pa po našem denarju.

Kralj Matjaž je bajka.

Prava poosebljena oblast so bili nekoč kralji, danes so ti le za okras ali simbol, vodijo ali vladajo pa nam razni predsedniki. Po nekod so na oblasti še tisti, ki so jih na vrh spravile neke močne združbe, najbolj pogosto kapitalske, drugje pa tudi taki, ki so na oblast prišli kar sami s pomočjo vojske, policije, lastnih milic in razburkanih množic. V civiliziranem in demokratičnem svetu svojo oblast izbirajo ljudje na volitvah, vendar le med tistimi, ki jim uzakonjen družbeni mehanizem ali kdo drug omogoči, da pridejo med izbrance. To možnost dobi tisti, ki zbere največ glasov. Kako, predvsem pa s čigavo pomočjo? Najbolj pogost odgovor je: s pomočjo množic ljudi, ki svoje interese združujejo v strankah. Žal pa je to le floskula. Prej bi rekel, da zmagajo s pomočjo tistih, ki imajo denar ali kako drugo moč. Pri tem seveda deluje še cela vrsta mehanizmov, ki jim preprosto rečemo politika, propaganda, manipulacija ali naravne zakonitosti, npr. da se raje prepuščamo obljubam in lepim lažem kot pa trdi ali grdi realnosti, da smo naivni, nimamo znanja in pravih informacij ... celo da raje verjamemo lažem kot pa resnici.

Oblasti in oblastnikov ne bi bilo, če ne bi bilo množic ljudi, ki si jo želijo in jo sprejemajo ali vsaj dovoljujejo. Množice se ne podrejajo samo

dobrim vladarjem, ampak celo najhujšim tiranom. Zakaj? Odgovor je lahko zelo kompleksen, vendar smo ljudje kljub temu, da smo zavladali svetu, zelo krhka bitja, ne samo fizično, ampak tudi umsko. Fizično, ker nas ubijejo že virusi ali veja, ki se zapiči v naše prsi, umsko pa, ker nas ubije že strah. Z združevanjem postajamo močni, s prenašanjem odgovornosti pa se znebimo celo strahu. Mi prav iščemo tise, ki bodo prvi stopili čez jarek, preplavali reko, udarili napadalca ali pa napadli soseda, potem pa bomo šli za njimi in pobrali, kar se le da.

Tudi zavistni in pohlepni smo, ne samo lačni. Naša človeška družba si želi osvajati, prevladovati nad drugimi, pa ne samo nad vrstami, ampak tudi znotraj vrste. V naši družbi sicer prevladujejo ljudje, ki si želijo predvsem lepo in mirno življenje, ob njih pa so se razvili tudi zelo pohlepni primerki naše vrste, ki so zaradi svojih interesov sposobni storiti tudi marsikaj hudega.

Najpogostejše oblike združevanja živih bitij v naravi, zlasti mikroorganizmi, rastline in manjše živali, kot so ribe in ptiči, nimajo svojih liderjev. Nasprotno pa močnejša kot so in večja je njihova sla po ropanju, bolj napadalni so njihovi vodje. Tako na primer ptice selivke lahko kljub svojim majhnim možganom najdejo pot čez prostrana morja z ene celine na drugo. Samo ena, pa čeprav tista, ki je prejšnje leto vodila celo skupino, tega ni sposobna. Če jih je veliko skupaj, delujejo, kot da so se ti možgani povezali in ustvarili nek kolektivni razum. To so že dolgo tega dokazali raziskovalci narave. In kako deluje ta oblast pri pticah selivkah? Kdo in kako izbirajo liderja, ki jih bo vodil čez morje, to bi vam lahko razložili ornitologi. Nekaj podobnega lahko opazimo pri malih ribah: vlogo voditelja prevzame tista ribica, ki je zgolj slučajno na pravi strani jate. Popolnoma drugače delujejo čebele. Te, ki zapustijo svoj panj, vodi matica, to je nova kraljica. Ta pa ni po bogu ali niti po naravi dana, ustvarile so jo prav njene delavke, ki so jo v ta namen že kot ličinko hranile s posebno hrano. Pa še to je pomembno: ne bojijo se za svoje življenje, temveč se žrtvujejo za matico; in čebela delavka te piči, čeprav bo zaradi tega izgubila pol drobovja in poginila.

Ljudje nimamo ne matic in še manj zaupanja v slučajnega posameznika, imamo pa posameznike, ki se hočejo postaviti na čelo vrste, pa ne vedno, v vsakem primeru: nekateri se postavljajo na čelo smo takrat, ko gredo na delo, drugi v boj, tretji pa na volitve ali v vrsto za kredite. Nimamo matic, ki bi jih razvili prav z namenom vodenja. Pri nas zelo

pogosto prevlada stihija, ko pa se strah pomeša z močjo, celo krvoločnost. Takrat smo sposobni pomendrat svojega bližnjega ali vse, kar je pred nami.

Obvaruj nas groma, strele...

Bolj kot smo razviti, zlasti sesalci, bolj nas je strah pred bolečino, žejo, lakoto smrtjo... Ljudje so se najprej bali naravnih pojavov, ki so jim to povzročali, npr. neurij, strele, suše ali pa celo kobilic, ki so jim opustošile pridelek; in ker si jih takrat niso znali razložiti, kaj šele krotiti, so si izmišljali nadnaravne sile, vile, škrate in bogove. Tako jih ni bilo več strah naravnih pojavov, celo smrti ne, ampak samo »znanih« nadnaravnih bitij, za katere so nekateri posamezniki začeli trditi, da z njimi sodelujejo, ali jih celo obvladujejo, pa čeprav z molitvijo. Na ta način so prevzemali oblast nad bližnjimi hitreje in enostavneje kot z orožjem. Če so to razširili v vero ali ideologijo, so pritegnili cele množice. Tako so se razvijale idejne, kasneje pa že politične organizacije, ki so nudile svojim pristašem zavetje pred strahom, božjo jezo ali pa pred tujci.

Ta strah se je z razvojem razširil, tudi na to, da bomo izgubili to, kar smo pridobili, kupili stanovanje, avto, denar ali svoj mir in svobodo. Čisto poseben strah pa je strah oblastnikov pred izgubo oblasti. Teh, ki so si nakopičili bogastvo, je strah, da jih okradejo. Še huje pa je s tistimi, ki so si prilastili razne privilegije, ti se bojijo vsakih sprememb v družbi. Za te so najbolj nevarne množice upornikov, boljševikov, kot najbolj udarne večine. Zato svoj strah širijo in ga povezujejo z vsemi ostalimi strahovi. Pri tem so se začeli posluževati ustvarjanja umetnega strahu, tako da so tistim, ki se jim niso podrejali, povzročali bolečino, žejo, lakoto, smrt, ali, kar je še huje, strah pred strahom.

Ta strah se proizvaja tudi v sodobnem svetu, v katerem pa nas prav ta družba, ki naj bi nas zaščitila pred strahom, še bolj straši. Pa ne samo s političnim preganjanjem in diktaturami, ampak še bolj s političnim delovanjem oblasti, ki se razglašajo za svobodoljubne in demokratične. V to so vključene vere, ideologije, stranke in zlasti množični mediji. Že v knjigi Radio kot Radio Koper sem s primeri dokazal, kako so naši mediji sejali strah pred ptičjo gripo in podobnim ravno takrat, ko bi se morali vsi ljudje zoperstaviti splošni kraji in rušenju enotnosti naroda.

Ta strah je skupaj z manipulacijami najbolj učinkovita metoda zavajanja množic, ki kot neka dimna zavesa zakriva številne napade,

državne prevrate, »revolucije« in »vstaje«, s katerimi novi oblastniki širijo svojo dominacijo, ampak tudi prepričuje prestrašene, da je to boj za svobodo, demokracijo, napredek... boj proti zlu.

Smo ljudje res vsi enaki, z enakimi želodci in pravicami?

V današnji parlamentarni demokraciji zaupamo svojo varnost političnim strankam, demokratično izvoljenim zakonodajnim oblastem na svobodnih volitvah, ki med sabo izbere ožjo izvršno oblast in vzpostavi pravni red. Pri volitvah igrajo pomembno vlogo politične stranke, ki imajo svoje lovke po vsem organizmu, to je državi. Te lovke so ljudje, tisti navadni, ki bi radi kaj prispevali k našem razvoju, nato tisti, ki bi radi imeli nekaj osebne koristi, in tisti, ki si želijo predvsem oblast. To je podsistem sodobne oblasti, ki združuje tako razvojne mehanizme stranke, ki tako kot celice množi svoje člane, kot tudi selekcijo teh članov in vzgojo za oblastniške funkcije. Glede na to, koga bomo volili za svojo oblast, ločimo parlamentarno demokracijo in predsedniško. Seveda so tudi razne vmesne oblike. Pri parlamentarni zaupamo vse poslancem oz. strankam, ki jih volimo, ti pa naprej postavljajo oblast, to je vlado (predsednika in ministre). Pri predsedniških sistemih, kjer izvoljeni postanejo tako rekoč za štiri leta izvoljeni kralji, pa je združeno vse eni sami osebi, ki nato sama izbere svojo ekipo pomožnih oblastnikov. Ti izvoljeni posamezniki in ekipe imajo določen mandat, najbolj pogosto štiri leta, po katerih morajo ponovno po zaupanje pred volivce. V štirih letih oblasti ali pa še daljših mandatih lahko narediš marsikaj, pa ne samo dobrega, ampak tudi takega, kar ti bo ponovno pomagalo na oblast. Zato pa demokracija pozna omejitev mandator na tako imenovani 4 + 4 ali možnost samo enkratne ponovitve, a kaj, ko to velja le za slamnate predsednike, ne pa za poslance, ali, kar bi bilo še pomembneje, za stranke.

To, kar je na oblasti, naši novinarji in politiki imenujejo s tujko *establišment*. Povzeto po pravopisu je to uveljavljena in ustaljena plast ljudi, ki nadzoruje javno življenje in ohranja ustaljeni red v družbi. Druga tujka *elita* pa je že nekoliko širša, ta vključuje tudi tiste, ki niso na oblasti, ampak lepo zlizano živijo prav skupaj z njo. Jaz za te in tudi druge njim podobne uporabljam pojem oblastništvo, ki ima v javnosti sicer slabšalni značaj, a si česa drugega ne more zaslužiti.

Ti oblastniki so danes nek nov družbeni razred sodobnih fevdalcev, saj se denar, privilegiji in celo položaji pogosto tako ali drugače dedujejo,

sicer ne tako kot v fevdalizmu, kjer so dedovali isti grad, zemljišče ali privilegij, ampak vedno nekaj novega.

Sodobni »graščaki« imajo privilegije, ne samo oblast in denar, celo večje pravice in svobodo. Aleš Završnik z Inštituta za kriminologijo pri Pravni fakulteti v Ljubljani ugotavlja, da so navadni državljani nadzorovani, elita pa ima popolno zasebnost. Na inštitutu za kriminologijo so v raziskavi o tehničnem nadzoru ljudi leta 2011 in 2013 ocenili, da ima javni sektor v tej mali Sloveniji »v lasti« okoli 15.000 kamer, za javni promet in upravljanje cest jih je bilo vsaj 1650, v poslovnih okoljih pa najmanj 45.000 kamer.

Ustave in zakonodaja izpostavljata kot dejanske nosilke oblasti predvsem stranke, ki imajo tudi vso formalno oblast. Te postavljajo tako izvršno (v katero spadata tudi policija in vojska) kot tudi sodno oblast. V to se seveda lahko zelo hitro vpletajo druge sile oblasti, kot na primer kapital, ki lahko s pomočjo skorumpirane politike, policije, sodnega sistema ali kar vojske prevzame del oblasti ali kar vso.

»Ne levo ne desno, ampak naravnost«

V politiki, zlasti pri strankah, se pogosto srečujemo s pojmi levi in desni. Politična levica in politična desnica izhajata iz prvih skupščin in parlamentov izvoljenih predstavnikov ljudi ali državljanov, ko so se na levo stran posedali bolj napredni izvoljeni predstavniki ljudstva ali meščanske družbe, na desno pa predstavniki starih vrednot. Takrat so levico predstavljali liberalci ali borci za meščanske svoboščine in enakost. Desna stran se je borila proti uvajanju novosti ali novega družbeno gospodarskega reda ali konkretno za ohranjanje svojih privilegijev. Pri tem so že od nekdaj sklicevali na moralne vrednote, tradicijo, naravni red, boga in ostale elemente konservativizma.

S tega zornega kota, ne glede na posedanje v hišah demokracije in oblasti, je bilo prvo bolj znano levičarsko gibanje že krščanstvo v začetku našega štetja, saj se je borilo za novi pravičnejši svet. Ko pa so ob pojavu novih idej in gibanj prosvetljenstva, protestantizma in liberalizma kot na nekem pomičnem traku političnega nazora in tudi oblasti prihajali na oblast novi nazori, so se ti s starimi začeli pomikati na desno, ob pojavu komunizma pa kar na skrajno desno, pa čeprav bi ga morali s prilagoditvijo prvi prisvojiti. Na desno so jih poleg njihove dogme vleкли tudi stari pridobljeni privilegiji in nakopičena lastnina in oblast. Znotraj vsake

grupacije ali stranke se namreč hitro najdejo ljudje, ki hočejo izkoristiti moč skupine za lastne interese, ali točneje interese kapitala, ne pa tiste, zaradi katerih je nastala. To se najbolj čuti v ameriškem sistemu dveh prevladujočih strank, kjer o levici in desnici sploh ne moremo več govoriti, ampak samo o programih ali volilnih obljubah, ki so lahko bolj ali manj usmerjene v posamezne sloje prebivalstva. Najhuje pa je, ko se ti oblasti željni ljudje neglede na politični sistem začenjajo povezovati in razmnoževati samo zato, da bi si podredili ves sistem. Takim celicam v živem organizmu rečemo rak.

Še bolj preprosto: vsak stvar ima levo in desno staran (tako kot tudi spodnjo in zgornjo), levo in desno roko, vendar neglede na leva ali desna vrata je v naši družbi levica tista, ki odpira in desnica tista, ki zapira. Seveda ne vrata, ampak okna razgleda, dileme razvoja, pa tudi vrata izhoda iz kriz, brezizhodnih problemov.

Oblast je sladka.

To, da so levi in desni vsi enaki, pa je danes velika manipulativna floskula desnice, ki se s tem brani pri zmanipuliranih množicah, saj je to, kar je danes na oblasti, bolj ali manj desno, oblasti željno. Delno to ustreza tudi tisti levici, ki jo je sram biti levica. Ob splošni krizi vrednot in splošni zmanipuliranosti množic se tudi pri levici borijo taki, ki si želijo predvsem čast in oblast (pa tudi samo denar), torej so tam zaradi svojih desničarskih nazorov. Prav ti pomikajo trak demokracije z leve strani na desno, tako kot se tudi vrti naš svet.

Levih in desnih, ali komunistov in fašistov, ni mogoče enačiti, vsaj tistih pravih ne: jing ni jang in bog ni satan, niti obratno, res pa je, da je veliko oblastnikov, desničarjev in celo fašistov oblečenih v rdeče barve, saj so se in se še vedno s temi barvami bolj zakrijejo in zavajajo svoje sovražnike ali pa žrtve. Vsi lovci in ribiči so oblečeni zeleno, pa čeprav ubijajo in bi morali biti v črno.

Torej pozor: ni vse levo, kar izgleda novo, napredno, in tudi ne vse, kar se poseda na levo stran parlamenta, ampak le tiste nove sile, ki gradijo na humanosti, svobodi, enakopravnosti, miru, strpnosti, spoštljivem odnosu do narave... Liberalno demokratska stranka Slovenije, ki je izšla iz Zveze socialistične mladine Slovenije, se v času svojega vodenja države ni izkazala za levo, ampak prej za protirevolucionarno desnico, saj je sodelovala ali celo vodila nekatere procese rušenja pridobljenih pravic

delavstva, družbene lastnine, sodelovala pri zelo dvomljivem vračanju lastnine in novem lastninjenju, predvsem pa uvajanju neoliberalizma. Tudi stranka SMC oziroma njen ustanovitelj je ob vstaji delavcev v Luki Koper proti rušenju njihovega podjetja rekel, da se on ne bo podrejal ulici. Je ob tem sam pozabil, da so ti delavci bili nekoč lastniki tega podjetja, da so z njim odlično gospodarili in pomagali razvoju cele države, pa tudi, da so to njegovi volivci, ne pa neka poulična drhal. Se pa je zelo hitro podredil zahtevam zdravnikov in policije po občutnem dvigu plač. Ob tem in še marsičem se tudi partnerska Socialdemokratska stranka ni pokazala kot načelna delavska levica, saj se je raje odločila, da ostane v vladni koaliciji in tako tudi na oblasti.

Oblastniki

Kdo so oblastniki, kako jih prepoznati? To so pohlepni ljudje, najbolj pogosto politične, gospodarske, represivne ali ideološke moči in oblasti, pa tudi časti, ki na prvo mesto postavljajo svoje interese. So že na vodilnih položajih ali se zanje šele borijo? To poskušajo doseči s pomočjo svojih organizacij, skupin, pajdašev, vernikov, denarja, orožja, lažmi, ustrahovanjem, manipulacijo množic ali čemerkoli drugim, in sicer na zakonite ali nezakonite načine, tudi take, ki niso prav nič v čast človeški kulturi, na primer vojne, teror, politične in medijske manipulacije. Lažejo se celo, da so demokrati in da se borijo za blagor ljudi, sposobni pa so najhujših dejanj proti človeštvu, sadističnih mučenj, množičnega pobijanja, genocida narodov, šikaniranje in verbalnih napadov.

So požrešni, pa ne na hrano, ampak na oblast in vse, kar jim to omogoča, zlasti na denar. So egoistični in egocentrični ljudje, ki se imajo za večvredne, pametnejše in celo lepše od ostalih. Za svoja slaba dejanja ne čutijo krivde in ne sramu, zanje vedno najdejo opravičila. Čeprav se hvallijo s kulturo so arogantni malomeščani. Ljudi ločijo na *naše* in *njihove*, radi pa imajo zlasti take sodelavce, ki jih brezpogojno priznavajo kot vodje, spoštujejo njihovo nadrejenost ali ubogajo, še najraje najnižjo vrsto homosaapiensa, to je tako imenovane *ritoliznike* – temu pa pravijo red in disciplina, celo vera ali razum. Prilaščajo si tudi ideje in celo ideologije. Prava ideologija, red ali vera je zanje seveda samo tista njihova ali taka kot jo oni razlagajo. Rimski in srednjeveški diktatorji so si prilastili krščanstvo, meščanski liberalizem, komunistični marksizem in jih prilagodili ali spremenili v njihovo nasprotje .

Svojo moč kažejo kot svojo pravico do oblasti, nadvlade nad šibkimi, osamljenimi, ženskami, otroki, starejšimi. Oblastniški moški, celo nekateri znani politiki in poslovneži, pretepajo svoje žene in otroke. Tudi med ženskami najdemo zlobne in maščevalne ter oblastizeljne, ni čudno, da so bile kot capóji v nemških koncentracijskih taboriščih celo še bolj hudobne in nevarne od moških. Ko se oblastniki povzpnejo na vodstvo tolpe ali organizacije, to svojo moč kažejo najprej nad manjšimi skupinami, manjšinami in narodi.

Ludvik XIV: »Država sem jaz!«

Oblastniki občudujejo velike in mogočne diktatorje iz preteklosti, predmete, ki imajo totemske vrednosti, manifestacije in ceremonije, zaljubljeni so v vojsko in orožje, pa tudi vase. So plenilci, zastrašujoči volkodlaki in volkovi, oblečeni v ovčje kože. Oblastniki so srborite živali, stalno pripravljene na boj. V zgodovini jih poznamo kot diktatorje, absolutiste, tirane, samodržce, velike in male Mussolinije in Hitlerje ... lahko tudi predsednike, gospode, šefe ...

Zelo dobro se zavedajo moči organizirane skupine, ki daje tudi šibkim posameznikom moč, strahopetcem pogum, dvomljivcem prepričanje ... Skupine in organizacije pa ustanovljajo tudi zato, da bi lahko ukazovali drugim, bili pomembni, šefi, predsedniki in direktorji, pa čeprav za to nimajo pravega znanja.

Nekateri imajo za sabo aparate velikih organizacij, političnih strank, svetovnih cerkva, držav, medije, orožje, vojsko in policijo, predvsem pa kapital. Nekateri se šele borijo zanj in za svoje položaje. Ti v ta namen organizirajo mestne tolpe, hobotniška podjetja, poslovna omrežja, stranke, milice, pretepaške skupine, celo umetne elite lažnih odličnikov ... Vse za čast, denar in oblast. Nekateri se prerivajo v vodstva političnih strank, saj je tu skorajda vse dovoljeno za hitro povzpnetništvo. Zelo radi se prerivajo tudi v razne varnostno obveščevalne službe in organe represije. So odlični organizatorji in tkalci omrežij, od varnostno obveščevalnih do mafijskih.

Oblastniki občudujejo uniforme, orožje red in disciplino, vendar to niso vojaki, celo vseh generalov ne smemo šteti mednje. Za njih je idealen čas vojna, takrat lahko razpredajo svoje niti, ki pa jih spremenijo v mrežo šele po vojni kot vojni dobičkarji ali novi heroji. Pravi vojni heroji namreč med vojno po večini padejo pod streli ali jih uničijo v zaporih, tisti, ki

preživijo, pa so doživeli preveč hudega, so utrujeni in si želijo miru, zato se v to praviloma ne vključujejo. Je pa čas po vojni idealen za nove »mitraljezce«, tiste ki za svoje interese ali pa na ukaz lahko streljajo tudi po svojih ljudeh in, »če je treba«, tudi po herojih. To je čas strahopetnih psov, ki začnejo lajati renčati in napadati šele, ko ni več prave nevarnosti.

V krog oblastnežev sodijo tudi birokrati, zlasti iz izvršne veje oblasti. Med temi najdemo v zgodovini tudi razne ministre, kot npr. Metternicha, ki je nekoč predstavljal sam vrh avstro-ogrske birokracije. Med birokrate namreč ne uvrščamo vseh, ki delajo po upravnih in občinskih pisarnah, ampak le tiste, ki pri svojem delu postavljajo svoje osebne interese nad interese svojih sodržavljanov, družbe ali države. Birokrati iščejo luknje v zakonih in raznih pravilnikih samo ali predvsem za svoj interes, nikakor pa ne za javno korist ali v korist državljanov. Njim sorodni so tehnokrati, a ti dajejo prednost zakonom, pravilom, navodilom, ki to tolmačijo kot strokovnost, pa čeprav so v nasprotju z namenom. Tudi ti so sestavni del sistema samodržcev. Oboji razvijajo piramidalni sistem birokracije in tehnokracije, ki ni v interesu ljudi in reševanja njihovih zadev ali problemov, ampak njihovega položaja v družbi.

V krog birokratskih oblastnikov sodijo tudi nekateri iz tretje veje oblasti, to je sodstva. Najboljši dokazi za to je neskončno dolgo trajanje sodnih procesov. Še bolj vztrajanje na za običajne ljudi nesmiselnih formalnostih, ki so daleč proč od cilja zakonov, sploh pa morale kot temelja prava. Prihaja tudi do mešanja pojmov pravne države in vladavine prava, kar nekateri razumejo kot vladanje pravnikov ali celo sodnikov. Ali ni primer, da je ustavno sodišče kar samo ustanovilo občino Ankaran, že pravi odraz njihovega oblastniškega odnosa do občanov ali državljanov kot suverenov države?

Oblastniki so radi med seboj čim bolj trdno povezani, svobodnjaki pa ne, oni so raje prosti. Tako pri povezavah ljudi dobimo neke vrste snope, pri katerih so stebila povezana, klasje pa sproščeno – kolikor jim pač povezana stebila to omogočajo. Še boljša je primerjava z brezovo metlo. Tam, kjer je povezana, je ročaj, s katerim oblast pometa, tako da tudi sproščeni vrhovi metle ali levica mora delovati tako, kot se premika povezana desnica. To vezivo je vlada, verski kler ali pa tudi fašizem.

Zato je Marx pozval levico, naj se poveže tudi ona: »*Proletarci vseh dežel, združite se!*«

Oblastništvo je tudi dedno, tako kot značaj človeka. Nekoč so se plemiči poročali med sabo ne samo zaradi kopičenja premoženja, ampak tudi zaradi ohranjanja oblastniških »genov«, danes pa se še vedno poročajo med sabo bogati, ali pa vsaj ambiciozni, tudi bolno ambiciozni. Pri prevratu Jugoslavije so se začeli družiti med sabo otroci nekdanjih oblastnikov, poskušali so se prebiti do oblasti preko partije, še bolj preko UDBE in vojaške protiobveščevalne službe KOS, nato pa preko novih strank. Tudi v Ameriki, ki bi morala biti dežela indijanskih domorodcev, so prevladali priseljenci iz Evrope, drugo tretje in tako naprej rojeni ljudje iz plemiških in drugih privilegiranih evropskih družin, ki niso mogli dedovati naslovov in premoženja, pa so se odpravili v novi svet, kjer še ni bilo take koncentracije oblastništva.

Oblastniki so tudi povzpetniki, komolčarji, tisti, ki nastavljajo hrbet svojim šefom, ritolizniki, korupcionisti ..., ki se želijo povzpeti vse više, preko ramen svojih sodelavcev. Ti so val, na katerem jezdijo pravi oblastniki.

Najhujši oblastniki hočejo biti prav na vrhu piramide, večina pa je zadovoljna, da sodeluje pri oblasti, pa čeprav samo pri njenem izvajanju. Od podrejenih zahtevajo popolno lojalnost. Med temi je tudi veliko zakompleksirancev, ki nimajo dovolj zaupanja vase, zato ga nadoknadijo z zaupanjem v velikega vodjo. Prav ti fanatično častijo, slavijo in dvigujejo v oblake svojega šefa, novo božanstvo, novega Cezarja. Najnižja vrsta oblastnikov pa so njihovi podrepniki, ki jih v pogovornem jeziku najbolj pogosto imenujemo komolčarji, karieristi, pa tudi izdajalci, *riti* in *ritolizniki*. Najhujši ritolizniki so odpadniki, ki se v novi vlogi morajo še posebej izkazati. Ti držijo pokonci to oblastniško piramido, ki stoji na množicah preprostih ljudi. Znani bosanski pisec Mehmed Meša Selimović pravi: »*Ulizice* – to so zame najslabši ljudje na svetu, najbolj škodljivi, najbolj pokvarjeni (...). Dokler bodo obstajali, ne bo sreče na svetu, saj uničijo vse prave človeške vrednote.«

Velika večina teh oblasti željnih povzpetnikov se ne uspe dvigniti več kot eno ali nekaj stopnic, kaj šele, da bi uresničili svoje cilje. Če tu dodamo naravno zlobo, zavist, psihopatstvo in komplekse, potem dobimo prave obsedence, ki se ob priložnostih lahko hudo znašajo nad svojimi sodelavci. To so prave hijene, ki čakajo na svojo priložnost, idealne priložnosti za to pa so menjave političnih vodstev. To se je pri nas pokazalo tudi ob osamosvojitvi, ki so jo desničarji izkoristili za »kontrarevolucijo«.

Oblastniki so izredno nagnjeni k manipulaciji množic, pri tem so sposobni uporabljati najhujše laži in spreobračanje resnic, zlasti zgodovine, hujskanje pa celo teror, ki vpliva na učinkovitejše delovanje laži in druga sprevrčanja resnice. Zelo se borijo za obvladovanje medijev in izkoriščanje le-teh, tako za promocijo sebe kot svojih političnih idej.

Prilaščajo si vse, kar je bilo dobrega okrog njih narejenega, krivdo za svoje napake pa zvrčajo na druge ali ideologije, celo njihove utemeljitelje. Za to kar so nekoč počeli križarji po Bližnjem vzhodu, konkvistadorji pri iztrebljanju Indijancev, inkvizicija pri sežiganju nedolžnih, niso krivi Kristus in ljudje, ki so mu sledili, ampak tisti, ki so to izkoristili za svojo oblast na zemlji, za lastne interese. Enako za to, kar se je hudega zgodilo v imenu komunizma, nista kriva njegova utemeljitelja Marx in Engels, pa tudi ne ti, ki so širili in uresničevali njune ideje, ampak samo tisti, ki so jih izkoristili za svoje oblastniške interese.

Pravi oblastniki se ne bojijo boga in tudi ne množic ali javnega mnenja, za to imajo svoje male politike, ki jih po potrebi žrtvujejo prej kot mehanik umazano krpo. Francoska revolucija, še bolj boljševistična, pa sta pokazali, da se bojijo množic, ki jih lahko obglavi ali ustrelji, hladna vojna pa, da se bojijo tudi atomske vojne in njenih posledic. Najvišji, ti ki imajo možnost sprožiti vojne, bi v posebnih zakloniščih preživeli, a kaj, ko ne bi več imeli koga izkoriščati.

Oblastniki se imajo za večvredne. Verni za od boga izvoljene izbrance, edine razlagalce njegove resnice in lastnike od njega samo njim dodeljene lastnine. Imajo se za pripadnike večvredne kaste, plemiče in kralje. Ateisti pa za edine pametne, sposobne in zato privilegirane politike ali celo nove višje ali večvredne ljudi. Oboji pa zahtevajo, da ljudje verjamejo, da je »bog rekel« samo ali prav to, kar oni razlagajo.

Ti, ki se ukvarjajo z politiko, so povečini veliki populisti, lepi in pametni, v populizmu uživajo, tako kot tisti, ki se kopajo v denarju. Ti so obsedeni z medijsko pozornostjo.

So zelo dobri kameleoni, čeprav so po duši črni, se kažejo v vseh barvah, po potrebi pa jih menjujejo še preden se okrog njih zgodijo spremembe. Ko si ljudje želijo reda in miru, jim ga obljublajo, a pri tem zahtevajo, da se borijo za njih. Pri tem se po potrebi celo predstavljajo kot borci za demokracijo, svobodo, pravičnost, enakopravnost, a borijo se samo za svojo oblast. Prepoznamo jih tudi po tem, da podcenjujejo ali celo sovražijo tiste dobre ljudi, ki so njihovo nasprotje.

Pri oblastništvu ni cilj ideologija, ampak je le ta orodje za totalno oblast. Vsi nekdanji veliki kralji in kraljice, ki so osvajali kolonije in množično pobijali ljudi, so se sklicevali na Kristusa in njegovo ljubezen do bližnjega, Napoleon na svobodo, Mussolini je bil najprej socialist in za njega je bila veja komunistov premalo odločna. Hitler je svojo stranko imenoval nacional-socialistična, Tudi naši "osamosvojitelji" so najprej ustanovili social-demokratsko stranko, s so ob prvi oblasti z afero orožja izkazali, da jim sploh ne gre za socializem in demokracijo. Tudi demokrat Borut Pahor je začel kot komunist. Stalinu in Miloševiću je kar ustrezalo ime komunistična stranka, saj sta hotela izkoristiti to, kar je že bilo na oblasti, Bushu, Orbanu in Trumpu neoliberalizem, ki je le mutirani fašizem... To niso nobeni levi in desni, ampak samo skrajno desni, pohlepni po oblasti in kapitalu, to so skrajni desničarji s temne strani političnega kroga ali kontinuuma.

Zgodovina človeštva je zgodovina oblastništva.

Najhujši oblastniki, ki jih pozna zgodovina, so bili razni diktatorji, torej tisti, ki dobro obvladajo predvsem politiko in nato preko nje vse državne organe prisile. Že pismo stare zaveze ne opisuje samo faraonovega pobijanja otrok, ampak tudi judovskega kralja Heroda, ki je dal pobiti vse eno in dve leti stare dečke, da bi tako zagotovo ubil tudi svojega zakonitega tekmeča Jezusa, sina Marije in Jožefa, saj sta bila oba potomca starih judovskih kraljevskih družin. Niso pa vsi diktatorji bili negativci. Tudi Kristus se je boril za oblast, tako kot se je lahko in kot je bilo takrat v njegovih razmerah možno, če ne na tem svetu, pa na onem. Svoboščine je prinašal in lepo prihodnost obljubljal tudi Napoleon. Tudi Karl Marx, pa ne samo on, je hotel postati »oblast« v ideologiji sveta, a čeprav je imel možnost, da bi tudi sam vodil vstajo delavcev in nasilno revolucijo ter jo z vojsko ponesel po svetu, tega sam ni naredil. So pa to počeli nekateri drugi, pa čeprav so se imeli za glasnike boga.

Še višji od prerokov in papežev pa tudi diktatorjev, celo Mussolinija, Hitlerja in Stalina, so »kapitalna božanstva«. Ne vem, kako bi jih sicer drugače imenoval, vendar to so tisti najbolj bogati in vplivni ljudje na svetu, ki lahko naredijo vse, razen stvarstva, saj so bolj Luciferjevi učenci. Skupinica ljudi, ki si je nagrabila skorajda vse bogastvo na svetu in s tem tudi oblast, bi namreč lahko zelo enostavno in brez problemov uredila pravo demokracijo, svobodo, enakopravnost in seveda mir na svetu, a na njihovo mesto taki, ki imajo te želje, ne morejo priti.

Oblastništvo pa ni prisotno samo na vrhu, ampak po vsej strukturi družbene piramide, od omenjenih vrhov pa do vodje beračev.

Sodobni *duceji* in *führerji*, fašistoidni lastniki in upravljavci korporativnega kapitala, so zelo dobro skriti. Da bi prikriili svojo naravo ali prave cilje, zelo radi govorijo o demokraciji, liberalizmu, enakopravnosti, pravni državi, a ko so dejansko na oblasti, sprejemajo zakone in ukrepe, ki to le zmanjšujejo. Oni sami ne pobijajo, se ne pretepajo, v javnosti se ne kažejo kot grobijani in kriminalci, oni le ustvarjajo pogoje, da taki ljudje lahko uresničujejo svoje družbene iztirjenosti. V javnosti pa se bolj opazijo njihovi biriči, podestati in capóji ter razni povzpetniki, ki že na nižjih nivojih v občinah, javni upravi in podjetjih zelo radi zahtevajo od ljudi neko podrejenost, koruptivno uslugo ali korist. Nekateri jim pravijo tudi psi čuvaji ali popadljivi terierji, ki rabijo gospodarja in ga bodo branili, tudi če je najhujši zločinec. Čeprav so tudi ti mali oblastniki samo podložniki ali pa najemna delovna sila, so za mali privilegij šefovskega mesta pripravljeni opravljati tudi najbolj nehumana preganjanja svojih delovnih tovarišev, šikaniranja, poniževanja. ... Za te nove šefe ni pomembno znanje. Posebej primerni so neuspešni oblastneži, ponarejevalci diplom, ubogljivo vzgojeni otroci oficirjev, zlasti nekdanjih tajnih služb, mali tatiči, bivši huligani, nepridipravi in njim podobni, le da jim lezejo v rit in jih podpirajo in ščitijo pri njihovem napredovanju.

Iz te golazni, ki uživa v svojem izživljanju trenutne moči ali oblasti, izvirajo tudi razni izdajalci ali celo veleizdajalci svojega naroda in kolaboracionisti, ki so v primeru vojn sposobni žrtvovati ali izdati za svoje male koristi celo svojega brata, mučiti svojega sosedo, pobijati otroke... To so najbolj zavrženi izrodki človeštva.

Za oblastnike, kolikor sem jih sam spoznaval, bi si upal trditi, da to niso ljudje, ki so v naravni vlogi razvoja svoje vrste, to niso moški osemenjevalci in ženske matere. Med njimi so predvsem spolno in čustveno manj uspešni moški in ženske, ki zaradi svojih frustracij ne morejo realizirati svojih naravnih vlog. Med temi prevladujejo moški, ki so kot posameznik za razvoj vrste manj pomembni člani, ženske pa so bolj izjeme, ki pa kot skrajnosti potrjujejo pravila.

Njihovi »naravni sovražniki« pa so svobodomiselni ljudje, ki vedo, kaj hočejo, posebej, če si želijo miru in ustvarjanja. Za njih najhujši in nevarni so uporni svobodomisleci. Uporništvo je namreč ena izmed zelo pomembnih lastnosti človeka. To je tisto, ki se kaže že pri dojenčku in

daje noto mladostniku, delavcu in znanstveniku, to, kar je gonilna sila razvoja. Fašizem se je razvil prav iz strahu pred svobodomisleci in uporniki.

V teorijah zarote je vsaj kanček resnice.

Pristaši teorij zarote trdijo, da vrh tega svetovnega oblastništva predstavljajo iluminati, drugi govorijo o prostožidarskih ložah, raznih bratovščinah, v katere v ZDA novačijo že najbolj »nadarjene« študente. To res počenjajo, vendar sam v te posplošene teorije zarot ne verjamem, verjamem pa, da obstajajo ljudje, zlasti bogataši, politiki in tudi nekateri novinarji, ki si jih izmišljujejo in družno širijo kot strah ali zgodbice, ki pa so v funkciji priprav na nekatere velike ali pomembne dogodke, kot so bili na primer Sadamovi lažni bojni strupi. Nekoč so se ob velikih terorističnih napadih na jugoslovanske diplomate ali državljane vedno pojavljale tudi neke informacije o tem, koliko zlata ali dolarjev naj bi Tito ali Jovanka deponirala v švicarskih bankah.

Iluminati so dejansko obstajali, nekoč na Bavarskem, o prostožidarjih pa nam priča dogajanje v Italiji v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, ko so le ti poskušali izpeljati državni udar. Številni pristaši zarot govorijo, da je najbolj vplivna katoliška verska organizacija Opus Dei, katere član naj bi vsaj po spletnih govoricah bil tudi slovenski kardinal Franc Rode, ki je javno odigral zelo učinkovito vlogo izganjalca komunističnega hudiča iz Slovenije. Nekateri tudi še vedno govorijo o židovski oblasti ali celo zaroti. Res je, da so med najbogatejšimi bančnimi bogataši prav Judi, zato pa jim pravimo Židi.

Vendar kakorkoli gledamo, so te skupine ali bratovščine le del svetovne elite največjih bogatašev, najbolj vplivnih ljudi in najbolj oblasti željnih posameznikov, ki vedo, da bodo skupaj povezani, tako kot butara, močnejši od ostalih. Če prištejemo še državne aparate, njihove varnostno obveščevalne službe, ki lahko danes obvladajo cel digitaliziran svet, in seveda armade, potem o njihovi vsemogočni moči, če ne drugega uničevalni ali represivni in oblastni, niti ne smemo dvomiti.

Predsednik ZDA Franklin D. Roosevelt je nekoč dejal »V politiki se nič ne pripeti naključno. Vsakokrat, ko se kaj zgodi, smo lahko prepričani, da je bilo predvideno, da se bo tako dogajalo.« Še bolj jasno je to povedal bančni mogotec Mayer Amschel Rotschild: »Dajte mi kontrolo nad denarjem in ne bo pomembno, kdo sprejema zakone.« James Warburger, judovski bankir in Rotschildov agent, je že leta 1950 pred ameriškim

senatom jedrnato formuliral bistvo sedanjega vsestranskega sesuvanja ali rušenja vsega nam poznanega načina življenja (od identifikacije posameznika, družine, naroda, rase, civilizacije): »Imeli bomo eno svetovno vlado, pa če nam je to všeč ali ne. Preostane samo vprašanje, ali bo ta vlada ustvarjena z osvajanjem ali prostovoljno.«

Ameriški pisec Des Griffin, ki je napisal izredno uspešnico Četrtri rajh bogatih, je prepričan, da prav Rothschildi, Rockefellerji in njim podobni dejansko vodijo svet, seveda ne samo s pomočjo kapitala, ampak tudi preko medijev. Temu je posredno pritrdil tudi predsednik ZDA G. Bush starejši, ko je za Washington Post tako razložil, kaj razume pod novi svetovni red: »What we say, goes!« (Kar mi rečemo, tako bo!).

Če temu ne verjamete in mislite, da je to le novinarska fantazija ali celo manipulacija, pa pogledjmo to novo oblastniško fašizacijo sveta iz zornega kota ljudske modrosti, saj poznamo ljudska reka, da *oblast pokvari ljudi* in da *prilika dela tatu*. Načelno se z njima strinjam, vendar ne povsem ali za vse enako. Na oblast prihajajo predvsem tisti, ki si jo želijo, kradejo pa tisti, ki si to upajo, vendar tudi želijo. Svoj pravi obraz pa pokažejo šele, ko pridejo na vrh. Glede prilike za krajo moram reči, da sem jo imel tako sam, kot tudi številni moji prijatelji, ki smo nekoč z znanjem in delom prišli na vodstvena ali direktorska mesta, a kradli nismo, tudi ko je prišel čas kraj. So pa to počeli tisti, ki so se prerivali in borili za naša delovna mesta. Ti so pokradli prav vse, kar je bilo možno od tega, kar je narod pod starimi gospodarji ustvaril in prihranil!

Oblastniki niso prvoborci: po poti na vrh se večinoma začnejo prerivati šele takrat, ko vidijo, da je varna, pa čeprav poslana s trupli njihovih pajdašev, a ko pridejo gor, se razglasijo za heroje. Stolčka ali vrha se opri-mejo z vsemi štirimi, saj oni niso na tem položaju zaradi te organizacije, ampak sebe, svojih ambicij. Še več, organizacija je zaradi njih. Okrog sebe začnejo zbirati samo ljudi, ki lahko koristijo njihovemu samodržstvu. Pri tem lahko odstranijo najprej tiste, ki so jim pomagali na vrh, a jih lahko sedaj ogrozijo. Nato si začnejo lastiti vse, kar jim daje moč: znanje, prijatelje, sodelavce, priznanja, titule, stolčke, svoje organizacije, vojsko ali celo državo. Za stolčke ali oblast se borijo, pa čeprav niso bili izbrani ali izvoljeni, tudi če so bili obsojeni ali ožigosani kot negativci. Nikakor nočejo sestopiti z oblasti, s stolčka, tudi ko jim je bilo dokazano, da za te položaje niso prave osebe, da so nekateri celo kriminalci.

Psihologi in zdravniki že dolgo časa opozarjajo, da so med političnimi oblastniki in povzpetniki številni psihopati, zlasti med novimi. To so ljudje, ki so pijani od prepričanja vase, svojih uspehov, moči, ki jo pridobivajo od svojih privrženecv in vpliva medijev. Vse, kar mediji o njih poročajo, tudi negativno, znajo obrniti sebi v korist. Tu igrajo pomembno vlogo njihovi kompleksi in zavist. Prav slednja jih še bolj sili k pohlepnosti, saj z njo kompenzirajo svoje komplekse. Najhujši so tisti kompleksi, ki izhajajo iz njihovih nesposobnosti ohranjanja vrste, ali vsaj problemov, ki jih imajo pri tem. Zagotovo to niso zgledni zakonski partnerji in tudi ne starši. Kanadski kriminalni psiholog dr. Robert D. Hare med simptome psihopatskega vedenja našteva tudi površinsko privlačnost, povečevanje samega sebe, potrebo po stimulaciji, patološko laganje, pretkanost, manipulativnost, odsotnost obžalovanja in krivde, plitvo čustvovanje, brezčutnost, nezmožnost empatije, parazitski način življenja, šibko samokontrolo in še nekatere druge, a vsaj te bi jaz dodal tudi k simptomom oblastništva. Med njimi jih je veliko tako zavarovanih vase, da si še celo pravega ali stalnega partnerja ne morejo dobiti. Poznam nekaj takih oblastnikov, za katere vem ali sumim, da tepejo svoje partnerke.

Eden najbolj znanih slovenskih psihiatrov dr. Janez Rugelj je kome-morativnem nagovoru ob spomeniku padlih borcev na Rojah pri Mirni leta 2003 in nato tudi v članku o poglavitnih osebnostnih značilnostih partizanov in belogardistov med psihopate uvrstil tudi vse belogardiste oz. domobrance, ki jih je osebno poznal. Tako je dejal in zapisal: »Psihopati pa so bili zato, ker so se kot Hitlerjevi podrepniki (to je pravi ljudski izraz za njihovo početje) borili proti svojemu narodu, kar gre v kontekst neodpu-stljivega narodnega izdajstva, kateremu podležejo izključno motene osebnosti / ... / S psihiatričnega vidika štejem za psihopate tudi vse ljudi, zlasti razne pisune - sedanje zagovornike belogardizma, ki so tako predrzni in nesramni, da zagovarjajo njihovo klečeplazenje Hitlerju; s svojim zagovarjanjem belogardizma razodevajo svojo brezmejno sovraštvo in maščevalnost do upornikov proti okupatorju, seveda pri tem ne upoštevajo temeljnega dejstva izdajstva, da so belogardisti prisegli Hitlerju in so zato zaslužili smrtno kazen.«

Nekateri raziskovalci človeške iztirjenosti so tudi dokazali, da ni večjih karakternih razlik med serijskimi psihopatskimi morilci in kariernimi kriminalci, ki uničujejo posameznike in njihove družine, ter psihopati na vodstvenih položajih, ki lahko s korupcijo in drugimi neetičnimi ravnanji uničijo podjetja, gospodarstva, države, pa še ves svet bi, če ne bi

s tem tudi sebe. Ti so pogosto tudi zlobni ali hudobni, maščevalni, sadisti, hinavci ali drugače iztirjeni moralni pokvarjenci.

Psihopatske oblastnike smo spoznali tudi v naši novejši zgodovini. Kaj drugega sta bila Mussolini in Hitler, saj sta bila pripravljena uničiti celo ves svoj narod, da bi dosegla zastavljene cilje. To ni prisotno samo pri teh, ki so prišli na vrh, ampak tudi nižjih, na primer pri voditeljih slovenskih domobrancev, ustašev in drugih fašističnih kolaborantov še po končani vojni; še celo potem, ko so njihovi gospodarji že odložili orožje, so svoje ljudi vodili v smrt, zato, da bi se oni sami kot veleizdajalci lastnega naroda in vojni zločinci lahko rešili.

Tudi mali zavistni psihopatski oblastniki bi radi postali veliki liderji, uspešni diktatorji, sposobnejši od Mussolinija in Hitlerja, a niso – so le bolniki, ki pa vendarle dobijo nekaj častilcev, ki jih dvigujejo v oblake.

Oblastniki niso oblastni samo do soljudi, denarja, kapitala in nepremičnin, časti, ampak do vsega, tudi do narave, tudi tej kažejo svojo premoč in jo izkoriščajo za svoje interese. Njihovega pohlepa ne ustavi nihče, njih ne zanima škoda, ki jo povzročajo svoji vrsti in ostalim živim bitjem, naravi, ampak samo profit, ki jim veča moč, vpliv, oblast.

Med obsedenimi z željo po nadvladi pogosto najdemo obe moški skrajnosti: homoseksualce pa tudi tako imenovane *mačote*, ki se hočejo posebej pokazati, kako so oni sposobnejši ali pa samo lepši. Tako lahko najdete tudi veliko literature o tem, da naj bi bil Hitler gej ali v slovenskem žargonu peder. Za Mussolinija pa je znano, da je s potrjevanjem svoje moškosti prav silil, da je na avdienco sprejemal najprej ženske in so morali njihovi možje uro čakati na sprejem pred zaprtimi vrati. Torej šlo je za kompenzacijsko ali javno samopotrjevalno obnašanje nekega seksualnega zakompleksiranca.

Oblastniki so obsedeni z napuhom, prav tistim, ki ga krščanstvo uvršča med največje grehe, oblastništvo pa je materializacija tega napuha. Seveda vodstvo neke skupine, organizacije, ki ima želje ali celo cilje po nadvladi, tega ne more videti, še manj na njega kazati, zato pa cerkev to razlaga kot božje poslanstvo, njegovo izpostavo na zemlji, njegove glasnike, svete osebe itd.

Za take se pogosto sliši, da so bolno ambiciozni. Neki zdravnik mi je rekel, da je oblastništvo oblika zasvojenosti. To najbrž vsaj delno drži, kot tudi dejstvo, da smo ljudje edina živa vrsta, ki lahko ubija zaradi lastnega užitka v trpljenju drugega. (Mačka se namreč igra z mišjo, preden jo

poje, zato da njena kri postane slajša.). Ne recite, da pretiravam, spomnimo se na poboje v rimskih arenah in na množice Izraelcev, ki so se zbirale na gričih in opazovale, kako njihovi topovi in letala spreminjajo Palestino v prah in kri.

Prav oblastniki potrjujejo, da človek izhaja iz vrste mrhovinarjev.

Pri človeku torej ne gre samo za stare gene črednega ampak tudi krdelnega nagona mrhovinarjev, ki so se ohranili celo v njegovi humani podobi in se le prilagodili njenemu razvoju. Nekateri znanstveniki trdijo, da so bili predhodniki človeške vrste mrhovinarji, ki so čakali, da pravi ubijalci opravijo svoje. Dokaz za to naj bi bil, da nam še danes bolj prija kuhano, kot pa sveže in presno, kuhanje pa je hitro mrhovinjenje. Ljudje smo bi bolj podobni divjim svinjam kot pa levom, zato pa so Američani pred človekom v veselje poslali svinjsko meso in ga po povratku kapsule proučevali v laboratorijih. Mojzes in Mohamed pa sta ga prepovedala uživati. Te mrhovinarske zveri naj bi živele v manjših krdelih, značilnost roparskih krdel pa je, da vodniki ustvarjajo svojo skupino klavcev ali prvih bojevnikov, ki se najbolj poistovetijo s svojim vodjem.

Sodobni človeški čredni oblastniki znotraj človeške črede ustvarjajo podporne skupine bojevnikov, ki se ob zmagi oz. vzponu na oblast spreminjajo v elite. Ti so tudi oblastniki, saj prav zaradi želje po vzponu med seboj merijo moči, se celo vojskujejo, vendar kadar gre za njihov obstoj, si med seboj pomagajo ohranjati oblast, ustanavljajo celo svete alianse. V filmih so nam ti ostanki negativnega črednega nagona najbolj prikazani v ameriških mestnih kriminalnih in huliganskih tolpah, ki so se nekoč povezovali, da bi kradle, preprodajale alkohol, kasneje mamila, to so prave mafijske združbe.

Še bolj kot za gene v biološkem smislu pa gre pri tem oblastniškem povezovanju za socialno ukoreninjena pravila, ki niso samo stereotipi, ampak osnova naše kulture ali civilizacije, ki se najbolj kažejo v ohranjanju prvin patriarhalnosti in maskilizma. Ta oblastnost se na primer še vedno kaže v oblastniškem odnosu moškega do žene ali celo otrok. Še vedno so ljudje, ki menijo, da imajo pravico posiljevati, pretepati in celo pobijati, ker jim je ta nadvlada dana po bogu ali naravi. Kar pa je še največja groza, ne gre samo za nagon po razmnoževanju svoje vrste, ampak za iztirjenost, kjer ta svoj bolni maskilizem kažejo celo pri posiljevanju otrok svojega spola. Tudi tu smo hujši od zveri, pri katerih samci, na

primer mački, pokončajo svoje komaj skotene potomce, da bi si samice v nagonu za ohranjanje vrste ponovno zaželele spolnih odnosov. Preprosto: gre za slabiče, ki bi radi bili alfa samci.

Ne gre torej samo za politiko, spopad svetovnih nazorov, ampak tudi večni deviantni boj primitivcev za vodstvo krdela, lahko bi tudi rekli za odločilen vpliv na ljudi v svoji okolici, pri čemer izkoriščajo vse, kar je možno, še najlažje svetovni nazor ljudi. Danes to željo po oblastništvu najdemo tudi v najbolj humanitarnih dejavnostih, na primer v zdravstvu. Čeprav se za ta poklic odločajo ljudje, ki jim gre predvsem za človeka, se med njimi vedno najdejo tudi taki, pri katerih prej ali slej ugotovimo, da jim gre bolj za uresničevanje lastnih pohlepnih interesov po denarju in statusu v družbi, kot pa za to, da bi pomagali ljudem. Ob razkritih škandalih v katoliški cerkvi pa tudi v državnih organih represije sem dobil občutek, da so se nekateri odločili za ta poklic ali delo prav zaradi privilegijev, ki jih ima, celo možnosti, da v njem skrivajo svoje posebne nagone. Žal je v tej družbi že popolnoma jasno, da kapitalistični sistem pri nekaterih poklicih že zahteva oblastniško obnašanje, humanost pa apriori označuje za deviantno obnašanje ljudi. Za kulturo, šport in celo dobrodelne namene prispevajo samo, če imajo od tega korist, če o tem poročajo ali kažejo mediji in imajo posledično večji poslovni uspeh na tržišču.

Oblastništvo je torej naravni pojav ali brezobzirni boj za oblast, ki pa ga druge oblike življenja, kot n. pr. rastline ali živali, niso razvile, vsaj ne v taki meri. Tako so trave iste starosti na travniku ali drevesa v gozdu približno enako visoka. Ali si predstavljate, da bi bila ena bilka pšenice visoka milijon kilometrov, njene sestre pa le dobrega pol metra, pa bi vseeno imele enako zrn (potomcev za ohranitev vrste) tako po številu kot teži? Tudi pri živalih ne poznamo veliko primerov, da bi kdo tako odstopal, kot je to pri ljudeh. Pri kraljih živali, levih, zagotovo ne najdete leva, ki bi hotel obvladati vse leve na svetu ali vsaj v njegovi savani. Ali pa, da si v mravljišču ena sama mravlja prisvoji skoraj vso zalogo hrane samo zase. V naši vrsti so strašanska odstopanja vsaj pri prilaščanju denarja, oblasti, pravic in nasilja nad drugimi iste vrste, tudi milijonkrat večja.

Nekateri to slavijo kot glavni vzvod razvoja naše vrste, drugi pa kot glavno slabost. Socializem, ki je omejil individualno prilaščanje, je v svetovni tekmi za čim večje profite prav zato zaostajal za kapitalizmom. Vendar se velja vprašati, ali je res glavni cilj naše vrste tekmovanje do uničenja našega življenjskega okolja in samouničenja. Temu smo zelo blizu že z atomsko oborožitvijo, vedno bolj pa z ekološko katastrofo. Po poročilu

WWF iz leta 2020 je Svetovna populacija sesalcev, ptic, dvoživk, plazilcev in rib od leta 1970 v povprečju upadla za 68 odstotkov. Mi nismo bogovi, imamo pa med nami satane.

Če sprejemamo Marxovo in Engelsovo teorijo, da je delo razvilo človeka, ali drugače povedano, da se je človek razvil iz živali prav z delom: njegova roka iz šape, logično sklepanje iz reševanja problemov pri delu, in govor, ker je kot družabno bitje živel in delal v skupini, v kateri je moral komunicirati. Potem lahko tudi rečemo, da so oblastniki tisti, pri katerih se je temeljni nagon živih bitij po razvoju in razmnoževanju degeneriral v nagon po obvladovanju lastne vrste. S tega zornega kota lahko tudi sklepam, da gre za degenerirane gene, ki niso sposobni obvladati vrste kot dobri osemenjevalci, ampak ta svoj kompleks, genetsko napako, poskušajo nadoknaditi z nenaravnimi oblikami nadvlade.

Oblastniki so vseh barv.

Oblastnike najdemo v vseh družbenih sistemih, političnih barvah in plasteh družbe, vendar je njihova temeljna usmeritev premikanje proti vrhu družbene piramide, in sicer na njeno desno politično stran. Ta naša piramida torej nima enako dolgih stranic, na levi strani so veliko daljše – tako kot hipotenuze pri pravokotnem trikotniku. To tudi ni gora z enim vrhom, ampak tako kot Triglav s tremi, s to razliko, da je najvišji na desni. Na pravi vrh pridejo tisti, ki so to opazili, ali pa bili tja usmerjeni. Proti vrhu in skrajno desno so se premikali tudi najbolj krvavi diktatorji, ki pa so svojo pot začeli na levi strani, kot n. pr. Napoleon, ki se je imel za revolucionarnega liberalca, Mussolini kot socialistični novinar, Hitler kot borec za napredek svoje delavne arijske rase ipd. Stalin pa je izkoristil vojne razmere kar za preskok ali točneje padec s skrajne levice na skrajno desno stran. Nato je seveda tudi ta kot fašistoidni oblastnik okrog sebe zbral enake oblastnike, ki so zgradili trdno strukturo oblasti željnih in njihovih podreptnikov ali ritoliznikov. Podobno se je zgodilo tudi z Miloševićevo »komunistično« partijo, ki je postala tako nacionalistična, kot so fašistične (samo spomnite se, kaj so počeli v Bosni in Hercegovini). Ti se seveda niso vzpenjali po levi hipotenuzi in tudi ne po vertikalni kateti z dvigalom kapitalističnega razreda, ampak so jim njihovi povzpetniki kar z meči rezali pot skozi živo množico ljudi.

Oblastniki se za svoj pohod na oblast, kadar je le možno, poslužujejo ljudi v uniformah, še najbolj tistih, ki imajo uniforme v omarah, to je

raznih varnostno obveščevalnih služb. To ni pravilo samo v diktaturah, ampak tudi demokracijah, saj vemo, kako so se ljudje vzpenjali ne samo s pomočjo Gestapa in KGB-ja, ampak tudi Cie. Za oblastnike so zelo uporabni razni izdajalci in kolaboracionisti. Celó Udba in KOS (protiobveščevalna služba JLA) sta v svoje vrste rada vključevala izdajalce in razne kolaboracioniste z okupatorjem, saj so vedeli, da če so prej izdajali, bodo tudi sedaj. Osebno poznam več primerov, ko so po ukinitvi Svobodnega tržaškega ozemlja te ljudi uporabili za izvajanje »kolonizacije« Slovenske Istre in celo za obvladovanje medijev. Na koprskem RTV je bilo zaposlenih več takih. Zanimivo je, da se je v času osamosvojitve to na nek način celo ponovilo. Pa da se ne bi narobe razumeli: v teh službah so prevladovali ljudje, ki so hoteli svoji državi in tudi narodu dobro, vendar so tudi v njih prej ali slej prevladali oblastniki.

Prav to oblastništvo nas najbolj prepriča, da je za njegovo nevtralizacijo kljub raznim poizkusom še najbolj učinkovita večstrankarska demokracija, pravna država in popolna kontrola organizacij ali sil prisile. Oblastniki imajo tudi tu veliko možnosti, da se le pretvarjajo in lažejo, kdo so, ter hitro prebijajo proti vrhu. Najbolje se jih prepozna po populizmu, spreminjanju barv, običajno začnejo pri levih množicah in nato gredo hitro na vrh, na oblastniško desnico. Žal preprosti ljudje tega ne znajo izluščiti ne iz njihovih besed ne dejanj, sploh pa ne zaradi medijskih manipulacij. Bolj malo poudarjamo, da so v enopartijskem sistemu nekdanje Jugoslavije vsi oblastniki poskušali uveljavljati svoje oblastniške interese prav z vstopanjem v partijo in da je le-ta v veliki meri ali pa prav zaradi njih tudi propadla. Član komunistične partije ni bil samo Slobodan Milošević, ampak tudi Franjo Tuđman, Janez Drnovšek in številni akterji rušenja Jugoslavije, pa mali povzpelniki, biriči in capóji. Mene kot svobodoljubnega novinarja so pred osamosvojitvijo in po njej, točneje ob spremembi političnega sistema preganjali in šikanirali isti ljudje. Na spisak »politično nevarnih« me je dal prav tisti nekdanji novinarski šef, ki je moje članke in komentarje nosil preverjat na Centralni komite Zveze komunistov in Udbo ter od vodstva radia zahteval, da bi nas mlade, univerzitetno diplomirane novinarje, prav on kot »diplomirani« tečajnik le s končano osnovno šolo učil, kaj je to komunizem. Ker ni uspel, mi je najprej »organiziral« zasliševanja, po osamosvojitvi Slovenije, ko je dobil pravo stranko, da je lahko priplezal na njen lokalni oblastniški vrh, pa celo zastraševanja.

Mogoče pa bomo po manipulativni verziji *Udba.net-a* kdaj videli tudi pravi seznam naših novih politikov, ki so bili aktivno vključeni v KOS. Odkar kot novinar spremljam politiko, sem opazil, da se je slovenska uprava za notranje zadeve vedno bolj osamosvajala od zvezne službe državne varnosti, ki jo imenujejo UDBA, in postajala odvisna ali lojalna slovenski politični oblasti, še najbolj CK ZKS. S tem je prihajala v vedno večja nesoglasja ali celo navzkrižja z beograjskimi oblastniki in njihovimi sodelavci ali obveščevalci, še najbolj vojaško KOS. Slovenska osamosvojitvena vojna se je začela (26. junija 1991) s spopadom slovenske milice in prebivalcev (pod vodstvom Uprave za notranje zadeve Slovenije) z enotami JLA, ki so ob podpori sodelavcev KOS-a prodirale proti meji z Italijo. Teritorialna obramba se je vključila v te spopade šele naslednje dni.

Za oblastnike, vsaj za te male negativne komolčarje, ki jih poznam, bi lahko po lastnih opažanjih rekel, da imajo nižji IQ. Ko so me po leto po slovenski vojni in končani tretji mandatni dobi odgovornega urednika na radiu prejšnji večni oblastniki, ki so se prelevili v nove, postavili na nižje delovno mesto računalniškega operaterja, sem pri uvajanju računalniške opismenjenosti ugotovil, da ti ljudje zelo težko dojemajo logiko, ki so jo v delovanje informacijskega sistema vložili računalničarji, fiziki in matematiki. Ena od teh najbolj pokvarjenih sodelavk mi je sama priznala, da ima res nizek IQ, vendar pa zelo visok motivacijski kvocient. Zagotovo bi se dalo meriti tudi kvocient zlobe. V življenju sem spoznal tudi veliko malih zlobnih zakompleksirancev, na srečo pa vsi ti v tem obdobju relativnega miru svojih sanj o oblasti niso uspeli uresničiti – kljub temu, da je uspešnost zelo odvisna tudi od nohtov, ritolizniškega ali pa strupenega jezika, pokvarjenosti, predrznosti ... tudi upogljivosti hrbtenice. Celo nek oblastnik z leveice me je ob izbiranju nekega pomembnega direktorja vprašal o kandidatu, ki sem ga dobro poznal, ali ima ta upogljivo hrbtenico. Drugo ga ni zanimalo. To, da je le oblastniški podrepnik, pa so desni kadroviki že prej ugotovili.

Tisti, ki lezejo na vrh Triglava, niso oblastniki.

Niso pa vsi, ki se vzpenjajo proti vrhu, oblastniki. To zagotovo niso tisti predsedniki, podjetniki, direktorji, šefi, znanstveniki, športniki, umetniki, ki to postanejo zaradi svojega znanja, sposobnosti in želje ali prepričanja, da lahko prispevajo k razvoju vrste ali človeške družbe (civilizacije) kot sistema. Ti so pravo nasprotje tistim oblastnikom, ki si vse to

prilaščajo ali usmerjajo v svojo korist. Je pa tudi vedno več tako imenovanih znanstvenikov in umetnikov, saj najbrž poznate nekatere, ki trdijo, da je edino njihova teorija pravilna ali le njihova slika umetnost, drugo pa laž, šarlatanstvo, kič... Torej med oblastnike ne smemo šteti vseh, ki so na vrhu, ampak le tiste, ki so tam zaradi oblasti.

Med oblastniki so tudi izjeme, ki potrjujejo pravilo, tam so tudi pozitivni ljudje vseh družbenih statusov, narodov in kulture, vendar se v družbah z lažnimi vrednotami lahko uveljavljajo predvsem tisti, ki znajo izkoristiti spremembe. Kot pozitivne primere poznamo iz zgodovine nekatere prosvetljene monarhiste in druge diktatorje, ki so vladali z dobim namenom v korist svojih ljudi, nekateri najbrž samo za lastno čast prvega v čredi, za svojo vlogo glavnega alfa samca ali samice. Največja pozitivna lastnost monarhij je bila, da so na oblast prišli ljudje, ki jim je bila oblast dedovana, ne pa priborjena s sovraštvom, pokvarjenostjo, hinavstvom, krajo in naklepnim pobijanjem samo zaradi lastne oblasti. Seveda so ti diktatorji tudi pobijali, večkrat prepričani, da to počnejo v korist svojih ljudi.

Oblastniki so bili in bodo med nami. No, tisti najvišji ravno ne, ampak tisti, ki čakajo na svojo priložnost, na ugoden čas. Počasi ali hitro, kot komu uspeva, krepijo svojo moč, nekateri na skrivaj brusijo svoje nože, da bi jih uporabili ob pravem trenutku. To pa je še najbolj odvisno od družbeno političnega sistema, stopnje kulture, zlasti politične, in predvsem od ozaveščenosti množic. A o tem kasneje.

Na vrhu oblastništva je kapital

Oblastnike bi na grobo lahko delili tudi na tiste, ki si želijo oblast na področju kapitala, nato one v politiki in upravi ter one na televizijskih ekranih. Takih, ki si želijo oblast na vseh področjih, a predvsem v kapitalu in politiki, je bolj malo, praviloma so uspešnejši tisti, ki ostajajo v ozadju politike in medijev in si v miru prisvajajo vso dejansko oblast ali kontrolo tako nad gospodarstvom, politiko, sodstvom, vojsko in policijo.

Kapital sam po sebi ni oblast, pa tudi, če ga posebjamo, lahko v skladu z odstavkom pred tem naslovom rečemo, da imamo predvsem tak kapital ali točneje lastnike kapitala, ki jim ni cilj oblast, ampak samo ustvarjanje profita ali novega kapitala. Z njim gradimo, razvijamo pogoje za rast naše vrste, seveda tudi boljše življenje. Ampak ... Vendar ...

kapital je tudi denar, ta pa ne ostaja na zabetoniranih temeljih, ampak kroži, se združuje, učinkuje in prej ali slej pride pod kontrolo oblastnikov, katerim prvi cilj je totalna prevlada, oblast, diktatura.

Najvišji so bogovi na Olimpu kapitala.

Pod besedo kapital ne razumemo samo denar, stroje, zemljo, to, kar prinaša novo vrednost, tudi beseda kapitalist ne pomeni tistega nekdanjega bogataša, lastnika tovarne, ki si prilašča ustvarjalno vrednost dela mezdnih delavcev – danes beseda kapital pomeni moč, oblast, kapitalist pa tistega, ki to oblast ima.

Nekoč so si nekdanji »kapitalisti« lastili celo ljudi, to je sužnje, danes si le presežke njihovega dela, to kar jim za njihovo delo ali ustvarjalnost ne plačajo. Lahko pa tudi rečemo, da ta denar pa tudi ne ostane tistemu, ki jim ga ni plačal, ampak gre naprej z bančnim oz. finančnim sistemom do tistih, ki imajo oblast nad kapitalom. Vedno večji del tega denarja si z davki jemlje tudi država, posredno politika, ki ga pa vrača v ta obtok, iz katerega se spet deli, na tistega, ki gre neposredno v bančni sistem proti vrhu kapitalne moči, in drugega političnega. Vmes je potrošniški sistem, ki deluje tako kot črpalka ali naše srce. Danes je pravi kapitalist banka in tisti, ki vpliva na delovanje banke. Tu pa smo že blizu nekoga novega fašizma, a o tem kasneje.

Zgublajo se tudi stari pomeni besed *mezdni delavec* in *izkoriščanje*. Nekateri trdijo, da zaradi razvoja, celo pravičnejšega sistema delitve ipd. Osebnostno menim, da le zaradi manipulacij množic. Tudi eden od največjih znanstvenikov tehnološkega razvoja Nikola Tesla je bil za svoje delo sramotno nizko plačan ali bolje rečeno ogoljufan, saj sta si to, kar je ustvaril, prilastila predvsem ameriški znanstvenik in kapitalist Thomas Edison in njun kolega predsednik Velikega fašističnega sveta Guglielmo Marconi.

Posesivnost tega oblastniškega kapitala je tako rekoč neskončna in brezkompromisna, pri tem pohlepu se ne ozira ne na ljudi in ne na naravo. Še več, po sistemu *velika riba žre manjše* ali Marxovi ekspropriaciji ekspropriatorjev uničujejo tudi svoje »sokapitaliste«. To se še najbolj pokaže v fašizmu, ko kapitalistični oblastneži dobijo še odločilno pomoč stranke. Danes bi takim rekli tajkuni. Teh njihov narod ne briga, celo sorodniki in stari prijatelji ne, prav tako ali še manj narava (razen če to ne prinaša političnih točk).

Kapitalistični sistem je že zdavnaj preskočil svoje ograje, si prilastil politični sistem in tudi svoboščine ter demokracijo. Medije je spremenil v svoj propagandni sistem, javni sektor pa v nek novi sistem hlapcev. Vojsko je profesionaliziral zato, da je odvisna od borih plač in dobro plačanih generalov. S pravnim sistemom pa si je prilastil že skorajda vse, celo pravice »manj vrednih« ljudi, sedaj si lastnini celo vodo, zrak in vesolje. Saj veste, da so Američani prodajali celo parcele na Luni?

Oblastniški populizem in množice

Iz zornega kota medijskih manipulacij so najbolj zanimivi tisti populistični oblastniki, ki se za oblast borijo preko javnosti. Najraje imajo televizijo, da se jih vidi, radi blogajo in še raje twitajo, saj je to idealna oblika sporočanja za Butalce in njihove novinarje. Tudi tu imamo stare zvezde ali medijsko vplivne ljudi z lastnino ali utrjeno politično oblastjo, ki delajo na tiho, in nove javne nastopače, zvezdništva, pa seveda denarja in oblasti željne povzpetnike. Oboji se prav borijo za prisotnost v medijih, najraje na televiziji. Časopisi so zanje pomembni le toliko, kolikor jih navaja televizija. Radio pa je predvsem za tiste, ki niso tako lepi, a znajo lepo peti.

Oblastniki se imajo za lepe, nato pa še za pametne.

Oblastneži sanjajo o slavi, a če te ni, je dobra tudi popularnost, to je medijska prisotnost. Pri nekaterih so opazne prav bolesterne želje po medijski izpostavljenosti, saj v ta namen celo načrtno širijo razne senzacije in dezinformacije, ki jim nekatera uredništva nasedajo ali pa jih celo načrtno podpirajo, kot neke mnenjske zvezde, ki lahko laži spreminjajo v resnico. Manipulativni mediji namreč ne gradijo na kvaliteti informacij, ampak na senzacionalizmu in zvezdništvu, ali točneje na vedno višjih cenah oglasov in političnih koristih.

Ti oblastniki ne bi imeli moči, če ne bi obstajale množice, ljudi ki ob problemih tiščijo glavo v pesek, kimavci in takimi, ki imajo dober želodec, ki so se jim pripravljene podrediti ali jih celo rabijo, iščejo in postavljajo. Idealni družbeni gnoj za oblastništvo so prestrašene in zmanipulirane množice, skorumpiranost družbe, malomeščanstvo, hinavstvo, sprenevedanje ...

Na drugi strani oblastnikov je zelo heterogena množica, ki je »privezana« na medije in njihove manipulacije. Del te množice je tudi idejno, nazorsko ali politično oz. strankarsko opredeljen. Med slednjimi se poleg oblastniško usmerjenih aktivistov najde tudi fanatike, ki so zelo hitro pripravljene na boj, celo z orožjem. Med temi in molčečo množico nojev so ritolizniki, med katerimi so obenem taki, ki še mahajo s komolci in brecajo z nogami, sem bi sicer lahko šteli lahko tudi oblastnike. Do molčeče množice jih ločijo le redki nergači, ki kritizirajo samo toliko, da se opazi, da mislijo drugače od ostalih, vendar samo govorijo in ne grizejo. Ti nehajo kritizirati in nergati, ko jim daš kruha in iger. Danes pa kruh ne pomeni samo hrane, ampak še bolj potrošništvo kot zasvojenost, igre pa so za ene politične in oblastniške igrice, za druge pa televizija, navijaška obsedenost s športom, internetne lažne participacije, manipulacije z navideznim, lažmi, strahom in tako naprej.

Večina množice pa je molčeča, ki reagira šele, če se jo provocira, prestraši, ali ko ne najde izhoda. Ta največja množica praviloma molči in se obnaša tako, kot se jo prepriča z mediji ali pa še bolj življenjskimi razmerami. Na volitvah enkrat podpre ene, drugič druge, njihov svetovni nazor je zelo nejasen, prav tako nejasno izražena mnenja, ki jih še za volilnim paravanom nočejo pokazati. Lahko bi tudi rekli, da se še vedno prepuščajo prastaremu črednemu nagonu in tako imenovanim mnenjskim voditeljem.

Ob vedno večji populizaciji politike se ta tudi vedno bolj personalizira, pa ne samo zaradi oblastnikov, ampak neznanja in nezainteresiranosti večine. Ljudje o posamezni politični usmeritvi ne sklepajo po programih strank, ampak o tem kaj govorijo njeni politiki, kaj delajo, kako se obnašajo. Nekateri se z njimi celo poosebljajo, podobno kot z zvezdniki.

So pa ljudje, ki jih nekoliko bolj zanima dogajanje okrog njih, radi sprejemajo informacije in jih tudi kot prijatelji, sodelavci, družinski člani radi prenašajo. To tudi znajo povedati tako, da pritegnejo pozornost. Prisotni so po vseh nivojih in strukturah družbene piramide. Komunikologija te vplivne posameznike, ki so med nami in jim v pogovorih radi prisluhnemo ter prikimamo, imenuje mnenjski voditelji. Politika in mediji na te ljudi tudi ciljajo svoje informacije, večkrat pa neuspešno, saj prav ti imajo svoj svetovni nazor že zelo izoblikovan.

Ljudje se že po naravi najbolj ukvarjamo z dnevnim preživetjem, čim boljšim, kvalitetnim, srečnim, kot se le da, in z ljubeznijo ali ohranitvijo svoje vrste. Marsikdo vidi srečo v uspešnem vključevanju v potrošniško družbo, ki nudi obilo sladke hrane in osvežilne pijače. Podrejamo se pravilom družbe in smo po večini bolj podobni čredi kot pa krdelu. Celó naša pozabljivost sodi v to čredno srečo. Zelo malo ljudi si želi spoznati politiko kot »bistvo življenja« in celo kulturo. Gospodarstvo je za večino le preživetje, ekologija je bolj za zavedne, tehnika za »napredne«. Splošno seznanjanje ljudi s politiko pa je za marsikoga bolj moteče ali ga čutijo celo kot manipulacijo in vtikanje v njihovo osebno sfero, saj jih moti, premika z ustaljenih tirnic njihovega življenja.

Zelo velik del molčeče množice predstavljajo tisti, ki živijo v strahu pred vsem. So tudi taki, ki jih je strah svojih dejanj in celo misli. Če te ljudi spodbujaš ali celo provociraš, samo molčijo, kdaj pa kdaj ti seveda prikimajo, vendar vedno pogledajo naokrog, da jih pri tem kdo ne vidi. Radi hodijo na športne dogodke ali pa v gledališče, tudi na koncerte. Nekateri pa so najbolj srečni, če hodijo na nogometne tekme ali gledajo televizijo in vsečkajo po internetu.

V tej množici pa je vedno veliko takih, ki si prej ali slej, pogosto ob posebnih dogodkih, družbenih stresih, zaželió nekaj več. To jim je kot kruh in igre, pa še malo vojne slave zraven, zelo dobro znal obljubljeti tudi Mussolini, Hitler pa še kaj več.

Civilizacijske korenine fašizma

Za pravo razumevanje fašizma moramo pogledati najprej njegove kulturne in/ali ideološke korenine, saj so tudi te del človeške kulture in civilizacije, čeprav ideologija ni vedno kulturna.

Fašizem ima svoje korenine že v najstarejših oblikah združevanja ljudi, že v času rodov in plemen, ko so si nekdanjo skupno lastnino začeli prisvajati posamezni vodje, ki so enotnost svoje skupnosti gradili na ropanju in osvajanju. S tem bogastvom je začel upravljati samo eden in edini vodja, ki pa je presežke delil med svojimi najbolj izpostavljenimi ali oblastniškimi podporniki. Ta družbena skupina je bila toliko bolj uspešna ali bojovita, kolikor je bila enotna in predana svojemu vodji. Pri tem so največ zaslug imeli vrači, ki so »vzpostavljali stike« z nerazumljivim ali nadnaravnim. Ti so razvijali verovanja najprej v toteme in lastnike teh

totemov, nato pa vedno bolj v bogove. To pa je zahtevalo že bolj razgledane ljudi, svečenike in preroke. Pri tem so se pokazale za najbolj učinkovite tiste vere, ki so imele samo enega boga. Starogrški bog Zevs je bil sicer vladar Olimpa ali nebes, bi rekli danes, a je imel človeške napake, njegovi sobogovi pa prav tako. Ti niso samo preganjali žensk in se opijali, ampak celo drug drugemu hoteli spodnesti oblast. Demokracije na Olimpu seveda ni bilo, bil pa je nek red; obstajala so moralna in božja pravila, ki pa so jih bogovi lahko kršili. Sčasoma je prevladalo vera o enem bogu, ali točneje moč tistih, ki so verjeli v enega boga. Ta je bila najprej samo vera, ko pa je krščanstvo postalo uradna vera Rima, je kmalu postala še oblast.

Če hočemo razkriti genezo fašizma, moramo najprej prebrati Mojzesovo prvo sveto knjigo Genesis. Že sama ideja enega boga, ene vere in ene resnice je v popolnem nasprotju z demokracijo, ki je vzniknila v grški kulturi mnogoboštva. Še Kristus, ki je to eno in edino resnico hotel razširiti, jo iz vere zaradi strahu spremeniti v vero v ljubezen, je moral to plačati s križanjem. Tako je bog ostal enoten kot Bog oče, Bog sin in Bog sveti duh. Vendar Rim je to hitro popravil. Tudi zato je med monoteističnimi verami je še vedno najbolj avtokratično in celo diktatorsko organizirana dominantna rimokatoliška veja krščanstva, ki poleg edinega boga pozna tudi samo enega in edinega glasnika boga, to je papeža.

Od boga izvoljeno ljudstvo

Ta edini bog si je, kot so božjo voljo tolmačili oblastniki, izbral svoje vernike kot božje ljudstvo, edino od boga izvoljeno ljudstvo, ki je tudi pred bogom več vredno kot ostala. Te oblike verovanja najdemo pri številnih starih ljudstvih po vsem svetu. Te ideologije ne najdemo samo na prehodu med Afriko in Azijo, od koder se je razširila tudi k nam, ampak tudi v Južni in Srednji Ameriki pri Majih in Aztekih. Še bolj izrazita je bila na primer pri severnoameriškem plemenu Komanči, ki so edino sebe imeli za ljudi, od boga prosvetljeno pleme, ki naj bi zavojevalo vse ostale.

To božje izbranstvo najdemo tudi v Svetem pismu stare zaveze. Bog svojemu izbranemu izraelskemu ljudstvu preko Mojzesa naroči eksodus in osvajanje novih mest in dežel, ki mu jih daje v dar. Za Jude je Palestina božje darilo in za njeno osvojitve lahko pobijajo po božji volji. Mojzes v četrti knjigi, po desetih božjih zapovedih, pravi tudi: »Pobij vse moške v njem z ostrino meča. Toda ženske, otroke, živino in vse, kar je v mestu, ves plen v njem zapleni zase in uživaj sovražnikov svojih plen ... « Bog

svojemu izbranemu narodu naroči še, naj svoje sinove obreže, da jih bo lahko ob svoji jezi ločil od ostalih. Absurdno za boga, ki vse vidi in vse ve, ampak tako piše v Svetem pismu stare zaveze. Vsi, od raznih bogov in božanstev izbrani junaki in cela ljudstva, so lahko v njegovem imenu pobijala in ropala, posiljevala in počela, kar in kakor so jim zapovedovali božji glasniki ali namestniki na Zemlji. Judje so tako postali prvi nadljudje njihov cionizem pa neka oblika fašizma, ki ga čutimo tudi v današnjem odnosu Izraelcev do Palestincev.

To je po Svetem pismu Nove zaveze skušal popraviti z lastnim zgledom in celo življenjem sam *sin božji* Jezus Kristus, ki je zelo jasno učil o enakosti vseh ljudi pred bogom in jih usmerjal v humanost. Vendar preberite si knjige »prerokov« srednjega in celo novega veka, in videli boste, da so lahko od boga in njihovih odposlancev blagoslovljeni nadljudje osvajali, zaslužnjevali ali pobijali vsa manjvredna ljudstva.

Izsek iz Rembrandtove slike Mojzesa, ko kaže 10 zapovedi, ki mu jih je izklesal Bog (Vir: Wikipedia). Pojdite v kakšno knjižnico, poiščite kakšno staro izdajo Svetega pisma in preberite 5. Mojzesovo knjigo, pa boste ugotovili, da so le-te samo uvodnik »božjega zakonika«, v katerem so tudi razne druge prepovedi in pravice, kot na primer pravica do ubijanja drugače verujočih, do žene tvojega sovražnika, ki si ga ubil, prepoved uživanja svinjskega mesa ... pa še marsikaj, da se boste lahko sami prepričali, kako se edina resnica skozi čas spreminja.

Nekaterim očitno Kristusovo učenje ni preveč ustrezalo in so iskali izgovore za svoja dejanja v pismih stare zaveze. Zlasti oblastniškimi politikom bolj ustrezajo razni drugi tolmači božje resnice, kot pa Kristusov zgled ali pa Mohamedovo učenje. Zelo podobno se namreč dogaja tudi z razlago Korana, ki je bil napisan šest stoletij kasneje. Ta je novejši od Svetega pisma Nove zaveze in zato tudi odseva neke nove in drugačne izkušnje pa tudi posebne potrebe ljudi v toplejših krajih, vendar pisan je v zahtevnih verzih, zato se ga pri razlagi lahko še laže potvarja. Prav pri razlagalcih korana se veliko bolj čuti razliko med razgledanimi duhovniki in oblastnimi politikami.

Monoteistične vere, ki danes obvladujejo svet, so se razvile kot neka protiutež razpadanju starega patriarhalnega sistema družine: očeta, ki je gospodar, in članov družine, ki še niso samo njegova last, sužnji, ampak tudi odgovornost, skrb in ljubezen. Takrat je namreč patriarhalni družbeni sistem že prehajal v množično suženjstvo, kjer gospodar ni bil več oče, ampak oblastnik. To je bil torej čas rušenja starih vrednot, zato bog posebja dobrega očeta, njegov sin ali glasnik pa naj bi svetu vrnil staro pravičnost. Vendar kot družbenopolitični sistem je takrat prevladala močna država, to je imperialistični Rim, ki je bil še veliko bolj krut, kot so bili kralji grških polisov ali celo faraoni.

Prvi sužnji so bili gospodarjeva žena in njegovi otroci.

Suženjstvo kot sistem, ki ima svojo osnovo v prilaščanju žene in otrok oz. njihovega dela, je prav z Rimskim imperijem prišlo do svojega absurda. Vendar to samo pri nas v Evropi in v od nje osvojenih deželah. Na Daljnem vzhodu, zlasti Kitajski in Japonski, se je patriarhalno suženjstvo razvilo v zelo urejen in stabilen sistem, ki ni šel v skrajne oblike izkoriščanja, zato se je v nekaterih oblikah, kot so npr. kaste, ohranil do sedanjih časov. Posledično so se tu ohranile tudi oblike mnogoboštva.

Ko je krščanska cerkev prav s tem svojim največjim sovražnikom - rimsko oblastjo - postala državna in prišla na oblast, se je »profesionalizirala«. Sčasoma je njena »birokracija« od rimske oblasti, uprave ali kulture prevzela veliko negativnega, predvsem oblastniško hierarhijo in vse, kar ta prinaša: nepotizem, klientelizem, korupcijo pa še marsikaj. Iz zgodovine dobro vemo, da so bili papeži tudi poročeni in da se je njihov prestol celo podedoval, predvsem pa so bili popolnoma povezani s posvetno

oblastjo in, če je tej tako ustrezalo, so za papeža postavili tudi žensko (n. pr. papežinjo Ivano).

Rimljani so ljudi drugih kultur imenovali barbari; to so bila bradata divja ljudstva, ki so jih lahko zaslužnjevali in pobijali, tako kot živali. Med temi tudi Grke in Egipčane, pa čeprav so bili ti na višji kulturni in civilizacijski stopnji razvoja, le bojevati so se že pozabili. Nato se spomnimo konkvistadorjev, kolonializma, novega suženjstva ipd. Najhujši kolonializem se je razvil šele s kapitalizmom, ki je rabil nove vire surovin, poceni delovno silo, celo otroke, nove oblike suženjstva in trga.

Ves zahodni svet, prej pa že antična Grčija in zlasti Rimski imperij, sta svoje odnose v družbi in seveda tudi gospodarstvo gradila na dedni lastnini in tudi dedni pravici do oblasti od najnižjega oblastniškega nivoja, to je gospodarja družine, do najvišjega cesarskega naslova. Ljudje v starem Rimu so bili razdeljeni kar v tri sloje: brezpravne sužnje, svobodne, a revne plebejce in bogate lastnike ter privilegirane nosilce oblasti, imenovane patriciji. V njihovi demokraciji, kot so imenovali nekatera obdobja »republik«, so imeli »volilno pravico« le slednji. Rimski imperij in njegova imperialistična kultura sta razvila najvišjo stopnjo brutalnega suženjstva, v katerem so se celo plemenite grške olimpijske igre preoblikovale v krvave gladiatorske boje. Čeprav sta grška kultura in na njej temelječa romanska prevladali v svetu, pa se razvoj človeške civilizacije ni razvijal po istem sistemu, tudi pri bližnjih Slovanih ne. Kitajska je s svojo posebno kulturo tako razvila do take stopnje, da še danes ponuja nove oblike razvoja človeštva.

S prehodom suženjstva v fevdalizem, v katerem je bil relativno svobodni kmet ali tlačan bolj motiviran za produktivnejše delo od sužnja, pa je država našla skupne interese s cerkvijo za zadrževanje ljudi v neznanju ali »mraku« srednjega veka. Še več, prišlo je do združevanja posameznih verskih in državnih interesov, kot na primer spreobračanja poganov in osvajanja ter ropanja drugih dežel in celin. Pogani so bili praktično izenačeni s sužnji, vendar če so sprejeli krščansko vero in celo meč ter začeli preganjati svoje ljudstvo, so bili posebej dobro nagrajeni in celo sprejeti za enakovredne. To se ni dogajalo samo v Latinski Ameriki, ampak še prej pri nas v Evropi – in tudi kasneje. Spomnimo se na klanje med Slovani, prikazanem v Prešernovem Krstu pri Savici, in nato na italijanski fašizem, ki je tudi Slovence novačil v svoje vrste prav po tem preizkušnem vzorcu.

Pri Slovanih pa tudi pri raznih drugih ljudstvih se patriarhalni sistem sploh ni razvil v pravo suženjstvo in tudi ne v kaste, ampak je pod vplivom povezav z zahodnim gospodarstvom in kulturo prešel v grob uvožen ali tujski fevdalizem. Tega so namreč v obrobne dežele prinašali osvajalci in njihovi priseljeni fevdalci, izjemo pa so ta naziv dobili tudi domači podrepaniki, a za ta privilegij so morali svojim gospodarjem ali zavojevalcem pokazati kar veliko stopnjo kolaboracije, in to od davkov do pošiljanja svojih ljudi v križarske vojne. Pravi avtohtoni fevdalizem se je na osnovi raznih kronanih zetov in nevest z Zahoda razvijal le v velikih ruskih prostranstvih. Pri tem je pomembno vlogo odigrala tudi od Rima ločena pravoslavna cerkev, ki je bila prva večja reforma krščanstva, predvsem s tem, da ga je približala svojemu ljudstvu, pa ne samo z maševanjem v ljudskem jeziku, ampak tudi avtonomijo od rimskih in germanskih oblastnikov. Ta razlika se še vedno čuti v narodni zavesti, odnosu do korupcije in kolaboracije s tujimi oblastniki, kakor tudi v še vedno prisotnih nestrpnostih med narodi, ki so prevzeli katoliško vero, in tistimi, ki so gradili na prilagojeni pravoslavni cerkvi.

Slovani smo bili brezrazredna družba, ne samo statusno enakih ljudi in slojev, vendar tudi z drugačnim odnosom ali sistemom do lastnine. Pri tem ne mislim samo na nomadske čase, ko je bilo »naše skupno« vse kar je popasla naša skupna čreda. Tudi ko smo se ustalili na nekem ozemlju, naše skupnosti niso toliko gradile na osebni in zasebni lastnini, ampak družbeni: skupnih pašnikih, gozdovih, ogradah in celo hlevih, nato šolah, kulturnih domovih. Spomnite se na agrarne skupnosti.

Če velja teorija o širjenju Slovanov iz vzhodnih step, potem lahko rečem, da Slovani nismo širili svojega prostora ali se selili zaradi sle po osvajanju, ropanju in podjarmljanju drugih ljudstev, ampak iz naravne potrebe po širjenju življenjskega prostora. Ob tem so se celi valovi priseljenec stapljali s staroselci in prevzemali njihovo vero in kulturo, pa tudi gospodarje. Naši grofje so bili ljudje germanske ali romanske kulture. Ta tuji družbeni red pa se je v mrzlih severnih predelih tudi zelo težko prijel, tu namreč lahko ljudje pridelajo veliko manj kot na jugu, komaj za svoje preživetje, ne pa za razvoj parazitskih elit. Mraz tudi sili ljudi skupaj, pa ne samo zato, da bi se ogreli, ampak zato, da bi lažje preživeli, skupaj pa gredo predvsem enaki ali enakopravni.

Slovanski svet je volil svoje voditelje ali kneze po nekem preprostem volilnem sistemu, ki bi mu lahko danes rekli delegatski, saj takrat ni bilo strank in tudi »volilna pravica« se je določala predvsem po uspešnosti primarne skupnosti, družine. Vodenje skupnosti osnovne enote, to je domačije, je praviloma prevzemal najstarejši sin, vendar so ostali imeli vse odprte možnosti, da so si ustvarili svoj novi dom, novo družino. Tudi to je takrat sililo ljudi v selitve, saj so prav s selitvami do nove zemlje lahko prišli vsi sinovi, ne samo najstarejši. Večje enote - rodovi, plemena, kasneje naselja – pa so za svoje voditelje izbrali ljudi, ki so jim zaupali, da bodo na še višjem nivoju in oddaljenem kraju izbrali pravega vrhovnega voditelja. To, kar naj bi si Kardelj »izmislil in niti na psih preizkusil« (to je bila ena od floskul nasprotnikov samoupravnega in delegatskega sistema!) je bila le posodobljena stara oblika naše slovanske demokracije.

Izvir čiste demokracije

Slovanski knezi, poglavarji, vodje niso dobivali tega statusa na osnovi dedovanja, ampak so bili bolj ali manj demokratično izbrani. Te volitve so potekale po nekem starem delegatskem principu, ko so predstavniki družin volili svoje poglavarje naselij ali rodov, ti pa naprej višje oblastnike plemen ali kneze. To je pritegnilo pozornost francoskega pravika in zgodovinarja Jeana Bodina, ki je iskal pravičnejši sistem. Na tej stari slovanski mešanici neposredne in posredne demokracije ni temeljil samo Kardeljev delegatski sistem, ampak tudi ameriški volilni sistem. To je bolj malo znano, ampak je res, da so se pisci temeljnih listin ZDA zgledovali prav po volitvah naših karantanskih knezov. To je javno priznal tudi ameriški predsednik Bill Clinton ob svojem obisku pri nas. Utemeljitelji ameriških svobodnih in demokratičnih združenih držav enakopravnih ljudi se niso zgledovali po dejanski angleški ali francoski »demokraciji«, saj je takrat tam ni bilo. Te države so imele večvredno plemstvo in popolnoma brezpravno tlačanstvo, in prav proti temu so se borili ljudje, ki so zbežali iz Evrope in v Ameriki ustanavljali novo svobodno in pravičnejšo državo. Buržoazija, ki se je začela razvijati in kopičiti svoj kapital, je morala graditi na svobodi in enakopravnosti ljudi, ne pa na njihovi odvisnosti od fevdalcev.

Slovani smo v svojem družbenem razvoju od praskupnosti do fevdalizma preskočili fazo enega ali dveh tisočletij sužnjelastniškega sistema. To je bilo za naš dobrohoten in veseljaški značaj zelo dobro, za vladarski ali oblastniški kapitalistični pa zelo slabo: v nas se »geni«

sužnjelastnikov in plemenitašev sploh niso utegnili razviti, so se pa tisti hlapčevski ali celo od rabljev. Najhujši so prav slednji, ki so prišli na dan zlasti med okupacijo.

Zgodovinarji, ki seveda niso strokovnjaki za psihologijo, zlasti psihologijo množic, zanemarjajo vplive prisilnega pokristjanjevanja na Slovane. Vsekakor jim je to prekinilo njihovo naravno samostojno pot razvoja lastne družbene nadstavbe od gospodarstva do kulture. Zagotovo jim je pustilo tudi neke frustracije manjvrednosti, ki so se vlekle najmanj tisoč let, saj je slovanska kultura pa tudi politika zacvetela šele v 19. in 20. stoletju.

V nas seveda niso samo slovanski geni, vprašljivo je tudi, če prevladujejo, so pa zagotovo usedline podobnih primarnih kultur, kakršna je bila tistih, ki so tu na tem ozemlju še prej živeli v kaštelih (ilirskih, keltskih ali tistih, ki so se sem selili iz vseh vetrov). Pa še nekaj zelo pomembnega o starih Slovanih: njihova kultura ni bila tako nizka, sploh pa ne barbarska, kot so nam vtepli v glavo najbolj pokvarjeni osvajalci iz Zahoda in Severa, saj je prevladala nad vsemi staroselci in tudi njihovimi priseljenci, in to brez pobijanja, zastraševanja in verskega manipuliranja. Slovani smo v svoji miroljubni ali obrambni zgodovini tudi pobijali, še največ v obrambi pred Turki in nato v obrambi pred Nemci in Italijani; v obeh primerih je bilo veliko pobijanja tudi tistih, ki so sodelovali z napadalcem, prvič poturic in janičarjev, drugič pa domobrancev, četnikov in ustašev, ki so sodelovali v etnocidu in genocidu lastnih narodov in šli v svojem skrajnem hlapčevstvu celo Hitlerju pomagat osvajat Rusijo.

Slovenci smo prve oblike razslojenosti čutili ob oblastništvu kolaborantov, svoj lastni privilegirani razred pa smo dobili šele v času osamosvojene Slovenije, to pa niso bili neki stari pravični gospodarji oz. lastniki, ampak tajkuni, lopovi, ki so za svoje bogatenje izkoristili politične razmere. Naše sodobno »plemstvo« sploh ni plemenito, ampak kvečjemu fašistoidno.

Nas včasih enačijo z Judi, vendar moramo poudariti, da so oni sicer poznali suženjstvo, ampak so sami bili sužnji, ne pa sužnjeposestniki, celo fevdalni oblastniki in zemljeposestniki niso mogli postati; so pa razvijali obrti in razne storitve, med temi zlasti bančništvo. Lahko bi tudi rekli, da so bili prav oni prvi, ki so znali svoje bogastvo ali točneje denar spremenjati v najsodobnejšo obliko kapitala.

Z odkritjem Amerike, ki je izredno povečalo naš svet, ne samo prostorsko, ampak predvsem miselno, se je odprla nova doba. Počasi z razvojem človeške družbe, najprej produkcijskih sil, ob tem pa humanizma, renesanse in nato liberalizma, so množice zlasti mestnega prebivalstva zahtevale večje pravice. Te so ustrezale tudi novemu razredu oblastnikov – lastnikom kapitala.

Ideje meščanskih revolucij »*Liberté, fraternité, égalité*« ali »*Svoboda, bratstvo, enakost*« so zlasti v Parizu zahtevale veliko več kot le spremembo oblike izkoriščanja in nove oblastnike, s pariško komuno so nakazale tudi možnost pravičnejše družbe. Ideje socializma pa so bile očitno za takratne razmere še zelo utopične, saj je takrat še vedno cvetelo novo suženjstvo, kolonializem in rasizem pa sta bili uradni doktrini. Vse to se je dogajalo z novo še ne definirano vero, ki pa je imela zelo jasnega boga, to je denar. (Tega je sicer že prej ustoličil Vatikan, saj je ta novi »bog« sprejel možnost denarnega odkupa duše za grehe, celo za ubijanje). Nova vera pa je morala dobiti plemenitejše ime, to pa je narod ali še višje država, ki mu skupaj pravimo nacionalizem. Ta je pravo orodje za utrditev nacionalne države in tudi orožje za osvajanje novih kolonij ter utrjevanje nadvlade novega boga izbranega ljudstva. To se ne loči samo po tem, kar ima v hlačah ali denarnici, ampak tudi po navzven očitni barvi polti in obliki nosa. To, da si nekaj več, pripadnik zmagovitega naroda ali »višje« rase, je bila le manipulativna uteha za ljudi, ki so za sramotno plačo cele dni delali v tovarnah in proizvajali blago, ki se je lastnikom spreminjalo v zlato in topove.

Kako se pa je to blago spreminjalo v zlato in topove? Zelo preprosto: ta denar, ki so ga delavci zaslužili, so porabili za kupovanje življenjskih potrebščin, saj niso imeli svoje zemlje, niso kmetovali in si niso sami pridelovali hrane za svojo družino, niso imeli tudi surovin in strojev za svoje obleke in orodja, ampak so vse to morali kupovati od drugih kapitalistov. Kapitalisti so razliko denarja med tem, kar so rabili za novo proizvodnjo, in tem, kar niso potrošili, naložili v banke, in ker je bil takrat denar zamenljiv za zlato, je bil kapital zlato. To pa takrat ni bil samo zaklad. To zlato ali denar so seveda investirali, pa ne samo drugim novim kapitalistom, ampak tudi državi, da je plačevala vojsko, ki je čuvala meje in pravni red, varovala ta kapital, trg in oblast oblastnikov ter njihove birokracije. To je trajalo seveda toliko časa, dokler je bil denar v bankah še od

domačih kapitalistov in je bilo v državni banki še toliko zlata, kolikor je bilo papirnatega denarja v obtoku.

Tudi krone so bile iz zlata. In če še malo bolj sproščeno povem, se niso vedno dobro prilegale na vsako glavo, celo ne na glave prvorojenih princev, ampak je to moral potrditi sam sveti sedež v Rimu. Tako se je v Rimu ali točneje Vatikanu nakopičilo ogromno zlata. Židje temu skladišču zlata v rokah krivovercev (seveda z njihovega zornega kota) niso zaupali in so raje ustvarjali svoje banke in svoj vpliv ali moč.

Kapitalizem ni liberalizem, je le ena izmed njegovih posledic.

V SSKJ piše, da je kapitalizem *gospodarsko-družbena ureditev, v kateri so proizvodjalna sredstva v privatni lasti*. To tudi niso več samo tisti Marxovi produkcijski odnosi do mezdne sile. Jaz bi na kratko dejal, da je to sistem oblasti kapitala nad ljudmi in vsem, kar si lahko le-ta prisvoji. Glavni greh sodobne družbe namreč ni v tej privatni lastnini. Privatna lastnina je tudi osebna lastnina, ta pa je lovorov venec človeka, ki je premagal revščino, nekaj naredil s pomočjo drugih in jim to tudi pošteno povrnili, torej pomagal tudi drugim. V prejšnjem sistemu smo jo omejevali in delili na osebno in zasebno ... Glavni greh kapitala je v okoriščanju na račun drugih, še več, v njegovem oblastništvu in novem načinu zaslužnjevanja svobodnih ljudi, narodov in celega človeštva, vedno bolj pa še narave.

Sodobno podjetništvo svoje osebni in privatne lastnine ne potrebuje, saj za svojo dejavnost najame kapital, zato tudi podjetništvo ni kapitalizem. Enako ali podobno tudi ne potrošništvo, nakupovanja nepremičnin in varčevanja – to so le dejavnosti, ki se razvijajo s pomočjo ali pa v korist kapitala. Tudi lastnina sama po sebi ni kapital. Kapitalizem je tisto zadaj, ali nad tem našim svetom ljudi, ki delajo, gradijo, ustvarjajo, je kot tisti zbor bogov na Olimpu ali pa kot skrivnostna črna luknja v vesolju.

Po Olimpu so prišla še nebesa, v katera seveda tisti z Olimpa niso prišli, saj so bili pogani in so zato pristali v peklu. A ker so bogovi večni, so nekako vendarle prišli iz njega. Mogoče s pomočjo Maximiliena Robespierrea, ki so ga v Vatikanu, tako kot kasneje tudi Marxa, proglašali za trinoga.

Tako kot je cerkev ohranila poganske običaje, kot na primer ponovno daljšanje dneva ali rojstvo sonca, ali pa pomladansko prebujanje narave, so tudi novi bogovi kapitala ohranili stara orožja, med katerimi je

najpomembnejši verski fanatizem. Ta je pomagal zadrževati množice, da niso svobodno poletele v višave božanskih svobod.

Sodobni kapitalizem ni liberalizem, ampak le njegov produkt, tako kot nacionalizem. V osnovi je naprednejši od vseh prejšnjih produkcijskih sistemov. Je pa nato kapitalizem izkoristil ta liberalizem, da je lahko premagal fevdalizem. Da bi se lahko ljudje borili za svojo domovino ali državo, točneje pa za domače kapitaliste in druge oblastnike, so vedno bolj krepili nacionalizem. Močni in veliki kapital je začel tudi pospeševati tekmovanja v kvaliteti izdelkov in nižjih cenah ter s tem tudi tekmovanje v znanju pa celo kulturi – žal pa tudi v oboroževanju in vojskovanju. Tega pa ni počel zaradi potrošnikov, ampak zaradi izločanja in požiranja konkurentov.

Ne gre samo za to, da velika riba poje majhno, ampak za *ekspropriacijo ekspropriatorjev* in za *koncentracijo in centralizacijo oblasti* kot bi rekel Marx. Vedno večji in močnejši kapital je potreboval tudi večja tržišča brez mej, vendar to ni šlo tako lahko, saj so se ravno prej ustvarjeni in razširjeni nacionalizmi in fanatizmi še vedno obdržali, tokrat ali posledično pokazali kot zelo učinkoviti mehanizmi za motiviranje množic pri obrambi domačih gospodarjev oziroma držav. Tudi to je vedno močnejše kapitalistične države, ki so rabile poceni surovine in poceni delovno silo in celo nova tržišča, vodilo v osvajanje kolonij, to je oddaljenih dežel, ki so jih prej kralji osvajali predvsem zaradi zlata in začimb.

Vse to in še veliko več je obljubljala nova celina Amerika. A tam so prvi kolonialisti že začeli uvajati katoliško vero, evropsko kulturo in kasneje tudi evropsko demokracijo, svobodo in enakopravnost, kar so dosegli najprej tako, da so izvedli največji genocid avtohtonega prebivalstva na svetu (nad Indijanci), nato so novi kapitalistični fevdalci postali tudi sužnjeposestniki (črnskih sužnjev). Ti so zgodovino vrnili nazaj za več kot tisoč let, v stari vek, v čas Rimskega imperija. Združene države Amerike so se rodile iz te krvi. Tega so se na srečo zavedale, a to predvsem zato, ker so jim stara družbena pravila postala najhujša cokla v razvoju. Zato so po zmagi nad nazadnjaškim Jugom začeli razvijati v novo humanistično in sodobno demokratično državo svobodnih ljudi. Vendar je v Ameriki ta dvojnost ostala in se še vedno ohranja, pa ne v množicah, ampak v kapitalu. V absurd vsem deklaracijam in celo sposobnosti večinske ter vladajoče bele rase, da izbere temnopoltega predsednika, so še vedno ljudje, ki pretepajo in pobijajo črnce, kot da bi še vedno bili sužnji, v šolah

in kulturi pa še vedno slavijo vojnega zločinca generala Custerja kot heroja ameriške zgodovine.

NACIONALNA DRŽAVA, NACIONALIZEM IN FAŠIZEM

Narod je produkt splošnega, zlasti gospodarskega in kulturnega razvoja človeštva, vendar tako, kot ga je izoblikovala meščanska revolucija in kot ga je za svoje potrebe razvil kapitalizem. Zato tudi nekateri skrajšano rečejo, da je narod produkt kapitalizma. Ta je sicer imel interes po vedno bolj usposobljeni, pismeni in strokovni delovni sili, vendar so se tega zavedli že nekateri monarhi, ki so osvajali svet, vendar le nekateri. Spomnimo se na protestantizem, prvo knjigo, opismenjevanje, časopise in s tem kulturno vkalupljanje narodov. V družboslovju je nacionalizem večkrat razumljen kot umetni konstrukt, kot parazitska ideologija, saj je večkrat nemogoče najti značilnosti, ki bi bile res skupne vsem članom določene družbe, ki zase pravijo, da so pripadniki nacije. Oblastniki so že zaradi prenosa vere, oblasti, pravnega reda in tako naprej rabili nacionalni jezik, ne pa po vaseh omejena narečja. Tega je prav tako uporabljal kapital, saj s tisoči delavcev ne moreš komunicirati v stotih narečjih in desetih jezikih, ampak samo v enem. Ob tem se je razvijal tudi novi srednji sloj učiteljev, pravnikov, zdravnikov, policajev, častnikov in cerkvenega klera, ki je živel od davkov oz. države. Skupaj z interesi kapitala in nove nacionalne države so se razvijali tudi nacionalizmi, ki so narode spreminjali bojno orožje kapitala: najprej njegovo oblast, nato njegove varne meje, znotraj katerih je lahko uveljavljal svoje tržne privilegije, bogastvo in oblast. Narod se je spremenil v brezplačno naborniško vojsko, ki je zamenjala prejšnjo najemniško, ki je kapitalu za narodov blagor osvajala druga ozemlja, kot vire delovne sile in surovin pa tudi nova tržišča. To je godilo tudi domači, nacionalni delovni sili, saj je dobila nekaj več drobtin in malih privilegijev, intelektualci ali srednji razred pa bistveno boljše življenjske pogoje in celo udeležbo pri birokratski oblasti.

Nacionalizem je bolj vnetljiv od bencina.

Ljudstva so nekoč motivirali za osvajalne vojne z vero in pravico do plena, novi nacionalizem pa je bil sposoben pobijati tudi sosede iste vere.

Nacionalizem je namreč tudi odličen vzvod, da za vse, kar počne oblastništvo sosednjega naroda ali iz katere druge države, obtožiš kar cel narod, vse ki govorijo isti jezik ali celo podoben. Če temu dodamo še versko pripadnost oz. oblikovanje narodov tudi na osnovi različnih ver ali verskih ločin, kar imamo na Balkanu primer tako pri Hrvatih, Srbih, Bosancih in muslimanih, potem dobimo še bolj nevarno zmes. Še bolj učinkovit ali osvajalen je bil rasizem, ki je razlike dokazoval z zunanjimi značilnostmi, od oblike obraza do barve polti. Bojevniki so celo uživali v pobijanju in bogateli z novim zaslužnjevanjem. S tem so bili postavljeni na višjo stopnico na poti do boga. Tu pa smo že blizu fašizma!

Še bliže smo, ko ljudje, ki se razglašajo za velike domoljube ali patriote, za tiste prave nacionaliste, začnejo sovražiti tudi svoje svobodomselsne brate, ki vidijo svet drugače kot oni. Največji nacionalisti, fašisti, nacisti, domobranci so se še najprej spravili na svoje brate po narodnosti, ki so imeli bolj svoboden pogled na svet.

Lahko bi tudi rekli, da je nacionalizem mutirana oblika prafašizma. Z vidika kapitalističnega pohlepa in oblastništva je tudi nova sodobnejša oblika človeškega fanatizma, ki je v pretežni meri nadomestil verski fanatizem, s katerim so se nekoč pohlepni oblastniki spravljali na osvajalne križarske in kolonialne vojne. Seveda se je v neki meri ohranil tudi verski fanatizem.

Ob vsem, kar so osvajalni narodi s pomočjo svojega nacionalizma počeli drugim, manj ozaveščenim narodom, pa je pri slednjih sprožalo obrambne nacionalne mehanizme, med katere ne sodi samo nacionalizem, ampak tudi domoljubje, ki ni vezano samo na narod, ampak na domače kraje, ali rodoljubje, ki je zelo razvito tudi pri narodih, ki niso obremenjeni z osvajalnim nacionalizmom. Ta obrambni nacionalizem je pozitiven, vsaj dokler poudarja ohranitev in razvoj lastnega naroda, njegovo vsesplošno kulturno rast in obrambo pred drugimi agresivnimi narodi ali tujim osvajalnim kapitalom, ideologijami in kulturami, ki imajo ta cilj. Nacionalizem je torej zlasti za male in podjarmljene narode lahko tudi najboljše orožje samoobrambe, suverenosti in boja za svobodo ali samostojnost.

Tudi Alfred Nobel, ki je izumil dinamit, je upal, da bo le-ta bolj pomagal pri razvoju človeštva kot pa pri njegovemu uničevanju. Nacionalizem je prav tako dinamit, ki so ga namesto za razvoj narodov začeli izkoriščati predvsem kot najpomembnejšo sestavino novega družbenega eksploziva – fašizma. Na to zelo nejasno mejo med nacionalizmom in

fašizmom je v pogovoru ob svojem 103. rojstnem dnevu v Ljubljani potrdil tudi naš veliki domoljub, protifašist in pisatelj Boris Pahor. Po njegovih besedah se fašizem začne rojevati že tam, kjer nekdo svojo nacijo hvali preko meja poštenega; novi fašizem pa opaža v partitokraciji, ki vlada v naših parlamentih.

Kaj pa je potem stalno italijansko »jokanje« po Istri in njeno spreminjanje lastnega zločinstva v zgodovinsko žrtev? Ali pa hrvaško netenje sporov na mejah, tudi tu v Istri? Ali ni to pravi inkubator fašističnih klic?

Liberalizem

Liberalizem je bil v zgodovini gibanje mlade buržoazije v boju proti fevdalizmu. Temeljlil je na prosvetljenstvu, racionalizmu in individualizmu. Bil je sestavni del skupnega gesla »Svoboda, enakost in bratstvo«. Liberalizem je zagovarjal vsestransko svobodo človeka, ki ni več »last« fevdalne gosposke, ki lahko svobodno prodaja svojo delovno moč in politično voljo. Boril se je tudi za svobodo govora in tiska, versko strpnost, ločitev cerkve od države in prosto trgovino. Ko so kralja in njegove odstavili ali celo obglavili, je novi državljani kot temeljni člen države prevzel tudi njihovo suverenost ali oblast. To je demokracija. Novi oblastniki z znanjem in denarjem so pa napisali vrhovni zakon ali ustavo, da državljani to svojo pravico le izvajajo preko svojih izvoljenih predstavnikov v parlamentu. To pa je že predstavniška demokracija.

Za nove gospodarje pa je najpomembnejše postalo geslo, naj se država ne vtika v gospodarstvo, saj se bo to že samo po sebi razvijalo tako, kot je najbolj prav.

Izvorni liberalizem ne moremo in ne smemo ocenjevati z zornega kota današnjega kapitalizma, to je isto, kot če bi očeta partizana ocenjevali po obnašanju njegovega odraslega sina tajkuna. Enako ne smemo enačiti Kristusovega nauka s politiko Vatikana, ali pa trditi, da je stalinizem nadaljevanje marksizma.

Liberalizem ni oče kapitalizma, ampak le njegov stric.

Izvorni angleški in francoski liberalizem je vključeval tudi nekatere utopične ideje izvornega komunizma, zato so v najvišji fazi revolucije leta 1789 ustanovili Pariško komuno. Liberalizem pa je bila ideologija, s

katero je prišel na oblast kapitalizem, ko pa jo je osvojil, je ni hotel več izpustiti oziroma predati ljudstvu. Zato pa je proti temu ljudstvu poslal vojsko in ker je ni imel dovolj, je zaprosil za pomoč celo svojega fevdalnega sovražnika. Ob napadu na neoboroženo ljudstvo so skupaj poklali in postrelili okrog 20.000 ljudi, nato pa še več kot 10.000 komunardov obsodili na smrt z giljotino in 4000 ljudi pa deportirali na prisilno delo v Novo Kaledonijo.

Beseda demokracija je tako že na samem začetku liberalizma postala le politična floskula za tiste, ki hočejo drugim vzeti bogastvo ali oblast – pa ne samo s konkurenco, ampak tudi s prevarami, krajo, z zakonodajo, policijo, vojsko grožnjami, poboji in vojno. Zato je tudi kapitalizem v popolnem nasprotju z demokracijo – razen, če menite, da je tudi demokracija lahko krvava. Potem je demokratična tudi revolucija. V nadaljnjem razvoju sta fašizem in še bolj hladna vojna opravila svoje, prepovedala ali zamolčala sta bratstvo in enakost, saj sta prav ta dva pojma postala nosilna elementa socializma, obratno pa je Vzhod ali njegov s stalinizmom bolj ali manj prežeti socializem pozabil na svobodo.

Osnovni pogoj za demokracijo je enakopravnost. Brez enakopravnosti ni demokracije: kako pa naj bosta enakopravna lastnik sužnja in suženj, fevdalec in njegov tlačan, kapitalist in delavec, oblastnik na oblasti in državljani, kreditodajalec in kreditjemalec ... Nosilci meščanske revolucije so to razumeli in zato so poudarjali svobodo, bratstvo in enakost. Med temi tremi pojmi se pa nam v današnji politiki zdi še najmanj vmesno bratstvo. Zveni nam staro, še predpotopno. Pa je zelo aktualno, tako kot je bilo takrat v začetku kolonialne dobe: danes čutimo njene posledice – begunstvo. A si predstavljate, da bi danes tako kot Kristus govorili tem ljudem, da smo bratje. Ne, to pa ne, pa ne zaradi barve kože, ampak ker niso kristjani!? Tudi tega nismo še preboleli, pa čeprav nas v šoli učijo, da vsi izhajamo iz iste humanoidne vrste, in če res nismo bratje, smo pa v nekem daljnem genetskem sorodstvu. Pa da ne govorim še o ločevanju ljudi še glede na svetovni nazor, ali pripadnost politični stranki, frakciji ... Da, pri obvladovanju ljudi je pomembnejše ločevanje kot pa združevanje. Tudi fašistična butara ni za vse, ampak samo za izbrane, ostali morajo biti čimbolj razbiti, pa še sami v sebi razdvojeni.

Ne smemo enačiti tudi pojmov liberalizem in kapitalizem: liberalizem je bil le pogoj, ne pa vzrok za nastanek kapitalizma. Za očeta liberalizma teoretiki štejejo angleškega filozofa Johna Locka, teoretične osnove kapitalizma pa je prvi zapisal škotski moralni filozof Adam Smith, vendar

klasični liberalizem povežujemo predvsem s francosko buržoazno revolucijo.

Tudi sama lastnina proizvodnih sredstev ni vzrok za kapitalizem. To danes potrjuje Kitajska. Celotni kapitalizem kot sistem je bil na samem začetku v primerjavi s fevdalizmom naprednejši, pravičnejši, bolj socialen in predvsem učinkovitejši sistem. Prejšnje razmerje med gospodarjem in podložnikom je bilo »od boga dano«, ni se ga dalo spremeniti. Za razvoj novih pravičnejših odnosov, za katere je v primerjavi z fevdalizmom tudi kapitalistični sistem, je bil prvi pogoj enakopravnost vseh ljudi ne glede na družbeni status ali barvo krvi (takrat barva kože še ni bila pomembna), nato pa svoboda, od človekove, do gospodarske. Za razvoj kapitalizma so bile zelo pomembne svoboda, trga, konkurence in tudi delovne sile. Vendar tudi sam je postal žrtev svojih oblastnikov, ki so se začeli bati svobode in svobodoljubnih množic.

Oblastniški kapital si v začetku še ni mogel podrediti duhovnikov ali vere, zato je razvil tudi čisto svojo sodobno industrijo zavajanja, laži, si prisvojil kulturo in medije in jih uporabil za ustvarjanje potrošniške družbe, z usodo sprijaznjene delavce in kupce njihovih proizvodov. Začel je načrtno ustvarjati pohlep, vsaj upanje, lažno utvaro blagostanja, svobode in demokracije. Že Ford je ugotovil, da lahko največ zasluži, če naredi tak avto, da ga bodo lahko kupovali tudi njegovi delavci – in kmalu je dvakratno obogatel na njihov račun.

To je bil začetek industrije potrošniške družbe, ki umetno ustvarja želje in možnosti, da lahko proizvaja, prodaja in bogati. Sedaj smo popolna potrošniška družba, ki živi in dela zato, da troši. Seveda ne gre samo za avtomobile, ampak tudi za kulturo in celo seks. Če bi ekologi in drugi borci za očuvanje Zemlje uspeli vsaj za polovico zmanjšati tisto proizvodnjo, ki ustvarja nepotrebne izdelke samo zaradi profita, bi najbrž bilo že dovolj, da bi bistveno zmanjšali onesnaženje okolja in se rešili pregrevanja Zemlje.

Potrošništvo ne prinaša samo večje proizvodnje in večjega dobička, ampak ustvarja bolj zadovoljne in politično bolj obvladljive ljudi. Pri ljudeh ustvarja videz vedno večje blaginje, saj lahko vedno več kupujejo, pri tem pa se sploh ne zavedajo, da vedno bolj zapravljajo denar za nepotrebne in nekoristne dobrine.

Nastanek delavskega razreda, delavskega gibanja in ...

Z razvojem industrije in tudi kapitalizma se je pojavil delavski razred. To je množica ljudi, ki dela v tovarnah in je popolnoma odvisna od lastnikov kapitala. Delavci pa niso več po poljih in obrtniških delavnicah razpršeni, ampak so povezana množica organiziranih ljudi, ki lahko med sabo zelo dobro komunicira. Najpomembnejša ugotovitev delavcev pa je, da niso enakopravni lastnikom kapitala, da zaradi revščine niso svobodni, saj morajo prodajati svojo delovno silo, tako kot gospodar hoče, in celo bratski ne smejo biti med sabo, znotraj naroda, kaj šele med narodi. Geslo *Svoboda, enakost in bratstvo* je postalo velika farsa njihovega izkoriščanja.

Za prve delavske manifestacije je značilno, da so bile brez kakih ideoloških temeljev in političnih zasnovanih programov. To velja zlasti za t. i. ludistično gibanje, ki si je postavilo za cilj uničevanje strojev, češ da pospešujejo odpuščanje delavcev in brezposelnost. Temu je sledil tako imenovani čartizem, ki že vsebuje spoznanja, da za boljši položaj delavcev ne zadostuje samo boj, ampak da si je treba postaviti tudi politične cilje. Pojavijo se tudi ideologi utopičnega socializma, kot npr. Saint Simon, Owen. V Angliji kmalu nastane stranka Zveza pravičnih, ki pa ni imela pravega programa. Tega ji napišeta Kristusov sonarodnjak Jud Karl Marx in sin nemškega kapitalista Friderik Engels. To je znani »Komunistični manifest«, ki je že leta 1848 odprl proletariatu jasne in tudi uresničljive perspektive. Pod Marxovim in Engelsovim vplivom se je iz tega gibanja razvila komunistična stranka, prva revolucionarna organizacija delavskega razreda.

Kaj pomeni beseda komunizem? Zagotovo ne čaščenja hudiča, ampak željo po ustanovitvi skupnosti enakopravnih ljudi brez izkoriščanja človeka po človeku. Takrat je bilo mišljeno brez kapitalističnega izkoriščanja ljudi in seveda brez po bogu danih gospodarjev, ki si prilaščajo naravo in ljudi. Takratna znanost, predvsem Darwinova, in tudi filozofija, zlasti Marxova, sta ljudi prepričali, da boga ni, vsaj takega ne, kot ga razlagajo duhovniki, in potemtakem ne more biti nekih privilegijev, nadvlade. Vse, kar narava da, in kar se na osnovi tega ustvari, je lahko samo last skupnosti, ne pa posameznikov. V pogojih, kakršnih so takrat delali in živeli ljudje, so te ideje ljudje sprejemali kot odrešitev svojega trpljenja, kot novo vero, ki seveda ima nove simbole. Rdeča barva je simbol prelite

krvi, rdeča zvezda simbol krvavega boja za svobodo, kladivo in srp pa združitev delavcev in kmetov.

Ljudje iščejo moč in uteho v veri in tudi K. Marx je ustvaril novo.

Marx in Engels sta s številnimi drugimi knjigami bolj na znanstveni kot pa preroški način zasnovala novo vero v pravičnejšo prihodnost, imenovano komunizem, ki je odpravljala stare privilegije na temelju lastništva in kot glavno postavila novo geslo »*Delu čast in oblast!*« Vendar bolj kot tega so se stari oblastniki ustrašili drugega: »*Proletarci vseh dežel, združite se!*« To je pozivalo k združitvi vseh izkoriščenih na svetu in prevzemu oblasti s strani večine. Pri tem geslu sta za kapitalizem dva nevarna poudarka: *vseh dežel* in *združite se*, gre torej za alternativo nacionalizmu in enotnost vseh ljudi v akciji.

Rešitev delavskega vprašanja sta videla v svetovni revoluciji, s katero bi človeštvo prešlo na pot k pravičnejši in končno brezrazredni družbi, v komunizmu, kjer se bo delalo za zadovoljevanje potreb, ne pa dobičke, kjer bodo vladale osnovne človečanske pravice, kot so svoboda, enakopravnost, pravičnost, mir ... Tega seveda ni mogoče doseči takoj, ampak le postopoma, pa tudi prilagojeno posameznim razmeram, predvsem pa najprej v razvitih državah. Tej usmeritvi, namenu, poti ali različnim potem h komunizmu se reče socializem. Tistim, ki vidijo in tudi zavestno hodijo po teh poteh, pravimo komunisti ali socialisti. Ti ljudje so imeli v zgodovini različno vlogo ali pomen pri razvoju družbe in tudi različno »vrednost«. Pesnik Boris A. Novak govori o prakomunistih. To naj bi bili tisti, ki so ali še zelo pošteno živijo za ideale komunizma, tako kot Kristusovi učenci za Kristusovo izročilo. Tudi za nekatere komuniste v času prejšnjega socialističnega sistema bi lahko rekel, da so v sebi bili še vedno prakomunisti, večina so bili pragmatični komunisti, le del pa oblastniški komunisti. S padcem partije z oblasti so kot komunisti ostali samo prakomunisti, ki pa nimajo ali ne morejo ustvariti svoje stranke. Zakaj?

Za boljšo opredelitev pojma socialist in komunist pa še ta primerjava: Komunisti vidijo rešitev v revoluciji in prevzemu oblasti s strani delavskega razreda ter hitri vzpostavitvi brezrazredne družbe ali preskoku iz kapitalističnega reda v komunistični, pa čeprav z diktaturo proletariata. Socialisti pa niso za diktaturo in se vsaj danes praviloma zavzemajo za mirni, razmeram in možnostim prilagojeni razvojni prehod iz enega

sistema v drug. Socialistične poti v novo pravičnejšo družbo so zelo različne in dopuščajo razmeram, razvitosti gospodarstva in kulture zelo samostojna iskanja.

Po obračunu s pariško komuno so se sanje o pravičnejši družbi skupaj s selitvijo spomenika Svobode z brega Temze pred newyorško pristanišče preselile v Ameriko. Tu so skoraj sto let kasneje nastali veliki protesti delavcev, pravi boj za osnovne pravice delovnega človeka. V Chicagu so jih leta 1886 zatrli v krvi. V spomin na te demonstracije praznujemo prvi maj kot delavski praznik po vsem svetu, razen v ZDA. Žrtve, posebej nedolžne, sprožijo pri ljudeh žalost in tudi jezo.

Med prvo svetovno vojno se je večina vodij socialdemokratskih strank opredelila za meščanske vlade in za vojne kredite, ki so jih te zahtevale, in razvile so se različne struje. Z oktobrsko revolucijo v Rusiji leta 1917 in njihovo dokončno zmago proti domači beli gardi ter kazenskim korpusom drugih držav, ki so jih napadle, se je v razvoju delavskega gibanja pričelo novo obdobje, z zelo različnimi vplivi in tudi posledicami. Z oktobrsko revolucijo sta namreč vzhodni in zahodni proletarijat prišla na popolnoma drugačne tire. Zgodilo pa se je, da je obe vlakovni kompoziciji na dveh tirih hotel vleči le en strojevodja Stalin, in to samo z eno primitivno lokomotivo. Te razmere je izkoristil kapital in naredil še tretjo progono - za fašizem, na tej pa lokomotive povezal skupaj, eno za drugo.

Kdo je bil oče in kdo mati fašizmu?

Boljševizem

Prva svetovna vojna je bila največja morija v dotedanji zgodovini, takih grozot še ni bilo. Te so se najbolj čutile v revnih državah na vzhodu Evrope. Ljudje v carski Rusiji so se med vojno že leta 1917 kar dvakrat uprli, najprej z buržoazno revolucijo z geslom »Svoboda, enakost, bratstvo«, nato pa z boljševistično, to je prevedeno večinsko stranko ki se je kot leva revolucionarna večina izdvojila iz socialdemokratske. Ob tem je treba povedati, da so na volitvah tega leta vse leve stranke skupaj dobile tri četrtine glasov. Boljševike ali novo komunistično stranko je vodil Vladimir Ilič Lenin, ki je, čeprav je izhajal iz vrst proletarcev, v to gibanje vključil tudi kmečko prebivalstvo in tako opravil revizijo marksizma, ki je revolucijo gradila samo na ozaveščenem delavskem razredu. Njegovo geslo je bilo v tistem vojnem času zelo realno: »Kruh in mir«. To je bilo

razumljivo tudi ljudem v ostalih agrarnih deželah, zlasti tam, kjer so še ohranili spomin na kmečke upore.

Boljševik ne pomeni biti boljši in tudi ne komunist, ampak pripadnik večine.

Zahod »ruske duše« ni in tudi ne bo nikoli razumel, saj na ta narod iz severovzhodnih prostranstev ob še vedno zelo prisotnem geografskemu determinizmu gleda samo s svojimi očmi. Ta narod ni poznal legij rimskega imperija, ampak hude zime, v katerih lahko preživiš samo s pomočjo primarne družinske skupnosti in solidarnostjo enakopravnih članov lokalne skupnosti. Zahodni individualizem in tudi militarizem se v teh pogojih nista mogla prijati. Sociološko gledano so tamkajšnji ljudje bili vedno bliže idejam socializma. Njihova nova buržoazija pa je zelo počasi rasla iz stare že osvožene aristokracije.

Njihova revolucija ni zrasla iz želje po oblasti, ampak najprej iz želje po miru in nato po večji svobodi, predvsem pa pravičnejši družbi. Poudariti pa je treba, da se je ta boljševizem oblikoval v pogojih takratne razčlovečene kulture skrajno izkoriščanih, obubožanih, lačnih in razjarjenih množic, ki niso hotele samo pravic, ampak predvsem kruha in konec vojne. Ob vsem hudem, kar so doživeli ljudje, ki bili, kot opisuje Gogolj v Mrtvih dušah, celo tržno blago, je šlo ljudem najprej za upor za preživetje in tudi maščevanje, šele nato za spremembo družbenega sistema, seveda takega, kot so jim ga lahko predstavili in kot so ga razumeli ter bili v vseh notranjih in zunanjih političnih okoliščinah sposobni izvajati.

Ob uspehu ruskih boljševikov so izbruhnile številne lokalne revolucije tudi v raznih drugih državah, nekje so uspeli celo postaviti začasne sovjetske države, največje na Slovaškem, Bavarskem in na Madžarskem, a so jih kontrarevolucionarne sile kmalu v krvi zatrle. Najhuje se je dogajalo na Madžarskem, kjer se je vmešala tudi Sovjetska zveza, a pri množičnem klanju so se najbolj izkazali domači in sosedski izganjalci komunizma. Med malimi upori in ustanovitvami delavskih ali sovjetskih republik velja omeniti tudi nam najbližjo stavko v Labinu, ki pa so jo Italijani s približno tisoč vojaki in dvema bojnima ladjama uspeli zatreti, a strah pri lastnikih kapitala in cerkvenem kleru se je samo povečal.

A to hudo se z uporom in zmago ni končalo, ampak komaj začelo. Komaj nastalo Sovjetsko zvezo, ki je že med vojno oklicala enostransko prekinitev vojne, pa so najprej od znotraj napadle reakcionarne sile z

močnimi vojaškimi enotami, imenovanimi bela garda, nato pa še zavezniki iz antante in vsi bližnji in daljni sosede. Poljaki in Ukrajinci so jih s francosko in z angleško pehoto in artilerijo napadli v smeri proti Moskvi ter se že približali Kursku, ZDA so jih naskočile z morja na severu in se izkrcale pri Murmansku in Arhangelsku, Japonska pa jih je napadla z vzhoda. Črno morje je bilo polno francoskih in angleških ladij, ki so podpirale napade iz Romunije in Kavkaza. Zasejali so tudi sovraštvo v ljudstvih, ki se še niso dokončno izoblikovala kot narod, na primer Kozaki, a večina ljudi je z upanjem v novo, pravičnejšo družbo kljub velikemu pomanjkanju vse to presenetljivo zelo učinkovito odbila in v nekajletni vojni, ki je terjala ogromno življenj, premagala belo gardo in kolaboracioniste. Brezbožni Sovjetski zvezi je napovedalo vojno veliko držav, med njimi pa ni bilo Nemčije kot takratne Weimarske republike.

Najhujši in najdaljši boji so se odvijali na fronti s Poljsko, kjer so Poljaki s francosko pomočjo zavzeli veliko ozemlja in ga po končanih bojih leta 1920 tudi priključili. Ta del zgodovine je zamolčan in se ga v literaturi, celo strokovni, zasledi le kot državljansko vojno, čeprav je bistveno vplival na dogajanja do druge svetovne vojne, med njo in še danes.

Vojsko ameriških marincev, francoskih in britanskih kolonialistov, poljskih, ukrajinskih in čeških katoličanov in ostale napadalce, ki so jih poslali nad novo državo, ki je hotela ustvariti nov, pravičnejši red, pa tudi notranje sile, npr. Kozake in Ukrajince, so nahujskali s pravljičami o pravičnem boju ne samo proti starim pravoslavnim krivovercem, ampak tudi proti boljševističnim antikristom, trinogom in brezbožnikom. Ni čudno, da so se nato boljševiki, ko so odbili vse te napade in si opomogli, ob prvi priliki maščevali najprej sosedom. Pokol zajetih poljskih oficirjev v Katinskem gozdu, "*holodomor*" Ukrajincev, razseljevanje Kozakov pa še marsikaj drugega so predvsem posledica te grozne zamolčane vojne, ki je bila bolj napadalna kot pa državljanska.

IZ RUSIJE.

Boji proti boljševikom.

LONDON, 9. (S.) Iz Helsingforsa poročajo: Boljševiško službeno poročilo od 29. 7. javlja, da je poveljnik francoskega brodograjskega podjetja na Črnem morju ukazal, naj se izročijo vsi Francozi v Odesi. V slučaju, da se ta ukaz ne izpolni, se začne Odesa bombardirati.

HELSINGFORS, 9. (S.) V bližini styesdskega zaliva je otvoril neki ruski podvodnik ogenj na angleško topničarko, a se je takoj na to umeknil proti Kronstadtu.

STOCKHOLM, 9. (S.) Estonci so odbili štiri napade proti vasi Trojpskaji.

LONDON, 9. (Stefani.) Iz Arhangelskega poročajo z včerajšnjim datumom: Ruska posadka nekega angleškega monitorja je zavzela mesto Onego, ki jo je pa morala zopet zapustiti vsled napada boljševikov, ki so dobili ojačenja. Z rusko posadko se je umeknilo tudi mestno prebivalstvo. Nato so dva angleška monitorja bombardirala mesto 11 ur s 7 cm topovi. Mesto je izravnano z zemljo.

Poročila o sveti vojni antante in Osi proti boljševizmu so redno objavljali vsi časopisi, tudi tržaški slovenski časopis Edinost. Že iz zadnje novičke tega izseka je jasno, da se niso borili proti vojaškim enotam boljševikov, ampak narodu, - da so mesto Onego zravnali z zemljo. (Vir: Edinost, 10. 8. 1918)

Zagotovo je prav ta vojna po smrti Lenina pomagala na oblast Josipu Visarionoviču Džugašviliju Stalinu, saj so ga za generalnega sekretarja izbrali še med bojevanjem na zahodni fronti s Poljsko, kjer so jim Francozi še vedno pomagali. Sovjetska zveza je rabila trdo roko in vojaškega taktika ter stratega.

Zamolčano je tudi, da po končani vojni Poljska ni hotela vrniti zasedenega ruskega ozemlja. To je bil pomemben vzrok za Stalinov dogovor z Nemčijo, ki se teh napadov ni udeležila, da si bodo ob njihovem napadu na Poljsko sami vzeli nazaj, kar so prej izgubili, to je ozemlje, kjer je živela njihova narodnostna večina in tudi manjšina. Ali ni te pravice že prej dobila Italija in si po vdoru vojske na jugoslovansko ozemlje vzela še Reko? Tudi Nemci so si tako skupaj z Madžari in Poljaki razdelili Čehoslovaško. Italijani in Nemci so imeli soglasje Angležev in Francozov,

Sovjetska zveza pa, tudi če bi ga zahtevala, ga od svojih smrtnih sovražnikov nikoli ne bi dobila.

A vrnimo se v čas po prvi svetovni vojni.

Ne glede na vse to dogajanje se je z zmago oktobrske revolucije v Rusiji začelo v razvoju delavskega gibanja novo obdobje. Marca 1919, ko so tuje sile že napadle Sovjetsko zvezo in poizkušale rešiti propadajočo belo gardo, je bila v Moskvi ustanovljena tretja internacionala ali Kominterneta, v katero je vstopilo levo krilo druge internacionale. Na drugi strani, kjer ta boj ni prešel v krvave obračune, pa so se v delavska gibanja razvijale oportunistične, revizionistične in reformistične struje, ki so prevladovale v socialdemokratskih strankah, in se povezale v mednarodno unijo socialističnih strank, ki je bila ustanovljena na Dunaju leta 1921. Kominterneta je ob vsem tem splošnem kontrarevolucionarnem napadu tako kapitalističnega kot vsega ostalega konservativnega sveta polzela v vedno večjo radikalizacijo.

Ne samo v Rusiji, tudi v Nemčiji je po vojni zmagala revolucionarna leвица.

V Veliki Britaniji so v prvih povojnih volitvah zmagali laburisti. Ta stranka sicer ni marksistična ali komunistična, ampak tipično angleška delavska, ki pa je takoj pokazala svojo moč in preklicala vojno stanje z novo Sovjetsko zvezo ter jo celo priznala kot novo državo, kar je sprožilo hud preplah v vladajočem razredu.

V Italiji je leвица že na prvih volitvah po veliki vojni le za las zgubila možnost, da postavi vlado, na naslednjih zgodovinskih volitvah leta 1921 pa je največ glasov dobila socialistična stranka, komunistična veliko manj, a vendar desetkrat več kot fašisti. To je v deželi, kjer je tudi Vatikan, še bolj pa na drugi strani oceana sprožilo pravi alarm. Na jugu Italije so bile razmere še slabše kot na industrializiranem severu. Fevdalni lastniki so se spremenili v latifundijske kapitaliste, ki so izkoriščali revščino in prenaseljenost z novimi oblikami suženjstva. Te ljudi so namesto z vojsko ali biriči držali v pokorščini s cerkvenim klerom in pretepaškimi škvadrami.

Najhuje je bilo v porušeni in osramočeni Nemčiji, kjer so v Münchnu ustanovili celo Bavarsko sovjetsko republiko. Nova Nemčija je postala demokratična parlamentarna republika z novim glavnim mestom Weimar, zato je znana kot Weimarska republika, v kateri je še deloval kapitalistični sistem, vendar pod popolnim nadzorom socialistov in

komunistov. Ta nova Nemčija je vsaj politično postala bolj nevarna od Leninove Sovjetske zveze, saj je svoj novi demokratični socialistični sistem gradila na osnovi razvitega proletariata in široke kulture.

Idejna in rasna čistost

V Nemčiji je ostalo od vojne odprtih še veliko ran, najhujša je bila zelo velika vojna odškodnina, ki jo je morala plačevati zmagovalcem. To je bil velik generator nacionalizma, ki ga je znal Hitler izkoristiti s svojim nacionalsocializmom, ki ni bil nobene vrste socializem, ampak nova skrajna oblika antikomunizma, nacionalizma, rasizma in imperializma..., torej fašizma in ustvarjanja neke nove arijske rase večvrednih ljudi. Najprej so začeli »čistiti« svoj narod ali raso, in sicer njen uporni del, to je komuniste in delavske voditelje, zatem »bolni« del, v katerega so šteli tudi lastne prizadete otroke, ki so jih enostavno pobijali z uspavanjem, in mentalno zaostale odrasle, ki pa so jih so sterilizirali, šele nato so se spravili na druge rase ali podljudi. Tega pri stalinizmu ni. Tu so »čistili« izkoriščevalce in verske fanatike, točneje tiste, ki so prej njih zatirali ali so jim hoteli vzeti oblast.

Pa še to: Danes se lahko boljševizmu očita marsikaj hudega, vendar takrat, ko so proti njemu razvijali fašizem, da bi ga premagali, pa teh očitkov za dejanja in dogodke, ki jih navajajo danes, zagotovo še ni bilo. Predvsem pa vsi, ki o tem pišejo ali govorijo, pozabljajo na vsa grozodejstva, ki so jih tako imenovani protirevolucionarji počeli proti »manjvrednim« ljudem, skorajda sužnjem, ki so se uprli, da bi lahko v tistih vojnih razmerah propadajoče države sploh preživeli. V tem neenakopravnem boju so lahko heroji postali samo najbolj bojeviti, drzni, grobi, od preganjanja in mučenja maščevanja željni ljudje. Ob vem tem nas lahko samo čudi, kako je ruski narod še lahko ohranil tako ljubezen do poezije, književnosti in druge umetnosti. To je je očitno bil njegov drugi odgovor na vse hudo, kar so mu počeli, da bi ga zlomili.

FAŠIZEM »A LA ITALIANA«

Če hočemo razumeti fašizem, posebej današnji, moramo še bolj natančno odgovoriti na vprašanje, zakaj se je fašizem sploh razvil. O tem najbrž ne bomo dobili soglasnega odgovora, moj odgovor pa je, da je nastal zaradi neizbežne stopnje razvoja kapitalizma, katastrofalnih posledic prve svetovne vojne, ki je posledica objestnosti kapitalizma, in množičnega odpora izkoriščanih in obubožanih množic proti sistemu. Med slednje ne smemo šteti samo nastanka Sovjetske zveze, ki je pri svetovnih oblastnikih sprožil vsesplošen preplah, ampak še bolj njegovo sporočilo, da so spremembe možne. Dejansko gre za enako veliko sporočilo, kot ga je nekoč dala nova krščanska vera in nato francoska revolucija. To sporočilo pa je prišlo ob pravem času: med drugo svetovno vojno in po njej. Kjer je bila fronta, je bilo opustošenje, kjer je ni bilo, je bila revščina, marsikje huda lakota, žalost za mrtvimi in boleznimi. Ljudje so hoteli spremembe, pa ne samo v carski Rusiji. Razpad Avstrije in nastanek novih nacionalnih držav je nekatere potešil, a samo tu na našem koncu sveta, večina ljudi pa je iskala drugačne rešitve.

Prva svetovna vojna pa ni sprostila samo ideologije svobode ter enakopravnosti izkoriščanega delavskega razreda, ampak tudi druge polovice sveta, to je tiste ženskega spola. Ženske je osvobodilo njihovo »moško« delo, ki so ga morale med vojno opravljati, ko so bili njihovi moški na fronti. To osvobajanje delovnega človeka se je nadaljevalo tudi po vojni. Vendar kapitalu in tudi velikemu delu srednjega razreda ter cerkvi, ki so imeli velike koristi od ubogljivih in zatiranih moških in žensk, pa njihova enakopravnost ni bila všeč, sploh pa ne izenačitev plač in volilna pravica, ki jo je Lenin uveljavil kot prvo, a kot izvorno pravico svobode in enakopravnosti.

Menim, da večina sedanjih zgodovinarjev, zlasti pa politikov in novinarjev, prej namerno kot ne pa pozabljajo izpostaviti prav najbolj pomembne ali odločilne dejavnike za razvoj fašizma, zlasti tistega izvornega v Italiji in tiste najbolj grozne oblike v Nemčiji, ki izhajajo iz strahu pred delavskim gibanjem. Mogoče je preveč poudarka samo na posledicah versajske mirovne pogodbe, ali pa še svetovne krize. Nekateri celo preskočijo njegovo rojstvo v Italiji.

Z našega slovenskega zornega kota so posebej pomembne tudi posledice tajnega londonskega sporazuma iz leta iz leta 1915, ki je italijanski politiki dal jasno vedeti, da lahko počne to, kar hoče, le gospodarja mora spoštovati. Takrat je namreč na pobudo Velike Britanije ter v soglasju s Francijo in carsko Rusijo podpisala tajni sporazum o prestopu v antanto.

Zato, da je obrnila hrbet svojim dotakratnim zaveznikom in jih napadla, so ji obljubili, da po vojni dobi Južno Tirolsko in našo Primorsko, Istro ter del Dalmacije, območje, na katerem je živel več kot 600.000 Slovencev in Hrvatov. Za ta tajni sporazum se je zvedelo šele po zmagi boljševidne revolucije v Rusiji, ko je nova sovjetska oblast javno oklicala separaten mir in na predlog Lenina odstopila tudi od tega sramotnega ter ga leta 1917 objavila v časopisu Izvestja. Danes se o tem ne govori, pač pa razlaga, da naj bi bil razveljavljen, ker je bil proti ameriški predsednik Woodrow Wilson, a to je le manipulativna laž, saj ZDA sploh niso bile vključene ne v pogajanje in tudi ne v podpis sporazuma. Resnica je le, da je bil kasneje, po vojni, iz katere so ZDA že izšle kot novi svetovni policaj, njihov predsednik Wilson proti temu, da Italija dobi tudi Dalmacijo, ampak le večji del Istre in Primorske, enako kot so to zagovarjali tudi po drugi svetovni vojni. Treba pa je tudi povedati, da je ta nova meja po tajnem londonskem sporazumu dobila ime *rapalska*, ker je nanjo pristala tudi jugoslovanska kraljeva vlada in v italijanskem mestu Rapallo podpisala pogodbo o razmejitvi.

Italija je bila zibelka fašizma.

Po vojni je bila Italija prav tako na kolenih, kot da bi bila poražena. Bolel jo je poraz pri Kobaridu in sramotno pobijanje lastnih vojakov, ki niso hoteli v smrt. Pokazale so se razlike med severom in jugom, razpoke med nekdanjimi državami, šibka kraljeva rodbina, anarhizem ... V nji je prav vrelo, vedno bolj so se organizirali delavci, ki so se združevali v sindikate in stranke, ki so začele zmagovati na volitvah, gospodarji pa so začeli okoli sebe zbirati pse čuvaje. Že ob koncu vojne so se nezadovoljni italijanski nacionalisti, zlasti tako imenovani arditi (drzni), začeli organizirati v militantne škvadre (udarne skupine razbijačev in pretepačev) in začeli napadati in razbijati, obenem pa zahtevati red, disciplino in novo vojno, s katero bi dobili, česar niso dosegli s prvo.

Takratne italijanske oblasti so militantnim skupinam nekdanjih vojakov, ki so bili kljub zmagi osramočeni v zadnji vojni, omogočale prosto združevanje v pretepaške paravojaške enote ali škvadre, nošnje orožja in proste roke pri teroriziranju prebivalstva. Škvadrim je bil tudi maskilizem, ohranjanje privilegirane bojevniške vloge moških. Če nočete brati dolgočasnih arhivov in knjig, si lahko razvoj fašizma ogledate v Bertoluccijevemu filmu Novecento (Dvajseto stoletje) in v njem boste lahko zelo jasno opazili, da sta ga ob podpori iz tujine spodbujala in podpirala tako

kapital kot cerkvena oligarhija. V želji po močnem in enotnem narodu ter državi so bili ti škvadristi pravo nasprotje internacionalističnim komunistom, ki so se zgledovali po boljševikih.

Izkoriščanje in revščina sta zlasti na jugu Italije sprožila pravo množično izseljevanje čez oceane in delavske upore. Rešitev vsemu temu je ponujal fašizem, in sicer v disciplini, javnih delih, oboroževanju in osvajalnih kolonialnih vojnah. Da bi pritegnil množice, je od socializma prevzel veliko socialnih zahtev, a se je s svojim populizmom razvijal predvsem kot orodje v korist velikih zemljiških posestnikov, kapitalistov, kolonialistov, birokratov državnega kapitala in tudi cerkvenih mogotcev.

V industrijskih krajih Italije je fašizem uspeval predvsem kot bojevninstvo proti svoboščinam delavcev, na jugu pa kot obramba pred brezbožnim komunizmom. Zatiral je celo enakopravnost žensk, ki jih je hotel spremeniti le v stroj za rojevanje vojakov in delavcev. Mussolini je 1927 celo izdal dekret o zmanjšanji plač ženskam, po katerem so za enako delo kot moški prejemale 50 % nižjo plačo, leta 1933 pa še omejil zaposlovanje žensk. Fašistični teoretik Loffredo v svoji knjigi Politika družine, ki jo je izdal Bompiani leta '38. Zapisal da mora biti ženska absolutno podrejena moškemu, očetu ali možu in to na vseh področjih tako duhovnem kot gospodarskem.

Na vzhodu, na meji s Slovani se je razvijal in krepil kot vzvišena oblika nacionalizma in višja stopnja iredentizma. Iredentizem je bilo italijansko skrajno nacionalistično gibanje, ki si je prizadevalo, da bi se Italija širila tudi na vzhodno stran Jadrana, in podpiralo pohlep po celem Sredozemlju (Mare nostrum). To je opazil tudi sam Mussolini, saj je že ob pohodu na Rim dejal, da je ta še njihov projekt, v Julijski krajini pa že stvarnost. Iredentizem je bil neke vrste zasnova nacizma, saj so se Italijani imeli na za nekaj več. To okoriščanje z nestrpnostjo do drugih narodov, zlasti manjšin, je nato do popolnosti izpeljal Hitler, vendar skoraj dvajset let kasneje.

Italijanski izvorni fašizem je prav tako kot nacizem temeljil tudi na rasizmu, ne sicer do Judov, ampak do temnopoltih Afričanov, pa tudi tistih svetlejših polti na vzhodnem in afriškem Sredozemlju, prav posebej pa do Slovanov. Seveda so za manj vredne imeli tudi Francoze, Angleže in celo Nemce, ki so začasa Rimskega imperija veljali za barbare, a tega zaradi razumljivih razlogov še niso obešali na veliki zvon. Širino italijanskega fašizma zakrivajo tudi nekateri njihovi in celo naši zgodovinarji, ki še

vedno vidijo samo do nekdanje rapalske meje. Pozabljajo celo, da izvirni fašizem izhaja iz Italije, sploh pa, da je po končani prvi svetovni vojni na volitvah skoraj zmagala leвица. Fašizem torej ni bil strah pred ruskimi boljševiki, ampak pred svojimi komunisti, ki so skupaj z ostalimi levičarji grozili, da postanejo boljševiki, torej večina.

Fašizem je bil najprej preizkušen na Primorcih in Istranah.

Slovenci očitno premalo poudarjamo, da so fašisti gradili svoj sistem tudi na starem sovraštvu do nas, podobno kot Nemci do Judov, saj so posebej za nas odpirali posebna nagla sodišča in številna uničevalna taborišča. V teh sicer niso pobijali v krematorijih, ampak z nemogočimi življenjskimi razmerami, boleznimi in stradanjem do smrti. Iz tega zornega kota lahko govorimo, da se je vsaj tu pri nas fašizem rodil iz nacionalizma ali njegovega že prav sovražnega iredentizma. To ne potrjujejo samo zapisniki zasedanja Istrskega demokratskega zbora v Poreču, ampak še bolj dogodki iz Zgornjega Posočja, ko je italijanska armada med prvo svetovno vojno ob zasedbi že 24. maja 1915 po vaseh zbrala 61 domačinov in pri Idrskem vsakega desetega ustrelila.

Zasedbe slovenskega primorskega ozemlja po prvi svetovni vojni naši ljudje niso sprejeli ravnodušno. Prihodu italijanskih vojakov so se uprli v številnih vaseh. Žal večina teh dogodkov ni zabeleženih. Po navedbah Maksa Zadnika so prvo nedeljo septembra leta 1919 vaščani Ostrožnega Brda »...s kamenjem, koli in tudi s puškami pregnali iz vasi cel vod okupatorskih vojakov. Uprli so se možje, žene in tudi otroci. V Ospu so jih prav tako napadli s kamenjem, v Gabrovici pa so zastavo, ki so jo v vasi izobesili italijanski karabinjerji, sneli in vrgli na sredo ceste. Med prvimi, ki so se uprli, so bili domači komunisti, ki jih je bilo v tistih časih že kar veliko, zato so to vas poimenovali Piccola Russia, Mala Rusija. Primorce je nato hudo razočarala nova slovenska oblast v Ljubljani, ki Borojevičevim prostovoljcem ni dovolila, da bi zaustavili pohod italijanskih vojakov do Logatca, nato pa še bolj podpis rapalske pogodbe leta 1922, s katero je kraljevina Jugoslavija priznala novo mejo z Italijo, še več, s katero je celo izgubila Reko in še nekaj dodatnega ozemlja.

V Trstu, v četrtek 31. oktobra 1918

EDINOST

+

V svojem in imenu rodbine **Irgoličeve** ter **Majcenovičeve** za-
manjšan verni sorodnikom in znancem prebitno vešč, da je moj predragi
namreč ljubljeni soprog

Anton Irgolič

pristav drž. železnice

31. oktobra ob 7 zvečer v 31. letu svoje dobe neodolno prem. sul. Truplo
predragega pokojnika se preselje v soboto, 2. 11. ob 2 pop. iz hiše La-
mari Pasquale Besenghi 27 na državni kolodvor, odkoder se prepelje k Ve-
niki Nedej, kjer se položi k večnemu počitju.

Po želji blaznega pokojnika se verni odklanjajo v obsevnostne namere.

Zahajajoč soproga **Roza** roj. **Majcenovič**.

PRVA JUGOSLOVANSKA ŽRTEV V TRSTU.

Bilo je kmalu po 7. uri zvečer. Pa morda je bilo
zelo živahno in večje skupine italijanskih demon-
strantov so pohajale po ulicah, prepevali in vaki-
ljali. Vsa velika večina demonstrantov je ostala
v mestni dobojnosti, pač pa so nekateri manjše
skupine po stranskih ulicah, mena prečratali, ka-
ker sodim, po italijanskem narodnem odboru
(Fascio nazionale) tožena savodila, začele upri-
zarjati izreče. Tako so n. pr. vdrli v kavarno
»Nova York« in razbili vse. Druge manjše tolpe
so napadale po ulicah in lokalnih vojaštvo in mu
namreč čepice in odvzemale orožje.

Taka tolega je zasledovala tudi vojske v smert
proti Narodnemu domu, kjer je stala straža jugo-
slovanskega vojaštva. Proti tej straži so usmrtili
laski izserodniki s sabljami, balonesti in samokresi v
rokih in počilo je tudi par strelcev, kakor
je vojaštvo tudi začelo streljati in pogrnje
lasko napadale v beg. Takoj zavlakne greče
trdo odločno, da je vojaštvo streljalo v zrak.
Tako nato se je razglasilo, da leži ob
vogalu hotela »Europa« ranjenec. Bil je pristav dr-
žavne železnice **Anton Irgolič**, zader v desno stran
prsi, nezavesten. Prenešil so ga v vežo Narodne-
ga doma, odkoder ga je avtomobil rešine postal
prepeljal v bolnišnico. Rana je vsakakor zelo te-
žka, a kako je žrtini, sedaj ko pišemo to, še ni zna-
mo, kakor se tudi dosejal še ni moglo ugotoviti,
ulkoj do prijetega kronila. Mislim si, da odino je
alja laskih napadalec ali vojaštva. Mislim si, če je
možgote, da je v nerednem trenutku stopil laza vo-
zala in da kronila ni bila namenjena njemu. Bno je
ga znoter, da je lahkežna krivota na laskih napa-
dalcih in da so odgovorni za to žrtev tisti, ki so
izvajali demonstracije in niso znali potem brzdati

Izrezek iz tržaškega časopisa *Edinost* 31. 10. 1918

Napade fašističnih škvader v Trstu zasledimo v slovenskem časopisu že pet dni pred podpisom vojnega premirja ob koncu prve svetovne vojne. 31. oktobra 1918 je namreč *Edinost* objavila izpostavljeni osmrtnici in članek, da so prejšnji dan škvadristi, ki jih je naščuval italijanski Narodni odbor, napadli demonstrante na ulicah in ob razbijanju lokalov na poti proti slovenskemu Narodnemu domu v napadu na stražo ubili civilista Antona Irgoliča, sicer železničarskega uslužbenca. V tem slovenskem časopisu lahko najdete še kakšen članek o podobnih dogodkih, kasneje pa samo osmrtnice. Tako *Edinost* 10. avgusta 1919 piše, da je neki italijanski vojak v Šempolaju do smrti zabodel domačina Alberta Berginca. V več dokumentih lahko preberete, da je bil tega leta »žrtev« italijanskega nacionalizma ali že fašizma tudi tržaško-koprski škof Andrej Karlin, ki je bil zaradi velikih pritiskov Italijanov prisilno odstavljen samo zato, ker je bil Slovenec. Goriški nadškof Frančišek Borgia Sedej, ki je bil prav tako zelo velika ovira fašistom, pa je vzdržal pritisk do leta 1931. Kljub stalnemu nadzoru in pritiskom je uspel izpeljati nešteto za narod pomembnih dejanj, pa ne samo za Slovence, ampak tudi za sosednje Furlane.

Pojem fašizem izhaja iz besede *fascio*, to je butara, v kateri posamezne sicer zlomljive palice postanejo neuničljive, seveda če so med seboj

trdo povezane, in še posebej, če jim dodamo sekiro mesarico. Povezana butarica ali snop je že v antiki simboliziral moč, družino pa tudi državo. Tudi stari filozofi so vedeli, da je skupina palic ali pa ljudi trdnejša od seštevka moči posameznikov. Povezovalne vrvice pa so dejansko usnjeni pasovi, najbrž rezani s hrbta. To pa je varnostno obveščevalna služba, po angleško *Intelligent Service*, O vra, Gestapo ... Še več, vsak fašist je bil informator svojega nadrejenega in vsaka fašistična celica je bila informacijska celica, ki je bila že po rednih zvezah vezana s tajno policijo. To povezavo informacijske vloge tajne policije, redne ali javne, je že pred tem ali tudi kasneje ugotovil marsikateri diktator, posebej znana je bila Metternichova avstro-ogrška policija, ali kasneje Stalinova KGB. Marsikdo trdi, da je bila po tem vzgledu oblikovana tudi Titova UDBA. To za njen vojni ali še neposredno povojni začetek najbrž drži, vendar če poznate Titov spor z Aleksandrom Rankovićem, ki je bil zelo priljubljen srbski voditelj, in hudih čistk, ki jih je nato v policiji in vojski opravil, potem lahko sklepate, da se je te fašistoidnosti varnostnih služb zelo dobro zavedal in jih zato tudi omejil, kolikor je lahko uspel v tedanjih zunanjih in notranjih razmerah. Spomnimo se, da je nevarnosti *rankovičevstva* izpostavljajal še desetletja, tako da so mu to Srbi že zamerili.

Vrnimo se h koreninam fašizma. V začetku so škvadristi delovali kot posamezne skupine pritiska, ki so jih ob podpori cerkve pomagali ustanovljati posamezni kapitalisti, v pravo fašistično stranko jih je šele združil šele Benito Mussolini, ki je ugotovil, da bo s temi ljudmi prej prišel na oblast kot pa s socialisti. Stranka je bila uradno ustanovljena 23. marca 1919 v Milanu, v palači San Sepolcro, na sedežu tamkajšnjega združenja industrialcev, trgovcev in veleposestnikov. V programu, ki so ga sprejeli, so poudarili vojni revanšizem do Avstrije, pomoč Madžarski pred širjenjem boljševizma in pa, kar še največ pove, uvajanje delavskih pravic. To dodatno potrdi ime njihovih združenj: prvo se je imenovalo »*Comitato anti-bolscevico d'azione*« (Protiboljševistični akcijski odbor), torej je bila njihova osnovna usmeritev protiboljševizem, drugo pa »*Slavo-comunismo*« (Slovanski komunizem), ki je postal v Trstu aktualen tudi po drugi svetovni vojni.

Jezni škvadristi, falangisti, kameradi in njim podobni bojovníki so za svoje nove preroke ali bogove začeli častiti oblastniške pohlepneže, kot so bili Benito Mussolini, Francisco Franco, japonski cesar Hirohito in Adolf Hitler. Ti seveda se niso več bojevali po božjih pravilih in pobijali premagane »z ostrino noža«, ampak so smrt sejali na vse možne načine,

največ take, ki se jih mora sramovati sleherni človek, ne samo bogaboječi. Lahko rečemo, da so svojo ideologijo spremenili v novo vero, sebe pa proglasili za nova božanstva. Mussolini in Hitler sta se predstavnikov boga iz Rima sicer bala, ali pa vsaj spoštovala njihovo moč, zato sta z njimi podpisovala pomembne pogodbe, japonski cesar Hirohito pa je itak že veljal za boga.

Pogosto zasledimo podatek, da je bil prvi večji skvadristični napad v Italiji, ki je zelo jasno pokazal njihovo politično usmeritev, že leta 1919 v Milanu, ko so razdejali uredništvo socialističnega časopisa *Avanti*, prav tega, ki ga je še nedavno pred tem vodil Benito Mussolini. Kmalu zatem so fašisti začeli napadati delavce tudi v Trstu. Ker so se jih bali, so 3. avgusta 1919 najprej začeli zastraševati njihove otroke, ki so se vračali s počitniške kolonije; ob tem so ob prisotnosti karabinjerjev napadli in pretepali čakajoče starše. Naslednji dan so zažgali slovenski Delavski dom v Trstu in razbijali po mestu, tudi v uredništvih časopisov *Il Lavoratore* in *Edinost*, po informacijah, da so oblasti ob teh neredih zaprle več kot 400 ljudi, predvsem delavce, ki so branili svoje prostore. Na prvomajskih demonstracijah leta 1920 v Pulju so že streljali na delavce in štiri ubili, Hrvat, Italijana, Čeha in Avstrijca, naslednje leto pa se je v rudarskem Labinu zgodil množični upor delavcev proti izkoriščanju in tudi škvadrizmu, znan tudi kot Labinska republika. To je bilo sicer daleč od Ljubljane, a prav med nami Primorci.

Squadra d'azione ali udarna škvadristična skupina fašistov, ki je za svoje delovanje imela tudi svoj avtobus. (Vir: Wikipedia)

Mussolini je začel izvajati genocid nad Slovani prej kot Hitler nad Judi.

Benito Mussolini se je v svoji želji po oblasti najprej poizkusil pri socialistih, kjer mu je celo uspelo postati urednik njihovega časopisa, a se je kmalu raje povezal s škvadrističnimi lumpenproletarci. Ali je za to dobil namig pri kleru ali kapitalu, je danes težko reči, vendar kot novinar zagotovo ni imel dovolj denarja za organizacijo in ustanovitev nove stranke Fasci di combattimento. Ljudje pa so dejanja škvadristov že poznali in na prvih povojnih volitvah novembra 1919 je stranka popolnoma pogorela, saj je zbrala le 1,7 odstotka glasov. Zmagovalci volitev so bili socialisti s slabo tretjino glasov. Uspehu socialistov je sledilo obdobje »Bienia rossa«, ko so delavci zasedali tovarne, kmetje pa veleposestva. Srednjih in višjih slojev se je polotil strah in začeli so množično podpirati naraščajoči fašizem, tako da se je Mussolini na volitvah leta 1921 že nevarno približal zmagi, vendar je leva fronta takrat še vedno vzdržala. Mussolini je po volitvah stranko preoblikoval v Partito nazionale fascista. Ta ni imela več javnega predznaka pretepačev, zato je začela pridobivati pri

srednjem razredu ter uspela dobiti vedno večjo finančno podporo aristokracije in lastnikov velikih tovarn. V oktobru 1922 je Mussolini s svojo stranko izvedel pohod na Rim, pa ne peš, ampak z vlakom. Na tem pohodu je zahteval prevzem oblasti. Ob vsesplošnem nasilju fašističnih oboroženih skupin - črnih srajc, je kralj Victor Emanuel III. vodenje vlade ponudil Mussoliniju. Mussolini je postal Duce ali skorajda po bogu postavljeni diktator.

Benito Mussolini je bil predvsem človek, željan slave in oblasti. Najprej jo je hotel doseči kot novinar in socialist, a je kmalu ugotovil, da bo hitreje uspel kot fašist. Rad je bral nemškega filozofa Nietzscheja in se ogreval za njegov nihilizem. Za marsikaterega Italijana je postal simbol domoljuba, ki ve, kako iz poveljne krize, zlasti pa za skupine arditov, Italijanov, ki so zahtevali red in moč. Zelo rad se je fotografiral, imel se je za lepega in bolj kot je uspeval, bolj se je držal naduto. Bil pravi populist, v javnosti je nastopal s preštudiranimi in za množice všečnimi gesli. Rad je zahajal med kmete in delavce in se fotografiral ob opravljanju najtežjega dela, kot npr. nakladanja pšenice ob najhujši vročini. Do žensk je je obnašal zelo mačistično, kot da s tem zdravi svoje komplekse. Veljal je tudi za arogantno osebo, ki se požvižga na probleme. Njegovo priljubljeno geslo je bilo »*Me ne frego!*« (*Se požvižgam! So what!*), s čimer se je zelo približal apolitični množici.

Veliko pozornosti so fašisti namenjali velikim družinam, naraščaju, šolam in mladini ali točneje fašistični vzgoji z vero v boga in duceja. Otroke so organizirali že v vrtcih, ki so že imeli nacionalistični ali ideološki značaj. Osnovnošolci so bili že mali fašisti, v črno oblečenih uniformah balile, ki so vsako soboto morali vaditi vojaške veščine, dekleta pa so bile »piccole donne«, ki so jih prav tako uniformirane v belih bluzah in črnih krilih vzgajali v podpornice svojih bojevnikov in v bodoče matere novega čistega zaroda bodočih fašistov. Fašisti so namreč poveljevali mladost, avanturizem, šport, borilne veščine, zmage, herojstvo in atletske postave, moč in predrznost, pripadnost ... Bolj kot v boga pa so verjeli v orožje, tako da so za male balile celo izdelali pravo miniaturno puško. Tudi Mussolini se je rad mačistično napihoval in kazal do pasu gol, hodil orat, žet in mlatit pšenico. Hitler je bil sicer bolj klavrne postave, pravijo pa, da je rad občudoval ne samo mlada dekleta, ampak tudi fante. Mali fašisti so pri sebi vedno radi imeli nož in palico, njihovi idejni voditelji pa so razvijali čim bolj močna orožja, vendar ne za obrambo, ampak za napade in osvajanje.

Mussolini je očitno hitro ugotovil, da je lahko nacionalizem bolj gorljiv od bencina, ki so ga škvadristi vedno nosili s seboj, in je svoje ideje novega in sodobnega velikega kapitalističnega in imperialističnega rimskega imperija združil z novim elementom – razizmom ali točneje: sovraštvom do Slovanov. To je jasno povedal že leta 1920 v svojem govoru v Pulju, v katerem je zahteval širitev italijanskega ozemlja ne glede na žrtve, saj je barbare dovoljeno množično pobijati. To je njegov znameniti stavek: *“Di fronte ad una razza inferiore e barbara come la slava, non si deve seguire la politica che dà lo zucchero, ma quella del bastone. I confini dell'Italia devono essere il Brennero, il Nevoso e le Dinariche: io credo che si possano sacrificare 500.000 Slavi barbari a 50.000 Italiani”*. (»Do manj vredne in barbarske rase Slovanov ne smemo izvajati politike ponujanja sladkorčkov, temveč palice. Meje Italije morajo potekati po Brennerju, Snežniku in Dinarskem gorstvu... Mislim, da se za to sme žrtvovati 500.000 barbarskih Slovanov za 50.000 Italijanov.«)

Zatem so fašisti prav v Trstu iz škvader ustanovili prve prave oborožene fašistične čete v Italiji. Te čete in njihove skupine škvadristov so že istega leta začele napadati levo usmerjene delavce, nato pa so svojo ost preusmerili na Slovence, Hrvate in druge Slovane ter začele požigati slovenske narodno-kulturne domove v Trstu in okoliških krajih. Danes se omenja predvsem požig slovenskega Narodnega doma v Trstu 13. julija 1920, vendar so takrat požgali tudi več slovenskih kulturnih domov v predmestju. Že v prvih letih so po podatkih slovenskih tržaških zgodovinarjev požgali in porušili, napadli in poškodovali več kot 130 stavb slovenskih in hrvaških društev, napadali so tudi slovenske banke, trgovine in delavnice, večkrat so razdejali prostore časopisov »Edinost« in »Delo«, 20 delavskih zbornic in več zadrug od Pulja do Gorice, tudi v Kopru, Izoli, Piranu in v raznih manjših krajih. Škvadre so bile motorizirane, oborožene s strelnim orožjem in opremljene s posodami bencina in ricinusovega olja, vrvmi in palicami. Najprej so uporabili palice, nato pa olje, tisti bolj »kulturni« pa so žrtvi dali na izbiro olje ali palico.

Ne samo olje in palica, ampak tudi krogla in fojba za Slovane.

Zakaj pa ricinusovo olje? Svoje nasprotnike, na Primorskem zlasti Slovence, so zavezali na klop, ležeče na trebuhu, jih dobro pretepli po hrbtu, nato obrnili, jim dali lijak v usta in vanje s silo natočili ricinusovo olje. Saj veste, kako to olje deluje? Nato so jih zavezali na vrvi in jih vse podelane vodili po ulicah ali vaseh ter javno zasmehovali.

Požig slovenskega Narodnega doma v Trstu 13. 7. 1920. Ob skoku skozi okno goreče stavbe se je ubil gost hotela znani slovenski planinec in farmacevt Hugo Roblek. (Vir: NŠK Trst)

Prvi krvavi spopadi s fašisti

Leta 1921 so bile v Italiji volitve, na katerih so fašisti skušali na vse načine zmagati, tudi z uporabo najbolj grobih oblik ustrahovanja, celo s streljanjem.

Najbrž največji upor proti italijanski oblasti in njenemu kapitalu, ki se je že spajal s fašizmom, se je zgodil že v začetku leta 1921 v Labinu, leto po znanem govoru Mussolinija v Pulju. Tam so delavci, ki so bili vsi hrvaške narodnosti, prvi občutili dvojno italijansko nacionalistično ali že kar fašistično sovraštvo do socialističnega delavskega gibanja in do Slovanov. Organizirani oddelki fašistov so najprej napadli sindikalne voditelje v rudniku Raša, zato je 2. marca v Labinu približno 2000 rudarjev ustavilo delo in protestiralo proti napadom ter skoraj suženjskim odnosom uprave rudnika. Med stavko so rudarji zasedli rudnik, organizirali organe oblasti, postavili protifašistične straže in razglasili republiko. Pri tem je sodelovalo vse prebivalstvo. Italijanske oblasti so upor zadušile z vojsko 8. aprila 1921, pri tem je sodelovalo okrog tisoč vojakov in dve bojni ladji. Temu je sledil strašen teror nad prebivalstvom, dva rudarja sta bila ubita,

veliko jih je bilo ranjenih, še več zaprtih. V Rovinju so zaprli 40 oseb, med mučenjem pa sta umrla dva rudarja, v Pulju pa so sodili 52 udeležencem upora.

19. marca 1921 so z vlaka, ki je pripeljal iz smeri Poreča ter prečkal Strunjan, objektivi istrski fašisti streljali celo na otroke, ki so se igrali v pesku ob progi. Dva so ubili, pet pa ranili, dva sta ostala za vse življenje pohabljeni. Med streljanjem na otroke je bilo slišati petje pesmi Viva la nostra Parenzana. Ta proga oziroma prav to ime je bilo za njih simbol iredentizma. Preiskave nikoli ni bilo, nihče ne ve, ali je o tem karkoli zapisano v zaprtih rimskih arhivih. Na tak način so fašisti velikokrat izzivali, streljanje z vlaka po oknih hiš ob progi je bilo njihovo redno obnašanje, prav tako tudi pretepi.

Med fašisti je prihajalo do vedno večje radikalizacije, vendar tudi do spoznavanja njihovega bistva. V nedeljo, 17. julija 1921, je prišla fašistična skupina iz Trsta v Izolo, da bi napadla ljudi na nekem zborovanju ljudske stranke. Med ljudi so vrgli bombo in ubili študenta Ivana Žustoviča, ki je bil na trgu kot izletnik. Izolani so takoj reagirali in pregnali napadalce, med katerimi je bilo tudi nekaj ranjencev. Ljudje so zatem organizirali lastno oboroženo obrambo in karabinjerje zaprli v njihovo kasarno, saj je bilo že jasno, da so na strani fašistov. Naslednji dan so voditelji krajevnega fašija v Izoli povabili vodilne izolske komuniste na pogovor v tedanjo kavarno Menis, jim izrazili obžalovanje za dogodek in izročili pisno izjavo: »Prepričani smo bili, da je fašizem pošteno gibanje, ne pa združba tolovajev, morilcev in požigalcev; zaradi tega izstopamo iz te organizacije in se sramujemo, da smo sodelovali v njej.«

V Istri in okolici Trsta je bilo že v pripravah na volitve vedno več pretefov. Škvadristi so namreč iskali in zažigali že natiskane glasovnice za kandidate komunistov, socialistov in Jugoslovanske narodne stranke - JNS, ki je združevala večino Slovencev, Hrvatov in drugih Slovanov s tega območja in je na demokratiški način poskušala priključiti Primorsko in Istro k Jugoslaviji.

V pričakovanju podivjanih škvadristov ob volitvah 15. maja 1921 so v Osapski dolini že dan prej postavili barikade in na njih vzdržali dva dni, dokler ni prišla vojska. Po prekinitvi spopada in ob umiku z barikad so fašisti pod kritjem vojske in policije ustrelili branilca Andreja Žerjula iz Prebenega, poročenega v Gabrovico, nato pa na volišču ob zažiganju glasovnic ranili vodjo upora duhovnika Franca Malalana iz Ospa. Ob povratku so požgali tudi več hiš v Mačkoljah. Naslednji dan so se vrnili s

policijo, preteпали, in odvlekli v zapore več deset ljudi iz tamkajšnjih vasi, Andreja Vodopivca iz Ospa pa so v zaporu pretepli do smrti. (Več v moji knjigi Miloš Ivančič: Roža Osapska.)

Na dan volitev so fašisti prišli tudi Marezige in med ljudi vrgli ročno bombo ter začeli streljati. Bomba je bila na srečo italijanske izdelave in ni nikogar ubila, jih je pa ranila in tako med ljudmi sprožila spontan odpor. V tem spopadu so domačini ubili dva fašista iz Kopra, enega pa smrtno ranili. Fašisti so se kmalu vrnili z vojsko ter napadli še ostale vasi, kjer so kar streljali po ljudeh in pri tem ubili Josipa Sabadina iz Sabadinov pri Marezigah. Veliko so jih odpeljali v koprške zapore.

Andrej Žerjul, komunista iz Gabrovice, prva žrtev na barikadah proti fašizmu, in msgn. Franc Malalan, organizator barikad v Osapski dolini leta 1921 in prvi ranjeni duhovnik v istem spopadu s fašisti. (Vir: osebni arhiv avtorja)

16. maja po volitvah so s kamionom prišli tudi v Čežarje in razsajali po vasi. Metali so bombe in streljali, da bi prestrašili prebivalce. Pri tem so v opomin

ustrelili Ivana Bonina. Poleg tega so v vasi požgali še štiri hiše in štiri gospodar- ska poslopja.

Ob teh volitvah so fašisti napadli več vasi in volišč, kjer so vedeli, da ne bodo dobili glasov. Fašisti iz Buzeta so napadli tudi Sočergo, iz ka- tere so s kamioni odpeljali v buzetski zapor okrog 17 ljudi. Streljajo se je tudi v Bujah in Vodnjanu. Njihov interes je bil zažgati glasovnice, tako bi se število glasov njihovih tekmecev zmanjšalo, oni pa bi imeli možnost, da bi osvojili parlamentarno oblast. A to jim ni takoj uspelo; najprej so izvedli znan pohod na Rim, šele potem je kralj zaupal vlado njihovemu Mussoliniju.

Ustrahovanje ljudi, zapiranje in pobijanje pa se je tega leta šele prav začelo.

Policija in vojska sta s svojim odnosom do dogajanja jasno pokazali, na kateri strani sta. Anarhični teror se je širil in krepil tudi po volitvah, dokler si fašisti niso prisvojili popolne oblasti, zatem so ga spremenili v novi »zakoniti državni red«. Še hujši od tega je bil poizkus izbrisa sloven- skega jezika oziroma kulture, po letu 1923 so še zaostrovali razne akcije, sprejemali zakone in prepovedi rabe slovenskega in hrvaškega jezika, vsa- kršnega delovanja slovenskih in hrvaških narodnih, gospodarskih in kul- turnih ustanov, poitalijančevanje slovanskih imen, celo na pokopališčih, izseljevanje ljudi v tujino ipd. Temu je sledilo sistematično preganjanje, procesi, zapori, konfinacije in usmrtitve.

Marsikaj bi lahko še naštel, a temu so namenjene številne druge knjige. Dodajam le, da so se očitno prav na Slovencih učili, da je za uspe- šno razpihovanje idej fašizma še najbolj učinkovit napad na narodnostne manjšine. To, kar je sledilo, torej genocid ali iztrebljanja nižje rase, pa so se naučili že v Libiji, kjer so v taboriščih iztrebili 50 odstotkov beduin- skega prebivalstva. Še bolj zakrit je ostal množični pomor zajetih primor- skih fantov in mož po razpadu avstro-ogrske vojske, ki so ga na enak način opravili kar v taborišču sredi Italije. Tudi Slovenci in ostali Slovani smo bili določeni za iztrebljenje že veliko pred Judi, najprej s prepovedjo je- zika, spreminjanjem imen in splošnim poitalijančevanjem, nato pa enako kot Judi s krematoriji – v tržaški Rižarni so ga postavili predvsem za Slo- vence in Hrvate.

Protifašizem

Fašizem je že v Italiji na samem začetku sprožil protifašizem. Socialisti in komunisti so najprej začeli razkrivati njihovo psevdolevičarstvo in jih razkrinkavali kot lumpenproletarce. Prvi protifašisti so bili delavski voditelji, komunisti in socialisti, ki niso samo razkrivali narave fašizma, ampak so se morali tudi braniti pred napadi in postavljati stražarje ter barikade pred delavskimi domovi. Po napadih na slovenske domove, časopise, gospodarstvo in celo cerkve, kjer so jih motile slovenske maše in celo napisi na križevem potu, so se začeli poti fašistom organizirati vsi domoljubni Slovenci, ne glede na strankarsko ali svetovnonazorsko opredelitev. Seveda so se med seboj povezovali, sodelovali in celo prepletali. Kljub temu, da je vrh katoliške cerkve celo pomagal razvijati fašizem, pa ga napredna duhovščina, zlasti slovenska, ki je ostala povezana s svojimi verniki, ni sprejemala. Primorski duhovniki so celo ustanovili svojo domoljubno organizacijo Zbor svečnikov Sv. Pavla. Savel iz Tarza je namreč bil zelo izobražen grški vojščak, ki je nato kot Kristusov učenec svoj meč zamenjal za pastirsko palico. Tudi to njihovo združenje, pa čeprav je bilo bolj usmerjeno v obrambo svobode svojega naroda, moramo že zaradi preganjanja, ki so ga doživeli, pa tudi vsestranske podpore oboroženemu odporu proti fašizmu, prav tako uvrstiti med protifašistične organizacije.

Prve žrtve in prvi protifašisti so bili delavci.

Protifašizem je tako od vsega začetka združeval v sebi svobodoljubni, kulturni in nadrazredni značaj boja proti skupnemu zlu. Delavci, zlasti pristaniški delavci, novinarji in tiskarji, socialisti in komunisti, so bili izvorna in tudi prva žrtev fašizma, ne samo škvader, ampak kasneje tudi oblasti. Protifašizem na Primorskem pa je imel za razliko od drugih dežel v Italiji izredno močan ali celo odločen narodnoobrambni značaj, vanj so se vključevali vsi Slovenci, od kmetov in njihovih žena, ki so se še naprej družile in zapele slovensko, če ne drugje pa vsaj v cerkvi, do borbenih mladincev v njihovih tajnih združenjih, umetnikov, ki so bodrili svoj narod, pa do delavcev, ki so že zaradi narave skupinskega dela, množičnosti ter organiziranosti imeli še največje možnosti. Slovenski delavci, ki so bili organizirani v italijanski socialistični in komunistični stranki, so vsaj tu na Primorskem kljub internacionalizmu delavskega gibanja vedno izpostavljali tudi svoj narodni ponos.

Glava tednika slovenskih komunistov v okviru KSI. (Vir: NŠK Trst)

Ne smemo pozabiti, da so bili komunisti in socialisti v celi Julijski krajini, ne samo delavskih Trstu, Tržiču in Miljah, številčno zelo močni in z izredno volilno podporo vsega naroda. Slovenski delavci na Tržaškem so svoj prvi časopis začeli izdajati že leta 1884 (»Slovenski delavec«), leta 1896 pa so ustanovili socialistično organizacijo, in sicer kot sekcijo Jugoslovanske socialdemokratske stranke v Avstriji. Že naslednje leto je v Ljubljani začelo izhajati strankino glasilo »Delavec«, ki pa so ga zaradi slabe odzivnosti prebivalstva kmalu premestili v Trst, ni pa znano, zakaj so aprila leta 1898 slovenski socialisti v Trstu začeli izdajati novo glasilo "Delavec – Rdeči prapor". Kljub ali navkljub porajajočemu se fašizmu so slovenski komunisti s Tržaškega, ki so bili organizirani v sklopu Komunistične stranke Italije, že leta 1919, torej šest oziroma sedem let pred ustanovitvijo KPJ in KPS, začeli izdajati svoj redni tednik »DELO«, ki je bilo večkrat cilj napadov fašističnih škvader, nato pa prepovedano. V Trstu in Gorici je namreč od leta 1849 do fašizma izhajalo 110 slovenskih časopisov, nato pa ilegalno do padca fašistične Italije še 17.

V Izoli so socialisti doživeli prvi spopad z oblastmi 27. julija 1897. Tega dne je s parnikom v Izolo prispela skupina socialistov iz Milj. Po izkrcaju na pomolu so se jim pridružili še domači socialisti in se razvrstili v povorki. Iz njihovih grl je zadonel klic: »Živela internacionala!« Nosili so rdeče zastave in prepevali revolucionarne pesmi, kar pa ni bilo pogodu prisotnim orožnikom.

Socialisti so bili najmočnejša politična stranka ne samo v Izoli, ampak v skoraj v vseh mestih, zato so jih začeli notranje deliti in razbijati s frakcijami, leta 1919 pa so jih nove italijanske oblasti pod vplivom rastočega škvadrizma ali fašizma že začele načrtno zapirati, pa ne samo

Slovence, ampak tudi Italijane. Zato so se takrat koprski zapori razširili kar na dva največja bližnja samostana in ves vmesni prostor. Takrat se je začela krepiti komunistična stranka, ki je bila bolj organizirana in tudi enotnejša, dokler s fašističnim prevzemom oblasti ni morala v ilegalo. Že na kongresu v Livornu leta 1920 so socialistične sekcije iz Julijske krajine oddale za komunistično resolucijo 4.462 glasov, za socialiste 3.286 in za reformiste samo 30 glasov. To se lahko sklepa tudi iz rezultatov volitev: leta 1921 je združena socialistična stranka dosegla na koprskem območju 16,2 % glasov, leta 1924 pa so razdvojeni socialisti dosegli skupno komaj 1,5 % veljavnih glasov, odstotek za komunistično stranko se je v letu 1924 dvignil na 9,9. Marsikje so bili ti odstotki še neprimerno višji, a jih ne navajam, ker nimam preverjenih podatkov.

Potem ko so fašisti v Italiji prevzeli oblast, so komunisti morali v ilegalo pa tudi na primestno podeželje. Kljub terorju, ki so ga izvajali nad njimi, so se še naprej držali svoje miroljubne strategije boja proti fašizmu, ki je temeljila predvsem na ozaveščanju, ohranjanju organizacije in čakanju na priložnost za miren prevzem oblasti. Odklanjali so oborožen upor pa tudi terorizem, saj bi ta še najbolj prizadel prebivalstvo, torej tudi njihove družine in člane. Po dogodkih v Španiji pa je postalo jasno, da to ni mogoče.

TIGR je bil nestrankarska, vendar revolucionarna organizacija.

Teror fašistov se je vedno bolj širil in dvigoval. Ker so bili njihovi nasprotniki po zaporih ali v ilegali in ker so se čutili politično neopredeljeni, so se v Italiji pojavile tudi še drugi protifašisti, kot na primer *Arditi del Popolo* in *Italijanska anarhistična zveza*. Potem ko je fašizem v Italiji zelo hitro obračunal s komunisti, socialisti, delavskimi voditelji in drugimi upornimi svobodnjaki, so se zelo hitro spravil na narodne manjšine, še zlasti Slovane, ki so nas že itak imeli za sužnje ali manjvredno ljudstvo, in so ga že z iredentizmom začeli nasilno poitalijančevati.

Nad nami so začeli izvajati pravi etnocid. Spomnimo se na požige domov, slovenskih ustanov, na prepoved rabe jezika, slovenskih šol, poitalijančevanje slovenskih imen, pitje olja, pretepanje, posebna sodišča in pobijanje. To je samoumevno sprožilo splošno ljudsko nezadovoljstvo in odpor. Upor pri mladih Slovencih in Hrvatih je še najbolj pospešila prepoved njihovih organizacij Mladine in Sokola, zato so se začeli organizirati v nove skrivne revolucionarne in borbene skupine. Na Tržaškem in v Istri se jih je največ vključevalo v

revolucionarno organizacijo Borba, na Goriškem, Tolminskem in Bistriškem pa v organizacijo TIGR. Na Nanosu so sredi septembra 1927 tudi uradno združili svoje delovanje pod skupnim imenom TIGR, ki je kratica za kraje, za katere so se borili za priključitev k Jugoslaviji, to je Trst, Istro, Gorico in Reko. Na Tržaškem in v Istri so naprej delovali pod imenom Borba. Člani Borbe so bili tudi vsi štirje bazoviški junaki Ferdo Bidovec, Fran Marušič, Zvonimir Miloš in Alojz Valenčič, pa žrtve prvega tržaškega procesa in tudi Pinko Tomažič, ki je nato postal vodja slovenskih tržaških komunistov.

Tigrovci so se za razliko od komunistov odločili za terorizem kot glavno metodo boja proti fašizmu in izpeljali celo vrsto bombnih napadov, zažigali so celo šole, v katerih so oblasti vpeljale pouk v italijanščini kot obliko poitalijančevanja. Čeprav je bila to takrat najbolj učinkovita oblika boja za preživetje naroda, so se nekateri vendarle zavedali dvoreznosti terorizma, kot na primer Franc Kavs, ki je v zadnjem trenutku odstopil od izvršitve načrtovanega bombnega napada na Mussolinija ob njegovem obisku leta 1938 v Kobaridu, saj se je zavedel, da bi bili v tisti množici zagotovo mrtvi tudi številni nedolžni ljudje, celo otroci.

Tigrovci so s svojih celicah združevali vse, od skrajnih levih anarhistov do skrajnih desničarskih domoljubov, ki so se povezovali celo z jugoslovansko fašistoidno Orjuno, ki je edina bila v sporu s komunisti. Tudi nacionalisti niso bili, saj so se na Tržaškem in v Istri v njihove organizacije vključevali tudi Hrvati in ostali Slovani. Nekateri so bili celo iz mešanih zakonov, kot na primer Ferdo Bidovec, njegova mama je bila Italijanka.

Delovali so v tajnih trojkah, v katerih je praviloma zaradi varnosti imel povezavo z naslednjo trojko le en član. Čeprav so svojo organizacijo imenovali revolucionarna, te svoje revolucionarnosti niso vezali na eno ideološko gibanje. Na pobudo slovenskih komunistov s Primorske, ki je ostala pod Italijo, je bil med KPI in TIGR-om julija 1936 v Parizu podpisan pakt, ki je zagotavljal, da bi komunisti v primeru prevzema oblasti v Italiji slovenski in hrvaški narodni manjšini zagotovili vse narodnostne pravice. Ko se je na primorskem pojavila Komunistična partija Slovenije in so se vanjo »prepisali« tudi primorski komunisti, prej člani PCI, so začeli vstopati vanjo tudi nekateri tigrovci, zlasti med NOB. Za mladino pa je postala vse bolj privlačna mladinska komunistična organizacija SKOJ, v katero so se tako rekoč množično vključevali. To enotnost nam priča tudi tigrovski pozdrav *Smrt fašizmu – svoboda narodu*, ki so ga prevzeli vsi slovenski antifašisti znotraj italijanskih meja, člani komunistične partije Italije, in nato vsi jugoslovanski partizani. To jasno dokazuje, da je šlo za narodnoobrambni značaj boja.

Več kot protokolaren sprejem Benita Mussolinija v Planini pri Rakeku, 19. 9. 1938, potem ko so na Primorskem že skoraj drugo desetletje izvajali pravi etnocid in celo genocid nad Slovenci, ki so ostali v Italiji. Desno od njega je ban Dravske banovine dr. Marko Natlačen s klobukom v roki, okrog njiju pa slovenska dekleta v narodnih nošah in cvetjem za fašiste. (Vir: Muzej novejše zgodovine Slovenije)

Nekateri tigrovci, socialisti in komunisti so se pred italijanskim fašizmom umaknili v Jugoslavijo. Vendar jih ta, zlasti Dravska banovina pod vodstvom dr. Marka Natlačena in ljubljanskega klera, ki je bil bolj fašistoiden od papeža Pia XII., ni sprejela z odprtimi rokami, ampak bolj kot nadlogo ali celo nevarno komunistično okužbo. Po zloglasni Obznani iz leta 1939 so nekatere celo aretirali in vrnili v Italijo, kjer so končali na posebnih sodiščih oz. zaporih in streljiščih.

Napredni primorski begunci so se nato kar sami začeli pripravljati na obrambo Jugoslavije in začeli že leta 1940 zbirati prostovoljce za tako imenovano *Soško legijo*, ki naj bi zaustavila vdor fašistov iz Italije. Po nepopolnih podatkih naj bi zbrali kar 3000 mož, vendar so jim poveljstvo prevzeli kolaborantski ustaši, ki so najbolj goreče slovenske domoljube in protifašiste celo zaprli. Istega leta je v Miljskih hribih legendarni mladi

tržaški komunist Pinko Tomažič začel zbirati prostovoljce, da bi ustanovil prvi (partizanski) gverilski odred. V Italiji, ki je bila pod popolnim nadzorom fašistične policije OVRA, takrat ni bilo možno dobiti orožja, zato je njegov tovariš Joco Turk, ki je bil tudi tigrovec, že v Mariboru preusmeril nekaj vagonov nemškega orožja, ki so ga nato Danilo Zelen in njegovi prevzeli na poti proti Reki, Vadnalovi tigrovci s Pivškega pa na rokah spravili čez mejo v Italijo, a žal so Tomažiča in nekatere njegove prijatelje, med njimi tudi Ivana Vadnala, še preden so dobili orožje, prijeli fašisti iz OVRE. Takrat so prijeli, zaprli in mučili 300 ljudi, nato so jih 60 od teh ovadili sodišču, ki jih je 9 obsodilo na smrt, ostale pa skupaj na 666 let ječe. Štirim so nato smrtno kazen spremenili v dosmrtno ječo, Pinko Tomažič in njegovi štirje tovariši Viktor Bobek, Ivan Ivančič, Simon Kos in Ivan Vadnal pa so bili 15. decembra 1941 ustreljeni na strelišču v Opčinah.

Ko so nemške sovražne sile 6. aprila 1941 napadle Kraljevino Jugoslavijo in so jo napadalci nato razkosali, razdelili in okupirali, se je v Sloveniji pod vplivom komunistov že po dvajsetih dneh (27. aprila) ustanovila Osvobodilna fronta, ki so se ji pridružili tudi levo usmerjeni krščanski socialisti, sokoli in nekateri politično neopredeljeni kulturni delavci. Tudi če danes nekateri zgodovinarji še vedno trdijo, da ni nastala kot osvobodilna, ampak protiimperialistična fronta, je vsekakor poleg osvobodilne bila tudi ali predvsem protifašistična, saj je imperializem eden izmed glavnih gradnikov fašizma.

Danes se nekateri sprašujejo, zakaj prve, že leta 1927 ustanovljene protifašistične organizacije TIGR niso povabili v OF. Odgovor je zelo preprost: ker ta organizacija takrat v Ljubljani praktično ni bila prisotna, živih ali svobodnih članov praktično ni bilo, razen tistih nekaj redkih, ki so se uspeli skriti. TIGR tudi ni imel nekega formalnega vodstva, kot ga poznajo borbene organizacije pa tudi stranke in današnja gibanja, deloval je skrivno, v trojkah. Po vojni pa se za generala lahko okliče marsikdo, tudi tisti, ki je preživel tako, da se je skrival, tigrovski heroji pa so padli že prej v Bazovici, na Mali gori ali pa s titovko na glavi. Najbolj izpostavljeni komunisti, ki so veliko svojega časa preživeli v zaporih, s tigrovci niso iskali stika tudi zaradi nezaupanja, saj so bili številni primorski begunci zaposleni pri žandarmeriji pa tudi v zaporih kot pazniki.

OF je imela neprimerno bolj izdelan program kot pa TIGR, zato se je zelo hitro razširila, ne samo v Sloveniji, ampak tudi v Julijski krajini, kjer so prvi pokrajinski odbor OF za Trst ustanovili že 10. avgusta 1941.

Osvobodilna fronta, ki se je s svojimi odbori že v nekaj mesecih hitro razširila po vseh mestih in tudi ali še zlasti primorskih vaseh, je imela pri ljudeh velik odmev tudi s svojo internacionalistično idejo bratstva in enotnosti vseh narodov s tega območja. To večnacionalno območje med nekdanjo avstrijsko italijansko in rapalsko mejo naj bi se po vojni v okviru nove ljudske Jugoslavije oblikovalo v tako imenovano Sedmo republiko, katere glavno mesto naj bi bil Trst.

TIGR je v svoje kroge po raznih trditvah zgodovinarjev uspel pritegniti le od 1000 do 2000 članov ali borcev, ki so se skoraj vsi, ki so preživeli fašistični teror ali se izognili italijanskim oblastem, pridružili partizanom, tako da tigrovstva in partizanstva tudi ne moremo ločevati. Nikakor pa ne smemo pozabiti, da je bila le Osvobodilna fronta pod vodstvom komunistov sposobna samo na Primorskem organizirati več sto tisoč aktivistov in desettisoče partizanov, od prvih čet do prekomorskih brigad, ki so postali prava nepremagljiva vojska svojega naroda.

Posebej pa moramo izpostaviti, da na Primorskem, razen nekaj izjem na njenem obrobju ob ljubljanski škofiji, ni bilo kolaboracionizma. In da so bili Primorci grozno razočarani nad svojimi rojaki iz Ljubljane, ki so italijansko okupacijsko armado na čelu s fašisti, ki so na Primorskem mučili in pobijali ljudi, sedaj sprejemali s cvetjem in vsemi častmi. Med njimi je tudi boleče odjeknila novica, da je 13. maja 1941 kot prva žrtev izdajstva in kolaboracije na Mali gori pri Ribnici padel priljubljeni Danilo Zelen, ki si je raje vzel življenje, kot pa da bi prišel v roke izdajalcev in okupatorjev. Danilo Zelen, vodja vojaškega krila TIGR-a, je bil namreč skupaj s svojima članoma vodilne trojke ob napadu na pogovorih v Beogradu, nato pa ob vrnitvi izvedel, da so Ljubljano že zasedli Italijani in da ga vsi - že zaradi visoke denarne nagrade - nestrpnost iščejo. Ustavili so se v neki zasilni koči na Mali gori. Kot so mi v radijskih oddajah, ki bi še morale biti arhivirane, povedali številni, ki so ga poznali, jih je tu opazil neki divji lovec, ki jih je takoj prijavil slovenskim orožnikom. Tega seveda še ne moremo šteti kot narodno izdajstvo, saj je menil, da gre za dezertarje stare jugoslovanske vojske, ki bi jim morali nekdanji njihovi policaji, zapriseženi istemu kralju, pomagati, a ti so šli to prijaviti italijanskim okupacijskim žandarjem in odšli celo z njimi v napad. To pa je izdajstvo in kolaboracija! Tudi niso streljali v zrak, ampak v svoje ljudi in jih hudo ranili. Danilo Zelen si je z zadnjim strelom sam vzel življenje, ostala dva, Ferda Kravanjo in Antona Majnika, pa so ranjene prijeli, a jima je vendarle uspelo uiti in se pridružiti partizanom. Primorske begunce pa je

najhuje čakalo po ustanovitvi kolaborantskih enot, ki so svojemu gospodarju pomagale počistiti svoj narod. Prav primorski emigranti, ki se niso takoj umaknili v partizane, so bili prvi zaporniki, talci, deportiranci ali ponovni izgnanci.

Pravi absurd pa je, da si danes prav neofašisti in častilci kolaboracije poskušajo prisvojiti protifašistični TIGR kot svoje borce proti komunizmu. Predvsem skušajo prikriti, da so se vsi revolucionarni tigrovci, ki so preživeli pregone v Italiji, po kapitulaciji Kraljevine Jugoslavije takoj pridružili partizanskim vrstam, in v bojih jih je večina padla. Po vojni so nekateri, ki bi jih lahko na prste prešteli, dolgo zavračali sodelovanje v odporniškem gibanju pod vodstvom komunistov, še najbolj pa Albert Rejc, ki se je sam imenoval za neformalnega vodjo organizacije. V partizane je šel šele leta 1944, pa še takrat ni prekinil sodelovanja z britansko obveščevalno službo. Res so bili Britanci vsaj formalno naši zavezniki, vendar je povsem razumljivo, da nobena vojska ne dovoli, da bi njeni pripadniki zasebno sodelovali z drugimi obveščevalnimi službami, še posebej, če je znano, da imajo prav ti zavezniki stike s kolaboranti in jih vabijo v Avstrijo, da bodo skupaj napadli jugoslovanske komuniste. Zato se jih je toliko podalo na pot s tako žalostnim koncem.

Ne smemo pozabiti, da bolj kot se je rdeča armada približevala Berlinu in bolj kot so partizani pod vodstvom komunistov osvobajali Jugoslavijo, Grčijo in severno Italijo, bolj so angleške in ameriške oblasti razmišljale o napadu na komunistično Sovjetsko zvezo in po potrebi tudi na Jugoslavijo. Tudi zato so domobranci, ki so ob koncu vojne bežali v Avstrijo, razlagali, da bodo za božič že nazaj, vendar kot osvoboditelji.

Badoglijeva Italija je pritiskala na čimprejšnje izkrcanje zahodnih zaveznikov v Istri, kar bi po vojni bistveno vplivalo na meje, ki so takrat celo Ljubljansko pokrajino vključevale v naravno italijansko ozemlje. S temi nameni so začeli okoriščati primorske obveščevalce, ki so jih pred tem izurili v Afriki za boj proti Nemcem ter razposlali po Jugoslaviji. Med temi so najbolj znani t. i. padalci, ki jih je glede na spremenjene razmere v politiki ali celo zaradi vojne nevarnosti jugoslovanska protiobveščevalna služba brezobzirno likvidirala kot tuje vohune, ki jih nikoli niso priznavali kot ostale prekomorce, saj niso prisegli Titovi partizanski vojski, ampak četnikom kot kraljeva garda. (Več v pripovedi Cirila Kobala v moji knjigi »Lebič: zgodbe pozabljenega eksodusa«.)

Vrnimo se v čas zgodnjega fašizma, v obdobje med obema vojnama. Res so se v tistih časih dogajale nepojasnjene stvari in tudi smrti. Ne verjamem, da so komunisti razumeli tigrovce kot tekmece za oblast ali pa tudi samo za čast, kdo je bil prvi, saj sta bili njihovi organizaciji popolnoma neprimerljivi. Res pa je, da je Centralni komite jugoslovanskih komunistov na enem od povojnih plenumov izrazil veliko nezaupanje do tistih, ki so sodelovali z nekdanjimi zavezniki, ki so se po tržaški krizi spremenili v sovražnike. Jaz to poskušam razumeti predvsem v kontekstu takratne hladne vojne ali točneje zelo konkretnih vojnih groženj z Vzhoda in Zahoda, pa tudi iz vojaškega zornega kota, ki na vsakega obveščevalca tuje vojske gleda kot na vohuna, ki je lahko krivec izgubljenih bitk in življenj. Tudi to dogajanje je bilo posledica fašizma in svetovne vojne, ki so jo zakrivili ne samo italijanski, nemški in japonski fašisti, ampak fašisti vsega bogatega sveta.

Klin se s klinom izbija in partija je v takratnih razmerah potrebovala ljudi, ki so si upali kaj več; nekateri pa so samo zahtevali kaj več, med temi so bili tisti oblastniki, ki bi bolj sodili k fašistom kot pa h komunistom, točneje k stalinistom. Take je že leta 1934 dobro spoznala moja nona, ki je bila tigrovka, moj oče leta 1954 in tudi sam osebno kot mlad novinar še v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja. Ko sem na primer v kratki reportaži iz Senožeč opisal tudi njihov spomenik z imeni padlih, sem v nekaj svojih in sogovornikovih stavkih izpostavil tudi tigrovca Danila Zelena in njegov boj, a mi je moj urednik, ki je bil po priključitvi poslan iz Ljubljane, to prečrtal in me okaral, da teh primorskih tigrovcev ne smem omenjati. Sem pa nato šel k višjemu šefu, to je odgovornemu uredniku, ki pa mi je rekel, naj kar objavim tudi to prečrtano in naj o tigrovcih in Zelenu naredim tudi posebno oddajo. Tisti urednik, ki mi je to prečrtal, je nosil naše komentarje pregledovat na Centralni komite Zveze komunistov in na upravo milice, za nas mlade novinarje je hotel pripraviti obvezni tečaj o marksizmu, na katerem bi nam tudi sam predaval, po osamosvojitvi pa je postal pomemben regijski funkcionar SDS in je tudi pripravil poseben spisek novinarjev, ki nas je treba šikanirati in nam celo groziti. A vrnimo se v prejšnje čase.

Za naše ljudi je bil protifašizem boj za pravice manjvrednih in izkoriščanih, za svobodo in samoohranitev. Ljudje v mestih in na vasi teh ideološko različnih protifašistov sploh niso ločevali, v posameznih vaseh ali mestnih rajonih je bilo več enih ali drugih, odvisno od priljubljenosti posameznih voditeljev. In, kar je najbolj pomembno, vsi so med seboj

sodelovali in se niso nikoli izdajali. Tisti Slovenci, ki pa so zaradi svojih osebnih ambicij sprejeli fašizem, so prevzeli tudi italijanski jezik in kulturo in so postali bolj ali manj zagrizeni Italijani, ki se še danes gredo fašizem ali hladno vojno.

Za razliko od nacistov je italijanski fašizem poskušal »barbare« poitalijančiti in jih kot najnižji sloj izkoristiti za ceneno delovno silo ali »topovsko hrano«, množice pa počasi utopiti v italijanstvu ter tako povečati italijanski narod. Od te doktrine niso odstopili niti po podpisu Osimskih sporazumov in tudi ne po osamosvojitvi Slovenije in Hrvaške, saj so vsem svojim nekdanjim državljanom in njihovim potomcem, ki so se rodili znotraj rapalske meje, ponujali svoje državljanstvo celo še po letu 1991.

Kljub tem povojnim poskusom politične asimilacije, ki je gradila na protikomunizmu, ne smemo pozabiti, da so Italijani postavili prva uničevalna taborišča za zajete slovenske vojake že ob koncu prve svetovne vojne, iz njih se po nepopolnih podatkih ni nikoli vrnilo okrog 10 tisoč ujetnikov, predvsem Primorcev. Uradno so pomrli zaradi bolezni, dejansko pa zaradi načrtno sestradanosti in bolezni, enako kot polovica avtohtonega beduinskega prebivalstva v Libiji. Tega se v zgodovini ne poudarja, še govori se ne, saj gre vendar za neke »domorodce ali divjake iz Afrike« ali pa kolateralno škodo, ne pa za načrtno pobijanje premaganih barbarov in sužnjev po vojni. Vendar za take so imeli tudi nas Slovane v središču Evrope, v Istri, srcu Zevsove Evrope, ki ni spočela samo Minotavra, ampak tudi fašizem.

Italijanski fašisti so se imeli za nadljudi že pred nacisti.

Med drugo svetovno vojno se je skritemu pobijanju pridružilo tudi zastraševalno in načrtno iztrebljanje. O tem še najbolje priča italijanski vojaški kurat Pietro Brignoli v svoji knjigi »*Santa messa per i miei fucilati*« (»Sveta maša za moje ustreljene«). Veliko bolj skrita od nemških so ostala italijanska koncentracijska taborišča. Mladi italijanski zgodovinar Davide Conti pravi, da je Italija postavila okrog 500 taborišč in zaporov, od tega 200 samo za Jugoslovane (poleg Slovencev tudi za Hrvate, Hercegovce in zlasti Črnogorce), v katerih je bilo zaprtih več kot 98 tisoč ljudi. Na Primorskem in v Istri so z zapiranjem, mučenjem in pobijanjem nadaljevali tudi po padcu Mussolinija leta 1943 in prihodu Nemcev. Seveda je taborišča po razpadu fašistične Italije okupirala Nemčija, a Italijani so obdržali in še okrepili svoje posebne policijske enote, mučilnice in

zapore z Guelijem na čelu, v najbolj krvoločni Collottijevi policiji pa so bili v večini poitalijančeni kolaboracionisti iz Istre, ki so že leta 1943 zbežali pred maščevanjem prebivalstva in partizanov v Trst. Da ne omenjamo salojske soldateske, od katere je najbolj znana X MAS.

Glede na izkušnje, ki smo jih s fašizmom imeli Primorci, lahko kljub prej omenjenemu trdimo, da je bil italijanski fašizem po svoji grobosti in neizprosnosti v naših krajih še najbolj podoben nacizmu, bolj kot fašizmu drugih delih Italije. Tu je imel fašizem že pravi rasni značaj, saj je bila njegova politika do Slovencev in Hrvatov že genocidna ali pa vsaj etnocidna.

Italijani so sebe imeli za večvredne potomce starih Rimljanov, za ljudi dvatisočletne kulture, kar so stalno poudarjali in ubijali v glavo ostalim narodom, zlasti Slovanom. Tega niso opravljali samo z mediji, ampak predvsem z osebnimi kontakti, šolskim sistemom in celo cerkvijo.

Če si hotel biti večvredni človek, si moral biti Italijan in fašist. Če nisi bil, si imel pri Italijanih popolnoma odprta vrata, da to postaneš, vendar si moral izdati svoj narod in se tudi dokazati. Tiste, ki italijanstva nočejo sprejeti, pa »čakata arena ali pa fojba«, je zapisal njihov pesnik in Mussolinijev minister Giuseppe Cobolli ali Josip Kobilj iz Kopra. Prav on prvi omenja fojbe kot jame, v katere je treba metati ljudi, in to so njemu podobni domoljubi tudi počeli, seveda najprej s Hrvati, nato po propadu fašistične Italije leta 1943 in ob pričakovanju zaveznikov pa tudi prave Italijane (tudi tiste, ki bi lahko povedali kdo in kaj so prej počeli). Italijanski fašisti so namreč zelo jasno postavili ločnico: »Ali si naš ali pa proti nam.«

Če je fašizem v Italiji pri Italijanih nudil možnost povzpetja na družbeni lestvici za eno stopnico, ali pa celo iz navadnega plebejca v novega političnega patricija, pa je včlanjenim Slovincem in Hrvatom omogočal dvig kar za dva razreda. Kot Slovan si namreč bil *Schiavo*, če pa si prevzel italijanstvo, si postal svobodnjak ali plebejec, kot fašist pa sodobni »plemič«, ki je lahko drugim kradel, jih pretepal ali celo ubil. Pri nemškem nacizmu to ni bilo več možno.

Kultura fašizma kot naslednica dvatisočletne kulture rimskega imperija.

Pa še to: kako razumeti, da so lahko Italijani, ki jih sicer osebno poznamo kot dobre ljudi in nekatere celo kot antifašiste, ki so na jugu

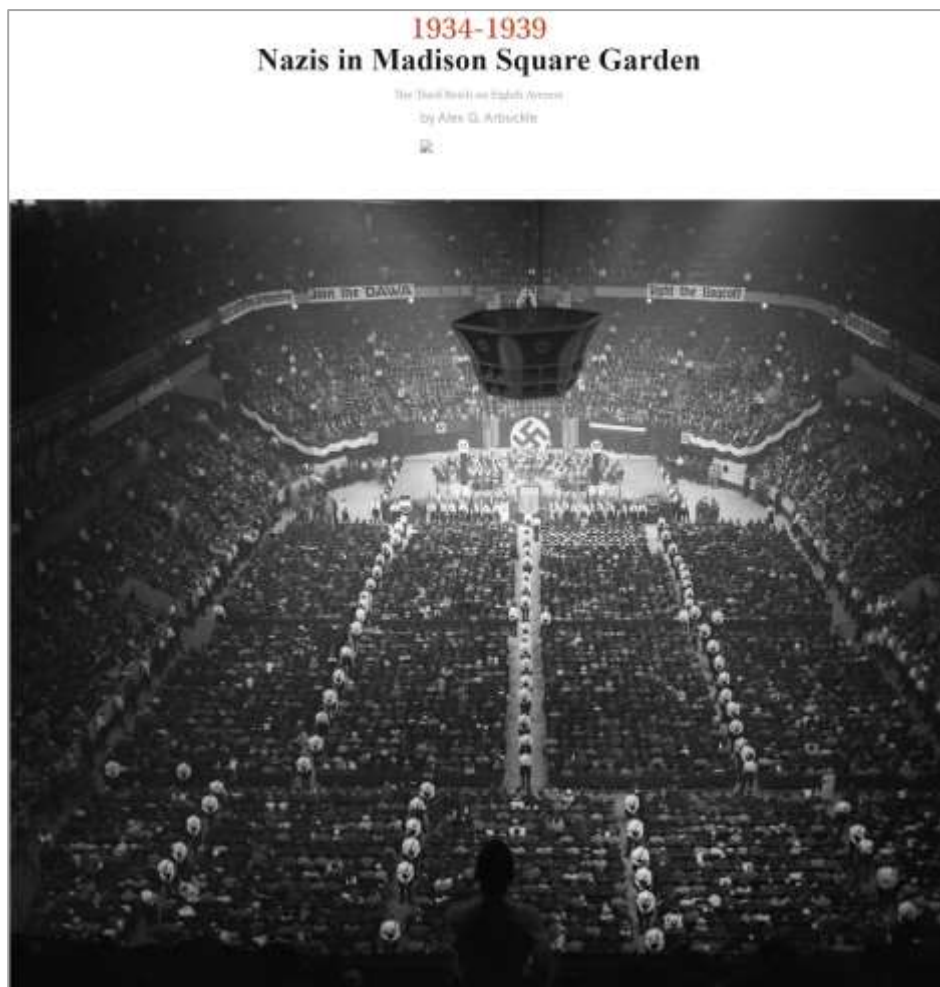
Italije pomagali našim izgnancem, na severu pa borili skupaj z našimi partizani, sploh lahko počeli take grozote. Totalna propaganda pač lahko počasi spreminja tudi naravo ljudi, zlasti, če so za to primerne tudi materialne razmere, v katerih živijo. To lahko spremeni tudi tako tradicionalno zasidrano kulturo gostoljubnosti in dobrovoljnost italijanskega naroda ter njihovo dobrosrčnost. Zamislite si italijansko revščino, poraz pri Kobaridu v prvi svetovni vojni, gospodarsko krizo, izseljevanje v Ameriko in drugam, in nato vso prefinjeno in bombastično propagando - kako v teh razmerah lahko odmeva Mussolinijevo geslo: »Bolje živeti en dan kot lev, kot pa sto let kot ovca.« Še več jim je ponujalo stalno obujanje velike slave starega rimskega imperija, bogastva in kulture, ki je zavojeval skorajda ves takrat njim znani svet. Premagal in zaslužnil je tudi antično Grčijo, zibelko evropske kulture in demokracije. To, da so olimpijske igre zamenjali z gladiatorskim pobijanjem, da so uničili največjo zakladnico znanja knjižnico v Aleksandriji, da še svojih bogov niso imeli, ampak do so prevzemali tiste od svojih sužnjev, tega se niso vprašali. Tudi ne, kam so šle tiste množice barbarov, ki so preplavile in uničile Rim, cel škorenj! Sicer pa so njihovi požigalski geni lahko izhajali tako iz potomcev cesarja Nerona, kot iz teh barbarov. Fašizem je v absurd kulturnemu razvoju človeštva tudi vrhunec razvoja dvatisočletne italijanske kulture in je tudi dokaz cikličnega razvoja, ki trdi, da se marsikaj dobrega izpridi v slabo, nato pa z dna tega gnoja lahko ponovno zraste nekaj novega.

Rimska volkulja je dobila mladiče

V širšem pomenu z izrazom fašizem označujemo vse desničarske diktature, ki se zgledujejo po italijanskem fašizmu, izhajajo iz njega ali so mu podobne: Hitlerjev nacizem, Hirohitov imperializem, Francov in Salazarjev falangizem, Action française, Heimwehr v Avstriji, rexizem v Belgiji, streličasti križi na Madžarskem oz. Szálasijev in Quislingov fašistoidni kolaboracionizem, železno gardo v Romuniji in seveda Paveličevo ustaštvo, Mihajlovičevo, Ljotičevo in Nedićevo četništvo, Rožmanov belogardizem, Rupnikovo domobranstvo in še bi lahko naštevali. Sem lahko zagotovo štejemo tudi klerofašizem, ki ni bil prisoten samo v Španiji in na Portugalskem, ampak tudi na Hrvaškem in pri nas v italijanski Ljubljanski pokrajini. Spomnimo se samo na klavca iz cerkve Sv. Urha kurata Petra Križaja. Na Hrvaškem je bilo še veliko huje, tam je hrvaška cerkev ob vednosti in pohvalah Vatikana sodelovala v najhujših grozodejstvih ustašev. Njihovi duhovniki, menihi in nune so sodelovali celo pri

genocidu nad srbskimi otroki. Fašizem imenujejo ali bi morali imenovati tudi njegove sodobne oblike, od tistih, ki se zgledujejo po prej omenjenih veljakih, pa do raznih času in razmeram javnih in prikritih prilagojenih oblik, ki delujejo z istimi cilji ali nameni, s prirejenimi strategijami in metodami, ali pa novimi.

Zborovanje ameriških nacistov v Medison Square Garden 17. maja 1934, na katerem se je zbralo več kot 20 tisoč častilcev nemškega nacizma (izsek iz mashable.com).

Nekateri zgodovinarji, tisti, ki ne ostajajo samo na italijanskem in nemškem fašizmu govorijo ali pišejo, da je med obema svetovnima vojnama bilo kar 16 fašističnih strank. Osebnostno ne sprejemam takih delitev,

saj menim, da se je fašizem skriva v marsikateri stranki, organizaciji, verskih klerih ali združbah, tudi kriminalnih.

Ves svet trdi, da je najvišja stopnja fašizma nacizem, vsaj po številu mrtvih, ki jih je povzročil. Pri njem je nacionalizem prešel v višjo stopnjo, to je novi rasizem, pri katerem so arijci nadljudje, vsi ostali pa podljudje. Tudi ta je iskal zgled v nekdanjem rimskem imperiju, vendar z Germani na čelu. Nekdanja rimljanska križanja in tudi italijansko metodo pobijanja s stradanjem in boleznimi v taboriščih je nadgradil še s krematoriji in vsem, kar označuje beseda holokavst. Ta nemška oblika fašizma se je vsaj delno distancirala od cerkvenega klera, očitno je hotela ohraniti tradicijo protestantizma, žal v obratno smer od humanizma.

Španski fašizem se je prav tako razvil po izkušnjah italijanskega. V tej stari in že nekoliko obubožani napol fevdalni kolonialni deželi, ki pa so jo novi svetovni gospodarji že skorajda izrinili s svetovnih morij, so se za svoje privilegije ustrašili zlasti stari oblastniki iz katoliške cerkve, ki so se skupaj s še preživelo fevdalno gosposko in novo kapitalistično hudo zbal za svoje privilegije. Španija še ni imela tako razvitega kapitalizma kot Italija ali Nemčija, vendar je imela veliko tradicijo v oblastništvu, ki je sedaj tonilo v morju novih svoboščin, in veliko spominov na stare slavne čase, ko so na svojih jadrih razširili simbol križa po vsem svetu, pobijali ljudi v njegovem imenu in z osvajanjem vozili nagrabiljeno oz. nakradeno zlato. Španski privilegirani kler si je v obdobju med obema vojnama v strahu pred izgubo oblasti in brezbožnim komunizmom po pravih stare inkvizicije ponovno vzel tudi pravico do življenj.

Koroneo je sezidal slovenski škof.

Nekateri prav inkvizicijo štejejo kot eno od prvih oblik klerofašizma, saj tako kot fašizem skuša preprečiti vsako svobodomiselnost, ki ni v skladu s političnimi dogmami cerkvenega klera. V Sloveniji zasledimo prve prave zametke klerofašizma v času škofa Tomaža Hrena in njegovega iztrebljanja reformatorjev. V absurd temu velja povedati, da je prav on dal v Trstu sezidati za svoje »bojevnike za pravo vero« znamenito »vilo Coroneum«, ki so jo nato spremenili v enega najbolj zloglasnih zaporov Coroneo za uporne tržaške delavce, komuniste in zlasti Slovence.

Nekaj podobnega ali še hujšega kot pri nas se je dogajalo tudi še marsikje po svetu, že od časov pokristjanjevanja naprej, nato med drugo svetovno vojno na Hrvaškem in drugod, danes pa v predelih Afrike, kamor

se širi islamizem... Zločinska ravnanja zasledimo povsod tam, kjer je zgodovina pustila velik naboj nestrpnosti do narodov, ki so drugače tolmačili božji nauk. Prav na mejnih območjih, kjer je ena stran nadvladovala drugo, se še najbolj izrazito pojavljajo fašistoidne oblike kolaboracije s fašizmom – v smislu: »*Mi pa ne bomo hlapci, ampak rablji*«.

Posebna oblika fašizma je bil tudi japonski imperializem, ki je temeljil na prepričanju o večvrednosti japonskega naroda. Tudi ta se je prav fašističnega pokazal že pred prvo svetovno vojno oziroma po osvojitvi Koreje, kjer so Japonci izvajali pravi etnocid in celo načrtna posiljevanja deklet, da bi spremenili raso. Tako je fašizem splošen in skupen izraz za ideologijo, doktrine, politična gibanja in prakse, pa tudi za politične sisteme in države, v kateri se kažejo izrazito protidemokratske, totalitarne in avtoritarne težnje ter genocidno obnašanje do drugih. Prilagojeno času si je fašizem za boje v »novi areni« izbral nove barbore v Afriki in slovan-skem delu vzhodne Evrope, namesto kristjanov pa komuniste, nacizem pa poleg teh še osovražene bogate Jude. Japonci pa so podobno pobijali kar vse od boga neljubljene sosede.

Ti, ki so razvijali fašizem, tega niso počeli samo zaradi povelečevanja lastnega naroda, rase ali želje po iztrebljanju drugih narodov, to je bila istočasno tudi metoda za radikaliziranje ali boljše rečeno fanatiziranje svojih množic. V ozadju slednjega je bilo zatiranje sleherne svobodomiselnosti lastnega naroda in vzpostavitev militantne družbe pod enim in edinim vodjem, ideologijo in skritim kapitalom, obenem pa hujskanje in dvigovanje borbenosti ali krvoločnosti lastnega naroda. Gre za politično in gospodarsko nadgradnjo ideologij in njihovih strategij, ki izvirajo iz raznih ver, ki hočejo zavladati svetu kot ena in edina resnica in oblast.

Španski fašizem ali klerofašizem

Prvi primer vojaškega fašističnega obračuna s svobodomiselnim prebivalstvom je bila Španija. Tu je več let vrelo; na eni strani se je cerkev povezovala s starim in novim kapitalom ter fašisti, na drugi pa se je ves levo usmerjeni in napredni svet, ki mu je bilo dovolj nazadnjaštva in izkoriščanja, združil v tako imenovano ljudsko fronto. Potem, ko je na demokratičnih volitvah leta 1936 zmagala lista Ljudske fronte pod vodstvom leve republikanske stranke, so klerofašistične sile sprožile vojaški udar in začela se je skoraj štiri leta trajajoča državljanska vojna. Danes je

dokazano, da so jo sprožili domači kapitalisti in klerofašisti, ki jih je podprl vatikanski, ameriški in angleški kapital.

Republikanci so na začetku ta fašistični prevrat skoraj uspeli zatreti, vendar je proti njim kmalu udaril general Franco z izredno močnimi enotami kolonialne armade iz Maroka. V Španiji mu je uspelo ponovno organizirati fašistične enote, na pomoč pa sta mu priskočila tudi Mussolini z redno vojsko in Hitler s svojim vojaškim letalstvom. Zanju je bila ta vojna tudi urjenje za to, kar sta že načrtovala. Kaj je počela ta soldateska tudi nad civilnim prebivalstvom, prikazuje znamenita Picassova slika *Guernica*. Republikancem so nato priskočile na pomoč brigade prostovoljcev, po večini komunistov in socialistov iz celega sveta, natančneje 55 000 borcev iz 53 držav, med njimi tudi ameriška brigada Abrahama Lincolna. Med prostovoljci je bil ameriški pisatelj Ernest Hemingway, ki je napisal tudi znani roman *Komu zvoni*. Branilcem demokratično izvoljenega parlamenta je z vojaško silo kot država pomagala samo Sovjetska zveza. Francija je zaprla meje, Velika Britanija in ZDA pa so proglasile nevmešavanje.

Politiki, novinarji in celo nekateri zgodovinarji namerno pozabljajo, da je bila španska državljanska vojna uvertura v drugo svetovno vojno, v kateri so se prvič spopadli fašisti in antifašisti celega sveta, vodstva držav pa so jasno pokazala odnos do fašizma.

Pobijanje v imenu boga

Na španskih bojiščih so se obstreljevali celo Primorci med seboj, namreč tisti, ki so morali z italijansko armado na pomoč Francu, in tisti, ki so se pridružili prostovoljcem. V državljanski vojni v Španiji konec tridesetih let je samo iz Kopra padlo kar 7 prostovoljcev, večina italijanske narodnosti, zlasti veliko Slovencev pa je bilo s Tržaškega, kjer so bili delavci že zelo dobro organizirani in so se s fašizmom soočili že vsaj pet let pred tem.

Posebej je treba poudariti, da republikanci niso bili ne boljševiki in ne komunisti, vsaj ne v večini, ampak v obrambi pred svoboščinami nastala koalicija levo usmerjenega in predvsem svobodoljubnega prebivalstva. V španski državljanski vojni se je pokazal pravi značaj fašizma: da gre za vzpostavljanje novega svetovnega reda, da ne gre samo za boj proti komunizmu, ampak proti vsem svobodomiselnim in humanističnim idejam demokratične družbe, ki lahko starim oblastem in novemu kapitalu

preprečijo absolutno oblast. In še najhuje: da je fašizem za doseganje svojih ciljev sposoben izvajati množične poboje prebivalstva in uporabljati najbolj grobe metode razvrednotenja človeka.

V senci dogajanja v Španiji je se je ideologija klerofašizma razširila tudi na sosednjo Portugalsko, kjer je z državnim udarom oblast prevzel António Salazar, ki je svojo krvavo diktaturo obdržal vse do svoje smrti leta 1970. Kljub izrazitemu fašizmu se je obdržal tudi zato, ker je med vojno zahodnim zaveznikom dovolil, da so lahko uporabljali njegova letališča. Podobno se je zahodnim zaveznikom priklonil tudi Franco.

Španskemu klerofašizmu je zelo podobno hrvaško ustaštvo, ki je bilo še bolj povezano z Vatikanom, a tudi bolj nacionalistično, saj so ustaši tako kot Nemci sovražili Jude in uničevali Srbe. Po srbskih podatkih so ustaši imeli za Srbe ka 22 uničevalnih taborišč, polovico od teh so vodili rimokatoliški duhovniki. S Francovo falango lahko primerjamo tudi Rupnikovo domobranstvo. To bi lahko imenovali tudi Natlačenovo ali pa Rožmanovo, vendar vodila sta ga dva generala in oba sta bila predvsem proti vsemu liberalnemu, zlasti pa komunističnemu, in oba sta pri tem izkoriščala vero ljudi v boga, kar je njun prvi moralni zločin celo proti Kristusovemu nauku. Rupnik, Natlačen in Rožman ter njihovi pomagači imajo v primerjavi s Francom in tudi Paveličem še dodaten greh – izdajstvo naroda ali kolaboracijo z okupatorjem, ki je njihov narod brisal z lastne zemlje, zemljevida sveta in zgodovine.

Politika, mediji in celo večina zgodovinarjev danes pozablja, da morije v Španiji ne bi bilo, če cerkev ne bi sodelovala pri nastajanju in razvoju fašizma že v Italiji. Spomnimo, da sta februarja 1929 papež Pij XI. in Mussolini sklenila Lateranski sporazum, s katerim se je katoliška cerkev tudi formalno povezala s fašističnim gibanjem.

S cerkvenih prižnic so začeli odkrito povzdigovati fašizem in ljudi pripravljati na skorajšnje »volitve«, na katerih so lahko zgolj z DA ali NE odgovorili, ali podpirajo novo fašistično vlado. Pij je pred glasovanjem izdal papeško pismo, ki je tako doseglo tako rekoč vse vernike, saj ni bilo objavljeno samo v časopisih, ampak prebrano in »komentirano« tudi z vseh prižnic. V njem so seveda vernikom zelo jasno naročili, kaj naj obkrožijo na volitvah. Papeža pa so ubogali tudi tisti, ki so se bali pekla ne samo po smrti, ampak tudi že na tem svetu.

Tisti, ki danes govorijo in pišejo o Hitlerju, pa pozabljajo na njegov znameniti govor ob prevzemu kanclerstva 1. februarja 1933, v katerem je

med drugim rekel: "Nacionalna vlada mora braniti in ohranjati tista krščanska načela, na katerih je nastal naš narod in na katerih temeljijo naše moralne in družinske vrednote." Leto pozneje je kancler Hitler poslal v nemški parlament svoj zakon o izjemnih pooblastilih, s katerim je postal absolutni vladar Nemčije. Toda prej je moral rešiti manjšo težavo: za zakon je bila potrebna dvotretjinska večina, njegova nacistična stranka pa je bila v manjšini. Tako kot pred njim Mussolini je moral po pomoč v Vatikan. Januarja 1934 je papež Pij XI. pisal dvema najmočnejšima nemškima katoliškima strankama in jima naročil, naj njuni poslanci podprejo Hitlerjev zakon. Teden pozneje je Hitler postal diktator Nemčije.

Vse to in še marsikaj se je dogajalo že pred špansko državljansko vojno, klerofašizem pa je svoj vrhunec dosegel z ustaštvom.

... nastanek fašizma 20. stoletja

Prve oblike sodobnega fašizma se niso pojavile šele po oktobrski revoluciji, saj nekateri trdijo, da so bili prvi fašisti že jakobinci iz časa francoske revolucije, večina teoretikov pa soglaša, da je osnova sodobnega fašizma posebna oblika francoskega nacionalizma Charlesa Maurrasa, nato pa italijanskega politika Enrica Corradinia, ki sta širila svoje ideje in zbirala privrženca že pred prvo svetovno vojno. Med zgodnje oblike fašizma bi lahko uvrstili tudi belgijsko gibanje Parti Rexiste in seveda belogardizem v sami Rusiji in okoliških državah.

Še največ nam povedo enciklike svetega sedeža v Rimu. Prvo, *Rerum Novarum*, ki je ljudi opozarjala na brezbožni komunizem, je napisal papež Leon XIII. že leta 1891, saj očitno množični poboji komunardov in tudi streljanje na delavce v Chicagu niso zatrli razvoja svobodoljubne miselnosti. Še bolj jasni pa sta encikliki Pia XI. *Quadragesimo Anno* iz leta 1931 in *Divini Redemptoris* iz leta 1937, ki sta izšli po prvih uspehih velike Sovjetske zveze. Rimskemu cerkvenemu vrhu so ostali za vedno v zgodovino zapisani in v medijih ovekovečeni tudi sporazumi z Mussolinijem, podpora španski falangi, častitljivo sprejemanje in pozdravljanje Hitlerja, neverjetna podpora ustašem itd. S preganjanjem komunizma in vseh socialističnih idej, ki so iskale pot k boljši in predvsem enakopravni ter bolj poštenu družbi, se je uradna katoliška cerkev popolnoma obrnila od Kristusovega nauka, kakor tudi od vseh pridobitev humanizma. S tem dejanjem so tudi raje izbrali smrtni greh, kot pa zamolčanje ali pa novo razsvetljenje.

Ne smemo tudi pozabiti na angleški fašizem. Nekateri trdijo, da se je ideja o svetovni oblasti izbrane (nordijske) rase se porodila v Angliji. O tem so pisali Thomas Carlyle, Houston Stewart Chamberlain (angloameriški pisec in filozof) pa James Hunt, ki je že 1862 izdal »znanstveno delo« po katerem so črnici prehodna oblika med opico in človekom, Francis Galton (sorodnik Charlesa Doriana in avtor eugenike – „znanosti“ o človeški selekciji s katero se vzgaja idealna rasa), Karl Pearson (statični biolog in avtor biometrije – rasistične smeri social-darvinizma), katerega znana izjava „Pravica do življenja še ne pomeni pravica svakogar, da nadaljuje svoj rod.“ Med obema svetovnjima vojnoma je v Veliki Britaniji delovala tudi zelo močna Britansko zvezo fašistov (BUF), ki jo je

vodil baron Oswald Ernald Mosley. Njeno delovanje je bilo prepovedano šele po začetku vojne.

Mosley na naslovnici časopisa Time leta 1931 (Vir: Wikipedia)

Njihove ideje so se dobro prijele tudi Kanadi in drugih kolonijah celo Jamajki, še najbolj pa v ZDA, kjer ni šlo samo za Ku klux klan ampak množično ustanavljanje raznih nacističnih organizacij. „Občudujem angleški narod. V kolonizaciji so naredili nemogoče“, jih je v enem govoru pohvalil Adolf Hitler.

Parada nacistov v New Yorku oktobra 1939 (Vir: Wikipedia)

Sodobne oblike fašizma kot nadomestnih sistemov za socializem, ki temeljijo na skrajnem nacionalizmu, kolonialističnem imperializmu, verskemu fanatizmu in rasizmu, so se razbohotile šele po prvi svetovni vojni, ko se je kapitalizem soočil z zelo realnim strahom pred boljševizmom. Njegov razvoj so spodbujale desničarske sile, ki so v njem videle možnost politične preusmeritve množic, predvsem pa vladajoči razred kapitala, ki je v fašizmu videl največji jez pred poplavo svoboščin, delavskega gibanja in marksizma. Z njimi so hoteli zatreti tudi vedno bolj svobodomiselnje ideje novega buržoaznega sloja izobražencev in celo naprednih duhovnikov, ki so rešitev videli Kristusovem nauku ali krščanskem socializmu.

Kako se je razvijal fašizem, proti komu in zakaj, je najbolj je v nekaj stavkih zelo jasno povedal nemški duhovnik Martin Niemoeller v njegovi znameniti izjavi »Najprej so prišli ...«.

*»Ko so nacisti prišli po komuniste,
sem ostal tiho;
nisem bil komunist.*

*Ko so zaprli socialne demokrate,
sem ostal tiho;
nisem bil socialni demokrat.
Ko so prišli po sindikaliste,
nisem spregovoril;
nisem bil član sindikalistov.
Ko so prišli po jude,
sem ostal tiho;
nisem bil jud.*

*Ko so prišli po mene,
ni bilo nikogar več ki bi spregovoril.»*

NEMŠKA MUTACIJA FAŠIZMA

Fašizem je svojo najhujšo stopnjo mutacije dosegel v nacizmu, čeprav kdor pozna to, kar so počenjali ustaši, bo dejal, da ta ni bila zadnja. V svetovnem merilu je sicer težko primerjati grozote fašizma in nacizma, vendar drži, da se je Hitler učil in zgledoval po Mussoliniju in njegovih fašistih, ki so svoje sovraštvo in junaštvo gradili na poniževanju Afričanov in tudi Slovanov že veliko prej, preden je on sam prišel na oblast in začel preganjati Jude. Tudi Hitler je zavajal množice s svojo lažno socialistično usmerjenostjo.

Italijanske izkušnje so bile idealna šola za zaustavitev razvoja socializma v Nemčiji. Nemčija je za razliko od Italije izšla iz druge svetovne vojne kot poražena in popolnoma sesuta država, od katere so zmagovalke zahtevale ogromne vojne reparacije. Kasneje se je gospodarstvo začelo počasi izboljševati, vendar so ljudje videli izhod samo v novem družbenem redu - nekateri po zgledu Sovjetske zveze, drugi pa iskali svojo pot. Na Bavarskem so sicer postavili začasno sovjetsko republiko, vendar je prevladal model weimarske socialne parlamentarne države, ki je imela za tiste čase eno najbolj naprednih ustav; njen cilj je bil vsem ljudem, ne samo vladajočemu delavskemu razredu, ustvariti prijazen komunizem.

Nemci so najprej ustanavljali sovjetske republike.

Prvo svetovno vojno preživeli in novi nemški kapital, ki je bil ustvarjen tudi z vojnimi dobički, se je volilnega uspeha levice in nato še uspešnega vladanja zelo ustrašil in je raje podprl te, ki so gradili na preizkušnem nacionalizmu. Tako narod in tudi nacionalizem sta namreč produkt kapitalističnega sistema, s katerim se je kapital polastil ozemlja in ga ogradil z mejami ter zakoni, ki so ga branili pred tujim kapitalom in mu omogočali privilegiran razvoj. Zato je kapital odločno podprl nacionaliste, vendar da lahko pritegneš množice, in to prav tiste, ki si želijo boljše in pravičnejše življenje, se moraš izdajati za napredno levo stranko, to pa je bila takrat samo delavska. Zato si je nemška fašistična stranka pod vodstvom Adolfa Hitlerja na začetku nadela ime Nationalsocialistična delavska stranka Nemčije.

Že samo ime pove, da je hotela pridobivati člane ali glasove od socialistov oziroma delavcev in da gre dejansko za manipulacijo z lažmi, politično preobleko, volkove v ovčjih kožuhih. Po drugi plati pa je Nemčija svoj nacionalizem gradila na bolečini vojaškega poraza, reparacij ali vojnih odškodnin, ki so jih morali plačevati zmagovalcem, in na kompleksu poraženega militarizma, ki je zahteval revanšizem in tudi zato iskal noro diktatorsko roko. Tu se je kot naročen ponudil Hitler.

Hitler je že zgodaj zelo očitno sovražil Francoze, kot da jim zavida njihovo svobodomiselnost. To je posebej izpostavil v svoji zaporniški knjigi *»Mein Kampf«* (»Moj boj«). Sovražil je tudi Jude in Rome, a to sovrašтво nadgradil še s podcenjevanjem rase. Še huje pa je očitno podcenjeval Slovane, zlasti Ruse. Skupna značilnost vseh teh narodov je, da ljubijo svobodno življenje, zavračajo militaristično urejeno družbo, da so na nek način nasprotje zadržnjeni tradicionalni nemški kulturi, ki kljub Goetheju vidi predvsem delo, red, disciplino ...

Sam nacionalizem je bil premalo, fašizem italijanskega tipa prav tako – narod je bilo treba zastrepiti z močnejšim napojem, mešanico rasizma in fašizma. Tako je nemški fašizem v tamkajšnjih političnih, kulturnih in gospodarskih razmerah mutiral v nacizem, ki je gradil na idejah velikega rimsko-germanskega imperija in arijski rasi. Nacizem je poudarjanje večvrednosti lastnega naroda, nacije, kar pa ni več nacionalizem, ampak rasizem, ustvarjanje sovrašтва do narodov in ljudstev z drugačnimi rasnimi značilnostmi. Sebe so Nemci imeli za arijsko raso, ki naj bi bila nad vsemi in zato imela pravico vladati človeštvu. Še več, svojo raso so hoteli celo dodatno očistiti vseh nosilcev »slabih« tujih genov, zato so otroke oziroma odrasle z motnjami v razvoju, mongoloide in istospolno

usmerjene izločali iz družbe in jih celo kastrirali in pobijali, da se ne bi razmnoževali. To ni bila samo norost, ampak politična strategija, ki naj bi utrdila boj za prevlado. Prvi cilj pa je še vedno bil tisti fašistični - skupna diktatura kapitala in ene politične stranke, ki naj bi zaustavila ideje po enakopravnosti, svobodi in pravični družbi, predvsem pa delavski boj za komunistično družbo in ideje za marksistično ali boljševidično revolucijo.

Nacisti so palačo Reichstaga zažgali 13 let po požigu Narodnega doma v Trstu.

Tudi oni so začeli z že v Italiji preizkušeno formulo: ustvarjaj teror in zahtevaj red, pa ti bodo ljudje kar sami podelili to moč in pravico. Da to dosežeš, moraš biti organiziran, imeti svoje udarne skupine in osvojiti medije, s katerimi lahko manipuliraš ljudi.

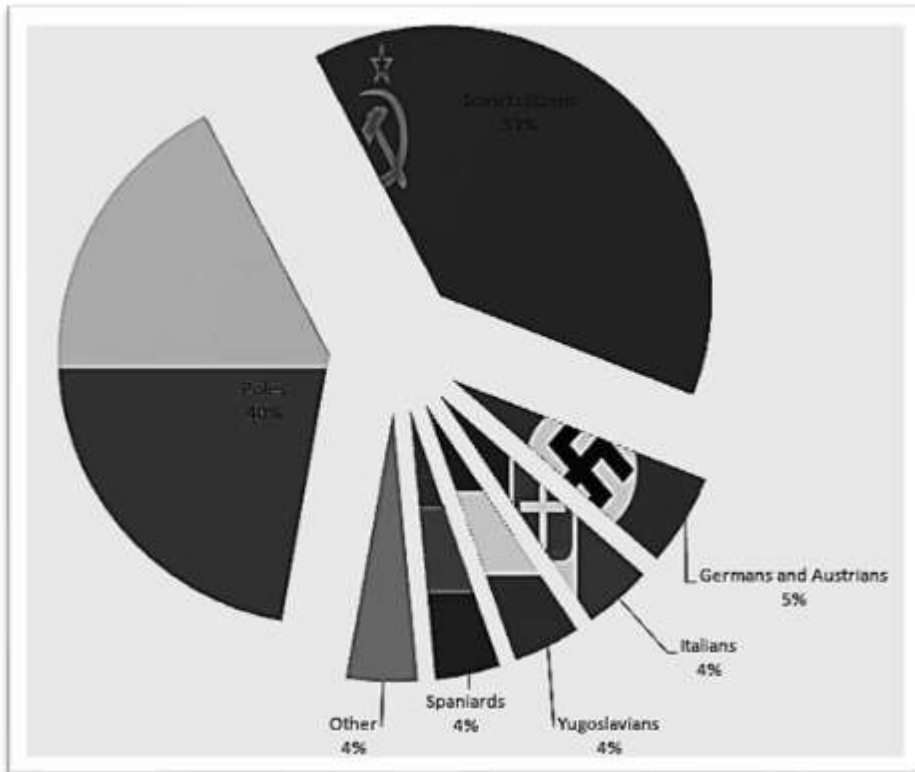
Nacisti so po osvojitvi medijev razvili izredno učinkovito propagando, s katero so prepričali večino ljudi. Sami so 27. februarja 1933 celo zažgali parlament (Reichstag) v Berlinu in za to dejanje obtožili komuniste. S to prevaro so dobili soglasje množic za napade, preganjanje in celo za zapiranje svojih političnih zapornikov v koncentracijska taborišča. Prva delovna in politična koncentracijska taborišča za svoje politične nasprotnike so začeli graditi že takoj po prihodu na oblast. Že leta 1933 so jih najprej začeli polniti s socialisti in komunisti Weimarske republike. Ti, ki so se prej borili proti denarju kot instrumentu izkoriščanja, so sedaj kot brezplačna delovna sila tudi sami postali last največjega kapitalista, to je države, zato so na vhode taborišč revolucionarnim delavcem v posmeh zapisali znano Marxovo geslo ARBEIT MACHT FREI (DELO OSVOBAJA). Med prvimi taborišči je bilo eno najbolj znanih Dachau, imenovano po kraju blizu revolucionarnega delavskega središča München, kjer so po prvi svetovni vojni delavci ustanovili svojo sovjetsko republiko. Vanj so že prvo leto zaprli okrog 4.800 nemških socialistov in komunistov. Nato so že med špansko vojno začeli voziti v ta taborišča na tisoče španskih revolucionarjev, ki jih je Franco tako rekoč podaril Hitlerju kot sodobno suženjsko delovno silo. V vojnem času so nadaljevali s komunisti, socialisti, socialdemokrati in sindikalisti iz vseh okupiranih dežel, tudi Slovenije. To so bili tisti zaporniki z rdečim obrnjenim trikotnikom (ali enim krakom rdeče zvezde), ki jih je bilo po taboriščih več kot Judov z rumeno šesterokrako zvezdo. Zlasti veliko jih je bilo v Dachauu, Mauthausnu in Buchenwaldu.

Napis s taborišča Dachau iz 1933, povzet po Karlu Marxu ARBEIT

MACHT FREI, ki so ga zgradili za delavske voditelje, socialiste in komuniste ter vodstvo nekdanje Weimarske republike. (Vir: Wikipedia)

Napis, da delo osvobaja, imajo tudi nekatera kasneje narejena taborišča, ki so danes predvsem po zaslugi Judov in ameriške filmske industrije znana kot uničevalna taborišča za Jude, na primer Auschwitz, a tudi ta je bil leta 1940 postavljen za poljske komuniste in druge delavske voditelje. Današnji politiki, mediji in celo večina zgodovinarjev to danes najraje zamolči. Zanimivo pa je, da so nekateri politiki in tudi novinarji takrat, že pred vojno, zamolčali tako preganjanje komunistov, kot tudi Judov. Tudi množično pobijanje s plinom so Nemci tu najprej uporabili za Poljake in ujete ruske vojake. Jude so začeli množično iztrebljati leto kasneje v podružnici Birkenau, in sicer kar po 2.500 ljudi naenkrat.

Prikaz žrtev taborišča Mauthausen in njegovih podružnic po državljanstvu. Po podatkih, ki jih je bilo težko zbrati, je bilo v teh kampih okrog 320.000 internirancev, osvoboditev jih je dočakalo 80.000. Kot kaže odstotek žrtev po državljanstvu, je bilo največ mrtvih državljanov Poljske in Sovjetske zveze, nato Nemčije in Avstrije, za njimi pa približno enako Špancev, Jugoslovanov in Italijanov. (Vir: Wikipedia)

V Italiji so delavske voditelje zapirali v zapore. Slovenske intelektualce in sindikaliste pa celo duhovnike so pošiljali najprej v zapore, nato pa še v »konfinacijo« ali izgon v zaostale predele na jugu Italije. Z začetkom vojne so tudi za njih začeli graditi taborišča, kakršna so že prej postavljali v Afriki, ki pa razen Raba danes niso tako znana, saj niso bila zgrajena za Jude, ampak za Slovence in Hrvate; med temi velja omeniti vsaj Gonars, Visco, Monigo, Chieso nuovo, Renicci, Cairo Montenotte, Fraschette di Alatri. Veliko Slovencev je bilo tudi v hrvaškem Jasenovcu in madžarskem Sarvarju. O nemških uničevalnih taboriščih je bilo veliko napisanega in posnetih nešteto filmov. Ali pa ste morda že kdaj gledali kakšen ameriški, francoski ali italijanski film o italijanskih taboriščih?

Ne! Tudi o tistih italijanskih uničevalnih taboriščih za zajete Primorce in druge avstrijske vojake v prvi svetovni vojni, v katerih je zaradi lakote in bolezní po nekaterih ocenah umrlo več kot deset tisoč ljudi, najbrž še niste slišali.

Ameriški kapital, ki se je tudi doma vedno bolj srečeval s preveč razmišljujočimi in celo upornimi delavci, je v fašizmu, že v škvadrizmu, videl svoje zavezništvo in celo rešitev. Tudi iz Amerike se je slišalo, da so za ustrahovanje delavcev in sindikalistov že organizirali pretepaške skupine. To se je začelo poznati v investicijah ameriškega kapitala najprej v fašistični Italiji, nato pa tudi v nacistični Nemčiji, vendar za Mussolinijeve in Hitlerjeve načrte, da bi Rim postal prestolnica sveta, ali da bi arijska rasa zavladovala svetu, tega denarja ni bilo dovolj. Zato so začeli izpostavljati nove sovražnike. Še največ kapitala so imeli Judje, priseljenci afriške rase pa so bili osovraženi še iz časov, ko je katoliška cerkev razlagala, da so morilci Kristusa, domači oblastneži pa, da z oderuškimi obrestmi kradejo ljudem in domačemu kapitalu.

Judje so križali Kristusa in imeli več denarja kot Slovani.

Sovraštvo Evropejcev do Judov nasploh je čutiti še danes, saj je celo neka anketa, ki so jo opravili kar sedemdeset let po končani vojni, pokazala, da kar četrtnina Slovencev ne bi rada imela Juda za soseda. Pri nas imamo zanje dve imeni, eno je Jud, ki bolj poudarja njihovo judovsko vero in narodno pripadnost, drugo pa Žid, ki je slabšalno in ga uporabljamo tudi za kapitalistične skopuhe in oderuhe. Judje se po odhodu iz Egipta niso za stalno ustalili v obljubljeni Judeji, ampak so se morali ponovno seliti in so pravi sinonim za emigrante. Pesem zbora sužnjev »*Va pensiero*« (»Splavaj, misel«) iz Verdijevega Nabucca, ki so jo Italijani sprejeli kot svojo drugo himno, ne govori o usodi italijanskega naroda, ki ga je njihova država načrtno izseljevala, da bi zmanjšala prenaseljenost in obenem kolonizirala svet, ampak o Judih. Tudi zato ali pa prav zato Judje niso gradili svoje prihodnosti na zemlji ali nepremičninah, ampak na znanju, kapitalu in samozavesti, saj naj bi bili že po Svetem pismu od boga izvoljen narod, ki naj bi zavladoval celemu svetu, torej tudi arijcem.

Ob tem je treba spomniti tudi na širjenje in krepitev sionizma ali cionizma, to je judovskega nacionalizma, katerega cilj je bil ustvariti judovsko državo, a se je pri skrajnejših kazal tudi kot oblika imperializma od boga izvoljenega naroda, ki naj bi si s kapitalom podredil ves svet. In

kar je bilo zlasti pomembno: bili so bogati, zelo bogati, imeli so trgovine, zlato, drage kamne in banke, zato pri nacistih ni šlo samo za protisionizem, ampak tudi za spopad z neko drugo, njim konkurenčno oblastniško ideologijo, in predvsem za pohlep po njihovem bogastvu. Seveda vse to skrito in prepojeno z nacizmom večvredne rase.

Fotografija slovenskega izvoda revije *Podčlovek* (*Der Untermensch*, Berlin, 1942). Na levi strani so fotografije Judov z napisom »Zverine v človeški podobi ...«, na desni pa zavezniških državnikov z napisom »Pa naj se imenujejo Churchill, Roosevelt ali La Guardia. Za nas so izmeček človeštva. Oni stoje za Stalinom, podčlovekom št. 1. Oni so zavezniški bratje in tovariši!« (Vir: <http://zbiralci.com/>, Facebook)

Ta samooklicana »večvredna rasa« pa je dejansko imela kompleks do »manjvredne«. Judje so bili ne samo kapitalsko bolj močni, ampak tudi intelektualno. Največji fizik vseh časov Albert Einstein se je sicer rodil v Nemčiji, a je bil Jud. Wernher von Braun in njegovi inženirji ne bi nikoli naredili raket, če ne bi študirali matematike in fizike v Leningradu pri slovitim ukrajinskem profesorju ruskega rodu Stjepanu Prokofijeviču Timošenko. Predsednik Velikega fašističnega sveta Gulielmo Marconi je dobil Nobelovo nagrado z znanjem, ki ga je ukradel Nikoli Tesli. Kaj pa bi se zgodilo Tesli, če bi kot Srb ostal na rodnem Hrvaškem in ne bi odšel v Ameriko? Končal bi v Jesenovcu ali pa še prej z iztaknjenimi očmi. Za

dopolnilo velja omeniti, da se je von Braun veliko naučil od Hermanna Noordunga ali točneje Slovenca Hermana Potočnika, ki so ga Nemci očitno prepričali, da so oni nekaj več od nas.

Nacisti so s pospešeno sovražno propagando proti Judom, najprej proti kupovanju v njihovih trgovinah, nato pa proti njihovem kapitalu začeli že leta 1933, znano kristalno noč pa so izpeljali šele 9. novembra 1938, ko so po vsej Nemčiji razbijali in uničevali judovsko lastništvo. Potem ko je zmanjkalo svobodnih delavskih voditeljev in komunistov, ko ni bilo več podarjenih »sužnjeve iz Španije«, so delovna taborišča začeli polniti z Judi, Romi in drugimi »podljudmi«. Čiščenje rase v tretjem rajhu je postalo najbolj udarna metoda politične propagande. Pa ne samo to. Takratni nemški ideologi fašizma so očitno ugotovili, da če bi (povedano na njihov način) Judje zginili s tega sveta, bi lahko vse njihovo premoženje ostalo državi, država pa so bili oni. Časopisi so začeli pisati, da Judje skupaj s komunisti pripravljajo zaroto, da bi zavladali svetu. Tako so Nemci začeli polniti taborišča tudi z Judi in komunisti, vendar ne, da bi delali v tovarnah, ampak da bi tam neopazno množično izginjali v nebo.

V noči s 30. junija na 1. julij 1934 je Hitler izpeljal še noč dolgih nožev, ki je bila čistka desnih konkurentov za oblast.

V svetu je začelo vreti: Italijani so ponovno napadli Etiopijo, v Španiji se je začela državljanska vojna, v katero sta posegla s svojo novo armado tudi Mussolini in Hitler. Te vojne so jasno pokazale potrebo po denarju in višji bojni morali naroda. Oboje so našli pri Judih in Slovanih, prvi so že itak bili osovraženi in so imeli ogromno nakopičenega bogastva, Slovani pa smo imeli bogata prostrana polja, rudnike, toplo morje ...

Nacizem je svojo ideologijo in skrajni nacionalizem krepil tudi s svojo teorijo o večvredni arijski rasi in manjvrednih podljudih. Prvi na spisku podljudi so bili Judje in Romi, nato pa Slovani, pa čeprav smo še bolj svetle polti in arijske postave kot Germani. Jude in Rome bi iztrebili, Slovane in še katere druge pa bi imeli za sužnje; s tem ciljem so že vzgajali ugrabljene slovenske otroke. Svojo arijsko raso so hoteli tudi genetsko prečistiti, njihovi znanstveniki so merili lobanje in v taboriščih delali najbolj grozne poizkuse na ljudeh. Vrh fanatizma pa se kaže v odnosu do lastnega naroda, ne samo do levičarjev, ampak v sistematičnem pobijanju lastnih otrok, ki so bili rojeni s kakšnimi psihofizičnimi hibami, hudih bolnikov in homoseksualcev, da njihovo seme ne bi vplivalo na nadaljnji razvoj čiste arijske rase. Kako globoka je lahko nacionalistična iztirjenost

naroda, lahko še najbolj priča dejstvo, da so večino teh pobojev otrok in bolnikov opravile ženske. Prav ta ženski fanatizem dokazuje strašno iztirjenost naroda. Sicer pa to so že pred Nemci počeli tudi ameriški »znanstveniki«, ki so s projektom »Evgenika« hoteli očistiti novo večvredno ameriško raso. To so poskušali vzpostaviti tudi s selektivno migracijsko politiko.

Nekateri trdijo, da je bil Hitler ateist, vendar to je le medijska propaganda. Izhajal je namreč iz zelo verne katoliške družine. Že zaradi dejstva, da v germanskem svetu popolnoma prevladujejo protestanti, se kot oblasti žejen katolik ni smel preveč izpostavljati, saj bi izgubil podporo večine. Imel je tudi svojega osebnega duhovnika, španski, italijanski in tudi ameriški duhovniki pa so ga kovali v zvezde, proglašali za novega junaka, ki jih lahko reši pred brezbožnim komunizmom, svoje najbolj zakrknjeno katolištvo pa je zelo jasno pokazal tudi s preganjanjem naroda, ki je križal Kristusa in sovraštvom do krivovernih pravoslavnih Slovanov. Sicer pa to dokazujejo številni slavospevi predstavnikov katoliške cerkve, konkordat z Vatikanom, podpora španskim klerofašistom itd. Španski diktator Francisco Franco je ob Hitlerjevi smrti 3. maja 1945 izjavil, da je »...*Adolf Hitler, sin katoliške cerkve, umrl v boju za ohranitev krščanstva.*«

POGLED NA FAŠIZEM S POLITIČNO-EKONOMSKEGA ZORNEGA KOTA

Fašizem je s humanega vidika rakava tvorba človeške civilizacije, z ekonomsko-političnega zornega kota pa posebna deviantna razvojna stopnja kapitalizma. Je logični razvoj kapitalizma v državah, ki so se hitro razvijale, a jih že utrjene kolonialistične velesile niso prepustile do novih virov surovin, delovne sile in trgov, zato so to svojo ekspanzijo usmerile na sosede. To drži tako za Italijo, kot tudi za Nemčijo in Japonsko. Prav te tri države so najprej poskušale osvojiti nove kolonije, pri tem so seveda prišle v konflikt s starimi kolonialnimi državami in tudi interesi ZDA, ki so svoj vpliv širile s kapitalsko ekspanzijo. Italijani so našli rešitev v napadanju starih svobodnih afriških držav, primer prva in druga abesinska vojna. Nemci so se v Afriki zapletli v več kolonialnih vojn, Japonci pa so napadli celo starega kitajskega zmaja.

Obe svetovni vojni sta nastali zaradi hitrega razvoja kapitalizma, njegove pohlepnosti po surovinah, ceneni delovni sili in novih tržiščih. Prva zaradi imperializma, ko so hitro razvijajoče se nove velesile zahtevale novo delitev sveta, pa ne samo kolonij, ampak tudi vplivnih con, druga pa prav tako, s to razliko, da je tokrat hotel fašistični korporativni kapitalizem to doseči tudi z novim svetovnim redom. Po prvi svetovni vojni so ne samo v svetu, ampak zlasti v Evropi, imele pravo nadvlado vojne zmagovalke: na Poljskem so npr. imeli velik vpliv Francozi, v Jugoslaviji, Grčiji in Belgiji Angleži itd.

Mussolini je razvijal posebno obliko korporativnega upravljanja, v katerega je vključeval tudi delavce ali točneje samo člane njegovega fašističnega in edinega z zakonom dovoljenega sindikata. Čeprav se je pri tem skliceval na papeževe enciklike, ni dovolil ustanoviti niti katoliškega sindikata. Ob sprejemu prvega zakona o korporativnem gospodarstvu leta 1926 je dejal, da se po tem zakonu demokratsko-liberalna država ne more več vrniti. In dodal: »Kapitalizem ima pred seboj še stoletja življenja, kjer so ga pa fizično odpravili, tjakaj se bo še vrnil.«

Sistem italijanskega fašističnega korporativnega gospodarstva je formalno vključeval predstavnike delodajalcev, imenovane predstavnike fašističnih sindikatov, predstavnike javnih funkcionarjev in predstavnike fašistične stranke. Profesor ameriške univerze v Princetownu P. M. Brown je takrat to tvorbo označil kot genialno rešitev: »Najzanimivejša manifestacija te državne funkcije je sindikalizem, čudovita institucija fašizma za rešitev ostrega problema v odnosih med delom in kapitalom. Delodajalci in delavci vseh vrst industrije in dejavnosti so organizirani v raznih korporacijah s skupnimi zastopstvi v specialnih svetih za določanje mezd, delovnih pogojev itd. Ustvaril se je uspešen mehanizem za izgladitev nasprotij, ne da bi se bilo treba posluževati stavk.« Pri tem seveda ni mislil na tiste prave sindikaliste in delavske voditelje, s katerimi so v Italiji napolnili zapore in konfinacijska taborišča.

Nemški korporativizem se je nekoliko razlikoval, in sicer predvsem po manjših pravicah sindikata in večji kontroli stranke nad kapitalom. Koncentracije kapitala pa niso uporabljali za finančne malverzacije, ampak za krepitev države, zlasti pa bazične industrije, ki je pogoj za vojno gospodarstvo. Temu cilju so sledile vse državne aktivnosti, od šolskega sistema do kulture, ki so izobraževale, utrjevale in ozaveščale mladino ter vse ljudi o večvrednosti njihovega naroda, rase, države vojske... Torej -

kot je ta sistem opredelil Mussolini - gre za zvezo vseh »produkcijskih sil«, katerih cilj je preprečiti delavski boj in ohraniti kapitalizem.

Italijanski fašisti so svoje »nadpravice« do lastnine ozemlja, kapitala, kulture in oblasti dodatno zavarovali s trditvijo, da so potomci večvrednih Rimljanov, nacisti pa arijske rase Germanov, ki naj bi bili najbolj »čisti« belci. Za dokazovanje tega so se posluževali celo raznih vej znanosti. Če so prej svetu gospodovale super kolonialistične sile, ki so si podredile skoraj ves svet, naj bi si ga sedaj po pravilih darvinizma podredile višje razvite rase. Italijani so zelo radi poudarjali svojo dvatisočletno kulturo, vendar ne izvorno starogrško, ampak svojo romansko predelavo, pri tem pa so vse (razen Germanov) imeli za barbare.

Ves veliki kapital je bil v rokah članov in podpornikov fašistične stranke, ki so za družbeno priznanje postali člani Velikega fašističnega sveta; v njem je bila zbrana vsa gospodarska, politična, vojaška, kulturna in tudi znanstvena elita italijanskega naroda. Lastnik tovarne ali delavnice, ki se ni včlanil v fašistično stranko, je v nekaj letih propadel. Za fašistično diktaturo je bila zelo značilna ena sama totalitarna fašistična stranka in močan birokratski aparat, ki je bil v celoti, torej 100-odstotno včlanjen v to stranko; pri policiji je bilo stanje enako. (Za primerjavo: v nekdanji povojni Jugoslaviji je bilo v državni, republiški in lokalni upravi največ 25 odstotkov komunistov, v milici pa okrog 50 odstotkov.)

Italijani so razvili so tudi podporni fašistični sistem sindikatov, zbornic in organizacij, v katerih je bilo članstvo obvezno za vse delavce, trgovce, obrtnike, kulturne ustanove in celo otroke. Vsi predšolski otroci so bili najprej *figli della lupa*, torej *otroci rimske volkulje*, nato so se morali vsi dečki včlaniti v fašistično organizacijo *Balilla*, nositi črno uniformo in se urediti v vojaških disciplinah, deklice pa so bile kot *piccole donne ali male gospe* oblečene v bele bluze in so morale častiti velike bojevnike. Hitler pri tem ni zaostajal, njegov podmladek se je imenoval kar *Hitlerjugend* ali *Hitlerjeva mladina*, katerega član naj bi po podatkih angleške Wikipedije bil tudi kasnejši papež Joseph Ratzinger.

Fašistična država je izdelala totalen davčni sistem, za katerega so za šalo dejali, da kure še niso znesle jajca, ko finančna služba že zve za to in kmeta obdavči. Z zbranim denarjem so odpirali številna javna dela in tako zmanjševali brezposelnost. Delo je bilo tudi del nekega urejenega družbenega reda, vendar ne pravica, ampak dolžnost.

Fašizem je bil pravi sistem tudi za finančni kapital. Hitro rastoča težka industrija in proizvodnja orožja sta namreč zahtevali velike kapital-ske vloške. Te je dobivala z državno garancijo, pri kateri je bilo zelo jasno, da ne bo stavk in revolucij, in da se bodo ti izdelki vojne industrije zelo dobro unovčili, če ne na trgu pa v državi. Orožje je tudi drugače zelo dolgoročna naloška, saj njegova uporaba sproža nove potrebe po kreditih ... Edvard Kardelj je že leta 1934 pod psevdonimom Tone Brodar zapisal svoje prepričanje, »...da je fašizem na oblasti najbolj brutalna diktatura najbolj reakcionarnih in najbolj imperialističnih elementov finančnega kapitala.«

Če bi komunizem prinašal profite, bi ga kapitalisti sprejeli kot svoj sistem.

Velika gospodarska kriza, ki je sprožila novo ali tretjo stopnjo razvoja kapitalizma kot svetovnega gospodarskega in družbenega reda, je z *New Dealom* morala narediti korak nazaj in se prilagoditi potrebam takratnega sveta. Kapital je spoznal, da je treba stihijski liberalistični razvoj usmerjati ali brzdati, te pristojnosti pa je podelil državi oz. njegovemu administrativnemu aparatu. Ne smemo pozabiti na povojni čas, ko so rdeče zastave s srpom in kladivom pa tudi napisi *Proletarci vseh dežel, združite se*, vihrale po vsem svetu. Obljubljale so poddržavljanje lastnine in oblast delavcev, mir na svetu in konec meja nacionalističnih držav, za katere so morali ti krvaveti v raznih vojnah. Sovražnik ni bil več sosednji narod, ampak kapitalist, izkoriščevalski razred, ki je gradil na državi in njegovih represivnih organih.

Stari oblastniki, lastniki kapitala, vladajočih ideologij in ver so se ustrašili. Delavske zahteve po socialni državi so jim bistveno zniževale profit in konkurenčnost. Potrošništva, kot ga poznamo danes, kljub dobrim izkušnjam Forda še ni bilo možno izkoristiti, saj je bil srednji sloj še nerazvit, proizvodnja pa še zelo vezana na drage surovine in slabo razvito tehnologijo. Rešitev so našli v preizkušeni ideologiji, ki jim je pomagala ustvariti nacionalno državo, torej v nacionalizmu. V Italiji in Nemčiji so nacionalisti zahtevali vrnitev časti, ki sta jih državi izgubili med prvo svetovno vojno. Kraljevina Italija je sicer bila zmagovalka, dobila je celo dva lepa kosa našega in avstrijskega ozemlja, vendar pa ne celotnega nekdanjega rimskega imperija. Še vedno jih je bolel tudi poraz na soški fronti in kazensko streljanje lastnih vojakov, kar je pokazalo vso bedo njihove armade, ki bi vojno brez pomoči zagotovo katastrofalno izgubile.

Že nacionalizem in iredentizem sta bila idealni ideologiji proti komunističnemu internacionalizmu. Njuni pristaši so se združevali v škvadre in se vedno bolj radikalizirali v fašiste. Najprej so iskali izdajalce, nato so jim voditelji pokazali na socialiste, komuniste, manjšine, druge rase in tudi intelektualce, ki so mislili s svojo glavo. Da, tudi tisti, ki mislijo s svojo glavo, so lahko manjšina. Najbolj uporni so se organizirali v škvadrizem, nato pa so se ideološko kristalizirali v fašizem, ki je poleg države poudarjal družino, red, boga in oblast. Podpirali so tudi nekatere socialne pravice, pa da se ljudje delijo samo na dva razreda - člane fašistične stranke in nečlane, lastnina in kapital je svet, končni lastniki kapitala pa naj bi postali voditelji stranke in države. Fašizem je prepričal svetovni kapital, da je prav on najboljša alternativa liberalizmu, ki povzroča krize, komunizmu, Sovjetski zvezi in splošni prebujni delavskih množic po vsem svetu. Pri tem velja omeniti, da se ta kriza v planskem gospodarstvu Sovjetske zveze sploh ni čutila, v Italiji so jo zelo ublažili z velikimi javnimi deli, v Nemčiji pa z novimi investicijami.

Fašisti so bili za klasične kapitaliste in druge oblastnike najboljša možna rešitev. Podprli so jih idejno, nato s kapitalom in končno z orožjem. To najbolje dokazuje Mussolinijev napad na svobodno afriško kraljevino Abesinijo, ki ga je izpeljal z veliko pomočjo ameriškega kapitala, z ameriški kamioni in ladjami, topove pa je požegnal sam papež. Te je kasneje njegov maršal Badoglio uporabil celo za obstreljevanje bolnišnic, bojne pline pa za uničevanje neoboroženega civilnega prebivalstva.

Ta italijanski fašistični državni kapitalizem je že nova, četrta oblika mutacije kapitalizma, ki pa na srečo ni zajela vsega sveta, ampak le nekatere države, kot na primer Španijo, Portugalsko, Poljsko, Nemčijo, Japonsko, Madžarsko in še nekaj drugih.

Kapitalizem ne izvira iz liberalizma, liberalizem je bil le družbeno gibanje, ki mu je dalo možnost poleta. Kapitalizem tudi ni oplajanje idej svobode, enakosti in bratstva; če bi bil, sedanji ne bi izgledal tak, kot je. Oblastniški kapital je te ideje in meščansko revolucijo le izkoristil za svoj pohod na oblast ali za popolno prevlado.

Kapitalizem kot družbenopolitični sistem, pa naj mi marksisti in tudi vsi ostali zamerijo ali ne, ne izhaja iz lastništva samega po sebi, ampak izvira iz pohlepa po lastništvu in oblasti, najprej iz suženjstva in nato fevdalizma. Dokaz za to je, da se je fevdalizem v nekih oblikah ohranil, celo v zibelki liberalizma Angliji in tudi v najbolj bogatih urbanih delih

sveta Saudski Arabiji, Dubaju ... Ta kapitalizem, kot ga lahko spoznavamo v sedanjem času, je le višja razvojna stopnja nekdanje posesivnosti posameznikov po lastništvu orodja in orožja, nato zemlje, lastne žene in otrok, drugih ljudi iz njegovega roda, ki so mu sami dajali moč in oblast, celo status boga. O vedno večji humanosti in pravičnosti teh razvojnih stopenj bi seveda lahko razpravljali, vendar bi se morali na koncu vprašati, ali je tisti, ki krade revežem, jih zavaja, izkorišča itd., sploh human. Da ne rečem demokrat!

Liberalizem ni oče kapitalizma, ampak le njegov stric.

Fašizem ni bil torej samo odgovor na boljše vizem, ampak predvsem na vračanje kapitalizma k izvornim idejam liberalizma. Danes lahko trdimo, da je prav kapitalizem največje nasprotje humanizma, kapitalist ne proizvaja zdravil, da bi pomagal ljudem, ampak da bi služil na njihov račun. Podobno je tudi z orožjem, proizvaja in razvija ga, da bi zavladal vsem ljudem. Pomislite, kaj vse počnejo, da bi lahko čim bolj obogateli s prodajo zdravil ali orožja. In kako? Zelo enostavno, najprej se ljudi prestraši, nato zmanipulira, in ko ponorijo, se jim ponudi rešitve: zdravila ali pa bombe.

Prav tako ne moremo reči, da je kapitalizem demokratičen, pravičen, enakopraven – formalno mogoče imamo enake pravice ..., sploh pa ni bratski.

MUSSOLINI IN HITLER STA POSTALA ZGLED »DEMOKRATIČNEMU« SVETU

Dogajanje v Italiji in kasneje v Nemčiji ni ostalo skrito ostalemu svetu. Novice iz časopisov so dosegle večino prebivalstva, če ne neposredno pa vsaj z ustnim prenašanjem informacij. To je bilo še zlasti učinkovito v tovarnah, rudnikih in drugih velikih delovnih kolektivih, kjer so si delavci izmenjevali informacije in tudi mnenja. Bogataši so pa to kar sami prebrali, tisti najbolj bogati in na oblasti so imeli tudi svoje posebne informatorje, cele službe, svoje analitike in tudi mrežo izvrševalcev njihove volje. Dobro so vedeli, kaj se dogaja, že ko so škvadristi po namigih ali za

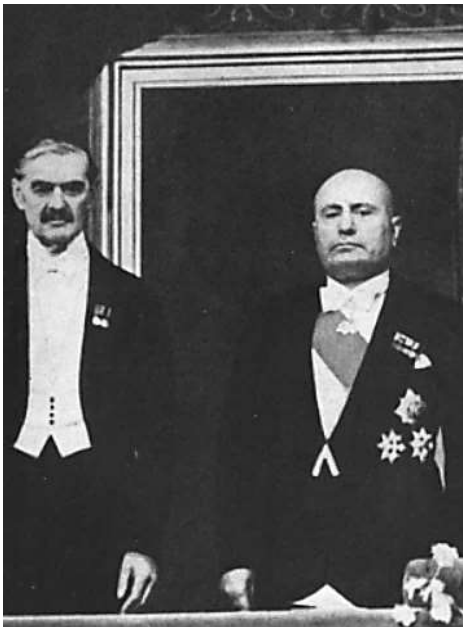
primerno nadomestilo najprej napadali delavce, razbijali lokale, kradli in celo posiljevali.

Mussolini je svojo doktrino vsej politični desnici po svetu, zlasti pa nemški, jasno pokazal in tudi dokazal, da bi bil lahko fašizem idealen sistem tudi za rušenje povojne weimarske socialistične Nemčije, ki je bila zaradi demokratično naravnane prehoda v socializem za evropski kapital še nevarnejša od Sovjetske zveze.

Italijanska okupacijska vojska se je vozila s Fordovimi vozili in ameriški komercialnimi ladjami, ameriški mogotci in diplomacija pa z italijansko ladjo Rex.

Mednarodni kapital je fašistično oblast Benita Mussolinija zelo dobro podprl. V Ameriki je dobival kredite za karkoli je hotel, njihova je bila tudi opreme armade, s katero je šel osvajat nove kolonije v Afriko. Ameriške ladje so prevažale Mussolinijevo osvajalsko armado, medtem pa je ameriška finančna in diplomatska gospoda uživala na znamenitem italijanskem parniku Rex, simbolu fašistične gospodarske moči. O slednjem lahko preberete veliko časopisnih člankov, saj se je pokvaril že na predstavitveni vožnji. Fašistično orožje, oklepnike, kamione in vojake v Abesiniji so kmalu zasegli Angleži. Menda so bili od tega plena uporabni samo Fordovi kamioni, ki so jih nato Angleži še nekaj let po končani vojni uporabljali v svojih kolonijah pri izkopavanju in prevažanju dragih surovin. Znani so visoki krediti ameriških bank, naložbe v težko industrijo in razvijajočo se industrijo elektronike, in časopisi so pisali, da so ob Mussoliniju naložbe v Italijo zagotovo varne. Pozablja ali skriva se tudi, da je takratni papež pred napadom na Abesinijo blagoslovil fašiste in njihove topove, s katerimi so kasneje s plinskimi bombami obstreljevali celo bolnišnice.

Kljub spopadu za kolonije pa Italijani in Angleži med seboj javno niso bili tako sovražni. Britanski predsednik Neville Chamberlain je rad potoval na obiske k prijateljem v Rim, Mussolini pa mu je osebno razkazoval zgodovinske znamenitosti. Ob teh obiskih je Mussolini Albanijo enostavno »priključil« k Italiji in tam z domačimi filofašisti začel ustanavljati Veliko Albanijo. Napadel je tudi Grčijo, a tu je bilo veliko več delavcev, ki so se mu pod vodstvom grške komunistične partije zelo organizirano uprli, nazadnje so mu po velikih težavah morali priskočiti na pomoč Nemci.

Mussolini in Chamberlain v operi in na paradi fašistov; z odkrivanjem klobuka se klanja črnim srajcam (Vir: <https://commons.wikimedia.org/Luce>)

Angleški premier pa ni bil edini, ki se je rad družil s fašisti, jih spodbujal in občudoval, še bolj so bili k temu nagnjeni njegovi nadrejeni. Hitlerja je rad obiskoval tudi stric kraljice Elizabeth, abdicirani kralj Edward VIII ali vojvoda Windsorski, pozdravljal ga je celo z vzdignjeno desnico. Očitno je nekaj teh genov v angleški kraljevski družini preživelo celo padec berlinskega zidu, ne samo Hitlerjevega rajha, saj to, da se mladi princ Harry oblekel v nacistično uniformo s kljukastim križem, najbrž ni bila samo mladostniška upornost.

Vzvišena drža angleških kolonialističnih oblastnikov nad ostalimi rasami je namreč zelo blizu fašizma. Spomnite se njihovega obnašanja v kolonijah, kot na primer nad aborigini v Avstraliji, ali Indijanci v Ameriki. Rok v pozdrav niso dvigovali samo ti iz kraljevske družine, ampak celo športniki na berlinskih olimpijskih igrah leta 1938, ko je bila Hitlerjeva politična usmeritev že zelo jasna.

Po Chamberlainovem porazu na volitvah je britansko krmilo prevzel Winston Churchill. Mussolini in Hitler sta skupaj napadla britanske kolonije v severni Afriki, a Mussolini je pri tem tako globoko zabredel v puščavski pesek, da ga tudi Nemci niso mogli potegniti iz njega.

Mussolinija niso občudovali samo v Evropi, ampak tudi v Ameriki, vsaj dokler v Afriki in Malti ni napadel Angležev. Znano je, vendar premalo, da so ameriški bogataši Henry Ford, John D. Rockefeller, John Dulles, Allen Dullesin, Walt Disney in drugi prav oboževali evropske diktatorje. Sloviti hollywoodski producent Walter Wanger je Mussolinija slavil kot "čudovitega, preprostega, simpatičnega, res čudovitega človeka", Harryu Cohnu, šefu studia Columbia, pa je Duce osebno pripel odlikovanje red zaslug za narod, saj je že leta 1933 posnel dokumentarec, v katerem so Mussolinija slavili kot "modernega cesarja", kot novega Karla Velikega.

Zakaj tako navdušenje? Prvi odgovor je, ker so tudi ZDA branile svoj korporativni kapital, ki so ga vložili v Italijo. Kaj drugega pa bi lahko pričakovali od monopolov, trustov, koncernov, ki so bili in so še vedno zlit s politiko, še več – so dejansko njeni gospodarji. Drugi, ali pa prvi najpomembnejši razlog je bil strah pred širjenjem idej boljševistične revolucije. Tretji, za nekatere prvi razlog pa je bil, da so bile vojne, ki jih je sprožal fašizem, največji posel novega velikega svetovnega kapitala, ki seje koncentriral v Ameriki. Ob tem je treba poudariti, da se Sovjetska zveza ni zadolževala pri velikem kapitalu, da ga ni vabila v svojo državo, z njim ni poslovala, temveč je ves gospodarski razvoj gradila na svojih resursih.

Po šoku, ki ga je kapital doživel z ustanovitvijo Sovjetske zveze in razmahom socialističnih idej zlasti v razvitem delu zahodne Evrope, so nasprotniki socializma začeli iskati različne rešitve. Še največ se jih je ogrevalo za tisto, ki jim jo je nakazal Mussolini. Novi korporativni kapitalizem, ki je v ozadju imel državno politiko, si je nadel socializmu podobna imena in delavcem obljubljal nekatere socialne pravice. Tako so

ZDA, Velika Britanija in Francija z Italijo in Nemčijo podpisali več sporazumov in dogovorov.

Mussolini in Hitler sta se v Španiji izkazala kot dobra psa čuvaja korporativnega kapitala, vladajoče ideologije in vladajočega razreda; tudi zato sta bila nagrajena z novimi krediti, tehnološko pomočjo pri razvoju italijanske in nemške industrije in veliko podporo javnemu mnenju. Če Picasso ne bi narisal Guernice, take kot so jo sesula nemška letala, ki so bila narejena tudi z ameriško pomočjo, bi svet to grozo prav s pomočjo plehkega tiska in filmskih limonad iz Hollywooda pozabil še isto leto, saj se to ni zgodilo Angležem, Američanom ali Judom.

Svet se ni zganil tudi 13. marca 1938, ko je bila uradno razglašena priključitev (*Anschluss*) Avstrije, pa čeprav je to dejanje zelo jasno nakazalo nemško ekspanzionistično politiko.

Danes se pogosto omenja sporazum med Hitlerjem in Stalinom, ki sta ga dejansko podpisala njuna ministra Ribbentrop in Molotov avgusta leta 1939 v Moskvi, vendar je Hitler že leta 1936 podpisal tajne »protikomunistične sporazume« tudi s Poljsko, ki se je takrat že zgledovala po italijanski obliki fašizma, in celo z vzvišeno imperialistično Japonsko, pa še z drugimi sosedi SZ. In še pomembneje: na sporazum o prijateljstvu, ki sta ga 30. septembra 1938 v Münchnu podpisala britanski premier Neville Chamberlain in führer Tretjega rajha Adolf Hitler. Takrat sta bila na skupnem obisku pri Hitlerju tudi predsednik francoske vlade Édouard Daladier in Duce Benito Mussolini, ki so kot »veliki trije« dali Hitlerju soglasje za napad na Češko in priključitev Sudetov. Prav tako ne smemo pozabiti (kot to počne večina politično opredeljenih zgodovinarjev in novinarjev), na to da je tako ogroženi Sovjetski zvezi Velika Britanija zavrnila podpis pogodbe o vojaškem zavezništvu pred fašizmom. Marca leta 1939 so Francozi svoj dolg 9 milijonov dolarjev v zlatu, ki so ga imeli do Češke, vrnili Nemcem. To je bilo več kot soglasje za začetek druge svetovne vojne, to je bilo že posmehovanje okupiranemu češkemu narodu, Nemcem pa finančna pomoč za nova osvajanja. Napad na zaveznico Poljsko pa je bil samo izhodiščna točka in krinka za najpomembnejši cilj vojne: napad na Sovjetsko zvezo.

Skupna fotografija ob srečanju v Münchnu 30. septembra 1938. V prvi vrsti z leve proti desni: Chamberlain, Daladier, Hitler, Mussolini in Ciano, njegova desna roka. (Vir Wikipedia)

Zanimivo je, da so takrat Nemci izdali celo poštno razglednico z liki štirih prijateljev Chamberlaina, Daladierja, Mussolinija in Hitlerja. Nekaj let za tem so seveda izginile iz obtoka, danes pa se jih še najde na svetovnem spletu. Prav to sodelovanje Francozov, Angležev in Američanov s fašistično Italijo in Nemčijo zelo jasno kaže na dogovorjeno politiko o delitvi sveta: Italija in Nemčija naj osvajata Vzhod, oni pa bodo imeli mir v svojih kolonijah. Njihova vzhodna politika jih očitno vsaj do določene mere ni motila, pa čeprav so dobro poznali tako Mussolinijeve želje po obnovitvi *Mare nostrum* in Hitlerjev *Druck im Osten*. Upal bi si trditi, da so na oba fašistična norca računali kot na tista, ki bosta res napadla Vzhod, tam pogorela tako kot Napoleon, nato pa bodo oni lahko pobrali to, kar bo od pogorišč ostalo. Šele novi britanski premier Winston Churchill je opazil, da jim to ne bo dovolj in da si dejansko želijo tudi bogati Zahod.

Zakaj se za začetek druge svetovne vojne šteje napad Nemčije na Poljsko 1. septembra 1939 in zakaj ne 16. marec istega leta z napadom na Češko, v katerem sta sodelovali tudi Madžarska in Poljska in sta jo skupaj kot podivjani psi dobesedno razcefrali? Odgovorov je več, a vsi so še

vedno tudi vprašanja: ker je bil napad na Češko dogovorjen tudi z Veliko Britanijo in Francijo pa najbrž še s kom; ker je Velika Britanija napovedala vojno Nemčiji šele po napadu na Poljsko ali pa predvsem zato, ker je pri napadu na Poljsko sodelovala tudi Sovjetska zveza; ker je bilo očitno, da se je Nemčija odločila za napad na Poljsko v dogovoru s Sovjetsko zvezo in ker se je iz tega dalo sklepati, da lahko Hitler in Stalin gresta kdaj skupaj tudi na Zahod. Ta datum se je izbralo šele po drugi svetovni vojni, in to v času hladne vojne, kar je bilo v interesu tistih, ki so obvladovali javno mnenje in tudi zgodovinsko stroko. Napad na Češko imenujejo aneksija. Danes marsikdo celo španske državljanske vojne, v kateri je sodeloval velik del sveta, ne šteje niti kot uvod v drugo svetovno morijo. Prav tako se v medijih sploh ne govori o sporazumih papeža Pia XI z Mussolinijem, Hitlerjem, Pavelićem in drugimi fašističnimi in protikomunističnimi diktatorji.

Marsikdo danes trdi, da je bil Stalin zelo neumen ali pa vsaj naiven, da je podpisal sporazum s Hitlerjem, pri tem pa pozabil na obrambo ali spregledal njegove namene. Očitno so bili zahodni voditelji še bolj neumni od Stalina, saj njih so ogrizli prav tisti psi, ki so jih sami hranili in vzgajali za svoje druge namene. Mussolini in Hitler pa tudi Hirohito so dobro vedeli, kaj hočejo, in so to, kar so si želeli angleški, francoski in ameriški politiki in pa vsaj njihovi gospodarji, znali obrniti v svojo korist.

Strici iz Amerike

Pozabljam na dvojnost zahodne politike, da so Angleži in drugi kolonialisti že pred Nemci, Italijani in Japonci osvojili skorajda cel Daljni vzhod, ameriški kapital pa je tam odlično služil s prodajo orožja, predvsem Japoncem, ki pa so bil prepričani, da ta del sveta pripada samo njim, saj je zanje njihov cesar bog in oni njegovi služabniki.

Združenim državam Amerike nikakor ne moremo negirati njihove vloge pri razvoju svobode in demokracije, vendar pa lahko vedno začujemo neko dvojnost: močnejši kot je njen kapital, bolj je dvolična njena politika. Tako je predsednik Franklin Roosevelt leta 1938 opozoril, da lahko prevelika moč zasebnikov vodi v fašizem in da se lahko moč posameznikov tako zelo razširi, da postanejo vplivnejši kot država in ogrozijo demokracijo - vendar je ameriški kapital še naprej podpiral močne posameznike, tudi fašiste in njihov korporativni kapital. Že dve leti pred tem je Roosevelta na to opozoril tudi njihov veleposlanik v Nemčiji William

Dodd, ki mu je v pismu zelo jasno zapisal, da nemškemu in italijanskemu režimu pomaga veliko industrialcev iz ZDA, ki bi fašistični korporativni sistem radi vzpostavili tudi v Ameriki. V ameriškem sistemu pa kapital vedno zmaga.

Znano je, da je pri razvoju nemške vojaške industrije s krediti obilno pomagala bančna skupina JP Morgan, manj znano pa, da so takrat obstajali reklamni napisi Coca Cola s kljukastimi križi. Zgodovinar in član ruske akademije dr. Yuri Rubtsov razkriva, da je skupni znesek tujih naložb v nemški industriji samo v času 1924-1929 znašal skoraj 63 milijard zlatih mark. Še več, Interessen-Gemeinschaft Farbenindustrie, glavni dobavitelj nemškega vojnega stroja, ki je financiral 45 odstotkov Hitlerjeve volilne kampanje leta 1930, je bil pod nadzorom Rockefellerjeve firme Standard Oil. Rubtsov razkriva tudi odločilne deleže kapitala, ki so jih imele nekatere ameriške firme v nemškem gospodarstvu, zlasti na področju elektronike, ki je bila zelo pomembna pri izgradnji Hitlerjevega telekomunikacijskega in medijskega monopola in razvoja letalstva. Ameriško sodelovanje z nemškim vojaško-industrijskim kompleksom je bilo tako intenzivno in prodorno, da že leta 1933 spravilo pod nadzor ameriškega finančnega kapitala vse ključne sektorje nemške industrije in tudi velike banke, kot so Deutsche Bank, Dresdner Bank, Donat Banke itd. Npr.: Henry Ford je bil leta 1933 stoo odstotni lastnik delnic Volkswagna.

Sicer pa naj bi finančni sistem v Nemčiji ne bil pod nadzorom samo ameriškega Federal Reserve Systema, ampak tudi Bank of England. Yuri Rubtsov posebej omenja sestanek s 4. januarja 1932, ko so se sešli največji angleški finančnik Normanom, Hitler in von Papen, in na njem sklenili tajni sporazum o financiranju nemške nacistične stranke NSDAP. Poleti leta 1934 je Velika Britanija podpisala z Nemčijo poseben sporazum o gospodarskem sodelovanju, s katerim je Nemčija postala njihova glavna trgovinska partnerica. Glavni zastopnik Nemčije v Veliki Britaniji je postala Schroeder Bank, njen urad v New Yorku pa se je leta 1936 združil z Rockefellerji in skupaj so ustanovili investicijsko banko Schroeder, Rockefeller & Co.

Izrez zaslonske slike naslovnih revij z Benitom Mussolinijem in Adolfom Hitlerjem, ki sta bila ob svojem vzponu v žarišču pozornosti ameriške javnosti in kapitala. (Vir: zaslonska slika spletnega iskalnika Google)

Nemčija je prejela tudi veliko število vojaških patentov iz ameriških podjetij Pratt in Whitney, Douglas, Curtis Wright, pa celo znani strmoglavni bombnik štuka (Junkers-87) je bil zgrajen na osnovi ameriške

tehnologije. Leta 1941, ko je že divjala druga svetovna vojna, so ameriške investicije v gospodarstvu Nemčije znašale 475.000.000 \$. Standard Oil je vložil 120 milijonov, General Motors 35 milijonov \$, ITT 30 milijonov \$ in Ford 17,5 milijona ameriških dolarjev.

Bolj malo je znano, da naj bi bil med tistimi, ki so podpirali Hitlerja, celo oče in ded ameriških predsednikov Bush, Prescott Bush. Bil je med šestimi najbolj bogatimi kapitalisti v ZDA in, kar je zelo zanimivo, največji lastnik kapitala v Argentini. Za Argentino pa vemo, da je po vojni z odprtimi rokami sprejemala množice fašistov in nacistov, ki so se tam skrivali pred maščevanjem ljudi in sodišči, med temi tudi iz Slovenije, in da so po vojni prav v tej deželi razvili tudi za zahodni sistem sprejemljivo obliko fašizma, imenovano peronizem. Na internetu lahko poiščete tudi zelo zanimive domneve dokaze o njegovih načrtih za vzpostavitev fašističnega režima v ZDA pa tudi o zelo pristnih povezavah družine Bush z nekaterimi papeži. Pri tem ne mislim na sedanjega papeža Frančiška, ki ga je v tako velikega človeka očitno oblikovalo prav osebno poznavanje argentinskega fašizma. In še: le malokdo ve, da naj bi bil celo plin za množično pobijanje Judov v nemških koncentracijskih taboriščih ameriški izdelek.

Ta skrita dvojna igra nekaterih javnih in še bolj skritih zahodnih oblastnikov se je čutila celo med drugo svetovno vojno, pa še kasneje. Znano je, da so se zahodni zavezniki izkrkali v Italiji in Normandiji šele po zelo očitnem preobratu na vzhodni fronti pri Stalingradu in uničenju jeklene nemške vojaške tehnologije pri Kursku. Pred tem so se borili le za kolonialno prevlado v Afriki in na oceanih. Celo še kasneje, po odprtju zahodne fronte, so nekateri njihovi politiki in generali razmišljali, kako bi Nemce prepričali v častno predajo, da bi lahko skupaj udarili na Moskvo. Najbolj znani so poskusi dogovora z maršalom in nemškim herojem z afriške fronte Erwinom Rommelom, a je to njihovo namero prej odkril Hitlerjev Gestapo. Znano je tudi, da si je tega skupnega napada na Moskvo najbolj želel ameriški general Paton. V njegove enote, ki so se borile na zahodni fronti, so vključili tudi okrog 7.000 slovenskih in hrvaških prekomorcev, ki so se jim kot italijanski kazenski bataljoni predali v Sardiniji, a jim kot protifašističnim Slovanom prav zaradi teh skritih namer ni zaupal orožja.

Propaganda hladne vojne je seveda te spomine zradirala. Iz strahu po političnih spremembah po drugi svetovni vojni, zlasti v Italiji, se je v svetu načrtno pozabilo tudi na italijanski fašizem. Če Judje ne bi bili tako

ponosen in vztrajen narod, bi svet pozabil tudi na holokavst. Podobno tudi Primorci ne moremo pozabiti italijanskega fašizma.

Po svetu in celo v ostali Sloveniji so že v času hladne vojne popolnoma pozabili, da je bil prav italijanski fašizem izvorni fašizem, da se je izoblikoval že pred španskim, nemškim in japonskim, že takoj po končani »veliki vojni«, 1. svetovni vojni. Pozabilo se je tudi na Salojsko republiko (Repubblica Sociale di Salo), ki jo je po razpadu fašistične Italije leta 1943 s pomočjo Hitlerja postavil Mussolini. Ta je že s svojim imenom skrivala fašizem ter tako nakazovala na trdoživost fašizma in njegove mutacije.

Pozablja in celo skriva se strategijo in taktiko, s katero so fašisti prišli na oblast, kar je zelo pomembno, posebej za današnji čas. Pozablja se celo najpomembnejše dogodke, ki so krepili fašizem, in na take, ki so sprožili drugo svetovno vojno, saj ta se je dejansko začela že pred napadom na Poljsko. Pozablja se tudi na to, kar se je dogajalo med vojno, zlasti na kolaboracionizem, ki ima svoje korenine v »lokalnih« fašizmih, ki so se v posameznih deželah razvijali že pred vojno. Bolj kot na Zahodu je ta načrtna pozaba oprala spomin ljudi na slovanskem obrobju, zlasti na Poljskem in v državah nekdanje Jugoslavije. Tu ne zanikajo samo, da so pobijali lastni narod, ampak tudi, da so prav tekmovali, kako bodo pri lovu na Jude, Rome, Srbe ali druge »podljudi«, prekosili naciste. Skrivanje ali opravičevanje kolaboracionizma je namreč skrivanje preživelega ali novega fašizma, šovinizma, bolnega nacionalizma, ki ga razvijajo za svoje nove cilje in predvsem za pranje svoje sramote.

DRUGA SVETOVNA VOJNA

Druga svetovna vojna je bila na nek način nadaljevanje prve, v kateri sta Avstrija in Nemčija veliko pridobili. Po končani vojni je Italija nadaljevala s svojo izdajalsko politiko, zapustila medvojne zaveznike in se vrnila v objem Nemčije in daljne ljubice Japonske. Na daljnem vzhodu pa je šlo še za nadaljevanje stare rusko-japonske vojne, po kateri se je Japonska zasidrila na azijski celini in se hotela še razširiti. Skupaj so zahtevale že omenjeno novo delitev sveta, v kar pa ostali, veliki, niso pristali.

Poglejmo nekaj pomembnih datumov ali dogodkov, ki jih lahko štejejo za uvod v drugo svetovno vojno ali pa že za dejanski začetek in so zelo pomembni za razumevanje te največje svetovne morije:

3. oktobra 1935 je 100.000 italijanskih vojakov skupaj z znatnim številom Afričanov pod vrhovnim poveljstvom (tedaj) generala Emilia De Bona brez vojne napovedi napadlo Abesinijo (Etiopijo). Prvič so Italijani poizkušali osvojiti to državo že pred prvo svetovno vojno, napadli so jo, a neuspešno.

17. julija 1936 se je z državnim udarom klerofašistov začela španska državljanska vojna, v katero so se vpletle tudi armade Italije in Nemčije. Vojna je trajala kar tri leta in je dobila praktično svetovni značaj, saj so se v njej proti fašizmu borili prostovoljci z vsega sveta.

25. novembra leta 1936 je bil med Nemčijo, Japonsko, leta 1937 pa še z Italijo, podpisan tako imenovani Antikominternski pakt, ki je predhodnik Trojnega pakta. Njegovo vsebino pove že samo ime, to je skupni pakt proti tretji komunistični internacionali, katere nosilka je bila Sovjetska zveza.

7. julija 1937 je Japonska napadla Kitajsko. Pred tem si je že leta 1931 z vojaškim napadom prisvojila kitajsko Mandžurijo, kar sta imperialistični Velika Britanija in Združene države Amerike tolmačili, kot da Japonska sega po »njihovi pravici«.

Hitler je leta 1938 prevzel neposredno vodenje oboroženih sil in 13. marec 1938 izsilil priključitev Avstrije.

15. marca 1939, dober teden pred uradnik koncem španske državljanske vojne, je na osnovi Münchenskega sporazuma iz septembra 1938 že napadel in priključil češke Sudete. Češke meje pa ni prestopila samo nemška vojska, ampak tudi madžarska in poljska. Sosednji državi sta si kot nemški prijateljici vzeli vsaka svoj košček ozemlja, največ Madžarska. Če seštejemo te, ki so sodelovali pri dogovoru in napadu, je pri tem vojnem dejanju sodelovalo kar šest držav.

25. marca 1939 je Italija zahtevala predajo od Albanije, a ker se ta ni predala, jo je 6. aprila napadla in hitro zavzela.

1. septembra 1939 je Nemčija napadla Poljsko. S tem korakom je Hitler očitno prekršil prejšnje dogovore o širitvi tretjega rajha (cesarstva). Nekaj dni kasneje je čez vzhodno poljsko mejo vdrla tudi sovjetska

armada, ki naj bi si vrnila ozemlje, ki ji ga je zasedla Poljska v prejšnjih desetih vojnah, zlasti zadnji med 1919 in 1921, s pomočjo Francozov.

Nemčija je leta 1940 že nadaljevala napade na Norveško in Dansko, maja na Francijo (z Italijo), Belgijo, Luksemburg in Nizozemsko, Italija pa na Grčijo, kjer pa je doživela sramoten poraz.

27. septembra 1940 je bil v Berlinu podpisan trojni pakt o vojnem sodelovanju med Italijo, Nemčijo in Japonsko. Na dokumentu so podpisi predsednika nemškega tretjega rajha Adolfa Hitlerja, zunanjega ministra Kraljevine Italije Galeazza Ciana ter japonskega veleposlanika v Nemčiji Saburoja Kurusoja. Države podpisnice so se zavezale k medsebojni pomoči pri vzpostavljanju »novega reda«, medsebojni obrambi v primeru napada na katero od njih, in določile ekskluzivna interesna območja. Ta pakt je znan tudi kot »Os Rim-Berlin-Tokio«, članicam pa so na kratko rekli tudi Sile osi, pa tudi Sile zla, medtem ko so v nemških časnikih uporabljali naziv Zveza treh velesil ali kar Trojni pakt. K temu paktu so pozneje pristopile še Madžarska, Romunija, Slovaška, Bolgarija in do državnega udara 27. marca 1941 tudi Kraljevina Jugoslavija, ki pa je po demonstracijah in državnem udaru že čez nekaj dni iz njega izstopila.

Aprila 1941 je Nemčija skupaj z Italijo, Madžarsko in Bolgarijo napadla Kraljevino Jugoslavijo, šele 22. junija istega leta pa Sovjetsko zvezo.

Najpomembnejši mejnik v razvoju druge svetovne vojne je zagotovo bil napad na Sovjetsko zvezo. To je na zahodu sprožilo nove dimenzije razmišljanja. Po eni strani se je začela uresničevati skrita želja tistih, ki so prej pomagali fašizmu na oblast in pri oborožitvi, po drugi pa so se nekateri spomnili Napoleonovega poraza. Očitno pa je bila odločilna vloga svobodomiselne in demokratične javnosti, zlasti ZDA in Velike Britanije, ki je prej kot njihovi voditelji prepoznala pravi značaj fašizma, nova predsednika Winston Churchill in Franklin Roosevelt pa sta končno le prepričala kapitalске oblastnike in njihova politična trobila ter tako lahko, sicer nekoliko kasno, ampak vendarle, tudi ukrepala.

Drugi najpomembnejši dogodek, ki je bistveno vplival na razvoj druge svetovne vojne, je bil vstop ZDA v drugo svetovno vojno. Ta se je začel prav tako nepričakovano in zahrbtno kot napad na Sovjetsko zvezo. 7. decembra 1941 so namreč Japonci presenetili z napadom na ameriško pomorsko oporišče Pearl Harbor na Havajih, kjer so potopili skoraj vso ameriško tihomorsko floto.

Zahodni zavezniki so se, preden so se Američani opomogli, borili proti napadalcem predvsem na svojih tleh ali z letali s svojih oporišč, izjema je bil veliki neposredni spopad v Severni Afriki, kjer so branili svoje kolonialno ozemlje in svoje pridobljene privilegije in interesne cone. Z napadom Japonske na ZDA in njenim vstopom v vojno pa so se boji razširili na vsa morja. Zahodni zavezniki, zlasti ZDA, so napade, osvajanja in zločine, ki so jih počenjali japonski fašisti na Daljnem vzhodu, spremljali le od daleč.

Izkrcaje v Normandiji se je zgodili šele leto in pol po porazu Nemcev pri Stalingradu.

Spomnimo naj, da je bila odločilna bitka v drugi svetovni vojni bitka za Stalingrad. To mesto je v novembru 1942 napadlo 250.000 nemških in njihovih zavezniških vojakov, opremljenih z najboljšo vojno tehniko, v obrambo pa se je do februarja 1943 vključilo okrog milijon sovjetskih vojakov, med katerimi jih je bilo veliko celo brez puške, a so z velikimi žrtvami le uspeli ne samo premagati, temveč uničiti ne samo elitne Hitlerjeve enote. S tem so zadali odločilni udarec elitnim enotam Mussolinija in vseh ostalih kolaboracionistov, ki so za osvajanje Sovjetske zveze morali prispevati svoje najboljše vojake. Po tem se je vzhodna fronta obrnila proti Berlinu. Tej je sledila tankovska bitka pri Kursku, kjer je do takrat opevana nemška tehnika doživela popoln polom, novi ruski tanki so dobesedno uničili do tedaj največjo tankovsko armado na svetu.

Zahodni zavezniki so se vključili v osvobajanje zahodne Evrope šele z izkrcavanjem na Siciliji 9. junija 1943. Najbolj znana bitka ali izkrcanje v Normandiji pa je bila šele 6. junija 1944, ko je sovjetska Rdeča armada priborila nazaj že skoraj vse svoje ozemlje in bila že pred poljsko mejo. Če teh izkrcavanj ne bi bilo, se prve dni maja zavezniške armade ne bi srečale v Nemčiji. Druga svetovna vojna pa se je dejansko končala šele 2. septembra 1945, potem ko so ZDA pokazale Japoncem moč svojega novega atomskega orožja, ki so ga lahko hitro izdelale s pomočjo zajetih nemških znanstvenikov.

Pri govorjenju ali pisanju o drugi svetovni vojni v Sloveniji ne smemo pozabiti na nekaj zelo pomembnih dejstev, na katere se pogosto pozablja, tudi namerno:

- Slovenci in Hrvati, ki so ostali v Italiji, so bili prve žrtve fašizma na svetu, deset do dvajset let pred nemškimi delavci, Judi, Čehi in Poljaki.

- Politično vodstvo kraljevine Jugoslavije je že pred vojno tako z zakonodajo, preganjanjem svobodomiselnih in kot tudi podpisom pristopa k trojnemu paktu jasno pokazalo svojo fašistično usmeritev. Pri tem je pomembno vlogo igral tudi cerkveni kler.
- Po napadu na Jugoslavijo je kralj skupaj s svojim vodstvom države in zlatom, kolikor ga je le mogel naložiti na letala, zbežal v Anglijo.
- Vsa ostala oblast, vključno s slovenskim banom in vodstvom ljubljanske škofije, je pozdravljala okupatorje in jih sprejemala kot odrešitelje pred brezbožnim komunizmom. Italijanska vojska je bila zanje sveta Kristusova vojska, pa čeprav so videli, kaj se na Primorskem dogaja celo duhovščini.
- Edini, ki so se pri nas v Sloveniji uprli okupatorju in domačim kolaboracionistom, so bili levo usmerjene politične stranke oziroma gibanja, predvsem pa komunisti in krščanski socialisti.
- Njim so sledili tudi ostali domoljubi in verniki, ki so predstavljali med partizani veliko večino, v nekaterih enotah celo čez 90 odstotkov. Celomaše so imeli in cerkvene pogrebe.
- V Sloveniji - razen na Primorskem - zlasti pa v ljubljanski škofiji je bilo na stani okupatorja aktivnih ali je z njim tiho soglašalo več Slovencev kot pa je bilo tistih na strani partizanov oziroma svetovne protifašistične koalicije.
- Vsi ti, ki so sodelovali z okupatorjem, so sodelovali tudi pri genocidu in etnocidu lastnega slovenskega naroda.
- Slovenski partizani so ves slovenski prostor osvobodili sami s pomočjo ostalih partizanov iz Jugoslavije, delno pa tudi Rdeče armade, ki je pomagala osvobajati kraje od Beograda do Murske Sobotne in opremila partizane s težkimi tanki ter letali, pa tudi s pomočjo ZDA in VB, ki sta opremili in pripeljali v boj proti okupatorju okrog trideset tisoč prekomorcev, predvsem Primorcev, katerih brigade so bile opremljene s sodobnimi lahкими tanki, topništvom in čolni ter podprte z letali.
- Po razpadu fašistične Italije se je ob nemški okupaciji Primorske zgodila taka splošna vstaja vsega ljudstva, da ji v okupirani Evropi ni primere.
- Okrog 8000 partizanov prekomorcev je sodelovalo tudi v 7. zavezniški armadi na francoski fronti (več kot 6.000) in v grškem odporniškem gibanju ter drugih po Evropi.
- Po propadu fašistične Italije so se v jugoslovanske partizanske enote vključevali tudi zajeti italijanski vojaki, niso se pa njihovi slovenski ter ostali kolaboracionisti, razen zelo redkih izjem.

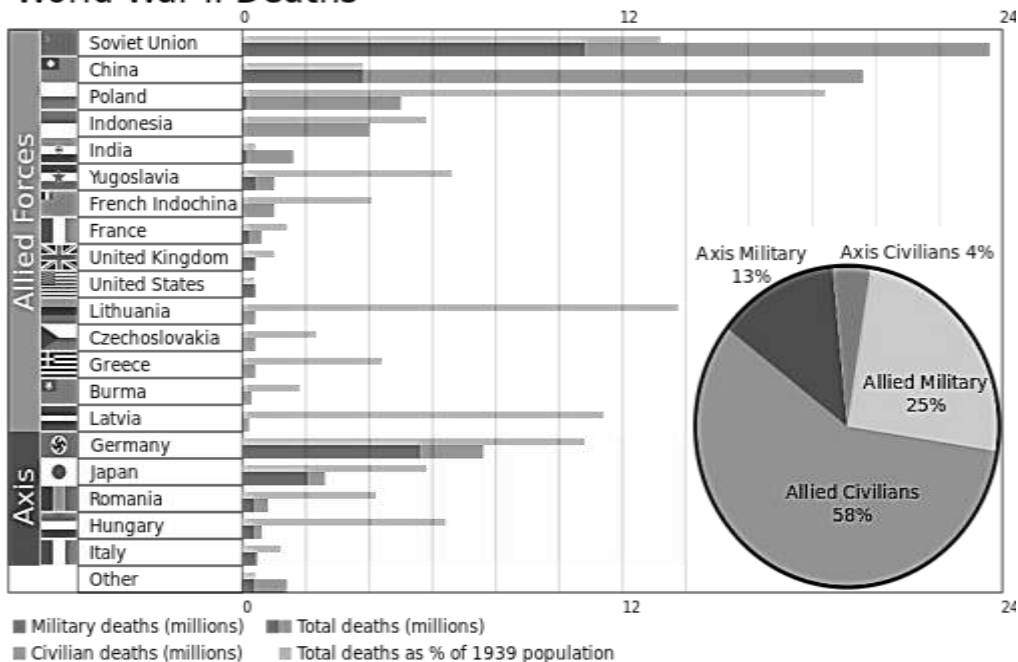
- Domobranci, ustaši, četniki in drugi kolaboracionisti ter izdajalci so odklonili številne pozive k predaji in zavračali splošno amnestijo ter še naprej pobijali ljudi svojega naroda tudi po 9. maju, ko je vojska tretjega rajha, kateremu so prisegli, že predala orožje po vsem svetu. Prav tako so imeli vse možnosti za pomilostitev po ukazu Predsedstva AV-NOJ o splošni amnestiji in pomilostitvi z dne 5. avgusta 1945.

Fašizem je zgubil vojno, ker je bil preveč brutalen sistem, bil je ne samo sramoten, ampak nevaren celo za tiste, ki so mu pomagali priti na oblast. To, kakšno zver so razvili, so ugotovili prekasno, zato je svet potreboval kar pet let hudih bojev in več kot 63 milijonov žrtev, po vojni pa še 6 milijonov. Temu je treba dodati 35 milijonov ranjenih, 45 milijonov zaprtih, 20 milijonov otrok pa je ostalo brez staršev.

Pozabljamo, da je bila ta vojna predvsem vojna fašizma proti civilnemu prebivalstvu, samo njegove žrtve presegaajo vse ostale, in da je imel fašistični blok s kolaboracionisti in civilisti skoraj petkrat manj žrtev kot pa protifašistično zavezništvo, točneje 4,88 (po Wikipediji). To je pravi absurd v zgodovini človeštva, saj so se do sedaj vojne končale tako, da je zmagal tisti, ki je imel manj mrtvih, oziroma da je imel poraženec veliko več mrtvih kot zmagovalc. Še donedavnega so zmagovalci vse premagance pobili ali pa zasušnjili.

Pozabljamo tudi, kdo od zaveznikov ali borcev proti fašizmu je imel največ žrtev. Pri teh podatkih pa se ne samo politiki in novinarji, ampak tudi zgodovinarji še vedno grede hladno vojno. Po angleški Wikipediji je Sovjetska zveza izgubila kar 27 milijonov ljudi, med njimi 8,7 milijona vojaških in 19 milijonov civilnih oseb, po slovenski Wikipediji pa skupno samo 20 milijonov. Na drugem mestu z izgubami je Kitajska, nato sledijo Nemčija, Poljska, Indonezija in tako naprej. Zanimivi so tudi podatki za Jugoslavijo: v šoli smo se učili, da je bilo skoraj 2 milijona žrtev, danes novejši slovenski viri trdijo, da je bilo 1 milijon in sto tisoč žrtev.

World War II Deaths

Grafični prikaz žrtev med drugo svetovno vojno (Vir: Wikipedia)

Obrazložitev: temnejši in debelejši stolpec predstavljata mrtve vojake v milijonih, svetlejši, ki ga nadaljuje, pa civilne žrtve, gornji tanjši stolpec pa skupaj žrtve ali točneje zmanjšanje števila prebivalstva v primerjavi z letom 1939. Graf »pita« nam prikazuje razmerje mrtvih med silami fašizma in silami protifašizma; »Axis« so žrtve vojašine in civilistov sil fašističnih držav ali osi, »Allied« pa zgoraj desno vojakov protifašističnega zavezništva spodaj pa žrtev med civilnim prebivalstvom protifašističnega zavezništva.

Med temi podatki je treba omeniti, da je 6 milijonov pobitih Judov všteti v državljanstva omenjenih držav, kar pa bistveno ne spreminja razmerij.

Za nekatere je najpomembnejši podatek o žrtvah, ki jih je utrpel nek narod, razlika med zadnjim popisom pred vojno in prvim po vojni, saj ta primerjava ali osip še najbolj pokaže, kakšen teror ali genocid je ta narod doživel med vojno. Žal za nekatere to danes sploh ni pomembno, štejejo le kosti in papirje, pozabljajo pa na ranjene, bolne, internirane, pregnane, razseljene, zaprte, mučene ...

Okupator in njihovi kolaboracionisti so pobili 4.766 ujetih partizanov.

Prav tako zgovorni, mogoče še bolj, so zbrani podatki o žrtvah v Sloveniji, ki jih mediji pogosto zamolčijo, kot da ne bi bili v kontekstu njihove uredniške politike, ali pa da so lažni, saj so v njih objavljene drugačne številke kot pa tiste, ki jih trosijo iz rokava nekateri politiki in njihovi novinarji, zlasti o povojnih pobojih ali v povezavi z njimi.

Poglejmo podatke Inštituta za novejšo zgodovino v Ljubljani, in sicer po raziskavi žrtev druge svetovne vojne in neposredno po njej, ki jo je vodila dr. Vida Deželak-Barič. Skupaj naj bi bilo v Sloveniji med vojno in po njej 97.744 žrtev, od tega 35.364 med civilisti in ljudmi brez določljivega statusa. Če seštejemo podatke iz njihovih tabel, ugotovimo, da je bilo med partizani in njihovimi sodelavci 33.386 mrtvih, od teh naj bi jih 6.574 pobili domobranci iz raznih formacij. Padlo ali ubitih je bilo 37.326 okupatorjevih vojakov policistov in njihovih mobilizirancev ter 15.276 domobrancev in drugih kolaborantov. V to številko so všteti tudi tisti, pobiti po vojni. Veliko večino okupatorjevih vojakov in njihovih sodelavcev so pobili partizani, okrog 7.000 agresorjev in njihovih sodelavcev pa zavezniki, tako Rdeča armada na severovzhodu Slovenije, kot tudi ameriški bombniki, zlasti ob njihovem begu proti Avstriji.

Še več povejo podatki, da je bilo kar 4.500 partizanov in njihovih aktivistov pobitih po zajetju, 4.766 oseb je bilo pobitih med okupatorjevimi vojaško policijskimi akcijami po terenu, 3.958 je bilo pobitih talcev. V okupatorskih koncentracijskih taboriščih je trpelo 62.000 domoljubov, 10.166 jih je tam umrlo, bili so pobiti ali sežgani. V okupatorskih zaporih je bilo 84.000 Slovenk in Slovencev, 63.000 je bilo izgnanih, 19.000 beguncev. Okupatorji so požgali 217 vasi in 24.000 hiš.«

Vojna je zahtevala najhujši krvni davek v letu 1945, ko je uradno trajala le štiri mesece in osem dni. Skupaj s 14.800 pobitimi po uradnem koncu vojne 9. maja 1945 je bilo na Slovenskem kar 34.100 žrtev, med temi seveda največ partizanov in njihovih aktivistov. Na tisoče primerov smrti pa tudi ta strokovna skupina ni znala pojasniti. Nekatero podrobnosti pa kažejo še na kaj drugega, kot na primer to, da Rdeče armade ne šteje med zavezniške. Ti podatki tudi ne vključujejo žrtev v zamejskem delu Primorske, Koroške in Porabja pa tudi ne žrtev fašizma pred vojno. K temu bi morali dodati še sto tisoče primorskih pregnancev, beguncev, konfinirancev, zapornikov, pogorelcev ter mučenih, posiljenih, pretepenih in sestradanih do smrti.

Marsikdo je bil žrtev domobrancev tudi na Primorskem, saj so našega pisatelja Borisa Pahorja v Trstu aretirali domobranci, ki so jih Nemci pripeljali iz notranjosti Slovenije, da bi jim pomagali dokončati Mussolinijev ukaz. Še najbolj zagrizeno se je tega lotil esesovski general slovenskega rodu Odilo Globočnik, ki se je že pred vojno proslavil na Dunaju s pobijanjem prizadetih otrok, nato Judov v taborišču v Treblinki, leta 1944 pa je nekdanjo tržaško Rižarno spremenil v krematorij za svoje sonarodnjake. Tu mu je z najbolj ogabnimi kolaboracionisti iz Italije, Ukrajine, Rusije, Slovenije in Hrvaške uspelo upepeliti štiri do pet tisoč domačinov, predvsem Slovencev. Te, ki jih niso utegnili, so pošiljali v taborišča po Nemčiji.

Vojna vsekakor ne bi bila tako grozna, če v okupiranih deželah ne bi bilo tudi domačega fašizma, kolaboracionizma in izdajstev, zato je treba tudi pri nas več pozornosti posvetiti našemu domačemu fašizmu.

Zakaj Japonci in domobranci ter drugi kolaboracionisti niso položili orožja celo po smrti Mussolinija in Hitlerja?

Vse bolj pogosto pozabljamo celo, kdo je povzročil vojno, kakšna je bila in kakšne posledice je imela. Pozabljamo na to, kar se je dogajalo pred to vojno, na ideologijo in metode, s katerimi so sprožili toliko fanatizma, sovraštva do drugačnih ali drugače mislečih, kakršnega človeštvo še ni poznalo, med samo vojno pa je prišlo do razčlovečenja, ki si ga danes celo z vsem znanjem, podatki in dokumenti ne moremo predstavljati.

Človeštvo so spravili na tak nivo, da so bili poveljni poboji samo posledica tega stanja, pa ne samo ti poboji, ampak tudi številna nadaljnja sovraštva in celo vojne. Danes nekateri obtožujejo celo Američane, da so na Japonskem atomsko bombo uporabili po nepotrebnem, a se ob tem ne vprašajo, kdo jo je razvijal in zakaj. Koliko človeštva bi pa pobili oni, če bi jim jo uspelo izdelati pred Američani. Ali bi po vojni res objavili splošno pomilostitev? A zakaj se Japonci pa tudi naši domobranci, ustaši, četniki in ostali kolaboracionisti niso hoteli predati celo mesece potem, ko je celo Hitler ugotovil, da nima izbire in si je sodil sam? Še bolj so hiteli pobijati, klali so še bolj kot prej in upali na božji čudež. Kakorkoli tehtamo posamezna dejanja, vse bolj jasno je, da so vedeli, kaj bodo oni naredili s premaganci, če bodo zmagali, in vedeli so tudi, da bodo zavezniki enako storili z njimi. Pa se to ni zgodilo! Niso jih pobili 60 milijonov, toliko, kolikor so oni povzročili mrtvih, ampak 6 milijonov. Oprostite sarkazmu,

vendar rekel bi lahko tudi, tako kot italijanski general Luigi Cadorna pred soško ofenzivo in po njej – ”*samo vsakega desetega*”, prej od zajetih slovenskih kmetov, po ofenzivi pa od svojih poraženih vojakov.

Iz te vojne je poleg Sovjetske zveze izšla kot velik zmagovalec tudi Amerika, točneje Združene države Amerike. Pa ne samo zmagovalec, ampak tudi tisti, ki vojnih grozot na svojih tleh ni čutil, in tisti, ki je po vojni lahko delil čokoladice in pomagal obnavljati porušeno. Z izjemo enega otočja so njihova mesta, vasi in tovarne ostala cela, še več, tako industrija kot kmetijstvo sta se izredno okrepila. Ameriško gospodarstvo je po vojni, da ne bi zašlo v krizo, moralo nadaljevati s proizvodnjo in rastjo. Pri tem mu je kot naročena še največ pomagala obnova porušene Evrope in dela Azije, njihova nova vloga svetovnega policaja pa je ohranjala rast vojne industrije. Ta status je dobila že po prvi svetovni vojni z odločilno pomočjo silam antante pri zmagi nad silami Osi, vendar sedaj je postala tudi edini gospodar »zahodnega sveta«. To je v nji samo spodbudilo tudi rast starega virusa, ki je že Mussoliniju in Hitlerju pomagal razviti fašizem, tako da od te zmage dalje Amerika ni bila več samo simbol svobode in demokracije, ampak vedno bolj tudi imperializma ali boja za popolno nadvlado sveta, pri čemer se je začela posluževati raznih pritiskov, prevratov, terorizma, napadov in lokalnih vojn, v obrambo pred komunizmom pa je začela napenjati vzvode hladne vojne in celo spodbujala obujanje novih fašizmov.

Podobno vlogo hegemonu v svojem bloku je začela izvajati tudi Sovjetska zveza, s to razliko, da se je tu kult osebnosti velikega heroja in zmagovalca druge svetovne vojne Stalina do konca razvil v pravo morilsko in diktatorsko zver. Povojna razmerja, zlasti razdeljena Nemčija, so bila za ameriško »izvozno demokracijo« kot za sovjetski »izvozni internacionalizem« idealna za razvoj nove, to je hladne vojne.

Žal ne vemo dobro, kaj vse so se veliki vodje zavezništva dogovorili na srečanjih na Jalti in v Odesi, tudi ne na dvostranskih tajnih pogovorih. Arhivi se sicer odpirajo, vendar osebno vidim celo vojno ob razpadu Jugoslavije v začetku devetdesetih let kot posledico takratnih pogovorov, saj je dogovorna delitvena cona med Vzhodom in Zahodom potekala čez Sarajevo, ne pa Trst.

Druga svetovna vojna se je končala, ljudje so se ponovno začeli razmnoževati, mesta so se obnavljala, pa celo živalski vrti – tudi tisti v

Bruslju, kjer so skupaj z eksotičnimi živalmi iz svojih kolonij razstavljali tudi tamkajšnje domorodce.

DOMAČI FAŠIZEM

Kraljevina Jugoslavija in takratna Slovenija, točneje Dravska banočina, nista bili imuni na fašizem. Jugoslavija je bila večnacionalna in večkonfesionalna država, ki v takratnem nacionalističnem svetu nikakor ni mogla ustvariti svojega skupnega jugoslovanskega nacionalizma, ampak je to kvečjemu še pospeševalo ozke nacionalne nacionalizme in verske fanatizme, ki so se borili za prevlado, zlasti na Hrvaškem in v Srbiji, kjer so hoteli ustvariti veliko Hrvaško oz. veliko Srbijo. Takrat so namreč kar vsi hoteli postati veliki, ne samo Italija in Nemčija, ampak tudi ostali sosede, celo Albanci.

Na teh nacionalizmih in fanatizmih so rasli tudi specifični jugoslovanski nacionalni fašizmi, ki so se različno zgledovali po italijanskem, španskem in tudi nemškem. Edini jugoslovanski se je koncentriral v organizaciji Orjuna (ORJUNA – **O**rganizacija **j**ugoslovanskih **n**acionalistov), ki je v svojem programu izpostavljala centralistično Jugoslavijo, protikomunizem in obrambo pred italijanskim iredentizmom. Ob razvitju njenega prapora v Trbovljah je prišlo do spopadov s komunistično usmerjenimi delavci in bilo je celo osem mrtvih.

Katoliška cerkev ali kler v osrednjem delu Slovenije in po vsej Hrvaški je bolj papeško od papeža sledila protikomunističnim enciklikam in lastnemu fanatizmu in nacionalizmu, bolj kot pa Kristusovemu izročilu. V strahu pred delavskimi množicami in tudi idejami, ki so jih prinašali primorski emigranti, je desničarska jugoslovanska oblast sprejela tako imenovano vidovdansko ustavo in več zakonov, ki so jo uvrstili med evropske diktature oziroma že v fašistični krog. Že leta 1920 je kralj Aleksander Karađorđević izdal svoj proglas »Obznano«, s katero je začel izvajati policijsko diktaturo.

Izvor nestrpnosti ali sovraštva se je pokazal med liberalizmom ali uporniško levico, ki takrat v ljubljanski škofiji še ni bila ozaveščena kot komunistična, in ljubljanskim klerikalizmom. Izhaja torej še iz tistih časov, ko se je v sosednji Italiji fašizem že izoblikoval, v ljubljanski provincialnosti pa še skrival v nekem primitivnem klerikalizmu, ki je bil osnova

za razvoj ljubljanskega klerofašizma. (Preberite utopistični roman Ivana Tavčarja z naslovom »4000«.)

Ob pritajenem skrajnem klerikalizmu Antona Mahničā, Antona Korošca in Lamberta Erlicha se je počasi s prakso škofa Rožmana spreminjal v pravi klerofašizem, s podobnimi nazori kot frankizem ali Stepinčevo ustaštvo. Gre torej za primitivne oblike fašizma, ki zaradi še nerazvitega gospodarstva ali kapitalizma in posredno tudi proletariata, kaj šele lumpenproletariata, niso mogle razviti v klasični fašizem kot je bil v Italiji ali pa Nemčiji.

Z zloglasno »Obznanō« iz leta 1939 so ukinili vidovdansko ustavo in sprožili pregon proti komunistom ter vsem svobodomiselnim in upornim državljanom. Jugoslovanski notranji minister Anton Korošec, sicer znani slovenski duhovnik, teolog in politik Slovenske ljudske stranke, pa je istega leta že dal pobudo za sprejem dveh protižidovskih zakonov. Korošec je tudi ustanovitelj študentskega časopisa Lamberta Ehrlicha *Stráža v viharju*, ki ga glede na pisanje popolnoma upravičeno uvrstimo v sam vrh slovenskega klerofašizma.

V takratni Jugoslaviji v času vzpona fašizma v Italiji in Nemčiji ni bilo stranke, ki bi imela v svojem imenu ali simbolu formalne znake fašizma, so se pa skorajda vse desne, vključno s klerom ljubljanske škofije in še bolj zagrebške tako tudi obnašale (podobno tudi Mladi muslimani v Bosni). Raje so namreč koketirale z italijansko in nemško politiko kot pa z angleško in francosko. To so počeli iz več razlogov, prvi je zagotovo fašistični, drugi pa prepričanje, da bodo od boga izvoljeni Italijani, Nemci in Japonci zavladali svetu in se jim je zato treba čim prej udinjati. Z Angleži so veliko bolj kontaktirali posamezni primorski begunci, kot npr.: Ivan Marija Čok, ki so upali, da bo Velika Britanija priznala svojo napako tajnega londonskega memoranduma, ko je podelila Primorsko Italiji in jo vrnila Jugoslaviji.

Pokvarjena in kolaboracionistična jugoslovanska politična in oblasvena elita je 25. marca 1941 na Dunaju podpisala pristop k trojnemu paktu in se tako pridružila fašističnim silam. Temu so sledili upor naprednega prebivalstva, zlasti beograjskih delavcev, državni udar za tem pa nenapovedan skupni predčasni napad Nemčije, Italije, Madžarske, Romunije in Bolgarije (posredno tudi Albanije) na Jugoslavijo, ki je očitno vplival na zamik napada na Sovjetsko zvezo.

Slovenski fašizem je hlapčevski klerofašizem imenovan tudi belogardizem in domobranstvo ali kolaboracionizem.

Skriti ali manj skriti jugoslovanski fašizmi - slovensko domobranstvo, hrvaško ustaštvo in srbsko četništvo - so bili vsi pod izredno močnim vplivom ali celo vodstvom lastnega klera. Ta se ni toliko posebej z eno osebo, kot na primer italijanski ali nemški, ampak z eno vero. Kler je preko vere bolj navezoval ljudi nase kot pa na politične voditelje, zato imamo na vseh fotografijah na sredini vodjo klera npr. škofa Stepinca ali škofa Rožmana, okrog njih pa politike in vojake. To je najbolj izrazito izstopajoče v katoliških deželah, kjer se je ohranilo tudi veliko starega verskega sovraštva do pravoslavnih in muslimanov, tako da bi kot klerofašizem lahko opredelili predvsem ustaštvo in belo gardo, ki je razširjena tudi drugje, nato pa domobranstvo. Veliko fašističnega pa je bilo tudi pri črnogorskih četnikih, albanskih muslimanskih balistih ali bosanskih nemških kolaboracionistih. Pri nas je na primer bolj malo znana kolaboracionistična nemška SS divizija Waffen-SS Handschar, v kateri je bil celo Alija Izetbegović, kasneje eden od protagonistov razpada Jugoslavije in vojne v BIH.

Ustaštvo je imelo veliko večji nacionalistični naboj kot pa slovenski belogardizem in domobranstvo, slednja sta bila bolj v vlogi rabljev kot pa branilcev doma, sploh pa ne naroda. Pri domobrancih je bilo veliko takih, ki so prisegli zvestobo Hitlerju in oblekli hlapčevsko uniformo tudi zato, da jim ni bilo treba na prisilno delo v Nemčijo ali partizane.

Kdo pa so bili potem klerofašisti? Tisti, ki so v imenu boga te ljudi usmerjali v izdajstvo in oborožene enote pod vodstvom okupatorja, pa tudi člani nekaterih paravojaških organizacij: Črne roke, Štajerskega bataljona, Legije smrti, Plave garde in drugih. To pa niso bili samo hlapci, ampak krvniki, ki so uživali v klanju lastnega naroda. Na Hrvaškem je bito to veliko bolj jasno, ustaštvo ni bil osamo nacionalizem, ampak predvsem fašizem s poudarkom na protikomunizmu in staremu sovraštvu do drugače verujočih pravoslavnih Srbov. Več dilem pa se postavlja pri opredelitvi četnikov, med katerimi so bili predvsem bivši vojaki propadle kraljeve vojske, saj je marsikdo med njimi mislil, da se bori proti okupatorju. Veliko bolj fašistični so bili srbski ljotičevci in nedičevci, ki jih poenostavljeno uvrščamo med četnike in nemške kolaboracioniste, na jugu pa velikoalbanski balisti, ki pa so nastali s pomočjo italijanskega fašizma.

Ivan Cankar: "Hlapci! Za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni, ustvarjeni za hlapčevanje. Gospodar se menja, bič pa ostane, in bo ostal za vekomaj; zato, ker je hrbet skrivljen, biča vaje in željan!"

Med vsemi temi fašistoidno kolaborantskimi vojskami imamo zelo različne stopnje fašizma, s starimi in novimi sovraštvi in verskimi nestrpnostmi. Hrvaški in srbski fašizem sta se borila predvsem za lastno, pa čeprav vazalsko državo in za ohranitev lastnega naroda, šele nato za Mussolinija in Hitlerja, slovenski fašisti in kolaboracionisti pa so ostali predvsem hlapci ali še huje biriči, saj so celo prisegli Tretjemu rajhu. Drugi fašisti, celo kolaboracionisti, so se vendarle borili tudi za ohranitev ali okrepitev svojega naroda, naši slovenski pa so za lastne interese in svojo vero sodelovali celo pri etnocidu lastnega naroda. Slovenija je bila razkosana med Italijo in Nemčijo, del pa tudi Madžarsko. Ta ozemlja so bila priključena okupatorjem, ki so že zelo jasno pokazali in tudi ukazali, da je treba slovenski narod izbrisati. Kaj so počeli Italijani na Primorskem, je znano, pa tudi Hitlerjev ukaz, naj to deželo naredijo spet nemško, je bil zelo jasen.

Slovenski kolaboracionizem se je zelo jasno pokazal že takoj ob koncu prve svetovne vojne, omejen pa je bil predvsem na osrednji del Slovenije ali ljubljansko škofijo. Spomnimo se odnosa novih ljubljanskih oblasti do Rudolfa Maistra, Svetozarja Borojevića in Stevana Švabića, ki so se borili za naše nacionalne meje. V Dravski banovini so postali heroji taki, ki so gradili obrambno linijo proti Italiji in trošili davkoplačevalski denar, ljudje kot general Rupnik in ban Marko Natlačen, ki je za svoj ugled redno hodil k maši, nastopal proti delavskemu gibanju in ščuval k nacionalizmu. Velja omeniti, da sta bila oba po rodu Primorca, vendar prava sramota za več sto tisoč sonarodnjakov, ki so doma onstran rapalske meje morali prenašati fašistični teror, ali pa tako kot onadva zapustiti svoje domove in zbežati v Jugoslavijo. In kar je prav ogabno, prav ta njuna oblast je mlade uporne in protifašistične begunce celo vračala fašistični Italiji, kjer so morali na sramotne sodne obtožbe in nato v zapore. Pa ne samo komuniste, ampak celo člane *Mlade Soče*.

Kako to, da sta na vrhu slovenskega kolaboracionističnega fašizma bila prav dva Primorca, primorska begunca. Najprej zato, ker nista bila slovenska domoljuba, ampak še več kot nacionalista, to je fašista. Kot časti in moči željna oblastneža nista mogla uspeti na Primorskem, prvič, ker očitno zaradi domoljubne vzgoje ali splošne prepojenosti nista bila

sposobna postati Italijana in drugič, ker jih Primorci kot fašiste ne bi sprejeli za svoje voditelje. Jim je pa to zelo hitro uspelo v Rožmanovi deželi, pa ne samo zaradi vere, ampak tudi provincialnosti Ljubljane in še bolj njene okolice.

Slovenskemu narodu se je takrat še bolj kot danes poznalo, da ni nikoli imel svoje države, svojih oblasti in institucij ter ljudi državotvornosti. Ljubljana ni bila nikoli metropola, prestolnica ali glavno mesto neke vsaj delno samostojne dežele. Grad sicer ima, vendar v njem ni bilo nikoli vladarjevega prestola in ne princes, vedno je imel vojaški namen in zaporniške celice, v eno od njih so med 1. svetovno vojno zaprli celo Ivana Cankarja! Ljubljana je bila le navadno središče kmetске province, npr. merno bolj podeželska kot Trst.

Trst, in s tem večji del Primorske, je bil odprto obmorsko mesto, pravi mali srednjeevropski New York. V času Avstro-Ogrske je bil tudi največje slovensko mesto. Tu je bila tudi največja koncentracija slovenskega kapitala in tudi proletariata. Če izvzamemo rudarje, je bilo na tržiškem najbrž več delavcev kot pa v vsej ostali Sloveniji. Trst je bil tudi najtrši klin slovenskega domoljubja, ki se je izredno uspešno zoperstavljaj potujčevanju. To dokazujejo že naslovi časopisov: Edinost, Delavec, Ženski svet ... v Ljubljani pa so izhajale Kmetijske in rokodelske novice, Ljubljanski zvon, Slovenec pa tudi drugi. V 19. stoletju je v Trstu izhajalo kar nekajkrat več slovenskih časopisov kot v Ljubljani. Ima pa tudi Primorska svojo zelo provincialno in versko zagrizeno provinco, iz katere sta izšla tudi znana kolaboracionista ban Natlačen in general Rupnik, ki za razliko od ostale Goriške ni spadala pod goriško škofijo, ampak ljubljansko.

Saša Vuga: »So, ki se počutijo nekaj šele kot hlapci«.

To se je zelo čutilo ali odražalo že v času vzpon fašizma, ko je takratna slovenska oblast pod vodstvom bana Marka Natlačena šla z dekleti v narodnih nošah in cvetjem v naročju pričakat in pozdravit italijanske okupacijske sile že na Vrhniko, pa čeprav so njegovo banovino preplavljali primorski begunci in izgnanci in je dobro vedel za etnocid, ki ga fašisti izvajajo nad delom okupiranega slovenskega naroda v Italiji. Ta slovenski ban se je skupaj z ostalimi uradnimi predstavniki naroda že 3. maja 1941 poklonil okupacijskemu generalu Grazioliju in mu izročil zahvalno pismo za Mussolinija in italijanskega kralja z naslednjim besedilom:

»Duce !

*V trenutku, ko je slovensko ozemlje, zasedeno po italijanskih obo-
roženih silah, postalo del Velikega Kraljestva Italije, izražam v imenu
vsega slovenskega prebivalstva Njegovemu Veličanstvu Kralju in Ce-
sarju najspoštljivejšo vdanost in izrekamo Vam, DUCE, vso našo za-
hvalnost za plemenite in posebne ukrepe, ki ste jih uvedli za naše ozem-
lje ...*

*Spoštovanje našega jezika in naše kulture priča, s kako vzvišenim
pojmovanjem rimske pravičnosti ume Fašistična Italija vladati narode,
ki so pod njenim varstvom.*

*DUCE, slovensko prebivalstvo bo pokazalo bolj v dejanju svojo
zahvalo in vso svojo lojalnost.»*

Natlačenov svetovni nazor kakor tudi njegov odnos do samostojne države južnih Slovanov razkriva že njegova pesem z naslovom Srbe na vrbe, ki jo je v časopisu Slovenec objavil že leta 1914. V njej med drugim zapiše: »S kanoni vas pozdravimo, vi Srbi, dom hladan vam postavimo ob vrbi...« Od kod to sovraštvo do Srbov? To je že v gene vgrajeno sovraštvo do drugače verujočih do teh, ki so se upali upreti Vatikanu, do drugače mislečih ... Zrasel je tudi iz močnega strahu tako Italijanov kot tudi Avstrijcev pred Slovani, ki se je preko oblasti in klera razširil tudi na podrejene Slovane, pri čemer je tudi ta cerkvena propaganda delovala v nekem smislu kolaboracije z oblastjo. Šlo je za skupne interese, ki so se pokazali tudi še kasneje, pa ne samo pri nas, ampak v vseh obrobni slovan-
skih državah.

Slovenski fašizem, ki se je v ljubljanski škofiji začel porajati podobno kot na Hrvaškem in v Španiji, je bil bliže klerofašizmu kot pa nacizmu, oporo pa je dobil že v jugoslovanski tako imenovani vidovdanski ustavi, ki je prepovedala vsako svobodoljubno ljudsko gibanje, še posebej komunistično. Pregarjali pa so tudi tigrovce. Italijani so po okupaciji jugozahodnega dele Slovenije ustanovili svojo kolaboracionistično milico, imenovano *Milizia volontaria anticomunista* (MVAC) - prostovoljno protikomunistično milico, znano tudi kot bela garda. Že samo izvirno ime, ki je v jeziku okupatorja, pove, da gre za kolaboracionistično fašistično organizacijo, katere cilj je boj proti vsemu svobodomiselnemu in naprednemu, kar pa je glede na veliko vernost Slovencev zaradi večjega učinka izenačeno z bojem proti brezbožnemu komunizmu. Vendar bo dejstvu, da je bilo še tri leta prej, ob ustanovitvi KPS na Čebinah, v vsej Sloveniji le nekaj sto komunistov, ob okupaciji pa najbrž le kakšen tisoč, ne gre za

ustanavljanje neke prave armade, ki bi se bojevala proti komunistom, ampak za fašistično kolaboracionistično milico.

Italijanski general Orlando Orlandini je že kmalu po prihodu v Ljubljano pisal svojemu nadrejenemu Mariu Roatti, da sami Italijani ne bi nič dosegli, če ne bi imeli dobrih sodelavcev, ki jih je sam imenoval *izdajalce*. Zapisal je tudi, da si tudi pri hajkah »pomagajo z izdajalci, ki preoblečeni v naše uniforme hodijo z našimi oddelki in nam kažejo hiše, ki so za partizane«. Ob obnašanju bele garde je bolj kot očitno, da se ni borila samo proti komunistom, ampak proti celemu narodu – postala je hlapčevska ali janičarska vojska, ki se je pod pretvezo boja proti komunizmu pridružila okupatorju pri genocidu lastnega naroda. Računali so, da bodo kot rablji preživeli vojno. Škof Rožman pa se je, za razliko od slovenskih škofov v Trstu in Gorici, obdržal na svojem prestolu.

Slovenski kolaboracionistični klerofašizem ima zelo globoke zgodovinske korenine v katoliškem fanatizmu še iz časov pokristjanjevanja. Prešernov Uvod h Krstu pri Savici je bolj znan, manj pa zapis znanega slovenska pisatelja Ivana Tavčarja v Slovenskih novicah leta 1899: »Prvič, ko je v službi nemških vladarjev zavzel slovensko domovino, in drugič po najsvetlejši in najveselejši dobi v slovenski zgodovini, po reformaciji. Z ognjem in mečem je tedaj divjal in pustošil. Pregnal je najboljše sinove iz domovine in pograbil nešteta imetja. Ostali so malone sami siromaki, te pa je zaslužnil politično, narodno in duševno, dokler njihovih potomcev niso vzbudile nove ideje iz smrtnega sna ter jim dale moč, da so razbili verige, v katere so bili vkovani. Kje bi bil danes slovenski narod, da je svojo narodno stavbo dogradil na tistem temelju, ki so ga ustvarili Trubar, Dalmatin in Bohorič! Toda klerikalizem ni samo razkopal teh temeljev, zlomil je tudi notranjo silo slovenskega naroda. Ukrotil je ta nekdanj tako čvrsti narod, z bičem mu je vtepel hlapčevskega duha, zniževal je njegovo nravnost, da ga laglje vlada, zadrževal njegov kulturni in gospodarski razvoj in ga navadil take pasje ponižnosti, da je molče prenašal vsako žaljenje, vsako zatiranje, vsako še tako kričečo krivico. Zato pa je v njem zanetil verski fanatizem in ga razpihuje uprav sedaj do blaznosti, samo da obdrži ta narod na uzdi.«

Za razumevanje sedanje razdvojenosti slovenskega naroda in tudi pravne motnje je treba poudariti, da je bil slovenski klerofašizem omejen samo na ljubljansko škofijo, ki jo je takrat vodil škof Rožman. Duhovščina v drugih delih Slovenije se je držala nevtralnno ali pa celo sodelovala s partizani. Že pred vojno je pravi zgled antifaašizma zelo jasno pokazala

primorska duhovščina, saj so nekateri duhovniki, Bevkovi “Čedermaci”, bili celo med nosilci upora proti fašizmu. Za Primorce bi lahko rekli, da je našo narodno zavest na nek način rešila ali vsaj utrdila prav rapalska meja, pa ne samo zato, ker smo se zavedeli tragične usode, ki nas čaka, če se ne upremo, ampak ker nas je tudi izolirala od Mahničevega in Rožmanovega klerofašizma. Podobno je narodni boj okrepil tudi številne duhovnike na Štajerskem, Gorenjskem in drugih slovenskih obrobniških pokrajinah, kar se še danes pozna.

Čeprav se je v Podravski banovini zelo dobro vedelo, kaj na Primorskem počnejo italijanski fašisti s Slovenci, pa ne samo s komunisti, ampak tudi z rimokatoliškimi verniki in celo njihovimi duhovniki, so ti ljubljanski kleriki in njihovi politiki te okupatorje celo častili kot prinašalce kulture. Ob začetku vojne so številni primorski begunci postali žrtve izdajalcev. Prva žrtev tega kolaboracionizma je bil vojaški vodja TIGR-a Danilo Zelen. Čeprav so Italijani osvojili Ljubljano brez streljanja, saj so jih ljudje pod vplivom cerkve sprejemali, kot »Kristusove vojake«, so jih ti kmalu obdali z žico, na podeželju pa so sprožali prave krvave požigalske ofenzive, vsakega sumljivega ali izdanega pa deportirali na Rab, v Gonars in druga koncentracijska taborišča, ki so jih zgradili prav za Slovence.

»...eliminare tutti i maschi di questa laledetta razza!«

Nekateri so še razmišljali, kaj narediti z nami, v Rimu so celo organizirali posvet o tem, kaj narediti s podjarmljenimi Slovani. Visoki fašistični komisar Emilio Grazioli je zapisal, da je »vprašanje slovenskega naroda možno rešiti po enem od teh načinov: 1. Da ga uničimo. 2. Da ga razselimo. 3. Da ga povsem asimiliramo. – Moramo pa se odločiti za smer, ki jo bomo ubrali.« Njegov zet in zunanji minister grof Ciano se je očitno odločil za prvo varianto, saj je v svojem dnevniku 5. januarja 1942 zapisal, da je Mussolini besnel čez Slovence in zahteval, da jih je potrebno vse pobiti. Ko je Ciano pripomnil, da je Slovencev en milijon, mu je Duce odgovoril, da mu je vseeno in da je potrebno ravnati kot z vojaki v Afriki ter iztrebiti vse! Mussolini je to še najbolj jasno javno povedal v svojem govoru 31. julija leta 1942 v Gorici: da je treba *»eliminare tutti i maschi di questa maledetta razza!«*, torej *»iztrebiti vse moške tega prekletega plemena, te preklete pasme.«* To je tudi že začel izvajati general Mario Robotti, ki je je med drugim zapisal: *»...si uccide troppo poco«*, preprosto povedano: *»...moramo še bolj pobijati«*.

Šlo je torej za genocid, pri katerem je je sodelovala celo ljubljanska škofija, kljub zelo jasnemu opozorilu poveljnika italijanske planinske divizije generala Vittoria Ruggera, ki je povabil na pogovor škofa Rožmana in ga dobesedno opozoril: "Gospod škof, vaške straže in domobranska policija Italiji veliko pomagajo, vendar pri slovenskem narodu ustvarjate tako sovraštvo, da ga več kot petdeset let ne boste mogli odpraviti!" In resnično, danes traja še dlje. To fašistično seme se še vedno seje, saj se celo po nacionalni televiziji razlaga, da je bila prav ta kolaborantska vojska tista prava, pa čeprav jo je oblekel in oborožil okupator, jim dajal plačo in posebne nagrade za uboje partizanov in aktivistov OF; sodelovala je celo v ofenzivah skupaj z okupatorsko vojsko.

Pri tem boju ni šlo samo za strah ali željo po preživetju, ki naj bi si ga prislužili s sodelovanjem, ampak za fašizem, še več, za dokazovanje, da so tudi oni pravi Kristusovi vojaki ali celo arijske krvi. Zato so se odločili, da bodo sodelovali pri genocidu, seveda tistega dela naroda, ki odklanja njihovo narodnostno in politično ponemčenje. Zelo dobro so namreč slišali Mussolinijevo zahtevo o poboju vseh naših moških ali pa Hitlerjev ukaz: »Naredite mi to deželo spet nemško!«, pa tudi opazili so lahko množično nasilno izseljevanje Slovencev v razne druge dežele in taborišča. Da so zaprisegli fašizmu, pa pove že njihova prisega, da se bodo borili proti banditom in komunistom, kot tudi njihovim zaveznikom (Angležem, Američanom in Rusom), se borili pod poveljstvom SS, to je zloglasne fašistične policije, ne pa redne vojske.

Bela garda je sodelovala pri izvajanju genocida nad lastnim narodom.

Italijanski vojaki so očitno bili manj zagrizeni kot slovenski kolaboracionisti, saj so leta 1943 skoraj vsi položili orožje in se celo vključevali v naše partizanske vrste ali ustanavljali svoje enote. Naši slovenski belogardisti pa so kljub propadu svojega gospodarja vztrajali naprej kot najbolj zagrizeni in prepričani italijanski fašisti, ki so se tudi v strahu pred množičnimi poboji priključili Mussolinijevi novi marionetni Socialni republiki Salo. Slovenski belogardisti so zaprisegli novemu gospodarju, to je nemškim nacistom, in kot njihova posebna milica naprej pobijali svoje uporne rojake ter polnili njihova delovna in uničevalna taborišča. Ko pa so ob koncu vojne ti njihovi nemški gospodarji podpisali predajo, so se slovenski fašisti spotoma z najhujšim pobijanjem prebijali proti Angležem v Avstriji, ker so jih njihovi dušni pastirji prepričali, da se bodo lahko tam

skupaj z Angleži in Američani v novi vojni bojevali proti svojim bratom, ki so svojo dušo zapisali *rdečemu satanu*.

Danes se premalo zavedamo dejstva, ali se ga celo skriva, da je taktokrat Slovenija, točneje Dravska banovina, z delitvijo ozemlja med tremi okupatorji nehala obstajati. Ban Natlačen, škof Rožman in njihovi podporniki so si sicer ohranili svoje stolčke, vendar ne kot oblast, ampak so bili vodje hlapcev ali capóji velikega naravnega koncentracijskega taborišča, in še to samo na nivoju Ljubljanske pokrajine. Dobro so vedeli, kaj se je pod fašizmom dogajalo s Primorci in kako se je največje slovensko mesto spremenilo v italijansko.

Leto LXXII, št. 218 Preis - cena - prezzo L. 0,80

SEPTEMBER 1943 24
PETEK

SLOVENEK

Ustanovitev slovenske domobranske legije

Doziv vsem poštenim in sposobnim Slovincem, da se prostovoljno javijo za zaščito slovenske domovine in se priključijo v slovensko domobransko legijo

Slovinci!

Vedel izdajstva italijanskega kralja in njegovega zahrbtega maršala Badoglio je italijanska vojska zila prenehala obstajati. Po uradni izdaji Badoglijeve klike je položaj nedvomno jasen: tudi naša ljubljená slovenska domovina naj bi bila s pomočjo anglo-ameriške plutokracije izročena boljševizmu. Na področju naše drage domovine naj bi bila po izdajalcih in boljševistič'inkorenjenih izvojevana beoba, li naj bi pahnila naše pridne, delovne in pobožne ljudstvo v trpljenje, nasilstvo, lakoto, rop in umor brezbelnih in brezročnih robotnikov kakor neštastnih pomagatel'ev v karist ljudske svetovne tiranije.

Da se to prepreči, je prišla k nam na pomočje Fuhrerja velikomislilna vojna sila, ki nas ho'iči. Nemški vojak in zastnik se borila pogumno in lahko. Hrabrost, čast in zvestoba so na nje zveti pojmi. Neštastnosti in strahopetnosti oni ne poznajo. S svojo močno borbeno silo je Nemčija odlo trdnjavo zoper boljševizem in kapitalizem. Pod vodstvom Nemčije gali boljševizem.

Za obstoj zoper komunist' pokrajinske upr' je v svoji proki zaščital naše do skoh posevjalnika materinatem je riler in pošiljal zvezki. Nemški tem v zvestostem.

Naša dolž' soben Slovinci prostovoljno ji vsčrtovanje in za vzpostaviti domobranska i

Slovinci! domobrancel'ev v Ljubljani: n' uzadih.

POVELJSTVO SLOVENSKE DOMOB

Pokrajinski vodja in državni namestnik dr. Kralcer izroča generalu Rupniku dekrete o imenovanju za predsednika deželne uprave.

Slovenec o ustanovitvi domobranske legije in imenovanju generala Rupnika za predsednika deželne uprave. (Vir: Wikipedija)

Severni del Slovenije je bil kot »zgodovinski del nemškega ozemlja« priključen Tretjemu rajhu, del Prekmurja k Madžarski. Italija, ki je s primorskimi Slovenci imela slabe izkušnje, saj tamkajšnjim nabornikom ni zaupala pušk, teh fantov in mož ni novačila v svojo vojsko, je pa vse sumljive, pa ne smo moške, internirala najprej v številna taborišča od Raba naprej. Kdor pa se je izkazal kot antikomunist, se je lahko priključil

prostovoljni protikomunistični milici ali beli gardi. General Rupnik se je aktiviral šele po razpadu Italije, ko je tudi njeno ozemlje prišlo pod Nemčijo, in, kot je znano, postal vodja slovenskih podpornih enot SS, ki so prevzele ime po nekdanjih slovenskih avstro-ogrskih domobrancih.

Domobranstvo, četništvo in ustaštvo so najbolj zavržene oblike fašizma.

V vaseh, kjer je bil duhovnik tudi dejanska oblast, ki je izvajala še hujše sovraštvo do svobodomiselnih in upornih kmetov ali delavcev, je ob začetku partizanstva pri ljudeh, ki so prišli do orožja, prihajalo tudi od osebnih maščevanj in obračunavanj. To je okupator zelo dobro opazil in je iz izbranih vaških stražarjev in belogardistov ustanovil posebne skupine lažnih partizanov, ki so jim po drami Mateja Bora rekli *raztrganci*. Ti so hodili po vaseh okoli Ljubljane, se sami izdajali za partizane, zbirali podatke za ovajanje in celo načrtno povzročali teror, posiljevali in pobijali, da bi tako ustvarili lažen vtis o pravih partizanih, pa seveda sejali strah in sovraštvo.

Na sosednjem Hrvaškem se je dogajalo še marsikaj hujšega. Tu je sovraštvo do drugače verujočih kristjanov ali do Srbov, in tudi obratno, tlelo že stoletja. V odraz tega in že tudi fašističnih idej se je v tem narodu razvilo tudi ustaštvo, ki je neke vrste klerofašizem. Ustaški veljaki so že na predhodnih pogovorih s Hitlerjem in Mussolinijem dosegli ustanovitev ustaške (klerofašistične) države, ki se je v absurd statusu imenovala Neodvisna država Hrvatska. V pravo sramoto za hrvaški narod in popolno negacijo njihovega sedanjega prepričevanja, da je vse Jadransko morje njihovo, se je Ante Pavelič leta 1941 s tremi dogovori z Mussolinijem dokončno odrekel vsemu ozemlju, ki ga je hrvaška izgubila z rapalsko pogodbo, in Italiji dodatno odstopil še Kvarner ter večji del Dalmacije z otoki, je pa NDH za to pridobila velik del srbskega in bošnjaškega ozemlja. Na tako barantanje z zelo velikim delom lastnega naroda ne more biti ponosen noben narod.

Ante Pavelić in Benito Mussolini po podpisu rimskega sporazuma o hrvaškem ozemlju, ki ga je ustaška NDH odstopila Italiji. (Vir: Wikipedia)

Italijani so zasedli tudi Črno goro, deželo svoje kraljice, ki se je dejansko držala njihovega pridobljenega ozemlja v Dalmaciji in Albaniji, in povsod razvili svoje kolaborantske milice, bolj rečeno bande.

Srbija je prišla neposredno pod Nemčijo, saj njihovemu znanemu uporniškemu narodu niso zaupali, poleg tega pa so jo že prej poskušali kolonizirati, saj je znano, da so se veliko naseljevali ne samo v Vojvodino, ampak tudi južneje, in da je tudi Makedonija bila del Srbije. V teh deželah so prav tako gradili na raznih kolaborantih, med katerimi so bili najbolj številni četniki, ki so se vsaj na začetku še nekako držali kot od nekdaj ponosni Srbi ali nasledniki stare jugoslovanske kraljeve vojske, njihov vodja Dragoljub ali Draža Mihajlovič pa jih je zapeljal popolnoma pod oblast okupatorja. Med raznimi vojaškimi kolaboracionističnimi formacijami so bili še bolj fašistični ljotičevci in nedičevci, ki so se poimenovali po svojih voditeljih, pa tudi taki, ki so se izdajali za kraljevo vojsko, kot na primer plava garda.

Na takratno dogajanje ne smemo gledati samo skozi očala sedanje Ljubljane, še manj takratne, tudi ne Slovenije, saj je bila nekdanja Dravska banovina sestavi del enotne Kraljevine Jugoslavije, v kateri je odsevalo dogajanje vse takratne države. Na jugu države se je dogajalo še marsikaj hujšega kot na severu, odnos okupatorjev do prebivalstva je bil še neprimerno slabši, zlasti do Srbov. Tako so na primer že 14. oktobra 1941 v odgovor na prvo akcijo partizanov v Dragincu pri Loznici nemški vojaki pobili kar 2.950 civilistov, med temi tudi otroke, najmlajši je imel šele 3 mesece. Vse to je odsevalo tudi na dogajanje v slovenskih krajih, ne samo med vojno, ampak tudi po tem, ko so zavezniki kolaborante poslali nazaj.

Danes se vsi, ki opravičujejo kolaborantstvo, izgovarjajo na tedanje vojne razmere, češ da je bila to oblika preživetja in da bi se pravi čas po vojni že pobrali in uprli ter spet postavili svojo nacionalno državo. Vendar zakaj se niso uprli ali vsaj ločili od okupatorja in priključili zaveznikom po razpadu Italije, po zelo očitnem nemškem porazu v Rusiji, kamor so tudi sami poslali svoje najbolj elitne enote, ali pa po izkrcavanju zahodnih zaveznikov v Normandiji? Če se niso že takrat, zakaj se niso vsaj po pogovorih Tito – Šubašič, v katerih je tudi kraljeva stran priznala partizansko vojsko kot edino osvobodilno in tudi zavezniško vojsko na jugoslovanskih tleh, ali pa morda ob formiranju prekomorskih brigad? O tem so njihovi somišljeniki v tujini sicer razmišljali, a zakaj tega ti doma niso sprejeli? Zakaj vsaj na koncu niso odvrkli orožja in sprejeli ponujene splošne pomilostitve? Vseh odgovorov ne boste našli v njihovih trditvah, da so z nasiljem začeli partizani, tudi ne, da so se bali, da bi jih pobili. Osebno poznam veliko primerov, celo domobranskih oficirjev, ki so se predali in nato tu pri nas ob morju dobili lepa stanovanja, dobre zaposlitve, o kakršnih sta moja mama in oče, oba partizana, lahko samo sanjala. V vsak blok v Smedeli je bila nastanjena najmanj ena družina domobrancev, celo oficirjev. Očitno so se pravi čas predali. Ob vsem spreminjanju zgodovine sem pričakoval, da se bo kdo od njih javno oglasil, ali vsaj kdo od njihovih otrok, vsaj tisti, ki so delali na RTV, pa se niso... razen ene univerzitetne profesorice iz Trsta, ki je sicer sama bila aktivistka OF, njen oče pa na drugi strani. Zgodbe teh ljudi so zelo kompleksne in večplastne, kot je bil tudi čas, ki ga končno moramo, če ne že razumeti, pa vsaj poskušati razumeti. Kdor tega ni sposoben, mora priznati, da je v njem še vsaj nekaj neželenih ali celo želenih ostankov fašizma.

Kolaboracionizem

Kolaborantstvo v ožjem pomenu besede, kot se ga uporablja po drugi svetovni vojni, je preprosto povedano sodelovanje z okupatorjem. To je seveda lahko med vojno ali pa ob posebnih oblikah gospodarskega, etničnega, kulturnega ali drugačnega napada nekega naroda, organizacije, ideologije, vere ipd. na neko državo, narod, manjšino ali drugačno družbeno skupino. To je stara, preizkušena in zelo učinkovita oblika vladanja nad premaganimi. Kolaboracija z okupatorjem se smatra kot veleizdaja, ta pa se skorajda po vsem svetu zelo strogo kaznuje. V zakonodajah, ki so veljale med drugo svetovno vojno, so skorajda vse države kolaboracijo kaznovale s smrtjo. Nekoč se je kolaborantom reklo kar *prodane duše*, pa ne tiste po Dostojevskem, ampak ljudsko *riti*, *podrepniki*, *ritolizniki*, *kurbe* ... pa tudi *narodni izdajalci*. Ti kolaboracionistični fašisti niso volčjaki, tudi ne domači psi čuvaji, ampak mrhovinarske hijene. Še huje, to so ljudje, ki so izkoristili eno najbolj taktik fašizma, nagrajevanje izdajstva: če mi izdaš komunista, juda, protifašista boš nagrajen s privilegiji, lahko boš postal tudi capo.

Kolaboracionisti so celo staro slovensko domoljubno domobranstvo, ki je še pod Avstrijo branilo svoje meje, izkoristili in onečastili za svoj izdajalski fašizem. Podobno ali še huje so staro slavo četnikov iz bojev proti Turkom izkoristili novi srbski fašisti in kolaboracionisti. Ko uporabljam ta dva pojma, ne mislim na njihove izvorne domoljubne predhodnike izpred prve svetovne vojne in med njo, temveč zavedene ali prodane kolaborante iz časa druge svetovne vojne.

Ta nas slovenski fašizem se bistveno razlikuje od italijanskega, nemškega nacizma in celo hrvaškega ustaštva. Ti fašizmi gradijo na nacionalnosti, naš na hlapčevstvu. Če izvorni italijanski izhaja iz njihovega večvrednostnega starorimskega prafašizma, potem naš iz našega slovenskega hlapčevskega prakolaboracionizma, hudo cepljenega s klerofašizmom, ki je dejansko narodno izdajstvo. Kaj drugega lahko rečemo za tiste, ki so sodelovali s tistimi, ki so nas napadli s ciljem, da nas izbrišejo iz zemljevida narodov.

Danes se ti kolaboracionisti in fašisti skrivajo za protikomunizmom in novo skovanko protirevolucionarni tabor. To naj bi bili tisti, ki so se borili za ohranitev starega reda, miru, vere, spoštovanja oblasti ... in seveda proti brezbožnemu komunizmu.

Ljudje ali njihove organizacije lahko sodelujejo z okupatorjem zaradi uresničevanja lastnih načrtov in oblastniških ambicij, iz golega koristoljubja in vojnega dobičkarstva, iz strahu in želje po preživetju ali pa iz enakih političnih ali verskih prepričanj, zlasti fanatizma. Tu je treba poudariti klientelizem, nepotizem in korupcionizem, ki so zelo značilni za italijanski fašizem in tudi za vse kolaborante. Pomembno vlogo je odigral tudi z verskim fanatizmom združeni nacionalizem, ki je bil zelo razširjen zlasti v ljubljanski škofiji. V Ljubljanskem škofijskem listu je bilo 31. julija 1941 objavljeno pismo škofa Rožmana: »... Kar pa se tiče sodelovanja predstavnikov cerkve z novo fašistično Italijo, je za nas katoličane merodajna božja beseda, ki pravi: vsak človek bodi višjim oblastem pokoren. Torej takojšnja pripravljenost sodelovanja z okupatorji, brez pomisleka, v nadaljnjem pa odločno proti sodelovanju z OF....«

Mariborski škof dr. Ivan Jožef Tomažič se je uprl kolaboraciji. Akademik dr. Anton Trstenjak je kasneje ob tem zapisal: »Ko je ljubljanski škof Rožman odobril ustanovitev domobranstva, so poslali odposlance tudi v Maribor s prošnjo, da bi tudi mariborski škof dr. Tomažič podprl ustanavljanje domobranskih odredov. Ta pa se je uprl: »Kaj, ali hočete zlo, ki ste ga razširjali v svoji ljubljanski škofiji, prenesti tudi v mojo škofijo? To vam jaz kot škof odločno prepovedujem. Lahko greste!« Pa jim je pokazal vrata.

Duhovnik in pisatelj Franc Saleški Finžgar je to izdajstvo naroda tako ocenil: »Rajši so sprejeli orožje, obleko in denar od okupatorjev za boj zoper brate Slovence. To je v slovenski zgodovini najbridkejši črni madež, ki ga noben izgovor ne more izbrisati. Razumljivo je trdno krščansko prepričanje, razumljiva kapitalistična usmerjenost, nerazumljiva in po vesoljnem svetu obsojena pa je drznost, da sežeš po orožju smrtnega narodnega sovražnika za boj zoper svoje brate. To je bolečina vseh bolečin.«

Jezuit Franc Cerar je to početje duhovščine iz ljubljanske škofije označil tudi kot greh do Boga: »Domobranci so s svojim bojem grešili zoper evangelij!«

Naš kolaboracionizem iz Ljubljanske kotline je še hujši od francoskega ali norveškega kvizlinštva, saj je fašizem do lastnega naroda že sam po sebi najbolj podla in sprevržena oblika fašizma. Naši fašistoidni kolaboracionisti niso počeli samo tega, kar so jim okupatorji ukazali (ali pa

jim danes ukazujejo tuji gospodarji), ampak tudi to, kar sami mislijo, da je prav, si to želijo. Slovenski kolaboranti niso sodelovali z okupatorji zato, da bi ohranili slovenski narod, da bi mu zagotovili neko avtonomijo ali vsaj vazalsko državo, tako kot ustaši, ampak so sodelovali pri etnocidu lastnega naroda, torej ne za korist naroda, ampak za osebne koristi. Ta slovenski kolaboracijski fašizem ni zrasel niti iz lastnega nacionalizma. Tega njegovi častilci ustvarjajo šele sedaj, pa ne iz ljubezni do naroda, ampak iz svojega lastnega fašizma, ki pa seveda ohranja tudi kolaboracionizem.

Pri slovenskem kolaboracionizmu ni šlo samo za hlapčevstvo ali pa vazalstvo. Slovenci so bili najprej hlapci Vatikanu, Dunaju, Rimu in Berlinu. Tudi do Beograda so najprej izbrali to ponižnost in priznavanje nadvlade. Sedaj se isto dogaja v našem odnosu do Bruslja, Berlina in Washingtona. Rušenje, razprodajanje narodnega bogastva pa ni samo hlapčevstvo. Ta logika se kljub izkušnjam iz druge svetovne vojne ni spremenila. Očiten primer so pomisleki slovenske desnice, da bi uveljavljanje nasledstva Slovenije pri avstrijski državni pogodbi samo škodilo naši manjšini v Avstriji, dejansko pa prav s tem kažejo, da jim je bolj do ritalizniškega hlapčevstva kot do dela naroda.

Čeprav imamo v zgodovini primere slovenskega kolaboracionizma do večjih ali močnejših slovanskih narodov, kot npr. Srbov ali Rusov, moramo poudariti, da so ti v primerjavi z ritalizništvom do Romanov in Germanov komajda omembe vredni. Slovani niso nikoli bili naši gospodarji, vedno le Romani ali Italijani in krajši čas tudi Francozi, čeprav so nam slednji prinesli tudi nekaj samozavesti, predvsem pa Germani, to je sosede Avstrijci, in nekoliko bolj oddaljeni, a tudi bolj osvajalni Nemci. Novejši zavojevalci sveta Angleži so nekakšna mešanica obojih, Američani pa presejana mešanica najbolj podjetnih izseljencev, zlasti Britancev pa tudi ostalih Germanov in Romanov. Vzrok za to niso samo nekdanji gospodarji, to je fevdalci, kapitalisti in komandanti, ampak tudi ali predvsem kultura, še posebej vera, ki je stotine generacij vzgajala Slované v hlapce od boga izvoljenih ljudstev. Pretiravam? Koliko svetnikov in papežev pa je bilo do leta 1500 Romanov, Germanov in koliko Slované?

Kolaborantstvo z italijanskim fašizmom, kot npr. bela garda ali MVAC, je bilo mešanica italijanskega fašizma in klerofašizma, domobranstvo pa je bilo mešanica nacizma, klerofašizma pa še česa drugega. Pripadniki vaških straž ali belogardisti (s klobuki) v strelskem vodu skupaj z italijanskimi vojaki pod poveljstvom italijanskega oficirja streljajo ujete slovenske partizane. (Vir: Muzej novejšje zgodovine Slovenije)

*France Prešeren ne bi bil kolaboracionist:
»Ak pa naklonijo nam smrt bogovi,
manj strašna noč je v črne zemlje krili,
ko so pod svetlim soncam sužni dnovi!«*

Prvi slovenski kot tudi splošno slovanski kolaboracionizem se je razvil že ob pokristjanjevanju v 9. stoletju (Krst pri Savici), sodobni pa ob oblikovanju narodov, nacionalizmov. Slovanski kolaboracionizem se je najprej začel pri pokristjanjevanju, ko smo prevzemali vlogo biričev.

Slovanska božanstva niso bila agresivna, bila so zelo povezana z naravo in njenim vsakoletnim oživljanjem po hudih zimah. Monoteistične vere so že same po sebi centralistične, oblastvene in agresivne, teistične ali poganske pa ne, saj je lahko bogov toliko, kot jih lahko ljudje odkrivajo

v svojih spoznanjih. Slovani, vsaj ti, ki smo izpostavljeni zahodu Evrope, ki smo prevzeli katoliško vero, imamo bolj slabo samopodobo. To, da smo morali toliko stoletij moliti boga v drugem jeziku (latinskem), saj našega ni razumel, je pustilo globoke posledice. Še globlje je pustilo udinjanje domačih biričev tujim grofom in drugim gospodarjem. Bolj malo je znano, da smo v Istri dolgo časa vztrajali pri uporabi pisave glagolice, da je bila prav v središču Kopra največja stavba glagoljaški samostan, ki so ga nato spremenili v največji zapor, in da so v Ricmanjah pri Trstu v obrambo pred italijansko katoliško cerkvijo prevzeli pravoslavno vero. Toliko časa smo namreč že izpostavljeni njihovemu podcenjevanju in drugačni kulturi, da jim številni celo verjamejo.

Pri nas, na samem robu slovanskega sveta, posamezne celice družbe postajajo ob tem trenju trde in odmirajo tako kot stara koža na stopalih, ki se stalno lušči, na površje pa prihajajo nove celice. To, kar pri nas odpade, sprejme tuj jezik ali kulturo, v notranjosti slovenskega prostora pa ostane in se počasi nabira ter s prepričevanjem o pravilnosti svojega dejanja okuži ostalo zdravo tkivo naroda.

Slovenci smo premajhen narod, da bi to absorbirali, se pa premalo zavedamo, da smo Slovani in da imamo v svojem zaledju veliko skupino, ki jo predstavljajo predvsem Rusi. Tam na srečo ljudje niso bili toliko izpostavljeni zahodni propagandi, vsaj do sedaj ne. Tudi zato propagandni stroj zahodnega sveta tako pritiska na nas z blatenjem vsega vzhodnega. Dobro vedo, da so ideje kapitalizma, populizma in fašizma zelo nalezljive, da se ob vedno bolj globaliziranem svetu širijo hitreje kot pa humanost, spoštovanje, kolektivni duh. Na srečo imamo še veliko množico Kitajcev, Indijcev in drugih vzhodnjakov, ki jim je naš odnos do življenja in družbe bližji kot pa angloameriški.

Najhujšo kolaboracijo v slovanskem svetu lahko najdemo prav v mejnih katoliških državah, kjer je manipuliranje ljudi z versko propagando tako rekoč opralo ljudem možgane in iz njih naredilo fanatike. Še največ krvi pa je preteklo, kjer se vere mešajo (Hrvaška, Bosna in Hercegovina, Poljska, Ukrajina ... pa tudi Irska, Palestina, Irak) Pri tem seveda ne mislim, da to izhaja iz slovanskih genov, ampak zgodovinskih razmer, ki so te ljudi v tem prostoru pripeljale do tega.

Slovani smo se dokončno izoblikovali v narode razmeroma kasno, pa ne samo v Bosni in Hercegovini, kamor Napoleonove legije niso prinesle novih idej, ampak tudi pri nas, saj še vedno najdemo pripadnost

prostoru, kjer je še nekaj ostankov nekdanje fevdalne ali lokalne pripadnosti, kot npr. v Istri, Reziji, Prekmurju ... Med vojno so se nekateri prodajali zaradi preživetja ali privilegijev in raznih koristi, danes pa predvsem zaradi slednjega.

Ne samo fašizem, tudi kolaboracija je še vedno živa.

Kot kolaboracijo bi danes lahko šteli tudi obnašanje desničarske politike po osamosvojitvi, zlasti uničevanje slovenskega gospodarstva, razprodajo domačega kapitala tujemu, vračanje premoženja bivšim kolaborantom in povečevanje prav tistih sosedov, ki so nas v preteklosti pobijali ter hoteli zbrisati z zemljevida narodov. Ti novi kolaboracionisti zelo radi branijo nekdanje okupatorje, danes so celo proti temu, da bi od Nemčije vendarle zahtevali vojno odškodnino. Molčijo tudi pri italijanskem potvarjanju zgodovine itd. Spomnimo se tudi odnosa do nekdanjega ameriškega veleposlanika Josepha Mussomelija, čigar javno zelo očitno vtikanje v notranje odnose Slovenije, celo v volitve, so razlagali kot demokracijo. Ali si predstavljate, da bi kaj takega v Ameriki ali Angliji počel kakšen ruski diplomat?

Slovenski kolaboracionizem je res pravi. Ta je sicer prisoten pri vsakem narodu, vendar vsaj, če sklepamo po dogajanju po rušenju berlinskega zidu, je naš v primerjavi z ostalimi res zastrašujoč. Rusi, Čehi, Madžari, Slovaki, Hrvati in ostali so po rušenju komunizma nekoliko popustili zmagovalcem hladne vojne in jih spustili na svoj kapitalski in potrošniški trg, vendar so hitro odkrili interese velikega svetovnega kapitala, zlasti še bolj očitne interese posameznih držav po popolni dominaciji, in sprožili svoje nacionalne obrambne mehanizme. Celu obujeni domači neofašizem so vključili v obrambo te svoje suverenosti. Na primer Hrvaška se je energično postavila proti tujemu kapitalu in je zaščitila svoje vitalne nacionalne interese, zakaj ustaštvo je nacionalistični klerofašizem, prej kot kolaboracionizem. Podobno se je zgodilo na Madžarskem in Poljskem. To se pozna tudi v Italiji, da ne govorimo o Japonski in Nemčiji, ki sta že v začetku hladne vojne znali odlično izkoristiti svoj nacionalizem.

V Sloveniji se je novi ali obujeni kolaboracionizem kot izdajstvo vrednot in lastne zgodovine pokazal že pred osamosvojitvijo. Ta se ni oplajal samo na preživelem fašizmu političnih diaspor v Avstraliji in Argentini, ampak tudi doma. Takrat so ideološki potomci slovenskih prodanih duš začeli prav tekmovati, v katero stranko se bodo vključili. Nekateri

bivši partijski »sekretarčki« so si dali okrog vratu zlat križec, sveto pismo na polico in poslali otroke k verouku. Ti, ki so se še zaklinjali, da so ostali levičarji, so se organizirali v svečenike liberalizma. Prav tekmovali so, kdo bo več podaril tujcem in ob tem dal sam vsaj nekaj v svoje žepe (oz. na bančne račune v tujini). Tudi to je eden izmed ostankov kolaboracionističnega fašizma, našega slovenskega, domobranskega.

Svoje fašistično kolaboracionistično usmeritev so pokazali tudi ob sklepanju t. i. španskega kompromisa in oglejskih dogovorov z Italijo, kjer sta glavno vlogo igrala takratni predsednik vlade Lojze Peterle in zunanji minister Dimitrij Rupel. Kdo in kaj pa je obljubljal Avstrijcem, Nemcem, Američanom? Kaj se je poleg trgovine z orožjem dogajalo v povezavi s Hrvaško? Najprej smo bili priče rušenja vsega slovenskega gospodarstva v Italiji, razprodaje oddajnikov in pretvornikov kopskega radia in televizije, uničenja Tržaške kreditne banke, ki je pred tem služila za transakcije denarja iz ZDA, tudi nekaterim iz slovenske desnice, nato pa tiho soglasje za njeno rušenje. Temu je sledila prodaja kopske banke, in to najbolj desno usmerjeni italijanski banki. Sklenili so tudi dogovor o odškodnini za italijanske žrtve komunističnega terorja, pri tem pa so najbrž namerno pozabili, da so te bile posledica tisočkrat večjih slovenskih žrtev italijanskega fašizma in njihove nenapovedane vojne. Nasedli so italijanski manipulaciji z eksodusom in lažmi o fojbah. Celu na najmanj 30.000 Beneških Slovencev, ki so v času hladne vojne morali zaradi fašistoidne politike Italije zapusti svoj dom, se niso spomnili. Obenem so se hvalili, da so z Italijani dosegli dogovor za vstop Luke Koper na tržaški 7. pomol. Kakšna naivnost! Ali pokvarjenost? Sedaj bi radi prodali Luko.

Kolaborantstvo torej ni Cankarjevo hlapčevstvo, saj hlapci so se uprli; tudi ni janičarstvo, saj so ti ljudje zrasli na svoji zemlji med svojimi ljudmi; tudi črtomirovstvo ni, saj v njem je vendarle še nekaj tlelo, če ne drugega ljubezen. To je bolj rabeljstvo. Rablji so živeli od tega, da so za svojega gospodarja ustrahovali svoj narod in za njega pobirali davek ali kradli ljudi, če je bilo treba tudi mučili in pobijali. Za to svoje delo so bili plačani, pa še nekatere privilegije so dobivali. Kolaboracionisti so torej sodobni rablji, med njimi pa tudi posamezni hlapci in Črtomirji, ki so to vlogo prevzeli prostovoljno, ne za plačilo, ampak ker so vedeli, da se jim bo tako bolje godilo, da bodo imeli od tega koristi, privilegije in mogoče tudi plačo. Domobranci so namreč prejemali tudi plačo od svojega gospodarja, ki je pobijal njihov narod!

General Rupnik, škof Rožman in ljubljansko esesovsko vodstvo ob domobranski zaprisegi tretjemu rajhu. (Vir: Muzej novejšje zgodovine Slovenije)

DOMOBRANSKA PRISEGA

»Prisegam pri Vsemogočnem Bogu, da bom zvest, hraber in svojim nadrejenim pokoren, da bom v skupnem boju z nemško oboroženo silo, stoječo pod poveljstvom vodje velike Nemčije, SS četami in policijo, proti banditom in komunizmu kakor tudi njegovim zaveznikom svoje dolžnosti vestno izpolnjeval za svojo slovensko domovino kot del svobodne Evrope. Za ta boj sem pripravljen žrtvovati tudi svoje življenje. Tako mi Bog pomagaj.«

Časopis Slovenec,
21. aprila 1944, št. 91

Domobranska prisega. Izrezek iz časopisa Slovenec z dne 21. aprila 1944

Da bi zakrili svoj fašizem, kolaborantstvo z okupatorjem, danes nekateri celo širijo laži, da so se vaške straže organizirale zato, da bi se uprli

partizanskemu ali komunističnemu nasilju. Pri tem so čisto pozabili na okupatorjevo nasilje in posledično razbojništvo, ki se razvije ob vojnah in celo naravnih katastrofah, pa tudi tako imenovane že omenjene raztrgance napačno štejejo med partizane. To je tudi beda naše zgodovinske znanosti, za katere je pač pomembnejši papir iz nekega župnišča, da so ponoči partizani pobijali po vasi, kot pripoved oz. pričevanje ljudi, da to niso bili partizani, ampak raztrganci ali njihov sosed, ki je sicer član vaše straže pod poveljstvom župnika.

Pa še nekaj je treba ob tem poudariti: da ni vsa slovenska desnica kolaborirala s fašizmom in okupatorji. Tradicionalna desnica da veliko na ponos in domoljubje, kar se je zelo jasno pokazalo zlasti na Primorskem. Za marsikoga tudi pekel ni prav tak, kot je narisano na cerkvenih freskah, ampak bolj podoben Dantejevemu, kjer so na dnu božje ognjene mučilnice prav izdajalci. A teh danes vest ne peče ... Ali pa toliko govorijo o brezbožnem komunizmu zato, da bi si jo ohladili? Izdajstvo ali kolaboracionizem z okupatorjem je bilo od pamtiveka eno najbolj zavrženih dejanj; tudi v starojugoslovanski zakonodaji, ki je za to predpisovala usmrnitev. To vedo tudi oni, a žal ne tisti, ki jih zavajajo.

Svoj fašizem potrjujejo prav s svojim opravičevanjem, da so se borili proti komunizmu.

Danes ali po padcu tako imenovanega komunističnega bloka trdijo, da so se belogardisti, domobranci in drugi kolaboracionisti samo borili proti komunizmu, pozabljajo pa na svoje vodilno geslo »V imenu Kristusovih ran umre naj partizan«. Dejansko so se borili proti vsem, ki so mislili drugače kot takratna posvetna in cerkvena oblast, proti vsem svobodomišelnim, upornim ljudem, ki so se borili za svojo svobodo in enakopravnost. Izdajali so, pretepali, posiljevali dekleta in žene partizanov, pošiljali in zapirali v koncentracijska taborišča, rezali zvezde na čelih in prsih, srpe in kladiva na hrbtih, kljuvali oči, pobijali celo svoje sosede, sorodnike. V boga verujoči in pohlevni domoljubi, ki so pobijali komuniste! To je slovenski fašizem, ki se skriva za imeni vaše straže, bele garde (MVAC), domobranci ipd., pa tudi za vsemi, ki to opravičujejo ali celo slavijo.

Že leto po encikliki papeža Pija XI., ki jo je leta 1937 poslal vsem škofom z navodili, kako se upreti brezbožnemu komunizmu, je ljubljanski škof Rožman obnovil stranko Krščanska akcija. Konec leta 1938 je član te stranke dr. Lambert Ehrlich, profesor na teološki fakulteti, formiral tako

imenovane Ehrlichove straže, ki so predhodnice vaških straž in domobranstva. Člani teh straž so v osnovnih in srednjih šolah v svoje vrste vabili fante in dekleta, tiste, ki so se jim uprli pa so pretepli. Po pripovedih mojih intervjuvancev se je najhuje dogajalo na »Bajukovi« klasični gimnaziji (danes OŠ Prežihovega Voranca v Ljubljani, kjer sta poučevala ded in oče Andreja Bajuka, kasneje predsednika slovenske vlade). Pripadniki Ehrlichovih straž so se leta 1940, torej še pred napadom na Jugoslavijo, že oblačili v črne srajce in oboroženi s palicami ter noži hodili krog zastraševati ljudi prav tako kot fašistični škvadristi v Italiji. Kot so mi povedali številni pričevalci, je njihov ravnatelj vsako nedeljo gostil šefa italijanske prefektуре, dijaki njegove šole pa so na policijski postaji pretepali svoje osumljene sošolke, sošolce in tudi učitelje. Neka nekdanja učenka uršulinske šole mi je povedala, da so morale hoditi po domovih in tam poslušati, o čem se ljudje pogovarjajo, ter to nositi v šolo k svojim učiteljicam redovnicam. Te mladoletne učenke so nato same ugotovile, da se je tam, kjer so govorili o komunizmu in partizanih, kmalu zatem tudi kaj hudega zgodilo. Zakaj mediji tega ne poročajo? Mogoče tudi zato, ker so številni moji novinarski kolegiji videli tudi to, kar se je po osamosvojitvi od leta 1991 dogajalo meni.

Povezanost slovenske katoliške cerkve in kolaborantstva je zgodovinska tragika. Izhaja iz skrajnega udinjanja gospodarju, ki je tako globoko, da lahko za njega in seveda v svojo korist lahko opravlja tudi vlogo rablja, žandarja in pridigarja. To je pogojno ali povratno vzročno povezano z izredno zaplankanostjo ali nerazgledanostjo osrednjega dela slovenskega naroda, zlasti v ljubljanski kmečki provinci, kjer so lahko duhovniki celo prepričali ljudi, da je italijanska fašistična okupacijska vojska tista, ki je prej pobijala po Primorski, Kristusova vojska.

Tisti, ki trdijo, da gre za protirevolucionarje, tej tezi samo pritrujejo, saj je glavni cilj sodobnega izvornega fašizma boj proti vsem upornim in naprednim gibanjem v svetu. Res pa je, da so se številni slovenski fantje vključevali v te kolaboracionistične organizacije in vojaške formacije samo zato, ker jih je kdo v to prepričal ali od njih zahteval, vendar ti, ki so to opravljali, pa so morali biti zelo prepričani v fašizem in njegovo zmago.

Tisti, ki trdijo, da so se kolaboracionisti in domači izdajalci samo borili proti komunizmu, pozabljajo, da je šlo za splošni svetovni pojav, znan je tudi pod pojmom kvizlinštvo, ki se imenuje po norveškem politiku Quislingu, ki je kot prvi v zasedenih državah začel sodelovati z Nemci.

Kaj pa kolaboracionisti v Franciji, saj tam se niso rabili boriti proti komunizmu? V zgodovini Balkana poznamo še »poturice«, to so ljudje, ki so prevzeli turško kulturo in vero in se tako poistovetili z okupatorjem in njihovo soldatesko, in janičarje, ki so bili v turške bojovnike vzgojeni ugrabljeni otroci in fantje, ki so pozabili na svoj izvor in postali najbolj krvoločni klavci svojih bratov.

Slovenci smo kot skrajni slovanski prodorni rob ali udarni klin ostali zelo majhen in oklešččen narod, najbrž tudi zaradi svoje slovanske nenaadalne in pohlevne delavne narave. Če bi znali močnejše in odločnejše udariti, bi se nas najbrž bali in pustili pri miru. Stalno smo bili pod nekimi tujimi gospodarji in plen zavojevalcev, a smo prav zaradi teh svojih obrambnih mehanizmov in značilnosti tudi obstali. Res je, da so se stotisoči ali celo milijoni naših ljudi potujčili, spremenili v Italijane ali pa Avstrijce, vendar dočakali smo najprej priznanje naroda, nato pa še države.

Mogoče tudi zaradi vsega tega je v nas nek velik razkorak med kulturo svobode ali neodvisnosti in kulturo izdajstva ali kolaboracije s tujcem. To je zelo groba delitev, ki pa ni samo med posamezniki, ampak celo znotraj nas samih. Že naš največji pesnik France Prešeren je to zelo lepo opisal v Krstu pri Savici z likom Črtomirja, najprej bojovnika za pravice očetnjave, nato pa glasnika zmagovalne vere, danes bi rekli ideologije. Tudi Cankarjevi hlapci še niso sposobni sami vladati sebi, vendar je Vornančeva Meta zaplodila nov rod samozavestnih upornikov, samorastnikov, Kosovel poziva k uporu, Kajuh je že partizan in se bori tudi s puško. Proti tem pa so se gospodarji že morali zavarovati, zato so ustanovili belo gardo. Ta je kasneje prerasla v še večjo sramoto, v domobrance, ki so skupaj s svojimi civilnimi, verskimi in vojaškimi voditelji prisegli Hitlerju in pristajali na vlogo najbolj krvoločnih boričev vseh časov. V absurd zgodovini, to je vodil bivši general jugoslovanske vojske Leon Rupnik, znan kot graditelj izredno drage in potratne obrambne linije utrdb na rapalski meji z Italijo (kot da je že takrat postavljaj zid pred levičarsko usmerjenimi Primorci, ne pa fašistično Italijo).

Žal imamo Slovenci tudi ljudi, ki uživajo v tem, da so krvniki. To nam pričajo dejanja pripadnikov Bele roke in Črne roke (prokatoliški ali klerofašistični organizaciji klavcev) in esesovski Legija smrti ter Štajerska legija smrti. V tej kolaboraciji in izdajalstvu pa ne izstopajo samo geni zveri, ampak tudi gradniki kapitalizma in fašizma, med katerimi niso

samo protikomunizem, pohlep in oblastništvo, ampak še vse tiste negativne človeške strasti, ki so plod človeške dekadence.

Ob tem pa je treba omeniti tudi več deset tisoč Slovencev, ki so morali obleči tujo uniformo, a so vseeno ostali ponosni na svoj narod in so si ob prvi priložnosti zašili na kapo rdečo zvezdo. Kar okrog 27 tisoč se jih je priključilo jugoslovanskim partizanom (prekomorci), grškim in italijanskim partizanom in zaveznikom, ter se tako vključili v boj za osvoboditev svoje domovine in zmage nad fašizmom. Tako so se tudi ti borili proti svojim sonarodnjakom, oblečenim v nemške ali kolaboracionistične uniforme. Nekateri so si namreč te uniforme zelo želeli, se ponašali z njimi in fotografirali celo ob počenjanju kakih grozot, ki so se gabile celo nemškimi nacistom.

Taborišče za srbske otroke Jastrebarsko so vodile nune.

Tako slovensko kot tudi hrvaško domobranstvo je imelo še neko staro avreolo domobrantskih bataljonov v času Avstro-Ogrske, ki so se borili za tisto avtonomijo, ki so jo znotraj monarhije že pridobili. Podobno je bilo tudi s četništvom, ki je vsaj po imenu izviralo še iz časov častnih bojev proti Turkom. Ustaški kolaboracionizem pa je bil še veliko bolj zakrit s kamuflažno mrežo pozitivnega nacionalizma, ki se bori za ohranitev lastnega naroda, za svojo državo, pa čeprav popolnoma marionetno.

Ustaštvo je čisti hrvaški klerofašizem. To pove že njihov združen simbol s Kristusovim razpelom, pištolo, nožem in bombo, pred katerim so prisegali. Njihovo najhujše uničevalno taborišče Jasenovac je vodi menih Miroslav Filipović–Majstorović ali fra Filipovič. To taborišče in vsa ostala ustaška taborišča so bila najbrž najbolj grozna ubijalska taborišča v vsej zgodovini človeštva, kjer so drugače verujoče mučili in klali v imenu pravega Boga. Celotekmovali so, kdo jih bo več zaklal, kdo bo imel na ogrlici več srbskih oči, saj so za vsako oko dobili en dan nagradnega dopusta. Če je verjeti pričevalcem pa tudi pisnim in fotografskim gradivom, so na Hrvaškem obstajale cele skupine ustaških menihov in drugih verskih fanatikov, ki so klali srbske otroke. Celot na živo so jih izrezali iz materinih trebuhov, jih metali v zid in mečkali glave s škornji. Eno najhujših taborišč za srbske otroke Jastrebarsko so vodile nune. Ustaši so v imenu vere izvajali strahotne morije zlasti nad pravoslavniimi Srbi, a teh zločinov svet sploh ne pozna, saj so ustaši delovali bolj pod okriljem Vatikana kot pa

tretjega rajha. Zverinsko so pobili so več kot 500.000 Srbov (nekateri trdijo celo 750.000), 60.000 Judov in 26.000 Romov.

»Srbosjek«, poseben nož, ki se ga namesti na roko in so ga ustaši uporabljali za hitro klanje ujetnikov v koncentracijskem taborišču Jasenovac. Hrani Holocaust Museum v ZDA (Vir: Wikipedia).

Ob tem ne smemo pozabiti, da je Papež Pij XII. zelo pogosto sprejemal na avdienco njihovega vodjo Anteja Pavelića, julija 1941 pa je sprejel celo skupino stotih »najboljših« ustaških žandarjev, med katerimi so bili tudi nekateri od teh zločincev, in jih blagoslovil. S posebnim papeževim odposlancem so se tudi skupinsko slikali. Ustaši so namreč bili očitno še višje vrednoteni pri vatikanskemu »bogu na zemlji«, saj se niso borili samo proti komunizmu in za vero, ampak tudi proti starim »grešnikom«, pravoslavnim krivovercem.

Znano je tudi, da je Vatikan ob koncu vojne Paveliću in njegovim najhujšim klavcem, ki so uspeli priti do Italije ali Španije, pomagal pri begu v Argentino, tiste pa, ki so ji škof Rožman in njegovi duhovniki usmerjali v objem zaveznikov v Avstriji, kjer naj bi jih Američani oborožili in poslali v nove boje proti komunizmu, pa so Angleži vrnili novi jugoslovanski armadi. Kot je bilo že takrat znano, še bolj pa postalo po osamosvojitvi, je večina teh končala v Teharjah, Hudi jami, Barbarinih rovih ali drugih napol skritih povojnih grobiščih.

V ozadju balkanskega avtohtonega in uvoženega fašizma pa tudi povojnega pobijanja je tudi ali predvsem 400 let turške tiranije, janičarstva in »poturic«, obenem pa negativnega odnosa zahodne Evrope do tega prebivalstva, saj je tukajšnje ljudi rabilo samo za obrambni zid. Zidovi stolpa Čele kule so zgrajeni iz lobanj.

Vedeti moramo tudi, da so se turški vpadi v Evropo začeli šele po stoletnih križarskih vojnah, v katerih so evropski kristjani z

blagoslovljenim orožjem in v imenu boga pobijali, rušili in ropali po Bližnjem vzhodu. Sploh so prav katoliški duhovniki radi blagoslavljali orožje in prav tako kot muslimanski prepričevali bojevnike, da bodo, če bodo padli za enega in edinega Boga, odšli v nebesa. Tega ni počel samo papež Pij XII., ampak večina njegovih predhodnikov. Papež Pij IX. je že leta 1868 šel celo v Afriko blagoslovit italijanske okupacijske čete.

Še enkrat je treba poudariti, da je kolaboracionizem odlična priložnost za vse tiste male oblastnike, ki bi radi ne samo kakšno drobtinico z mize, ampak vsaj nekaj oblasti. Priložnost za kolaboracijo je večkrat imela tudi politična levica, vendar se o svojih vrednotah prepričana večina v to nikoli ni spustila. Lahko bi se pridružila Mussoliniju in Hitlerju, saj sta se oba izdajala za socialista, pa se ni. V času informbiroja bi se lahko uprli »reformistu« Titu in prosili Stalina za odrešitev, ob agresiji jugoslovanske armade pa bi se lahko člani ZKS, SZDL in ZSMS pridružili tej »nacionalni sili bratstva in enotnosti« ali pa Milošičevim »komunistom«, pa se niso. Še več, bili so celo prvi, ki so se mu uprli, in to celo v samem Beogradu.

Ta slovenski kolaboracionizem je vedno bil samo pritajeni fašizem, njegova tradicionalna ali celo domoljubna desna usmerjenost pa samo fasada, za katero so se skrivali in s sabo vlekli tudi tiste tradicionaliste, poštenjake in vernike, ki tega niso spregledali. Prav ti kolaboranti so zato, da bi skrili sebe, umazali ali vrgli senco na vse domoljubne in poštene konservativce. Žal se pod vplivom raznih manipulacij ti tega še vedno ne zavedajo ali niso sposobni, da bi se postavili na lastne noge.

Pozabljamo tudi na interese velikega kapitala, ali pa vsaj njegove podrepnike, ki so v rušenju jugoslovanskega socializma znali zelo dobro izkoristiti preživele slovenske fašiste v tujini, za katere se - tako kot v filmih o Hitlerju - druga svetovna vojna še ni končala. Za ostale narode se je že zdavnaj, zato so jo za blef preimenovali v državljansko vojno. Nekateri naši novi politiki pa so jim celo verjeli, drugi pa le izkoristili priložnost.

Nürnberški proces je več skrnil kot pa kaznoval.

S porazom Italije, Nemčije, Japonske in njihovih satelitskih držav pa tudi z množičnimi poboji po vojni, fašizem ni bil poražen. Nürnberški proces je obračunal samo z nemškimi zločinci, ne pa tudi italijanskimi, ustaškimi in podobnimi, predvsem pa ne z izvornimi vzroki in nosilci

razvoja fašizma. Italijani so se prelevili v antifašiste in zmagovalce, njihovi vojni zločinci so ostali nekaznovani, nekateri celo nagrajeni in odlikovani, japonski cesar pa je ostal božanstvo. Američani in zahodni svet so celo poskušali zakriti grozote, ki so jih japonski fašisti počeli nad Kitajci, Korejci, Rusi in še kom, kot na primer poizkuse na Kitajcih v zloglasni Enoti 731. Zelo pikro, ampak žal resnično lahko ob tem rečemo, da je razviti zahodni svet dejansko zgodovinsko obsodil za vse najhujše samo nacizem in holokavst nad Judi, na vse ostale zločine pa pozabil. Kot da se zaradi japonskih, italijanskih, španskih, ustaških in drugih krvnikov, ki niso izvajali holokavsta Judi, ampak Rusi in Slovani nasploh, Kitajci, Korejci itd. ni splačalo razkrivati bistva fašizma. So za Američane in Angleže ti slednji manj vredni od Judov? Še hujši dvom: saj fašisti tega niso počeli njim, ampak njihovim novim konkurentom, če že ne starim pa novim nasprotnikom. Fašizem je ostal v genih, pa ne samo poražencev, ampak tudi zmagovalcev, oboji pa se ga z drugo svetovno vojno niso dokončno očistili.

Tisti, ki so nekoč pomagali Hitlerju in Mussoliniju, so se ob jasnih novih hladne vojne začeli povezovati tudi z vsemi novimi ali pa vsaj potencialnimi gospodarji in jim nudili svojo kolaboracijo. Po večini kar z orožjem in s krvavim terorjem, ki je bil sestavni del hladne vojne.

Nekateri so se še dolgo po končani vojni skrivali, celo v gozdovih, kot n. pr. vodja četnikov Draža Mihajlovič in njegovi najbližji oficirji. Po zajetju in obsodbi na smrt pa so mu ameriške oblasti podelile visoko priznanje Legijo za zasluge (*Legion of Merit*). Zahodni zavezniki so vse te nekdanje kolaborante fašizma uradno in celo javno podpirali do Titovega spora s Stalinom, nekatere pa tudi kasneje.

Pri ocenjevanju povojnih dogodkov govorimo predvsem o povojnih pobojih, pozabljamo pa, da je uradni konec vojne v Evropi 9. maj 1945. Takrat so se predale le enote nemške vojske, domobranci in drugi kolaboracionisti pa se niso hoteli in so z vojno nadaljevali do preboja do anglo-ameriških enot v Avstriji, ustaši so se borili še do 25. maja, četniki z Dražo Mihajlovičem pa celo do marca 1946. Tako je v bojih z jugoslovanskimi fašisti po formalnem koncu vojne padlo še več deset tisoč ljudi. Pobegli so nadaljevali z atentati in celo vdori v Jugoslavijo, tudi v času hladne vojne, in nekateri celo sodelovali v vojnah ob razpadu Jugoslavije sredi devetdesetih let.

Skupna fotografija Posebne enote ustaške policije s papeževim odposlancem Ramirom Marconeom na nagradnem sprejemu v XII. Septembra 1943 (Vir orthodoxchristianity.net).

REVOLUCIJA IN DRŽAVLJANSKA VOJNA

V takem fašizmu, terorju okupatorja in kolaborantstvu vseh vrst, pokvarjenem oblastništvu Kraljevine Jugoslavije, kot so ga doživljali naši ljudje, je bila želja po revoluciji popolnoma naravna. Če dodamo zraven še boj za preživetje naroda in osebno preživetje, še toliko bolj. In če že razumemo francosko revolucijo, nato še oktobrsko, bi morali še prej razumeti tudi jugoslovansko. Toliko bolj, ker se ni dogajala samo v enem narodu, ampak šestih oz. sedmih, in treh med sabo tisočletje sprtih verah, točneje oblastniških klerih. Ob vsem spoštovanju demokracije ne smemo pozabiti tudi, da je bila nova jugoslovanska oblast po končani drugi svetovni vojni potrjena na referendumu s skoraj stoo odstotno voljo vseh narodov, pa tudi z volitvami. Kdor pozna povojno dogajanje, ki je bilo seveda pogojeno s tem, kar se je dogajalo med vojno, ne more mimo številnih dokazov, da je revolucijo hotel tudi narod, jo z večino sprejel in izvajal.

Kako bi si sicer lahko razlagali takšen zagon pri obnovi porušene države in takšen vzpon pri gospodarskem razvoju (pa menda tega niso ljudje počeli samo zato, ker so morali, ker so se bali ali ker so jih komunisti terorizirali)?!

Da je ob tem prišlo do državljanske vojne, je prav tako razumljivo: temu smo bili priča v Franciji in v Sovjetski zvezi, kjer so se kralju ali carju zveste enote ob veliki podpori tujine oblikovale v jakobince, kolonialne sile, belo gardo. Državljsko vojno za prehod suženjskega lastništva v liberalno demokracijo so imeli tudi v ZDA, pa ne poznam ameriških politikov, novinarjev ali predsednikov, ki bi častili borce za ohranitev suženjskega sistema. Pri nas je bilo še huje: našo belo gardo je ob sodelovanju domačega bana, škofa in nekaterih politikov ustanavljal kar okupator, jo opremil in vodil. To nikakor ni bila slovenska narodna vojska, saj je celo ime *Milizia volontare anti-comunista* (MVAC) imela v italijanskem jeziku. O njihovih naslednikih po razpadu Italije oz. nemški zasedbi, to je o domobranski vojski, pa dovolj povedo fotografije z ljubljanskega stadiona, njihova zaprisega Hitlerju in njeni zločini. Govoriti, da so bile vaške straže prava narodova vojska, je prav smešno, saj so naše vasi imele vaške straže občasno ali pa celo stalno že od srednjega veka naprej, ko so ljudje izmenično in po vrsti ponoči s sulicami hodili po vasi in jo branili pred vsiljivci. Če trdimo to, potem so danes občinske redarske službe prava narodova armada. Res?

Pri naši državljanski vojni pa je treba poudariti, da je bila je omejena le na manjši del naroda, samo na eno škofijo, to je ljubljansko. Torej ne gre za nacionalno, ampak lokalno, škofijsko vojno, celo proti sosedom. V drugih škofijah na Gorenjskem, Štajerskem in zlasti na Primorskem, razen izjem, ni bilo domobranstva in posledično tudi ne toliko mrtvih. Na Primorskem so nočne »vaške straže« zbirale hrano in orožje za partizane. Nasledniki bele garde domobranci so svojo dejavnost razširili po vsem slovenskem nacionalnem prostoru, vendar tam so jih kot svoje kolaborante pripeljali njihovi esesovski poveljniki. V tržaški vojašnici pri Svetemu Ivanu so vsi govorili po ljubljansko in dolenjsko, prav tako tudi gojenci domobranske oficirske šole na devinskem gradu. Ti so bili za naše ljudi prav tako tujci, kot Nemci ali Italijani.

Ko so duhovniki iz Ljubljane hodili prepričevat primorske duhovnike, naj se tudi na Primorskem ustanovijo domače domobranske čete, so jih naši duhovniki šli prijaviti partizanom, da so jih ti nato ob povratku v Ljubljano zajeli in, kot je bilo za tiste vojne čase popolnoma razumljivo,

likvidirali. Pri tem pa za mrtve niso kopali grobov in jih pokopavali, ampak so jih kar vrgli v najbližje kraško brezno, tako kot se je že stoletja prej počelo s Turki, Francozi in drugimi sovražniki. Partizani namreč niso imeli in niso mogli imeti svojih zaporov in taborišč, pa tudi svojim zaveznikom jih niso mogli predati, kot so to počeli domobranci (ki so na primer pisatelja Borisa Pahorja predali Nemcem). Ob tem pa je treba zelo jasno poudariti, da so domobranci vsakega zajetega partizana, na katerem so opazili častniške oznake, ustrelili že na kraju samem, prav tako, če so pri njem našli dokaze, da je komunist. In to seveda vse brez kakršnegakoli sodišča. Zorko Hrvatič iz Domja pri Trstu mi je pri pripovedoval, kako je sam videl poklane partizane z izkljuvanimi očmi, ki so jih zajeli domobranci. Oči je še neposredno pred osvoboditvijo Ljubljane kljuval neki nori verski fanatik iz Ambrusa po nalogu svojega domobranskega oficirja. Potem, ko so ga zajeli, se je branil, da on ni kljuval oči partizanom, ampak samo komunistom.

Kaj pa je Matjaževa vojska? Presodite sami. V predstavitvi knjige dr. Martina Premka »Matjaževa vojska 1945–1950« je zapisano: *»Matjaževa vojska je začela delovati, ko je bil konec leta 1945 pri Nacionalnem komiteju Kraljevine Jugoslavije v Salzburgu ustanovljen Glavni obveščevalni center, ki ga je vodil četniški poveljnik Andrej Glušič. Deloval je z dovoljenjem in podporo anglo-ameriških oblasti. Naloge centra so bile vzpostavitev mreže kurirjev in vohunov, združevanje nasprotnikov nove oblasti in vodenje oboroženih skupin za boj proti novi oblasti v Sloveniji. Oborožene skupine so poimenovali Matjaževa vojska, mrežo nasprotnikov oblasti pa Matjažev pokret. Izdajali so tudi svoj časopis Matjažev glas, ki so ga poskušali širiti po Sloveniji. Ob slovenskih mejah so postavili obveščevalne centre v Gradcu, Celovcu in Trstu. Iz teh centrov so v Slovenijo pošiljali skupine Matjaževe vojske. Največja skupina Matjaževe vojske je bila »Sernečeva« skupina, ki je delovala predvsem na Pohorju in v okolici Maribora. Ta skupina je poleti 1947 ugrabila in ubila uslužbenca mari-borske občine Franca Marčiča. Iz obveščevalnega centra v Gradcu pa je delovalo še več drugih skupin, predvsem na Štajerskem, v Slovenskih goricah in v Prekmurju. Obveščevalni center v Celovcu sta vodila bivša domobranska častnika Ivan Drčar in Franc Grum. Iz tega centra so postavljali kurirsko mrežo predvsem po Gorenjski. Vodja celovškega centra Franc Grum je spomladi 1948 v Slovenijo poslal skupino treh bivših domobrancev, ki so v Bizoviku ubili poslanca ljudske skupščine Franca Mojškerca. V Trstu pa je deloval center, ki ga je vodil bivši četniški poveljnik*

Dušan Lajovic. Iz tega centra so predvsem poskušali postaviti vohunsko-kurirsko mrežo do Ljubljane.»

Nekateri pod državljansko vojno štejejo tudi povojne atentate, terorizem in organizirane vdore ustašev. ... Ali bi Američani, Angleži, Italijani in drugi zagovorniki svobode in demokracije take Matjaževe in ustaške skupine, ki bi delovale proti njihovi ustavni ureditvi in pobijali ljudi, imenovali ljudska vojska ali teroristi? Moram pa povedati, da ustava takratne Federativne ljudske republike Jugoslavije ni bila pisana po ameriški ustavi, ki se je zgledovala po demokraciji staroslovenske Karantanije, ampak je bila le prilagojen prevod ustave Weimarske republike.

Ta povojni strah pred novo vojno je prišel kot nalašč naročen tistim, ki so snovali novo, če ne že pravo pa vsaj hladno vojno. Medtem ko so tu na naši strani prišli vedno bolj do besede in dejanj *novi mitraljezci*, to je oblasti željni posamezniki, tudi prostaki, je Intelligence Service lahko prav na njihovih dejanjih razvijal najbolj učinkovito propagando.

MAKARTIZEM IN NOVI IMPERIALIZEM

V Ameriki so ljudje s tradicijo osvajalcev indijanskega divjega zahoda in Ku Klux Klana zelo hitro kot svoje sovražnike odkrili tudi delavske voditelje in komuniste. Po drugi svetovni vojni, ki za njih ni dosegla vseh ciljev, so v strahu, pred idejami o pravičnejši družbi in novih oblikah socializma sprožili pravi novi lov na čarovnice. Oznaka *komunist* je postala hujša, kot je bila v srednjem veku beseda *hudič* ali pa danes *terorist*. Najhujši izganjalec novih hudičev je bil Joe McCarthy. Ljudje so pred njegovimi novimi škvadrismi v kravatah morali celo bežati v Evropo, Avstralijo ali Latinsko Ameriko. Med temi je bil tudi znameniti filmski komik Charlie Chaplin, ki se je pred psihičnim terorjem umaknil v Veliko Britanijo. Zakaj? Poglejte si še enkrat njegova filma *Moderni časi* in *Veliki diktator*, ki sta nastala že pred vojno. Joe McCarthy danes za sodobno hollywoodsko filmsko industrijo ni zanimiv.

Charlie Chaplin je bil ameriški disident.

Ameriška filmska industrija se je seveda v to blatenje komunizma in socializma vključila ne samo zaradi strahu, da se tudi njim ne zgodi

usoda Chaplina, ampak tudi zaradi izrednih finančnih pomoči kapitala in celo države. Splošno znano je, da je njihova vojska, zlasti mornarica, zelo izdatno podpirala snemanje filmov, ki so povelečevali njihovo vojaško udarno moč ali pa moralne vrednote njihovih vojakov. Podobno podporo so dobivali filmi, ki so prikazovali tako imenovani »ameriški način življenja«, v katerih ne vidite delavcev, ampak samo ljudi iz višjega srednjega sloja. Edini delavci so kavboji in policaji, nikoli tisti za stroji, z izjemo filma Sacco in Vanzetti, pa še tega niso smeli predvajati na Vzhodu, z izjemo le v Jugoslaviji. Ob vsem govoričenju o svobodi so namreč v ZDA imeli sezname filmov, ki so jih lahko predvajali samo doma, druge, ki so bili priporočljivi za Evropo, nekateri so bili prepovedani za Vzhod, spet drugi posebej priporočeni za nas. Seveda so imeli tudi sezname vzhodnih filmov, ki jih na Zahodu nikakor ni bilo mogoče videti.

Kdo je bil ta McCarthy, ki je po drugi svetovni vojni zaznamoval Ameriko in skorajda že ves svet? Najprej je bil delavec na neki piščančji farmi, nato trgovec, propadli odvetnik, pokeraš, alkoholik, ekstremist... Bil pa je tudi velik prijatelj J. Edgarja Hooverja, dosmrtnega direktorja FBI-ja. Prav bolehal je na publiciteti in zvezdništvu, rad je manipuliral. Bil je tudi pod velikim vplivom svojega svetovalca Edmunda Walsha, rimokatoliškega duhovnika. Občudoval je Hitlerjevo knjigo *Mein Kampf*, sam pa je napisal podoben priročnik *100 stvari, ki jih morate vedeti o komunizmu*. Povzpel se je na senatorsko mesto in sprožil divjo križarsko, patološko, represivno in fašistoidno vojno proti t. i. komunističnim agentom. S pomočjo policije in posebnih represivnih organov je preganjal na tisoče ljudi in zganjal teror, ki ga v tej knjižici ni mogoče opisati. Ljudi sicer niso zapirali v taborišča, jih mučili ali pobijali, vendar so najraje ponoči prihajali na domove, v šole, knjižnice, pisarne in jim grozili, žalili, jih pretepali ter vlačili na neka javna sodišča.

V ameriškem »preganjanju čarovnic« mackartizmu in njihovem novem imperializmu se je prepletalo marsikaj, predvsem pa protikomunizem, želja po popolni prevladi v svetu ter represivna in psihološka vojna proti civilnemu prebivalstvu. To se je začelo kazati v korejski vojni, prav vzplamtelo pa je kasneje z napalm bombami v vietnamski. Ali ni bilo požiganje naselij s prebivalci vred v Vietnamu zločin proti človeštvu, pravo fašistično dejanje? Američani so se borili proti svobodni volji ljudi, da zgradijo svojo obliko socializma, do njih so se obnašali kot do manjvredne rase. To je ob splošnem svetovnem mirovniškem gibanju spoznala tudi sama napredna ameriška javnost, a svojega fašizma niso nikoli do konca

počistili, še svojega sodobnega fašističnega taborišča Guantanamo ne. Še več: lastniki kapitala in glavni proizvajalci orožja za množično uničenje so danes še močnejši kot takrat. Monsanto, ki je proizvedel največ bojnih strupov, kar jih je bilo uporabljenih na svetu za uničevanje ljudi in narave, je danes tisto podjetje, ki že nadzira proizvodnjo hrane vsem. Njegov cilj je prav tak, kot so ga imeli fašisti: obvladati svet in uničiti popolnoma vse, kar je svobodno, drugačno, tuje ...

Vse se ponavlja, ne na enake ali podobne načine, ampak po vsebini iste. Spomnimo se pripovedi naših babic in dedkov, kaj so z njimi počeli v fašističnih mučilnicah in taboriščih, spomnimo se televizijskih posnetkov vojne v Vietnamu ali fotografij mučenja zapornikov v Iraku, nad katerimi so se izživiljali ameriški vojaki pa celo vojakinje. Res, da so po več letih nekatere od teh obsodili in zaprli, vendar to je dokaz, da so bili in da so lahko taki tudi sedaj. Capoji, policija in vojaki so sicer res obsedeni s sovraštvom, a so vedno samo izvrševalci ukazov ali pa samo nakazanih želja generalov, ti pa politikov.

Premalo poudarjamo, da je bil makartizem prav tako fašizem, le nova povojnemu času in ameriškemu prostoru prilagojena in okleščena oblika, ki v nekem utrjenem demokratičnem sistemu vendarle ni mogla popolnoma prevladati. Tega v javnosti tudi niso razčistili, še manj v vrhovih politike in oblastništva, zato se ta njihov fašizem kaže še večkrat, celo zapakiran z oznako »demokracija za izvoz«. Vsi so najbrž že pozabili nasilno odstavitev predsednika Sukarna v Indoneziji oziroma indonezijsko iskanje nove poti v socializem in neuvrščenost, ko je nato diktator Suharto z geni japonskega fašizma in mackartizma pobil 2,500.000 ljudi. To je tudi največja sramota svobode zahodnih medijev, saj so vse to zelo uspešno zamolčali. Ti so se prebudili šele v vietnamski vojni, in to tudi po zaslugi večje učinkovitosti tiskovnih agencij Tass in Tanjug. Vendar še največ so dosegli zelo pogumni in svobodoljubni ameriški novinarji in uredniki, ki so si ob vedno bolj množičnem vračanju ameriških vojakov v krstah in vse bolj glasnem mirovniškem gibanju vendarle upali povedati tudi resnične zgodbe. Ko so bogovi fašizma ugotovili, da se tak način rušenja idej socializma ali pa idej svobode ne da premagati, so si izmislili nov način, ki so ga zelo uspešno preizkusili v Čilu. In tako naprej ...

TOTALITARIZMI IN DIKTATURE

Evropa je z resolucijo o evropski zavesti in totalitarizmu 23. avgust, torej dan podpisa pakta Ribbentrop-Molotov, posvetila vsem žrtvam totalitarnih in avtoritarnih režimov, slovenska vlada pod vodstvom Janeza Janše pa ga je leta 2012 razglasila za uradni spominski dan tudi v Sloveniji, po katerem pod pojmom totalitarizem vključujejo tako fašizem in nacizem kot tudi komunizem. »Praznik« pa se je prijel le v skrajnem desničarskem tisku in na RTV Slovenija. Na ta dan leta 2016 je npr. naša nacionalna televizija o tem poročala v vseh osrednjih dnevno informativnih oddajah, in to z zelo zavajajočimi izjavami žene visokega funkcionarja stranke SDS. Poudarek je bil predvsem na povojnih žrtvah komunizma, na povojni cenzuri in šele na koncu so komaj omenili žrtve fašizma in kolaboracionistov. RAI, torej italijanska nacionalna radiotelevizija o tem evropskem dnevu spomina v vseh glavnih informativnih oddajah treh programov ni objavila niti ene besede.

Ta proces skrivanja lastnega fašizma in iskanj drugega hudiča je že znan. Kljub prej povedanemu so ga najprej zelo dobro izkoristili Italijani, ki so bili v resnici prvi fašisti, a so prikazali sebe kot žrtev nacizma. Po vojni so Italijani postali še žrtev slovanskega barbarstva, Nemci in njihovi vzhodni sosedje pa žrtev komunističnega totalitarizma, Slovenci pa Kardeljevega in Titovega samoupravnega socializma. Vse skupaj pa se še meša z zelo staro rusko carsko ekspanzionistično politiko, ki je po zgledu Anglije, Francije, Španije pa še katere druge kolonialistične države hotela vladati, če ne že celemu svetu, pa vsaj okoliškimi deželam.

Tito ni bil diktator, ampak vladar

Pri nas se s temi totalitarnimi režimi ukvarja celo poseben nacionalni institut, vendar, kot zglada iz medijev, ne s fašizmom in nacizmom ter kolaboracijo, ampak predvsem s Titom in jugoslovanskim komunizmom. Tita prikazujejo kot diktatorja, jugoslovansko komunizem pa kot diktaturo. Čeprav je res, da se pri obeh lahko najde elemente diktature, pa vendarle prevladujejo tisti proti. Tito je bil predvsem vladar, ki se mu je pri vseh dejanjih poznala želja po enakopravnosti, poštenju, svobodi, bratstvu med ljudmi in uporu proti izkoriščanju, obenem pa prizadevanje za mir. Nekateri so ga imenovali tudi »poslednji Habsburžan« saj je njegovo vladanje spominjalo na Marijo Terezijo in oba Franca Jožefa. Jugoslovanski komunizem je bil zelo mila »oblika diktatura proletariata«, sploh v

primerjavi z vzhodnim blokom, predvsem pa iskanje urejenega sistema nove oblike družbeno ekonomske svobode in demokracije imenovane samoupravljanje in delegatski sistem.

Pri ocenjevanju totalitarizmov ali diktatur bi morali najprej ločiti tiste, katere so nastale iz osvajalnih, imperialnih ali fašističnih interesov, in one, ki so nastale v obrambi pred temi. Ljudje pravijo, *da se klin le s klinom izbija*. Pri delitvi diktatur bi morali proučiti, ali je njihov interes napredek ljudi, izboljšanje življenja ali zatiranje in okoriščanje. Tudi sicer vseh ne moremo metati v isti koš, kot tudi vojn in terorja ne.

Tudi pojma totalitarizem in diktatura nista istovetna, pa čeprav jih v splošnem pogovoru jemljemo kot substituta, vendar je dovolj, da ločimo cilje posameznih diktatur. Vsak zagovornik enega od totalitarizmov ali diktatur bo trdil, da je njihov cilj v interesu boga, naroda ali pa ljudi nasploh. Nato moramo oceniti strategije, to je načrte doseganja teh ciljev: uporabo ideologij, političnega in upravnega sistema, vere, množic, vojske in na koncu metode delovanja. Ljudje še najbolj občutijo metode, to je načine delovanja: te so lahko prefinjene, kot npr. medijsko pranje možganov ali pa mučenja vseh vrst, kot smo jih spoznali med inkvizicijo, v koncentracijskih taboriščih in fašističnih mučilnicah.

Da ne bi metali vsega v en koš, je treba tudi tu še enkrat poudariti: danes je bolj kot nekoč jasno, da komunizem ni družba, ki jo je mogoče oblikovati z revolucijo in nato z oblastjo, zakoni ali diktaturo, to je le nek cilj, neka oblika brezrazredne družbe zelo ozaveščenih svobodnih in enakopravnih ljudi, ki naj bi jo ustvarili ali dosegli v prihodnosti. Socializem priznava, da je do te idealne družbe še daleč, zato pa je socializem le zavestna pot do tega cilja, čas, dokler družba ne doseže dovolj visoke stopnje razvoja proizvodnih sredstev in odnosov med ljudmi in tudi pragmatičnega uvajanja komunizma. Teh poti ali strategij je bilo v novejši zgodovini ponujenih že ogromno in nekaj tudi preizkušenih, popolnoma vsaka pa je bila napadena tako z medijsko propagando, manipulacijo, kot tudi z vojnimi sredstvi ali vsaj s terorizmom. Socializem so torej neke prehodne vice, kjer ljudje čakajo na vstop v nebesa, pa vedo, da tega oni ne bodo dočakali, zagotovo pa njihovi potomci. To, da je že samo stanje po delavski revoluciji komunizem, samo zato ker so prišli na oblast komunisti, je po eni strani razlaga stalinistov, po drugi pa protikomunistične propagande. Tu se tako dobita skupaj na isti fronti proti novim revolucionarjem.

Ideje revolucij, ki bi same po sebi rešile svet, so poskušali uresničiti tudi nekdanji diktatorji, eni z dobrimi nameni za ljudi, drugi pa zaradi lastnih koristi. Eni kot od naroda izbrani, drugi pa kot od boga postavljeni, ali vsaj njegovega namestnika na Zemlji. Nekateri, tako kot tudi Stalin ali pa Pol Pot, so celo oklicali svoje države ali pa sisteme za komunistične, sebe pa za edine prave preroke komunizma, ki je prehitel vse zakone ali Marxove in Engelsove teorije razvoja družbe, ki se ga sicer da preskakovati, vendar šele v popolnoma določenih pogojih razvoja materialne družbene baze in njene kulturne nadstavbe.

V ta namen so seveda izkoriščali propagandno moč svojih medijev, pa tudi politične stranke in celo organe prisile. Na drugi strani pa je propaganda kapitala ali kapitalizma in verovanja v onstranstvo te nove oblike iskanja poti h komunizmu celo enačila s fašizmom. Vendar vsak kolikor toliko razgledan človek ve, da je šlo in še vedno gre v ozadju za spopad dveh oblik oblastniških sistemov, starejšega kapitalizma in novejšega komunizma, bolj malo pa vedo, da je fašizem izrodek kapitalizma, tako kot je tudi stalinizem izrodek idej komunizma.

Stalinizem bi glede na metode delovanja lahko enačili s fašizmom, vendar je bližje nekaterim diktatorjem v rimskem imperiju ob preganjanju kristjanov, celo srednjeveški diktaturi Vatikana, izganjanju hudiča, preganjanju poganov, sežiganju čarovnic ipd. Še več, za stalinizem in njemu podobne oblike v nerazvitem svetu bi lahko rekli, da so neke oblike prehodnega fevdalnega fašizma na eni strani množic, ki so hotele pravičnejšo družbo, a zanjo še vedno niso bile zrele, na drugi pa oblastnikov, ki so to znali izkoristiti tako kot nekoč fevdalni oblastniki.

Splošno pogovorno še vedno ostajamo pri površnem pojmovanju velikih besed, kot so vera, liberalizem, kapitalizem, fašizem, komunizem ipd. To so stereotipi, ki imajo bolj ali manj negativen predznak. Za večino pomeni komunizem neko skrajno revolucionarno levico, socializem pa bolj demokratično ali strpno obliko. Vedno manj je tistih, ki se javno opredeljujejo za komuniste, vedno več pa teh, ki se imajo za politične levičarje, socialiste, socialdemokrate, manj pa za desničarje ali za kapitaliste, za fašista ali pa kapitalista pa se razglašajo samo izjemoma. Stranke v parlamentih, povečini celo tiste na oblasti, ki častijo domobrance, se nimajo za fašistične, pa tudi tiste ali tisti, ki načrtno kradejo, se nimajo za kapitalistične: rečejo si raje »ljudske«, »narodne«, »demokratične«, »liberalne«. Večina se ima za demokratično sredino, a žal nikoli ne ve, kam ali na katero stran jo je potegnila politika s svojimi mediji in manipulacijami.

Tudi kapitalizem danes javno razumemo čisto drugače kot so ga pred prvo ali drugo svetovno vojno. Mediji so mu sicer v roke postavili zlati pokal, na glavo pa lovorov venec in nad njim belega goloba, vendar ljudje ga razumejo predvsem skozi svoj želodec ali hrbet. Celo fevdalizem razumemo drugače. Neka novinarka je nekoč po radiu razlagala, kako rada bi živela v času fevdalizma, ko so ženske nosile tako lepe in bogate obleke ter se vozile v romantičnih kočijah, ob tem pa pozabila, da ona kot Čička zagotovo ne bi bila grofica, ampak bi nekje v Čičariji v blatu redila prašiče, saj kot ženska še ovc ne bi smela pasti.

Tudi pojem diktatura se je nekoč razumel drugače kot danes, drugače je bil razumljen v raznih obdobjih, različnih regijah sveta in političnih sistemih. Sploh pa totalitarnost nekega sistema. Ali ni prav neoliberalistični kapitalizem neke vrste totalitarizem? Ali mislite, da bi danes v javnem zavodu RTV Slovenija na novo zaposlili novinarja, ki ima take nazore, kot jih imam jaz?

Izganjanje hudiča v evropskem parlamentu

Zakaj je evropski parlament sprejel trditev, da so totalitarizmi trije: fašizem, nacizem in komunizem? Razlogov je več: v EU je na oblasti desnica, propaganda hladne vojne je še vedno živa, EU se je razširila na vzhodne države, ki so pod Sovjetsko zvezo doživljale drugačen tip totalitarizma, razne oblike pritiskov, omejevanje svobode itd., vendar je prav v teh državah danes veliko nostalgije po pravičnosti, socialni varnosti, redu in ostalem, kar so ljudje sami doživeli oz. čutili. Eden od odgovorov je tudi iskanje skupnega imenovalca za vse negativno, kar lahko prinašajo diktature. Prav očitno pa je šlo in še vedno gre za večplastno željo po izenačitvi komunizma in posledično vseh levičarskih ideologij in gibanj s fašizmom.

Gre torej za postfašistično doktrino, ki poskuša fašizem vsaj razbremeniti »vsega hudega«. V ozadju je tudi tista stara želja katoliške in protestantske Evrope v »osvajanju« pravoslavnih dežel, stara želja po osvajanju Vzhoda in seveda prastrah pred velikim slovanskim svetom. Veliko lahko pove tudi dejstvo, da je v Sloveniji ta »praznik« sprejela vlada tiste strankarske koalicije, ki časti kolaboracioniste nemških (in avstrijskih), italijanskih ter madžarskih oblastnikov, ki so vedno, skozi vso zgodovino, zatirali naše ljudi.

A enačenje Titovega totalitarizma z Stalinovim ne vzdrži nobene primerjave, velika je razlika glede družbene lastnine, našega samoupravnega in delegatskega sistema pa se sploh ne da primerjati s centralističnim sovjetskim državnim sistemom. Ta dva sistema sta si bila še v večjem nasprotju kot pa fašizem in stalinizem, saj je jugoslovanska pot iskala popolnejše rešitve demokracije, enakosti in svobode, kot jih je ponujala francoska revolucija. Res je, da so revolucijo v obeh primerih izvedli komunisti in da se je tudi jugoslovanska na začetku zgledovala po sovjetski. Kolikor je v Jugoslaviji bilo diktature, je bila omejena predvsem na prvo povojno revolucionarno obdobje, ko se je država zaradi napadov z zahoda kot tudi vzhoda morala boriti za obstanek.

Danes se pozablja celo na informbiro in Stalinove grožnje, na vdore njihovih enot čez madžarsko mejo, boje in žrtve. O pripravah Zahoda na napad na Jugoslavijo pa se čisto molči. Načrti nekaterih ameriških politikov in generalov, da bi zahodno fronto celo skupaj z Nemci in njihovimi kolaboranti nadaljevali proti Moskvi, so skriti ali pozabljeni, prav tako dve sestrelitvi ameriških letal v času tržaške krize nad slovenskim ozemljem ob neštetihi izzivalnih kršitvah zračnega prostora. Kdo se spomni vdorov do zob oboroženih ustaških enot celo v ameriških uniformah v Jugoslavijo? To je bila Matjaževa vojska. Pozabilo se je tudi na neštete atentate na naše diplomate v tujini, kar dvajset so jih ubili, pa na stotine mrtvih, ko so zrušili JAT-ovo potniško letalo, podtahnili bombo v beograjski kinodvorani, napadali graničarje, to je vojake, ki so čuvali mejo ...

Po podatkih nekdanjega načelnika vojaške varnosti 9. armade Marijana F. Kranjca je bilo na naših mejah pogosto pravo vojno stanje: »1947–1952 so številne sovjetske divizije jakosti milijona vojakov dejansko ogrožale našo takratno državo, hkrati pa so v Jugoslavijo pošiljali številne diverzante, teroriste in vohune. Divjala je prava »mejna vojna«, v kateri so se incidenti stopnjevali (1949 – 1.076 mejnih incidentov, 1950 – 937, 1951 – 1.517 in 1952 – 2.390), v katerih je bilo ubitih 18 in ranjenih okrog 100 vojakov KNOJ-a oz. mejnih enot JLA. 1 - Številne diverzantsko-vohunske skupine so pripadniki mejnih enot JLA likvidirali ali pa tudi zajeli (operacija »Gvardijan«, 1947, ko so organi Ozne polovili 96 ustašev), nekaterim pa so se vpadi tudi posrečili (akcija »Raduša«, 1972, ko je skupina 18 ustašev pri Dravogradu prišla v državo, kasneje je bila likvidirana). Samo v letu 1948 je bilo izvršenih 26 večjih diverzij na vojaške objekte, tudi v Sloveniji – v tovarni smodnika v Kamniku, ko je življenje izgubilo 5 nedolžnih delavcev. Danes mediji prinašajo zgodbe o

tem, kako naj bi Udba ubila nekega Hrvata v Avstriji, a ob tem nihče ne omenja, da so se tam zbirali in urili avstralski ustaši, leta 1972 je njihova enota devetnajstih teroristov celo vdrla v Jugoslavijo, prišla v Bosno in tam sprožila pravi pokol.«

Zahod je spremenil svojo taktiko do Jugoslavije šele takrat, ko so ugotovili, da je prav ta država v resnici obramba, trdnjava pred Stalinom. Tito in tudi večina vodstva je že leta 1948 zelo jasno pokazala, da se noče podrediti stalinizmu, še več, Edvard Kardelj je kot glavni ideolog začel razvijati poseben sistem neposredne demokracije, znane kot samoupravni socializem, ki pa v hladni vojni ni vzdržal konkurenčnega boja in je propadel.

Evropa tudi rada pozablja na prejšnje diktature, iz časa Rimskega imperija, katoliške cerkve ali papežev v času srednjega veka, ko so z mečem na silo krvavo širili krščansko vero, ali pa na Napoleona, ki je že prej pod farso gesel svoboda, bratstvo, enakost širil kapitalistični sistem z armado in giljotino. V sedanjem času pozablja tudi na Savdsko Arabijo, Turčijo pa še katero podobno državo. O diktaturi kapitala pa kasneje.

Med diktatorske sisteme ali ideologije bi morali šteti tudi vere in njihove cerkve, zlasti krščanstvo in mohamedanstvo, pa tudi kapitalizem kot produkcijski sistem, saj nihče od njih ne tolerira drugega, drugačnega, še svojih manjšin ne. Za to, da se je kapitalizem razširil po vsem svetu in prišel na oblast, je bilo veliko vojn, zaradi njegovih interesov po novih delitvah sveta pa sta bili kar obe svetovni.

Strah pred socialistično demokracijo

Poleg tega poznamo tudi take komunistične stranke in države, ki niso uvajale diktatur, kot npr.: Pariška komuna, Weimarska republika, Španska republika, Allendejev Čile... Kaj se je zgodilo z njimi? V zelo kratkem času so jih zatrli v krvi naroda, da se kaj takega ne bi več ponovilo. Prav tako poznamo tudi komunistične voditelje, kot so bili Nelson Mandela, Indira Gandhi in številni drugi, ki so celo skrivali svojo komunistično usmeritev.

Nekatere preveč učinkovite voditelje, tudi Josipa Broza-Tita in Fidela Castra, je pač treba očrniti ali »diskvalificirati«
že zaradi povezave njihovega imena s pojmom komunizem. V primeru Nelsona Mandele, ki je bil tudi vodja južnoafriške komunistične partije, pa se to da zamolčati.

Obama, tako Titu kot tudi Mandeli, je ves svet kljub vsem lažem, ki so jih širili na njun račun, pokazal spoštovanje vsaj pri pogrebu.

Titu bo vsa človeška zgodovina morala priznati, da je svoje narode obranil pred Mussolinijem in Hitlerjem, kot tudi Stalinom in požrešnim tujim kapitalom, da pa je lahko to dosegel, je moral veliko žrtvovati. Najbrž ni bilo in še dolgo ne bo človeka, ki bi se mu ob smrti z minuto tišine poklonilo toliko parlamentov na vseh celinah, zastave na pol droga so bile skorajda v vseh državah sveta, na njegovem pogrebu pa kar 123 predstavnikov držav, od tega štirje kralji, istočasno pa je bila v palači Združenih narodov v New Yorku posebna žalna seja.

Novi oblastniški politiki in njihovi podrepaniki žal slednjega iz svojih udobnih naslanjačev ne morejo in tudi nočejo razumeti in priznati.

V zgodovini poznamo tudi prosvetljene diktature, diktatorje ali monarhe, kot sta bili britanska kraljica Viktorija in avstro-ogrska cesarica Marija Terezija. Med te bi poleg Tita lahko šteli tudi Lenina, Rezo Pahlavija, Gadafija pa še koga. Vendar danes se govori o totalitarizmu, to pa je po SSKJ: *»politična ureditev, v kateri se celotno družbeno in osebno življenje državljanov nasilno enoti in podreja ciljem državnega vodstva«*. Ali niso mogoče ZDA, Velika Britanija, Italija ali tudi Slovenija totalno kapitalistične države, kjer je vodstvo države dejansko v totalni oblasti kapitala (v enih lastnega, drugje tujega)? Ob tem bi morali odgovoriti tudi na vprašanja, ali ni vsak sistem totalitaren, saj nobeden namreč ne dopušča drugačnega razvoja? Ali mogoče kapitalizem omogoča razvoj komunizma?

V ta totalitarizem so kot argument potegnili tudi poveljne poboje, vendar ne tiste, ki so se zgodili v deželah in krajih, ki so bili pod vplivom Trumana, Churchilla, Charlesa de Gaulla in številnih drugih predsednikov in generalov, ampak smo Tita.

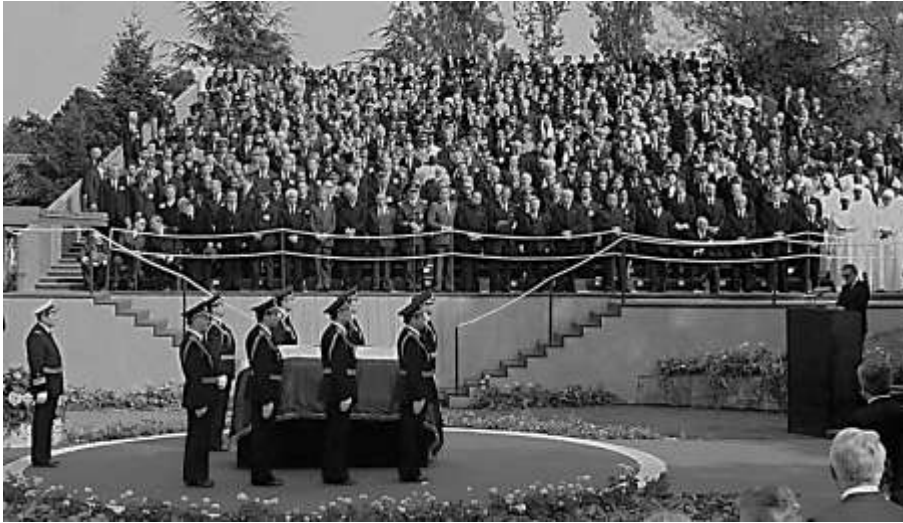
V današnjem svetu imamo veriženje in skrivno prepletanje več diktatur. Najpomembnejši diktatorji, ki tvorijo nekakšen triumvirat, so veliki kapital, mutirani fašizem in manipuliranje množic. Mali diktatorji, ki se pojavljajo včasih tu, včasih tam, kot so npr. Vladimir Putin, Recep Erdogan, Kim Jong Un, Bašar al Asad, ali so bili Fidel Castro, Moamer Gadafi, Sadam Husein in njim podobni, so bolj borci proti temu svetovnemu triumviratu, ki hoče nadvladati celemu svetu, kot pa diktatorji. Putin, Orban, Erdogan, Ši Džinping dobivajo na vsakih volitvah več glasov tudi zaradi uspešne obrambe pred napadi Zahoda. Zlasti Putina in Ši Džinpinga pa

imajo njihovi ljudje za nosilce preporoda svojih narodov. Podobno so nekoč jugoslovanski narodi pa tudi številni tuji častili Tita, ki je iskal in tudi našel nove poti nove neposredne demokracije (samoupravljanje in delegatski sistem, politika mirovne koeksistence in neuvrščenost).

Tita ne moremo uvrstiti niti med male diktatorje, ampak dejansko med velike voditelje, antifašiste in borce za mir, svobodo, enakopravnost in sploh bolj pošten svet. Med te so ga uvrstili tisti, ki so ga s svojo prisotnostjo počastili na njegovem pogrebu.

»Pogreb« fašističnega diktatorja Benita Mussolinija in njegovih, ob katerem se je veselila vsa Italija, razen nekaterih fašistov. (Vir: Wikipedia)

Pogreb komunističnega »diktatorja« SFRJ Josipa Broza Tita, ki se ga je po podatkih časopisa Times udeležilo 123 predstavnikov držav, od tega štirje kralji, 32 predsednikov in drugih vrhovnih voditeljev držav in 22 predsednikov vlad, ki so predstavljali skoraj ves svet. (Foto: Joco Žnidaršič)

Stalinizem: levica ali desnica

Stalinizem je skrajna deviantna oblika komunizma, ki se je razvila v skrajnih razmerah, v nedozorelih pogojih družbenega razvoja in kot posledica ali protitež fašizmu, ne pa kot neka nova razvojna stopnja socializma. Na to nevarnost je opozarjal že Marx. Vsebinsko gre za njegovo popolno nasprotje, za izrodek ideologije. To najbolj razumemo, če najprej preberemo Hitlerjevo »biblijo« Mein Kampf, nato pa Stalinovo Diamat. Stalinizem lahko primerjamo tudi rimskim spreobračanjem judovskega krščanstva, ko se ideje sina božjega, ki se je sam žrtvoval, da reši človeštvo najhujših grehov izkoristilo za izvajanje še hujših grehov, največje grozote in množične pokole, ki so jih v imenu Kristusa počeli inkvizitorji, križarji, konkvistadorji ... Na srečo stalinizem ni bil tako uspešen, to pa predvsem ker se je začel razvijati v slovanskem ljudstvu, ki nima takega pohlepa po tujem kot nekdanji Rimljani in Germani ali pa danes angloameričani.

Kljub temu, da je Lenin uspešno ustvaril novo socialistično državo, ki se je za razliko od Pariške komune obdržala, je ni mogel razvijati, ampak je moral vse svoje revolucionarne sile usmeriti v njeno obrambo, obramba pa - kot je znano - zahteva vse drugo kot svobodo. Prav proti njemu so razvili fašizem in ga kot podivjane pse spustili nad človeštvo.

Tudi stalinizem je podivjani pes.

Če kapitalistični svet ne bi poskušal na vse načine uničiti nove Sovjetske zveze, vodstvo ruskih komunistov za Leninovega naslednika zagotovo ne bi izbralo človeka, za katerega so vsi vedeli, da je psihopatski oblastnež. Že Lenin je pred smrtjo, ko se je med njegovo boleznijo Stalin že prerinil v vodstvo, opozarjal na njegovo brutalnost in brezkompromisnost pri doseganju svojih ciljev in ga imel za nepredvidljivega. Celo predlagal je, da "tovariši najdejo način, da ga odstranijo z delovnega mesta" izvršnega sekretarja.

Po Leninovi smrti je oblast prešla v roke triumvirata Stalin-Zinovjev-Kamenjev, ki so sklenili, da se bodo znebili svojega najresnejšega tekmeca Leva Trockega. Do leta 1927 se je Stalin znebil vseh treh. V tistih letih je fašizem v nekaterih državah že prihajal na oblast in začel zelo brutalno preganjati komuniste. To je bil tudi čas velikih ameriških in angleških investicij v nemško industrijo in celo v špansko državljansko vojno, ki je pravi uvod v drugo svetovno vojno, kjer se je italijanski in nemški vojaški stoj že spopadel s sovjetskim.

Pozabljamo tudi na stalne grožnje s katoliškim fanatizmom prepokane Poljske in njenim vojaškim fašizmom. Takratni poljski predsednik Josef Pilsudsky, ki se je odlikoval v bojih proti komaj rojeni Sovjetski zvezi, je prav občudoval Mussolinija. Ta se je po tesnih vojaških navezah s Francijo in ostalimi napadalkami na SZ začel tajno povezovati tudi s Hitlerjem. Lahko bi celo rekli, da so te razmere že prav očitno zahtevale brezkompromisnega diktatorja, kar je Stalin kot fašistoidni oblastnik z znanimi čistkami tudi izkoristil.

Pritiski imperialističnih držav na Sovjetsko zvezo niso nikoli bili zato, da bi v nji vzpostavili neko demokracijo, ampak da bi si jo podredili, nad narodom pa izvajali etnocid in genocid, ga spremenili v suženjski narod, tako kot so hoteli italijanski nacionalisti in fašisti tudi nas Slovence ki so nas že kar imenovali Schiavi. Demokracija ni bila cilj, ampak sredstvo, ki je zaudarjalo po fašizmu. Še huje: Stalin in z njim stalinizem, kot

imenujejo njegovo teorijo in prakso je bil nujno zlo, najhujši diktator kot orožje proti najhujšim grožnjam. Po vojaški zmagi nad fašizmom pa je prav stalinizem postal glavni vzvod za rušenje marksizma in vseh samostojnih poti socializma.

Pri stalinizmu gre za tipično diktaturo in kult osebnosti, ki se je za obvladovanje množic okoristil z idejami komunizma in se ob soočenju s fašizmom začel obnašati tako kot njegov najhujši nasprotnik. Tudi pri njem je značilno poudarjanje reda in discipline, omejevanje vseh svobodščin, totalni nadzor nad množičnimi mediji, zelo močna policija, ustrahovanja, taborišča, poboji in poleg še ostalega tudi skrajni primitivni populizem, in to do take mere, da bi se lahko diktator oklical za božanstvo. Tako pri fašizmu kot pri stalinizmu imamo zelo izrazite želje po zgledovanju z velikimi diktatorji iz preteklosti ali celo vračanju v prejšnje družbenoprodukcijske sisteme, v primeru Mao Cetung celo v prastari patriarhalni, kjer je vlogo očeta prevzel partijski sekretar. Ta Maova diktatura je bila kljub žrtvam neke vrste »diktatura posebne kitajske kulture«, ki je po naravni poti iskanja izhoda iz dva tisoč let starega sistema sama mirno prešla v neko novo razvojno fazo in ob tem dokazala svojo izredno uspešnost.

Stalinizem je lažni komunizem oblastniških prostakov in zaostalih množic, ki jih lahko ti z najbolj enostavnimi pozivi na temeljne potrebe in čustva pritegnejo na svojo stran. To ni revolucionarna množica Marxovih ali Leninovih ozaveščenih delavcev kot borcev za pravičnejšo družbo, ampak podivjana, pogosto tudi kruha, svobode in maščevanja željna množica, ki drvi tja, kamor jo usmerjajo tisti, ki so nad njo prevzeli oblast.

Če se je fašizem razvijal v razvitih kapitalističnih družbah, lahko ugotovimo, da se je stalinizem v manj razvitih, kjer ni bilo politične, pravne in splošne kulture, pa tudi ne ozaveščenega proletariata, torej tam, kjer ljudje drugega kot klasične diktature niso poznali. Tak sistem se v zahodnih demokracijah nikakor ne bi mogel razviti sam po sebi, je pa res, da bi ga lahko kdo prinesel z zastavami na tankih. Kot sistem je izredno učinkovit za hiter razvoj gospodarstva, socialne države in tudi kulture.

Živel Stalin! Živel Tito!

Komunistični internacionalizem je dejansko zamenjeval srednjeveško doktrino vere, da so si ljudje med sabo enaki ali celo bratje po veri v boga, ne pa po jeziku ali narodni pripadnosti, pri internacionalizmu pa po

pripadnosti razredu, v stalinizmu pripadnosti k Stalinovi viziji komunizma. Torej spet smo pri primeru enega in edinega pravega boga. K temu je izredno pomagal tudi sloves največjega vojskovodje, ki si ga je pridobil med drugo svetovno vojno. V Jugoslaviji je bil Stalin takoj po končani vojni priljubljen prav tako ali pa še bolj kot Tito.

O tem, koliko je staliniste sprejemal tudi sam Tito in njegovi najbližji sodelavci, so se razpisali številni zgodovinarji. To, da jih ni, da jih je popolnoma odklanjal, pa najbolje pričata obtožba s strani informbiroja in nato Goli otok. Prav ta nam ob vseh tragičnih zgodbah pove, da je bilo med nami že veliko stalinizma, tistih, ki idej komunizma sploh niso mogli razumeti, in tudi fašistoidnih oblasti željnih komolčarjev, ki so ovajali svoje tovariše in tako poizkušali lesti na oblast. Na Goli otok so tako prišli dejanski fašistoidni stalinisti, kot tudi njihove žrtve. To je najbolje dokazoval sam odnos med zaporniki, ko so se številni kar sami hoteli izkazati v svojem nasilju eden do drugega, včasih celo veliko bolj, kot so od njih hoteli njihovi pazniki in »prevzgojitelji«. Podrobno to dokazujejo tudi politična in sodna preganjanja sotrpinov iz taborišč in celo soborcev, kot npr. Edvarda Kocbeka ali Angele Vode. Očitno celo najbolj razvita jugoslovanska republika Slovenija ni bila »zrela« za uvajanje pravega socializma, saj še po osamosvojitvi ni bila sposobna udejanjiti poštene demokracije ...

Kolikor so mi povedali ljudje, ki so imeli osebne sike s Titom, se je on zelo dobro zavedal tega jugoslovanskega stalinizma. Pravili so mi, da je, ko je izvedel za izživljanje nekaterih pri povojnih pobojih, ali pa slišal, da je Goli otok mučilnica, ne pa tečaj za prevzgojo, pa tudi, da v Istri enačijo vse Italijane in celo neopredeljene Istrane s fašisti, takoj osebno posredoval, zahteval prekinitev tega dogajanja in celo zamenjave vodilnih. Spomnite se primera Ranković, ki je nekoliko kasnejši in bolj kompleksen, vendar gre v bistvu prav tako za neke vrste stalinizem.

Stalinizem v povojni Jugoslaviji je bil neizbežno dejstvo - tako kot se je razširil v zaostali in na kolena postavljeni Sovjetski zvezi, se je razmeram primerno v manjši meri razširil tudi v Jugoslaviji. To se je zelo očitno čutilo predvsem v južnih republikah. Taka Jugoslavija, kot je bila pred vojno in tudi po njej, brez dokončno izoblikovanih narodov, jasnih razmejitev med njimi, še vedno živega sovraštva med tremi verami, ki so se borile za prevlado, je pri vladanju zahtevala zelo trdo roko. Navkljub vsem ekonomskim zakonitostim smo gospodarske in splošne kulturne

razlike še najbolj uspešno premagovali s planskim gospodarstvom in »*horukom v nove čase*«.

Na te diktature in dogajanje v zvezi z njimi nikakor ne smemo gledati samo s svojega zornega kota, s stališča našega sedanjega časa in tudi ne prostora, v katerem živimo. Vživeti se moramo v pretekle razmere, celo v osebno doživljanje tistega časa, v vzroke, ki so privedli do njihovih reakcij, tudi reakcij nekaterih voditeljev. Ali mogoče veste, kaj vse je doživel Edvard Kardelj med vojno, njegova družina, žena v italijanskih mučilnicah in zaporih? Kaj pa tržaški begunec Mitja Ribičič, njegova mama in sestra? Jaz sem vsaj nekaj o teh grozotah izvedel v intervju z Dano Klanjšček Valič, ki mi je nekaj malega povedala tudi o svojih zaporniških tovarišicah. Po tem, kar mi je pripovedoval Slavko Weiss, taboriščnik iz Jesenovca, ki je ustaškimi krvniki zbežal šele na njihovem krvavem begu proti Avstriji, pa sem veliko bolje razumel poveljne poboje. Vse to sem popisal v knjigi *Lebič: zgodbe pozabljenega eksodusa*.

Nam Evropejcem je še težje razumeti Mao Cetungovo kulturno revolucijo, vendar če upoštevamo, da je Kitajska še do moderne dobe ohranila svoj posebni prosvetljeni patriarhalni sužnjelastniški sistem, da ni doživela niti fevdalizma, humanizma in liberalističnega kapitalizma, da pa se je srečala z zelo grobo in pokvarjeno evropsko kolonialno politiko in ameriškim neokolonializmom, potem je razumljivo, da je bila ta kulturna revolucija tako huda, saj je morala preskočiti kar dve tisočletji. Drugače pa moramo gledati na Rdeče Kmere, njim ni šlo za kulturno revolucijo, ampak je bilo to podivjano primitivno kriminalno oblastništvo, ki je za svoje interese izkoristilo tako vojno, katero je prinesla ameriška demokracija v sosednji Vietnam in Kambodžo, kot tudi slogane in simbole komunizma.

Svetloba in tema ali intermezzo

Če se spomnim predavanj profesorjev na fakulteti, ki so mi širili znanje iz sociologije in filozofije, potem moram vse te nazorske »-izme« postaviti na neko neskončno premico. Premica je navidezno ravna in ni omejena na začetno in končno točko kot daljica, vendar tako filozofi kot fiziki trdijo, da je v končni obliki krog, da se njena konca nekje na tisti neznani temni strani vesolja stakneta. Filozofsko gledano pa so »-izmi«, to je pojavi ali celo sistemi, ki se končajo s končnico –izem, konec ali skrajnost neke daljice. Ta ima na eni strani eno skrajnost, da drugi drugo,

pa čeprav vse daljice niso enako dolge. Na neki taki daljici sta tudi fašizem in stalinizem, vmes pa najdemo razne druge -izme, ki sicer niso skrajni, vendarle izključujejo druge, so torej na nekih vzporednih ali križajočih daljicah. Če se ta dva konca ene premice v nekem neskončnem prostoru stakneta, dobimo sklenjen krog, na katerem so možni prehodi z ene strani na drugo. Tam na temni strani tega kroga se skriva fanatizem, kriminal, korupcija ...

Če pa civilizacijo človeštva po Marxovi dialektiki razumemo kot razvoj, se ta razvojna daljica nikoli ne strne v krogu, ampak se zaradi napredka dviguje v spirali; in tu, na tej spirali, se na tisti temni strani dogajajo tudi tako čudne ali nerazumljive spremembe. Ali drugače: oblastniški ljudje, ki se izdajajo za levico, v tej temi padajo na spodnji del spirale ali drugo protiutežno spiralo, ki se vrti v skrajno desnico. Tako poznamo veliko čudnih prehodov z levice na desnico, kot npr.: Mussolinija, Stalina, Vidalija ali pa nekaterih rušilcev Jugoslavije.

Nekateri trdijo, da to ni res, da je vesolje ravno, tako kot so nekoč trdili za Zemljo. Torej ima dva konca: nebesa in pekel, Mussolini pa kljub velikemu prijateljstvu s papežem in izjemnim uslugam Vatikanu zagotovo ni šel gor v nebesa, ampak dol v pekel.

Kaj nam torej v tej zmedi ostane, kot da rečemo: najboljša je zlata sredina, nekje med levico in desnico. Ne, te žal ni: zemlja ni ploščata, ampak okrogla in se vrti, tako kot vse vesolje, ki je še nerazkrit večdimenzionalni prostor. Tudi sredina ni dobra, tam je najbolj vroča magma, tam je jedro sonca, galaksije ali pa črna luknja, ki med vrtenjem v to svojo črno sredino meče vso materijo in vsa njena spoznanja.

Pustimo to špekulativno blodnjo brez oprijemljive točke, ki pa sem jo namerno zapisal, da prikažem to človeško neznanje, v katerem se moramo odločiti, kaj je za nas prav, ali se bomo na tej spirali vrteli k črni luknji, čakali na usodo, svetlobo ali temo, ali pa sami poskušali naprej, plezali vedno više proti svetlobi. Jaz sem prepričan, da svetloba poraja ljubezen in življenje, tema pa sovraštvo in smrt.

Stalinizem so zrušili komunisti sami.

Enačiti stalinizem s komunizmom je enako kot enačiti klerofašizem s krščanstvom – želje teh, ki so snovali eno in drugo so bile zelo podobne. Pri krščanstvu in komunizmu naj bi obstajala neka pravična nebesa, pri klerofašizmu in stalinizmu pa oblast. Gre torej za okoriščanje nekega

upanja ali vere v rešitev vsega gorja na svetu samo za lastne interese, da bi si prilastili bogastvo, oblast. Zato se lahko zažiga čarovnice, pobija nerвне, drugače misleče, ustvarja še večje gorje, kot se ga ljudje že bojijo na tem ali onem svetu.

Revizionisti zgodovine najprej pozabljajo, da se je stalinizmu uprl in ga tudi zrušil prav komunizem in komunisti. Najprej se je temu uprl Josip Broz-Tito oz. Komunistična partija Jugoslavije, nato Imre Nagy in madžarska partija, Aleksander Dubček in češkoslovaška partija, končno pa tudi sami ruski komunisti z Nikito Sergejevičem Hruščovom na čelu, na koncu pa z Mihailom Sergejevičem Gorbačovom. Te upore proti stalinizmu so vodili komunisti, ne pa liberalci, in tudi ne Zahodna Evropa ali Amerika. Ti so rušili idejo o komunizmu, vse socialistične poizkuse ustvarjanja pravičnejše družbe in vse, kar ni bilo izpeljano po vzoru njene demokracije ali v njeno korist. Mogoče so vplivali na hitrejše spremembe, ali pa jih celo zavirali in bi se brez njihove »pomoči« že sami prej zgodili.

Stalinizem je bil protistrup za fašizem.

Tudi stalinizma in fašizma ni mogoče enačiti, saj se stalinizem ni razvil iz kapitalizma, ni ga razvijal kapital. Skupne imata nekatere načine delovanja, kot so npr. enopartijski sistem, kult osebnosti in populizem ter popolno razvrednotenje posameznika in človeškega življenja.

Bistvena razlika je v lastnini kapitala, delitvi družbenega proizvoda, okoriščanju z vero in pa v končnih ciljih, kakšna naj bo družba prihodnosti. Najpomembnejša razlika v tolmačenju fašizma in njegovega povezoovanja s stalinizmom je že v razumevanju izvorne ideje o diktaturi delavskega razreda. Ne gre za diktaturo ene osebe ali skupine, ki si jo prilasti, ampak za diktaturo večine (to je delavcev, kmetov, intelektualcev) nad manjšino (kapitalisti). Gre za odnos do lastnine nad kapitalom, ne pa nad narodom, raso in tudi ne religijo. Vsem diktaturam pa je enak odnos do človeka kot posameznika, ki je v njenih velikih željah po popolni oblasti nepomemben. Največje krivoverstvo so dejanske svoboščine, največji krivoverec pa je uporni svobodnjak.

Če izpustimo nazorski pogled komunizma in fašizma, ki sta glede humanizma na popolnoma drugih koncih daljice družbenih odnosov, se pri fašizmu lahko uveljavijo predvsem negativni oblastniki, pri pravem komunizmu praviloma le pozitivni. Vsaj morali bi se. Vendar že samo dejstvo, da je sistem na oblasti, bodo to oblast poskušali prevzeti tisti

negativni, in ti si pri tem upajo veliko več. To pa ni veljalo samo pri stalizmu, ampak tudi pri jugoslovanskem »liberalizmu«.

Polpretekla zgodovina je pokazala, da so se nekateri nekoč zelo aktivni člani Zveze komunistov Slovenije ob začetku razpadanja stranke ali pa celo na koncu preselili v desne stranke, npr: Franjo Tuđman, Jože Pučnik, Dimitrij Rupel, Janez Janša, Vinko Gorenak ... Janez Drnovšek je celo trdil, da ni bil nikoli komunist, pa je bil. Nekateri so trdili, da so se v Zvezo komunistov včlanili, da bi jo lahko lažje spremenili od znotraj. Kolikor sem lahko jaz to poznal že iz časov ustanavljanja Radia Študent, vem, da so se taki vključevali zato, da bi prišli na oblast ali jo prevzeli. Kasneje so celo razlagali, da so oni prava levica.

Še bolj izrazit je primer Slobodana Miloševića. On je pravi primer butalstva množic, ki niso bile sposobne spregledati, da ni komunist, ampak le stalinist, glede na skrajni nacionalizem pa pravi fašist.

Podoben primer je Severna Koreja ali točneje tamkajšnji politični vrh pod vodstvom Kim Džong Una. Tudi tu je treba upoštevati vse, kar je korejsko ljudstvo doživelo pred drugo svetovno vojno, med njo in po njej, pa še posebej med njenim nadaljevanjem, to je med korejsko vojno. Vendar če govorimo o diktaturi, ne moremo reči diktaturi partije ali komunizma, ampak diktaturi ljudi, ki so si s partijo prisvojili oblast. Njihov zunanji minister je ob medsebojnih grožnjah Združenim državam Amerike rekel, da bo Severna Koreja »pokazala, kakšno moč ima v svojih rokah severnokorejski partijski vrh«, torej oblast.

Tudi tu si lahko marsikaj obrazložimo z oblastništvom. Za fašizem, kot tudi za stalizem, niso pomembna samo ideologija ali cilji, strategija in metode delovanja, ampak tudi možnosti, ki jih ponuja sistem absolutne oblasti v diktaturi ali enopartijskem sistemu. Tu pridejo do svojega izraza tudi skrite oblastniške značilnosti človeške vrste. V več strankarskih sistemih se negativne osebnosti, ki iščejo priliko v politiki za svoj uspeh, običajno razdelijo v dve ali več strank in se že na volitvah med seboj koljejo. Žal ljudje to radi gledajo in se po principu gladiatorskih iger v podzavesti enačijo z zmagovalcem, ali pa jih vsaj častijo. Če z zmago na volitvah ali z revolucijo ostane samo ena stranka, se ti oblastniki prej ali slej prerinejo na vse pomembnejše položaje te edine stranke, do samega vrha. Slednji so tudi po propadu fašizma hitro prebežali h komunistom, po slovenski osamosvojitvi pa k skrajni slovenski desnici.

Moji številni intervjujanci so mi povedali veliko primerov, kako so se bivši izdajalci in kolaboracionisti prerinili v organe oblasti, v te namreč še raje kot med komuniste. Zanimivo je, da se je veliko takih prav ob ukitivni Svobodnega tržaškega ozemlja (STO) prišlo »skrit« na tako imenovano »Slovensko obalo«. Poznam kar tri primere takih bivših esesovcev, ki so jih odkrili v koprski Udbi in na koprskem radiu.

Po napakah nekdanje Udbe, ko so jo razbili celo po republikah, je najmočnejša centralizirana sila ostala JLA. Ljudje iz njene protiobveščevalne službe KOS so zelo lahko uspeli v diplomaciji, komercialnih poslih s tujino in medijih, zlasti v tehniki, a tudi v novinarstvu. Dobro se spomnim, kako je Tiskovni svet pri SZDL predlagal, da za dopisnika v Moskvo pošlje nekega novinarja, a šel je nekdo drug, nek komolčar. Ko sem vprašal zakaj, sem dobil odgovor, da je prav tega zahtevala JLA. In ironija: prav ta je po osamosvojitvi vse druge javno obtoževal, da so udbomafija.

Kaj pa kolaboranti stalinizma?

Tudi stalinizem pozna kolaborante: najbolj znan je primer med češko pomladjo, ko je skupina oblasti željnih politikov iz vodstva češke komunistične partije »poklicala na pomoč« sovjetsko armado. Ta je po podobnem vzorcu že prej prišla »na pomoč« na Madžarsko, leta 1949 pa bi lahko prišla tudi v Jugoslavijo. Kominform je gradil na tem sodelovanju domačih »pravovernikov«. Tudi v Jugoslaviji je takrat veliko ljudi čakalo na prihod Stalina, pa ne samo zaradi prepričanja o njegovi pravi poti, ampak predvsem zato, da bi ob tem lahko izkoristili svoje oblastniške želje, pa čeprav bi zanje prodali svojo dušo. Če so jo prej prodajali Italijanom in Nemcem, zakaj je ne bi sedaj tudi Rusom. Danes se o Golem otoku govori samo z vidika kršenja človekovih pravic, a bi ob tem morali povedati, da je bilo to tudi politično dejanje, ki je onemogočilo še večje in hujše kršenje človekovih pravic, mogoče celo novo vojno in prelivanje krvi. Kaj če bi se ob vsem političnem govoričenju o Golemu otoku spomnili na Guantanamo!?

Če trdim, da je fašizem živ, moram reči tudi, da je živ tudi stalinizem. Vendar spomnite se, da ta ni začel napadati in osvajati drugih držav izven območja jaltskega dogovora. Spomnite se, da je v času hladne vojne ruska armada imela samo eno manjšo letalonosilko, svojo moč pa je gradila predvsem na tankih, reaktivnih lovcih in raketah, ki so orožja za obrambo, ne pa za osvajanje sveta. Armada ZDA pa je temeljila in še

vedno bolj temelji prav na letalonosilkah, bombnikih dolgega dosega in na postavljanju napadalnih oporišč po vsem svetu. ZDA imajo po svetu več sto vojaških kopenskih oporišč z raketnimi izstrelišči in letališči, s katerimi tako rekoč obkrožajo zlasti Rusijo in Kitajsko. V teh oporiščih naj bi imela skoraj poldrugi milijon vojakov. Bivša Sovjetska zveza je leta 1962 poskušala zaustaviti samo eno oporišče v bližini ZDA, to je na Kubi, a še od tega so po resnih grožnjah iz Washingtona odstopili, da bi preprečili vojno. Ali bi J. F. Kennedy umaknil svoje vojake in rakete iz Turčije, če bi jim N. L. Hruščov to postavil kot izključno zahtevo, ali bi raje sprejel vojno? Preštejte tudi vojne napade in udare, ki jih je opravila ena ali druga država v času hladne vojne in po njej, predvsem pa žrtve!

Nekdanja Amerika (ZDA) je bila simbol svobode, demokracije in napredka, a se je najbrž prav v vojni in zmagi nad nacizmom nalezla tudi veliko njegovih virusov. Te je seveda dobila še v veliko večji meri tudi takratna Stalinova Sovjetska zveza, ki pa jim je podlegla in se sesula. V ZDA se je dvojnost ali antagonizem med njeno tradicijo svobode in demokracije ter vodilnim svetovnim kapitalom še podvojil. Z izredno kompleksnim sistemom manipulacije množic in novim nacionalizmom, katere vidni simbol je ameriška zastava, ki jo rišejo celo na svoje spodnjice, so lahko Američani v interesu svojega gospodarstva postali svetovni policaj. Ta policaj pa je še vedno tisti plačanec kapitala, ki je pomagal razvijati fašizem v Italiji in Nemčiji. V našem sosednjem prostoru v Italiji smo tega policajja spoznali kot Gladio.

Levi in desni, vsi so enaki.

Poleg enačenja komunizma in fašizma poskuša sodobna politična manipulacija zbrisati tudi razliko med levico in desnico, pri tem pa svoje manipulacije gradi prav na teh deviacijah. Tudi zato je danes zelo popularna medijska floskula, da so levi in desni vsi enaki, večina ljudi pa je o tem že kar prepričana.

Cilj te je doseči čim večjo pasivnost volivcev, vedno manjšo politično participativnost nezadovoljnih množic, vedno manjšo udeležbo na volitvah, zainteresiranost, nevtraliziranje množic v boju za enakopravnost, za resnico, pravičnost, enakopravnost. Tako na prizorišču ostaja vedno manj bojevnikov in ker so oblastniki že po naravi bolj bojeviti ali edini bojeviti, bodo pač že sami po sebi prevladali. Gre za nov svetovni nazor političnih hlapcev, ki so hlapci zaradi zmanipulirane slepote. Tudi

to bi lahko bilo dopolnilo definicije neoliberalizma. To samoizločanje ljudi iz različnih političnih procesov je pravi politični samomor idej svobode, enakopravnosti, bratstva in seveda demokracije.

Zato ponavljajo, da so levi in desni vsi enaki lopovi. Sam bi rekel, da tisti pravi levi, ki v sebi ne bi smeli imeti pohlepa po denarju in oblasti, ne znajo krasti in lagati, vsaj ne tako kot desni. Celo moralne vrednote iz desetih božjih zapovedi bolj spoštujejo kot desni. Desnica bolj gradi na prvih treh zapovedih, levica pa na ostalih sedmih. Levica je poleg teh še zgradila svoje novejšje politične, socialne in moralne vrednote. Stara levica je bila v prejšnjem sistemu socialističnega samoupravljanja zelo dobro »prečesana«. Takrat ni obstajala samo Udba, kot pravijo danes službi državne varnosti, ampak neka posebna Udba, imenovana Služba družbenega knjigovodstva, ki je zelo učinkovito delovala in vedela za vsak račun. Obstajal je tudi cel sistem tako imenovanih samoupravnih posebnih komisij za ugotavljanje premoženja. Če si torej zidal hišo ali si kupil jahto, so te po dolgem in počez preverili, od kod denar. Če vira niso mogli točno določiti in tudi ne dokazati lopovstva, te niso dali na sodišče, zato pa so te, če si bil komunist, dali na partijsko disciplinsko komisijo, kjer si dobili oznako moralnopolitično oporečne osebe in te vrgli iz ZK pa še s šefovskega mesta. Veliko je bilo takih in skoraj vsi spadajo v kategorijo oblastnikov, ki pa so partiji to seveda hudo zamerili.

Kot novinar in urednik sem imel priložnost, da sem jih iz raznih javnih obvestil ali drugače tudi veliko spoznal in lahko bi dolgo našteval njihova imena. To so sicer bili ljudje, ki so imeli na ustih stalno besede, kot so komunizem, samoupravljanje, Tito, JLA in podobne, s katerimi naj bi se dokazali kot najbolj pravoverni zagovorniki sistema. Kasneje so prvi ocenili možnosti, da lahko ta sistem pade, ali pa so ob priložnostih ponovno veliko omenjali komunizem, Tita in ostalo, tokrat kot najhujše protičloveško zlo, da bi tako prilezli na vrh druge nove rastoče piramide. Če desnica govori o potrebi po lustraciji, je zagotovo ne bi mogla izvesti, saj je večina nekdanjih najbolj »zagrizenih« komunistov udbovcev in zlasti bolj skritih kosovcev prestopila prav v njihove vrste, ne bi pa škodilo demokratski levici in desnici, da bi neke vrste lustracijo opravila sama pri sebi v svojih strankah.

Partitokracija levih in desnih

Nekateri, in to ne redki, so ugotovili, da bodo v novi parlamentarni demokraciji prav tako dobro uspevali, pa čeprav ne menjajo zastave. Zelo hitro in dobro so se znašli, marsikoga izrinili s stolčkov in se sami posedli na najvišjega, na nižje pa dali svoje ritoliznike. Prav ti so zrušili levico, nekaterim pravim svobodnjakom, levičarjem in dejanskim demokratom pa povzročili veliko razočaranja in celo hudega.

Danes se zelo na tiho in na skrivaj razvija partitokracija, ki je še slabša od diktature ene stranke ali ene osebe, saj trdi, da gre za demokracijo, a dejansko je diktatura. Seveda se veliko strank bori za svoj narod, tudi za svobodo in demokracijo, vendar osnovni cilj vsake stranke je oblast ali vladanje, ne pa sama demokracija ali blagostanje ljudi. Če se to ne pokaže v fazi boja za oblast, se pa kasneje, ko se ta utrdi, zlasti pa, ko se za ohranjanje svojega položaja oz. oblasti začne boriti druga generacija strankarskih politikov, ki so že vzgojeni oblastniki. V partitokraciji se stranke povezujejo v koalicije in izmenjujejo na oblasti, včasih samo delno ali pa navidezno. To, kar se odraža v medijih, je igra za volivce, dejansko pa se obnašajo po starih rekih »vrana vrani ne izkljuje oči«, »ti meni, jaz tebi« ali »roka roko umije«.

A ni dovolj očitno, da na volilne liste strank kandidatov ne postavljajo volivci, ampak vodstva strank. Ta sicer izbirajo take, ki jim bodo volivci zaupali, vendar danes se lahko s propagando in manipuliranjem marsikaj doseže. Če ne drugače pa s populizmom.

Rešitev je v večji aktivnosti civilnih gibanj, ki bi morala ozaveščati ljudi, in v sistemu hitrih zamenjav vodilni garnitur oz. v preprečevanju politične birokracije in tehnokracije. To je sicer možno z omejitvijo mandatov, vendar slabost tega je v tem, da do vodenja države prihajajo vedno in samo »pripravniki«, ne pa »strokovnjaki«, in jih zato lastniki kapitala in birokrati lahko vrtijo okoli svojega mezinca, kot se jim zljubi.

Nekateri danes govorijo tudi o levem fašizmu, pri tem pa to enostavno enačijo s komunizmom ali komunistično diktaturo in stalinizmom, z vsemi levimi ideologijami in praksami, ki so teptale človekove svobosčine in dostojanstvo. O tem govorijo s ciljem, da bi se izenačilo levico in desnico in posredno skrilo bistvo fašizma. Zgodovinsko gledano je to podobno, kot da bi enačili liberalizem s fašizmom in pri tem to utemeljevali z množičnim pobijanjem z giljotino itd. V Sloveniji se je ta besedni konstrukt levi fašizem pojavil, ko je najbolj ozaveščeni del javnosti začel opozarjati na fašistoidne značilnosti nekaterih politikov in strank, ki so

poizkušale rehabilitirati domobranstvo in ostali kolaboracionizem med drugo svetovno vojno, ter skriti novi kolaboracionizem ali razkol naroda, ob katerem se je lahko opravilo krajo in razprodajo nacionalnega premoženja tujcem.

Ne gre za levi fašizem, ta je absurd. So pa ob dejstvu, da je bila v ako imenovanem socialističnem svetu možna le ena politična stranka, ljudje željni politične, gospodarske ali populistične oblasti vstopali v edino možno stranko. Ti seveda niso bili komunisti, ampak fašisti, kart so pokazali po padcu berlinskega zidu

Iz zgodovine fašizma vemo, da obstaja tudi prehajanje ljudi s skrajne levice na skrajno desnico, najboljši primer sta Mussolini in Hitler. Tudi Stalin! To se je in se še vedno dogaja tudi v našem slovenskem primeru. Če to povežem z uvodno primerjavo s premico, se ta prehod zgodi v tisti skriti temni strani kroga, kjer ne vemo, ali se črta stika v krog ali dviguje v spiralo in ali je kdo skočil gor ali dol. V mitologiji naj bi se tam tudi nadangel Lucifer spremenil iz dobrega angela v hudiča. Pravijo namreč, da hudiča ni ustvaril Bog, ampak se je nadangel sam spreobrnil v zlodeja zaradi lastne želje po oblasti.

Levica ni monolit, je mivka, rodna prst.

Desnica je že po svoji veri hierarhična, na vrhu ima enega in edinega glasnika boga, gospodarja, vojskovodjo, monarha, predsednika ali generalnega sekretarja in seveda disciplino. Veruje ali priznava enega in edinega boga na nebu ali zemlji, ali enega in edinega voditelja, to je denar. Ta pa je v končni lasti velikih kapitalistov, ki si lastijo vse okrog sebe: ženske, otroke, narod, zemljo, morje, nebo in celo boga.

Levica je že po izvoru ali naravi, oziroma bi morala biti, svobodomiselnost, pravičnost, enakopravnost, demokratičnost, razbremenjena nacionalizmov in verskih fanatizmov, predvsem pa humana, pa ne samo do ljudi, ampak tudi narave. Lahko bi tudi rekli, da je lena, da se ji, če ni nujno, niti na volitve ne da, Nikar se ob tem ne tolažite z reko, da je lenoba znak inteligence, ko pa gre medtem desnica tako kot ubogljiva čreda najprej k maši, nato na volitve. Katera je lahko enoumje, levica ali desnica? Prava levica mora dopuščati svobodo in različne poti v boljši jutri ali komunizem, ki so seveda prilagojene tudi posameznim narodom, okoljem, kulturam itd. Prav zaradi tega so pravo levico vedno razdvajale frakcije ali različni pogledi, lahko bi rekli vsaka glava ima svojo pamet. Po propadu

monolitne Sovjetske zveze, samoupravne in neuvrščene Jugoslavije, krvavemu zatiranju leve demokracije v Čilu in drugod, medijski očrnitvi rdeče zastave in celo rdeče zvezde, je današnja levica vsa zmedena. Njena večina tava v umetno ustvarjeni megli in ne vidi več rešitve, vodstvo pa se boji jasnih opredelitev. Tisti, ki si to upajo, pa niso izbrani, saj se jih amorfna množica levičarjev zaradi slabih izkušenj s stalinizmom boji postaviti za svoje voditelje.

Prava levica je miroljubna: delavci, kmetje, intelektualci, vsi preprosti ljudje, razen, če niso zmanipulirani z idejami nacionalizma, fašizma, militantnega komunizma ali kakšnega fanatizma, si ne želijo vojne. Res pa je, da so bili za revolucijo, oboroženo in krvavo, vendar ne s ciljem nadaljnega pobijanja, ampak boljšega življenja za veliko večino ljudi. Pri tem so tudi oni šteli mrtve, tako kot so jih naučili njihovi gospodarji in generali, kot neizbežno kolateralno škodo. Že Lenin je enostransko prekinil vojno in na vzhodni fronti prve svetovne vojne vzpostavil separaten mir. Največji dokaz miroljubnosti pa je mirni sestop z oblasti, ki so ga bili sposobni ob padcu komunizma v Sovjetski zvezi in večini držav vzhodnega bloka častno opraviti celo Stalinovi nasledniki in njegovi kolaboracionisti (z izjemo Nikolajeva Ceausescuja in Slobodana Miloševića).

Cilji slehernega pravega socialističnega gibanja ali stranke so vedno bili pravičnost, enakost, svoboda in humanost, tudi če so to hoteli doseči z revolucijo, z nasilnim prevzemom oblasti in spreminjanjem družbenih odnosov. Seveda pa, kot povesta besedi socializem in komunizem, daje prednost družbi, ne pa posamezniku, sploh pa ne posameznemu oblastniku. Revolucija v ožjem pomenu nasilnega preobrata je oblika boja za prevzem oblasti in nato tudi diktatura proletariata, torej velike večine ljudi, a ta nista končna cilja komunizma, ampak le sredstvo za doseg cilja, ki pa je pravična brezrazredna družba svobodnih in enakopravnih ljudi, ki živijo pravični družbi v tovariških odnosih. Revolucija in diktatura naj bi bili le prehodnega značaja, nato pa naj bi se začela razvijati neka popolnoma pravična družba enakopravnih ljudi, ki to enakopravnost uresničujejo v novih oblikah neposredne demokracije.

Diktatura proletariata po Marxu ni policijska ali militantna diktatura, ni pobijanje, ampak je prevzem oblasti s strani delavcev, točneje povedano večine ljudi, ki ne sodijo med izkoriščevalce. Proletariat je torej širša beseda kot delavec, vključuje vse, ki morajo prodajati svoje delo, znanje, sposobnosti za to, da lahko živijo, vse, ki jih kapital izkorišča za svoje cilje. Gre torej za skoraj celotno družbo ali skoraj vse človeštvo, ki

mu vlada peščica uspešnih oblastnikov, tistih, ki so si uspeli prilastiti večino bogastva tega sveta in popolnoma vso oblast.

Leninova revolucija je bila predvsem upor proti nemogočim razmeram v takratni Rusiji in zelo drzen poizkus preskoka iz nekega fevdalnega družbenega reda v socializem, posebej za ruske razmere izbrana pot v socializem. To, kar je izpeljal Stalin s svojimi oblastniki in privilegiranimi pomočniki, pa naj se imenujejo partija ali pa KGB, je po marksistični teoriji le »uzurpacija oblasti«, ne pa diktatura proletariata. Stalinu bi sicer veliko bolj ustrezal fašistični sistem, a ker tega v danih razmerah ni bilo, je za svoje oblastniške interese izkoristil komunizem.

Fašizem hladne vojne

Fašizem je preživel drugo svetovno vojno, a ne v taki obliki kot prej, ampak razgrajen, njegovi gradniki pa so se zlili s hladno vojno. V tej so jih začeli uporabljati v raznih oblikah in nivojih, od gospodarstva do kulture, terorizma do lokalnih vojn, zlasti pa v medijski manipulaciji. Vendar vsaj v prvih desetletjih, ko so bile pri ljudeh še vedno žive vojne grozote, jim ni uspelo doseči svojega cilja, da bi zajezili razvoj socialističnih idej in svobodnega odločanja ljudi o svoji poti. Ravno obratno, z njim so kvečjemu utrdili drugo zver, to je stalinizem, ki se je v boju s fašizmom kar sama razvila v pobesnelega psa, da je lahko smrtonosno oklala tistega fašističnega, če si sposodim prisposodbo iz uvoda.

Govoriti, da so ljudje že ob koncu vojne vedeli za grozote stalinizma, je velika laž. Ne samo zahod, tudi ruska javnost je za to zvedela šele po njihovem 20. kongresu KP leta 1956, ko je novi komunistični sekretar Nikita Hruščov to tudi javno povedal. To je bilo v razmerah takratnega sveta izredno pomembno dejanje, a Zahod ga ni izkoristil za zблиževanje z novo oblastjo, za pomoč pri njegovem odpravljanju, ampak za samo za politično propagando proti Sovjetski zvezi. Ta pa se je bolj ali manj le kot odmev odbijala od berlinskega zidu na prebivalstvo Zahoda. Sovjetska zveza pa je prav s to lastno obsodbo stalinizma dokazala, da je zelo trdna in da ni obračunala samo s tujim fašizmom, ampak tudi svojim.

Hladna vojna se je začela v Trstu.

Vsi govorijo, da se je hladna vojna začela ob delitvi Berlina oziroma Nemčije, ker so ZDA rabile nova letališča za svoje bombnike bliže

Sovjetski zvezi, saj tista v Veliki Britaniji ne bi dosegla tovarn v notranjosti. Ameriki tudi ni ustrezal Stalinov predlog o enotni, vendar »nevtralni« ali popolnoma razoroženi Nemčiji. Mogoče to globalno drži, vendar jaz iz naše zgodovine, celo osebnih družinskih pripovedi in tudi od mojih intervjuvancev vem, da se je vsaj za nas Primorce in vso Jugoslavijo začela hladna vojna že 2. maja, ko so se naši partizani ob prebujanju proti Tržiču (Monfalconu) srečali z angloameriško zavezniško vojsko, konkretno z novozelandskimi vojaki. Ko so jih naši veseli hoteli objeti kot zaveznike, so novozelandski namerili vanje puške in zahtevali, da se umaknejo. Znanemu tržaškemu profesorju Bojanu Pavletiču je ob obisku domačega kraja ob koncu vojne neki angleški oficir kar s klofuto zbil titovko z glave. Partizani so se nato iz Trsta, Gorice in vseh krajev zahodnega dela Primorske morali umakniti za Morganovo črto, sicer bi prišlo do hudega prelivanja krvi, zakaj Churchill in Truman sta jasno pokazala ta namen. Tito pa, ki je sam bil sam borec med svojimi ranjenimi in mrtvimi vojaki, ki je lastne oči videl razdejane vasi, pobite ženske in otroke, se je odločil, da se kljub že preliti krvi raje umakne kot pa sprejme novo vojno. Seveda, pri Berlinu je šlo za večji prestiž ali še bolj za nadaljevanje vojne, le na drug način: z merjenjem moči, politično propagando, grožnjami, ustrahovanjem, provokacijami in lokalnimi vojnami. Sestavni del hladne vojne so seveda tudi totalne gospodarske vojne z blokadami, ali samo carinske, tudi terorizem, kot ga je Zahod podpiral proti Jugoslaviji.

Migracija kot orožje hladne vojne

Hladna vojna je gradila tudi na preseljevanju. Migracije ob koncu vojn so običajno beg vojnih zločincev in tistih, ki imajo kaj na vesti in se tako umaknejo pred maščevanjem. Ta maščevanja so seveda zelo spontana in hujše grozote, kot so se dogajale, bolj nevarna in nekontrolirana so lahko. Na Primorskem, zlasti v Istri, imamo več tipičnih izseljevanj. Prvo je bilo preseljevanje s frontne črte med prvo svetovno vojno, ki je zajel skorajda sto tisoč prebivalcev Primorske. Drugo je bilo že omenjeni izgon tujih državljanov iz Trsta, ki so ga opravili Italijani po prvi svetovni vojni in okupaciji podarjenega ozemlja. Tretje preseljevanje je bil eksodus več kot sto tisoč ali celo dvesto tisoč Slovencev in Hrvatov, ki so med obema vojnama bežali pred fašističnim raznarodovanjem in fizičnim terorjem. Med drugo svetovno vojno pa se je tok bežanja obrnil. Četrty val izseljevanja je bil ob razpadu fašizma leta 1943 ko so fašisti, predvsem vojni zločinci in vsi tisti, ki so nad Slovenci in Hrvati več kot dve desetletji

izvajali teror, začeli bežati v tiste italijanske kraje, kjer je Mussolini pod nadzorom Nemcev ustanovil novo fašistično ali marionetno Salojsko republiko. Ti so se še najbolj bali fojbe, ki so si jih sami izmislili in jih začeli uporabljati za tiste, ki ob fašističnem etnocidu in genocidu niso hoteli postati Italijani. Peti val pa je bil ob pariški mirovni pogodbi dogovorjeno preseljevanje optantov, torej teh, ki so sami izbrali opcijo, na kateri strani nove mejne črte hočejo živeti.

Slednji je ob italijanski in zavezniški propagandi doživel množične razsežnosti, ki so se ponovno povzpele čez sto ali dvesto tisoč preseljenih. Vendar ti ljudje niso bežali pred raznarodovanjem, pretepanjem, pitjem ricinusovega olja, deportacijami, streljanjem, ampak ker so jim tam ponujali stanovanja, delo in boljšo prihodnost. Bolj malo je znano, vendar je Italija od ZDA za vsakega begunca na dan prejela nekaj več kot 25 dolarjev, poleg tega pa še milijone iz Marshallovega načrta. Prvi razlog je bilo bil nova dvojna meja med Trstom in njegovim odrezanim gospodarskim zaledjem, drugi pa obljubljeni raj onstran teh meja. Italija, Vatikan in ZDA so v to vključevali vse oblike manipulacij, celo duhovnike in slovenski tržaški radio.

Po pripovedovanju takratnega koprskega »župana« in domačina Dušana Novaka se je Koper izpraznil tako rekoč v enem dnevu. Pred tem so vsi koprski duhovniki, menihi in nune hodili od hiše do hiše in ljudem delili pomoč ameriškega Rdečega križa, nato pa so jih neko noč ponovno vse obiskali in jim razlagali, da je Udba prišla so njihovega seznama ljudi, ki so dobili to pomoč, in če sedaj takoj ne zbežijo čez mejo, bodo končali v zaporih.

Ob tem je treba povedati, da je v tistih dneh nekaj domačinov Italijanov napadla skupina iz notranjosti priseljenih Slovencev, ki jih je vodil prav tisti šef Udbe, ki je imel pod pazduho vtetovirano svastiko. Prav ti so pretepli in podili čez mejo tudi prijatelja mojega očeta, sicer nekdanjega partizana iz Socerba, ki je pomagal obnoviti bogoslužje v tamkajšnji sveti jami.

To so bili posamezni primeri, ki pa lahko potrdijo sume v načrtno početje. Največji načrt pa je bila meja, razmejevanje ljudi, propaganda s hujskanjem in pomoč ljudem samo na eni strani te meje ali Marshallov plan. Kot tisti novinar, ki sem posebej proučeval ta fenomen, pa lahko rečem da je bilo to izseljevanje posledica italijanske raznarodovalne in sovražne politike, ki je najbolj prizadelo prav poitalijančene Hrvate in

Slovence. Ti nekdanji »Ščavi« so sedaj iz privilegiranih novih Italijanov, po večini fašistov, ki so o za svoj status *novih grofov* celo izdali svoj narod, postali izdajalci, njihovi »Ščavi« pa novi gospodarji. Saj še otrok, ki so na ulici govorili slovensko, niso smeli več oklofutati, zato je meni kot otroku še leta 1954 neka Italijanka lahko le pljunila pred noge.

S slovenskega ozemlja je po podatkih skupne komisije slovenskih in italijanskih zgodovinarjev odšlo le okrog 27.000 ljudi, predvsem Italijanov, med temi tudi nekaj tisoč Slovencev. To pa je seveda kar štirikrat manj, kot je s tega ozemlja zbežalo naših ljudi prej v času fašizma, ali celo desetkrat manj od vseh, ki so prisilno, zaradi zapiranja, konfinacije, vpoklica v posebne bataljone, internacije, požganih domov ali smrti, morali zapustiti svoje domove. (Miloš Ivančič, Lebič: zgodbe pozabljenega eksodusa.)

Za povojne eksoduse je predvsem kriva hladna vojna. Nekateri trdijo, da je veliko bolj humana, saj to je le tekmovanje držav ali sistemov, kdo bo gospodarsko in politično zmagal, ni pa pobijanje. A to je le velika manipulacija. V Vietnamu se je borilo pol milijona Američanov in 60.000 so jih poslali domov v krstah, na drugi strani pa je umrlo dva milijona vietnamskih civilistov in milijon vojakov. Američani so v času vojne na to obmorsko državo v jugovzhodni Aziji odvrkli več bomb, kot jih je med drugo svetovno vojno padlo v vsej Evropi in Aziji skupaj.

Hladna vojna je v bistvu še bolj moralno sporna od klasične, saj ne gre le za tekmovanje in izčrpavanje nasprotnika, ampak še vedno za vojskovanje, vendar ne na lastnem terenu in tudi ne sovražnikovem, ampak na nekem tretjem, bolj oddaljenem od oči in kamer, manj razvitem - v Aziji, Afriki in Latinski Ameriki. Na primer v Koreji, Vietnamu, Čilu, Palestini, Bosni in Hercegovini, Srbiji in Kosovu, Iraku, Ukrajini, Libiji, Siriji... Tam se lahko razkazuje svoje orožje, da bi se ga drugi bali in da bi se ga bolje prodajalo, in seveda se množično pobija ljudi, tako kot v času fašizma; v taboriščih, na požigalskih pohodih, v bombardiranjih in hladnokrvnem klanju. Pri tem se seveda ne govori o pobijanju Judov ne bombardiranju Londona.

Šlo je in še vedno gre za poskuse podrejanja sveta, ne samo nekdanjega kolonialnega, ampak tudi bivšega socialističnega vzhodnega pa tudi neuvrščenege bloka, vsega svobodnega sveta, ki hoče razviti pravičnejšo ali lastno pot v boljšo prihodnost. Ti, ki jim tega ne dovolijo, pritegnejo v raze oblike razdvajanja, terorja, vojaške napade in vojne vse svoje velike

zaveznike in male podrepanike. Ti morajo denar namesto v razvoj vlagati v oboroževanje; namesto da bi s svojimi mediji razvijali kulturo, morajo širiti laži in dezinformacije ali pa celo sovražstvo do nasprotnikov. Narodi in njihove države se morajo opredeljevati za eno ali drugo stran, pri tem morajo sodelovati v obrambni tekmi in gospodarski vojni proti sovražnikom njihovega gospodarja, kupovati samo njihovo orožje itd. Ko se lokalna vojna konča, pa je treba deželo obnoviti, in za to je potrebno veliko denarja, ta pa je v bankah. Male banke pa so v končni fazi dejansko pod okriljem svetovne banke, katere predsednik je trenutno Paul D. Wolfowitz, nekdanji vojaški strateg Busha starejšega za vojne na Bližnjem vzhodu.

Angloameriška uprava v Trstu je imela raje fašiste kot Slovence.

Najboljši dokaz za preživetje fašizma, ki so ga v času hladne vojne skrili pod odejo boja za svobodo in demokracijo, je Italija, zibelka fašizma. Tu so po formalnem padcu fašizma leta 1943 in odstavitvi Mussolinija za predsednika nove zavezniške Italije postavili starega fašističnega maršala, pravega vojnega zločinca Pietra Badoglia. S pomočjo Velike Britanije, ZDA in Vatikana so skoraj vsi pomembnejši fašistični funkcionarji znova prišli na ugledne položaje, npr. zločincu Mariu Roatti, ki je moril po Balkanu, so ponujali celo ministrstvo za obrambo. Enega največjih zločincev iz Trsta, Giuseppeja Guelia, šefa posebnega policijskega inšpektorata in vodjo italijanske ekipe, ki je s pomočjo Nemcev osvobodila Mussolinija iz zapora ter z našimi ljudmi polnila Rižarno, so za časa angloameriške uprave STO postavili za pomembnega šefa civilne policije, kot policaje pa so zaposlili skoraj vse njegove inšpektorje in kolaboracioniste iz *Guardie civice*, celo najhujše Collottijeve krvnike. (Miloš Ivančič: Peruti tržaškega aborigina)

Civilna policija, ki je bila pod angloameriško upravo, je iz Anglije dobila najsodobnejša vozila za boj proti slovenskim demonstrantom. Med demonstracijami v podporo Jugoslaviji 10. marca 1946 v Škednju je ob prihodu mednarodne razmejitvene komisije ta policija celo streljala na demonstrante in dva ubila, dvaindvajset pa ranila. Slovensko-italijanska unija je v protest organizirala dvodnevno stavko, ki se ji je pridružile vse demokratične sile v Coni A Svobodnega tržaškega ozemlja. (Več v izdajah Primorskega dnevnika iz tistih dni)

Na pomembna mesta pa niso zaposlovali samo bivših italijanskih fašističnih funkcionarjev, ampak tudi pobegle domobrance in druge slovenske kolaboracioniste, celo vojne zločince, in to tudi na šolah in slovenskem radiu. Ko je o tem pisal slovenski tržaški Primorski dnevnik, so mu angleške oblasti decembra leta 1945 za sedemnajst dni prepovedale izhajati. O tovrstni demokraciji in svobodi pa več kasneje!

V Trstu so začeli ponovno izvajati celo fašistične zakone. Z izgovorom spoštovanja pravnega reda so samo tu obdržali vso staro fašistično zakonodajo. V veljavi je ostal celo zakon o poitalijančevanju slovenskih imen, ki sem ga izkusil tudi sam še leta 1948. Rodil sem se namreč v tržaški porodnišnici, in ko je oče prišel po naju z mamo, da naju odpelje domov, me je bilo treba vpisati v matično knjigo rojstev. Ko je moja mama nuni, ki je skrbelo za knjigo rojstev, rekla, da sem Miloš Ivančič, je ta vzrojila in ji zabrusila, da takih grdih suženjskih imen ni mogoče vpisati, zato je namesto tega kar sama izbrala po koledarju ime dnevnega svetnika in zraven še zapisala očetov poitalijančen priimek. Pa nisem bil edini in tudi ta zgodba se s tem še ni končala, ampak komaj začela zapletati. To sem opisal v knjigi Roža Osapska.

Zgodovinar Mimmo Franzinelli je v knjigi *La giustizia fascista e le sue vittime 1927-1945* (Fašistična pravica in njene žrtve 1927-1945), ki jo je posvetil fašističnim sodiščem, ugotovil, da nobenega od predsednikov in članov posebnih fašističnih sodišč, ki so na smrt in na zaporne kazni obsodili številne antifašiste (tudi slovenske), po vojni ni doletela nobena kazen. Vsi, ki so se izognili povojnim pobojem, so tako ali drugače izkoristili povojno amnestijo, za katero se je odločil Palmiro Togliatti, pravosodni minister in vodja komunistične partije. Medtem ko mnogi obsojeni antifašisti, vključno s slovenskimi, še čakajo na pravno in moralno rehabilitacijo, so se vsi fašistični sodniki izognili roki pravice.

To se ni dogajalo samo v Trstu in Italiji, ampak povsod, kjer je bil za to interes zahodnih velesil in Vatikana, ki je celo sodeloval pri reševanju nekaterih vojnih zločincev v Argentino. New York Times je šele leta 2014 razkril dokumente, po katerih sta FBI in CIA zaposlila najmanj 1.000 osumljenih nacističnih vojnih zločincev, seveda zaradi pričakovane vojne proti komunizmu, ki je ostala le hladna. Tako je celo nekdanji nemški nacistični oficir Kurt Josef Waldheim lahko postal generalni sekretar Organizacije združenih narodov, po odkritju pa je seveda trdil, da je bil v Grčiji le prevajalec, a njegove avstrijske bojne enote so prav tam po padcu fašistične Italije več dni množično pobijale na tisoče zajetih italijanskih

vojakov (po nekaterih pričevanjih skoraj 10.000), med temi tudi nekatere naše zamejske Slovence, ki so bili prisilno odpeljani v Grčijo. Tudi to je bilo v interesu hladne vojne zamolčano.

Politiko hladne vojne je razkrila tudi Mary Ellen Reese, ki je leta 1990 objavila knjigo o generalu Reinhardu Gehlenu in njegovih povezavah s Cio, po tej knjigi pa je nastal tudi dokumentarec. Ta Hitlerjev vodja vojaške obveščevalne službe na vzhodni fronti je v času Konrada Adenauerja postal vodja nemške obveščevalne službe BND, ki pa je bila dejansko izpostava Cie. Njeno jedro je bilo sestavljeno pretežno iz bivših Hitlerjevih oficirjev Gestapa. Tudi Reesova v svoji knjigi dokumentirano razkriva, da je v času hladne vojne za ameriške obveščevalne službe delalo več tisoč bivših nacistov, med njimi tudi številni vojni zločinci, ne da bi javnost o tem kaj vedela, ali pa da bi o tem kdo kaj vprašal, vsaj kak novinar. Nacisti so zasedali pomembna mesta celo v Natu: general Hans Speidel, ki je bil 1944 štabni poveljnik pri maršalu Rommelu v Franciji, v Chateauju La Roche Guyon, 40-km oddaljenem od Pariza, je bil kasneje v hladni vojni od 1957 do 1963 vrhovni poveljnik NATO vojske za osrednjo Evropo, s komandnim centrom v palači v Fontainebleau pri Parizu, torej prav v bližini nekdanjega nacističnega štaba. Večina pa med najbolj zagrizene fašiste pozablja uvrščati Wernherja von Brauna, kot da je s tem, da je menjal svojega gospodarja, tudi on spreobrnil.

TheRealBiffBifford 🇺🇸 🇩🇪
@TBifford

[Do you believe?]

The NAZI officers were in charge of NATO. Conspiracy? You decide.

Adolf Heusinger, Hitler's Chief of Staff, went on to become Chairman of the NATO Military Committee from 1961-1964.

Hans Speidel, NATO Commander of Central Europe (CCE) 1957-1963

Johann Steinhof, Chairman of the NATO Military Committee, 1971-1974.

Johann von Kleimansegg - NATO CCE, 1967-1968

Ernst Ferber - NATO CCE, 1973-1975

Carl Schnell - NATO CCE, 1975-1977.

Franz Josef Schulze - NATO CCE, 1977-1979.

Ferdinand von Senger und Etterlin - NATO CCE, 1979-1983.

Zbirka fotografij Hitlerjevih oficirjem, ki so potem postali Natovi častniki. Tvit ima naslov [Verjameš?] Častniki NAZI uslužbenci Nata. Zarota? Vi se odločite. Adolf Heusinger, Hitlerjev načelnik štaba, je med letoma 1961 in 1964 postal predsednik Vojaškega odbora Nata, Hans Speidel, poveljnik Nata za srednjo Evropo (CCE) 1957–1963, Johann Steinhof, predsednik Vojaškega odbora Nata, 1971–1974, Johann von Kleimansegg - NATO CCE, 1967-1968, Ernst Ferber – NATO CCE, 1973–1975, Carl Schnell - NATO CCE, 1975-1977, Franz Josef Schulze - NATO CCE, 1977-1979, Ferdinand von Senger und Etterlin - NATO CCE, 1979-1983. (Vir: Twiter).

Podobno je bilo tudi s 1.200 italijanskimi vojnimi zločinci, ki so jih zahtevale Jugoslavija, Grčija, Albanija in nekatere afriške države, a so se mirno sprehajali po Italiji, se družili z novimi zavezniki proti komunizmu in pridobili pomembne položaje ter celo medalje za zasluge za narod in svete zakramente za boga in njegove služabnike. Za to seveda ni bil razlog strah pred stalinizmom, saj se o njegovih dejanjih takrat še ni veliko vedelo. Nekateri so tudi ob pomoči iz Vatikana skupaj z domobranci in ustaši šli najprej v Španijo in nato Argentino.

Še več, v času informbiroja so se italijanski komunisti in tudi ostali politiki postavili - zanimivo - na Stalinovo stran, ne pa na Titovo, ki se je približevala zahodnim vrednotam. Tržaška policija, ki je delovala pod poveljstvom angloameriške uprave, zato ni preganjala podpornikov Stalina, ampak Titove simpatizerje. Vodja stalinistov Vittorio Vidali je postal pravi simbol italijanske demokracije, vodja titoistov Branko Babič pa je ponovno, kot v času fašistične Italije, moral zbežati v Slovenijo.

V podatkih jugoslovanskega zveznega sekretariata, ki jih je objavil časopis NIN, je bilo v letih od 1945 do septembra 1985 kar 657 protijugoslovanskih terorističnih akcij, v katerih je bilo ubitih 82 ljudi, 186 pa je bilo ranjenih. Vse to bi seveda lahko polovili, če ne že v Avstraliji, Argentini in ZDA, pa vsaj v Italiji in Avstriji, kjer so se vadili pod vodstvom inštruktorjev Gladia. O tem jugoslovanski mediji niso poročali, ker so se bali »nalezljivosti« tovrstnih informacij, zahodni pa le toliko, da se ljudje niso začeli spraševati kaj več. Dokler se seveda vse skupaj ni obrnilo proti njim, tako kot podivjani psi proti svojim gospodarjem. Zato se sprašujem, ali je današnji liberalizem bliže izvornemu liberalizmu ali fašizmu.

Mr. Tolson	✓
Mr. E.A. Tamm	✓
Mr. Clegg	✓
Mr. Glavin	✓
Mr. Ladd	✓
Mr. Nichols	✓
Mr. Rosen	✓
Mr. Tracy	✓
Mr. Carson	✓
Mr. Egan	✓
Mr. Gurnea	✓
Mr. Hendon	✓
Mr. Pennington	✓
Mr. Quinn Tamm	✓
Mr. Nease	✓
Miss Gandy	✓

ROUGH DRAFT. 11-26-91 1325 8/2/92
 1/12/99 SP 102/155

FROM BUENOS AIRES 7-14-45 RR 103 11:12 AM

GERMAN SUBMARINE LANDINGS ON ARGENTINA COAST. VARIOUS RUMORS
 CURRENT BUENOS AIRES REGARDING LANDINGS FROM GERMAN U-530
 PRIOR TO SURRENDER. ONE REPORT FROM SOURCE OF UNKNOWN
 RELIABILITY TO EFFECT THAT ABOUT JUNE 28 A SUBMARINE SURFACED
 OFF TERRITORY OF SANTA CRUZ TOWN OF SAN JULIAN AND LANDED TWO
 UNIDENTIFIED PERSONS, ONE A VERY HIGH RANKING GERMAN ARMY
 OFFICER AND THE OTHER AN EVEN MORE IMPORTANT CIVILIAN. SUB-
 MARINE REPORTEDLY REFUELED BY SAILING VESSEL NEAR THAT POINT.
 ANOTHER REPORT RECEIVED FROM SOURCE OF UNKNOWN RELIABILITY
 THAT HITLER WAS LANDED IN ARGENTINA APPROXIMATELY JUNE 20, THAT
 HIS FACE WAS DISFIGURED AND THAT ARGENTINE ARMY MAJOR LEON
RENGORLANAS OF ARMY WILL ESCORT HITLER TO SECRET HIDING PLACE
 IN CHACO TERRITORY. ALL RUMORS BEING INVESTIGATED.

Adolf Hitler

FIRST UNDERLINED WORD ACTUAL DECODE
 SECOND UNDERLINED WORD OBTAINED FROM GARBLE.

RECORDED & INDEXED 65-53615-6

RECEIVED: 7-14-45 11:44 AM ENT RRBH
 CORRECTED: 7-14-45 4:10 PM EWT

every effort should
 be made to run this
 rumor down by 8/30.

7/19/45
 memo to lead
 wire to Javis, ag.

COPIES DESTROYED
 R 406 NOV 4 1960

If the intelligence contained in the above message is to be disseminated
 outside the Bureau, it is suggested that it be suitably paraphrased in
 order to protect the Bureau's cryptographic systems.

26 AUG 3 1945

RECORDED COPY FILED IN 64-2714-A-38

Kopija dokumenta, ki dokazuje, kako je zahodni svet dovoljeval ali celo pomagal nemškimi zločincem pri begu v Argentino (Vir Facebook).

Hladna vojna je bila nadaljevanje fašizma.

Česar Italijani niso mogli doseči z medijsko manipulacijo in politično propagando, so poskušali s terorizmom. V Italiji je dvajset let po vojni ponovno začelo pokati na vseh koncih in krajih. Pojavile so se Črne in Rdeče brigade, Med letoma 1967 in 1980 je bilo v približno 20 atentatih na običajne ljudi ubitih 167 ljudi, več sto pa ranjenih. Preiskave so na koncu pokazale, da so bili celo v samozvani levi anarhistični skupini A22 skrajni desničarji, nekaj sodelavcev italijanske tajne službe, policije in tudi člana francoske in nemške tajne službe. Ti skrajni desničarji so s pomočjo CIE vključili še nekaj skrajnih levičarjev in grešnega kozla Pietra Valpreda, znanega anarhista, katerega so žrtvovali v propagandne namene, da so tako za vse lahko obtožili levico. Ta je bil na koncu na sodiščih oproščen vseh obtožb. Nekatere preiskave so tudi potrdile, da so bili tako imenovani levi in desni teroristi pa še tirolski separatisti financirani iz istih virov.

Mejo z Jugoslavijo je obvladovalo na tisoče pripadnikov raznih tajnih desničarskih paravojaških organizacij, ki so delovale v skladu z obrambnimi načrti Nata. O tem ali točneje o organizaciji Gladio lahko več preberete v knjigi dveh duhovnikov iz Slovenske Benečije (Marino Qualizza in Božo Zuanella: *Mračna leta Benečije*). Po mnenju številnih raziskovalcev sodi v ta sklop delovanja Cie, Gladia in Rdečih brigad tudi umor italijanskega predsednika vlade in stranke krščanskih demokratov Alda Mora, saj je prav on sprejemal tako imenovani zgodovinski kompromis italijanske komunistične partije in hotel prav takrat z njimi vzpostaviti skupno večinsko vlado. Prav tako še nerazjasnjene smrti sta umrla politik in gospodarstvenik Enrico Mattei, ki je hotel Italijo osamosvojiti od energetske odvisnosti od ZDA, in tudi novinar Mauro De Mauro, ki je njegovo smrt povezoval s Cio.

Kaj je drugega kot fašizem to, kar se je po vojni dogajalo s Slovenci v Benečiji, tej nesrečni slovenski deželi, v kateri so Italijani preizkusili prve viruse tega zla že pred prvo svetovno vojno. Še po drugi vojni so iz te dežele z namernim uničevanjem domačega gospodarstva in nepriznavanjem narodnostnih pravic ter šikaniranjem izgnali po svetu okrog 40.000 Benečanov. Še leta 1995 so karabinjerji razkopavali tlak po cerkvi v Matajurju in iskali orožje »*slavocomunistov*«, ki naj bi ga skrival tamkajšnji slovenski župnik Gujon. V gostilnah niso več viseli napisi "*Qui si parla soltanto italiano*", ampak so gostilne, v katerih so se zbirali domačini in kakšno zapeli po slovensko, enostavno zaprli z obtožbo, da se tam zbirajo narkomani.

Preganjanje komunizma se ni dogajalo samo v Italiji, še huje je bilo v Grčiji, kjer so zmago levice dobesedno zatrli v krvi. Tudi to se ni zgodilo zaradi volje Grkov, ampak predvsem zaradi interesov ZDA in Velike Britanije, točneje velikega kapitala, prav tistega, ki je nekoč financiral Musolinijevo in Hitlerjevo gospodarstvo.

Pod okriljem hladne vojne ali z izgovori boja proti komunizmu se je fašizem upal dvigovati glave celo v poraženih državah. V sosednji Italiji so se stari in novi fašisti skrili v parlamentarni stranki Socialno gibanje Italije (MSI), ki si prizadeva za obnovitev nekdanje velike, enotne in imperialistične Italije, pa tudi v Severni ligi, ki se bori za odcepitev razvite Padanije od ostalega dela države; obe pa sta našli veliko skupnega, recimo boj proti levici, barbarskim slovanskim sosedom, priseljencem ipd. V Avstriji so se nacisti skrivali v Svobodnjaški stranki (FPÖ), veteranski organizaciji Heimatdienst pa še marsikje. Marsikaj podobnega najdemo v raznih drugih državah, celo tistih, ki so sodijo v tako imenovano protifašistično zmagovalno koalicijo.

Kapitalistični sistem je za končno zmago nad komunizmom v skladu z doktrino hladne vojne uporabil za vse, kar je bilo možno. V tej zmagi se je prav v državah ali točneje med narodi sprostila tudi tista skrita potlačena fašistična sla, ki je, da napišem v skladu z nekdanjo retoriko, tlela pod pepelom. To je bila hitro vnetljiva mešanica nikoli razčiščene vsebine fašizma in bolj ali manj skrite želje po rehabilitaciji svojih bližnjih in daljnih sorodnikov, ki so bili fašisti, ali pa so samo zaradi svojih koristi z njimi sodelovali in izdajali svoj narod. Teh pa je bilo zlasti pri slovanskih narodih več, kot so si politika, narod in tudi zgodovinarji upali priznati. Po spremembah političnih sistemov so lahko ti tudi izpeljali prave rehabilitacije nekdanjih fašističnih kolaboracionistov, pa ne samo v Ukrajini, ampak še prej v državah nekdanje Jugoslavije, pri čemer velja spomniti na rehabilitacije vodje četnikov v Srbiji Draže Mihajloviča, hrvaškega kardinala Stepinca, ki je bil idejni vodja ustaštva, in škofa Rožmana, ki je imel veliko zaslug za razvoj bele garde in domobranstva na Slovenskem.

Druga svetovna vojna ni premagala vzrokov za nastanek fašizma.

Fašizem se je ohranil predvsem zato, ker je ostal tudi glavni razlog za njegov nastanek, še večji je bil kot prej, torej strah pred ljudmi, ki se borijo za svobodo, enakopravnost, pravičnost in ostalo, kar se je skoncentriralo v komunističnih idejah. Komunizem je namreč preživel vojno, izšel

iz nje celo kot zmagovalec in se začel širiti in krepiti, pa ne samo kot stalinizem, ampak tudi kot maoizem, samoupravni socializem, politika miroljubne koeksistence in celo kot italijanski zgodovinski kompromis med verniki in komunisti. Italijanski proletariat je bil po vojni še veliko bolj ozaveščen kot pred vojno, pa ne samo zaradi Stalina, ampak že zaradi izvirnega Gramscijevega iskanja lastne poti v komunizem.

Temu se je seveda moral prilagajati tudi preživeli fašizem, saj so ga nove razmere silile v mutiranje ali križanje z drugimi -izmi, tako smo dobili zelo različne oblike mutacij, od posebnih demokracij do skrajnih fanatizmov.

Vzrok za tako zanimive mutacije fašizma lahko iščemo tudi v izredno raznoliki zmagovalni koaliciji, ki so jo sestavljali tako tisti, ki so sodelovali v razvoju fašizma, kot tudi tisti, ki so bili cilj njenega napada. Po tej grozni vojni je bilo treba to skupno zmago tudi skupaj slaviti. Od tega so imeli vsaj kratkoročno korist vsi: ZDA in Velika Britanija sta iz vojne izšli kot veliki zmagovalki z izredno razvitim vojnim gospodarstvom in sta lahko to svojo gospodarsko moč po vojni usmerili v obnavljanje zahodne Evrope kot novega ščita pred komunizmom in v širjenje novega neokolonializma. Podobno se je zgodilo Sovjetski zvezi, le s to razliko, da je bil velik del njenega ozemlja še huje opustošen kot v premaganih državah in je morala svoj zmagovalni zagon usmeriti predvsem v svojo obnovo. Tako se je tudi sama spremenila v novo kolonialno državo, vendar ne na drugih celinah, ampak v sosednjih državah, ki jih je osvobodila. Jugoslavija pa se je osvobodila sama in prav zato je lahko Tito tako odločno zavrnil Stalinovo »bratsko pomoč«.

Pomemben razlog za mutiranje fašizma je bil nedosleden, neenoten in celo nepravilen obračun z nekaterimi vojnimi zločinci, ne pa vsemi. Nürnberški proces je bil izpeljan samo za Nemce. Italijanski zločinci, ki so pobijali v Afriki in na Balkanu, niso nikoli prišli na nobeno sodišče, skoraj vsi pa so kasneje zasedli ugledne položaje nove italijanske republike. Jugoslovanski seznam zločincev, ki je bil uradno predan zahodnim zaveznikom, se je »izgubil«, saj bi kakršnokoli odkrivanje italijanskega fašizma in vatikanskega klerofašizma porušilo krhke desnosredinske koalicije, ne samo v Italiji, ampak v vsej zahodni Evropi. Italija je tudi postala njihova priljubljena turistična destinacija. Odločilno vlogo pa je odigral Marshallov plan, s katerim so jim spodbudili gospodarsko rast in tako hitro ustvarili občutek novega blagostanja – tudi Nemcem. Temu je sledila skupnost za železo in premog, ki je začela povezovati novo

Evropo, vendar je bil njen temeljni cilj okrepiti Evropo, da bi lahko sama izdelala dovolj tankov in topov za obrambo pred Sovjetsko zvezo. To je bil prvi cilj in vsaj za Američane in Angleže edini. To, kar danes govorijo, pa je bila predvsem želja Francozov, Italijanov, nekaterih Nemcev in malih držav Beneluksa ter Skandinavije, ki jim je bilo vojn dovolj.

O fašizmu se je takrat veliko govorilo, vendar ne razčiščevalo. Pri nas so za domače fašiste raje uporabljali naziv domači izdajalci, saj so ljudje bolje razumeli nacionalno domoljubje, kot pa politične ideologije. Stalin ni šel v razčiščevanje vzrokov fašizma in njegovega zla, ampak je vse uredil s čistkami. Pri nas v Jugoslaviji se je obračunavanje opravilo po pravilu *krvne osvete*, krvnega maščevanja, in so ga pometli pod preprogo, misleč da je z mrtvimi pokopana tudi njihova ideologija. Borci in tudi Tito, zlasti pa nekateri komunisti (bolj tisti mladi, kot pa prvoborci) so seveda povelečevali svoj boj, vendar so svoje herojstvo so delili z vsem svojim ljudstvom. Dejstvo pa je, da ljudje pa tudi *mesta heroji* niso bili tako herojski – ne samo v Zagrebu in Beogradu, tudi v tako opevani partizanski Ljubljani je bilo med vojno na strani okupatorja veliko več ljudi kot pa na partizanski. Tistih, ki so le molče gledali, kaj se dogaja ali kaj se bo iz tega rodilo, ne smemo šteti na uporniško stran. Veliko škode je naredila tudi politika velike partije, ki se je hvalila s številkami in medse sprejemala vse, ki so to hoteli in se morda spomnili, da so nekoč srečali kakšnega partizana in ga lepo pozdravili, pa čeprav so ga za prvim voga-lom izdali. Tega seveda niso povedali.

Padec berlinskega zidu konec devetdesetih let 20. stoletja pa ni bil tudi konec hladne vojne, ta je takrat vzplamtela, tako kot požar, ko se pri goreči hiši zruši streha. To je sicer bil padec komunističnih sistemov v Evropi, vendar je po rušenju berlinskega zidu po svetu zraslo veliko več drugih zidov in bilo postavljenih neprimerno več in višjih železnih zaves, kot jih je bilo prej, na primer v Palestini, med ZDA in Mehiko, na južnih mejah Bolgarije, Makedonije, Madžarske in celo Slovenije, celo tu v Istri, kjer je nikoli v zgodovini ni bilo. Okrepili so jih s sovraštvom do tujcev in novimi nacionalizmi. Pri sporu s Hrvaško se je pokazalo, da gre za veliko več kot za spor zaradi meje, da je to načrtno fašistoidno sovraštvo, za katerega se izkorišča celo teran in kranjske klobase.

Še huje. Po padcu berlinskega zidu se je pokazalo, da se je ta preživel kolaboracionistično fašistična ideologija samo zlila z bolečino premaganih fašistov in njihovo željo po maščevanju, celo željo po njihovi dokončni zmagi. Pri tem so začeli izkoriščati celo lastne mrtve. Le redki

naši zgodovinarji in tudi politiki, sploh pa novinarji, so si upali reči in dokazovati, da je vsega kriv fašizem. Dvom pa je s pomočjo raznih političnih in medijskih manipulacij rasel ter marsikje tudi prerasel resnico. Ta novi ogenj je v veliki meri razpihovala duhovščina, zlasti tista, ki se je povezovala s kolaboracionistično begunsko diasporo.

*Šest mes'cev moči tla krvava reka,
Slovenec že mori Slovenca, brata -
kakó strašnà slepota je človeka!*

Zakaj je prišlo do tako razsežnih poveljnih pobojev in to prav v Sloveniji? Zakaj umikajoči niso tako kot nemške enote enostavno položili orožja in sprejeli ponujene amnestije? Najprej verjetno zaradi najbližjega neposrednega stika z Avstrijo in tamkajšnje prisotnosti zahodnih zaveznikov, zlasti tistih, ki bi radi videli tudi padec Moskve, in pa, ker so se že širile govorice, da jih bodo vključili v novo zavezništvo za skupni napad na komunistične države, konkretno tudi na Titovo Jugoslavijo. Torej jih je zavedel lastni fašizem. Da bodo uspeli, so sklepali zaradi ogromne množice vseh ostalih kvizlinških vojsk z Balkana pa celo Kavkaza, in najbolj krvavih morilcev SS divizije Prinz Evgen, v kateri je bilo poleg balkanskih Nemcev tudi veliko Avstrijcev.

Bolj malo je tudi znano, da je vlada NDH ob koncu vojne, ko so se njene 50-kilometrsko kolone ustašev in vseh ostalih kolaboracionistov že napotile proti Avstriji, poslala zahodnim zaveznikom predlog za predajo samo njim, njihova tajna diplomacija je delovala tudi na tem, da bi se ta kolaborantska vojska s pomočjo zahodnih zaveznikov vrnila »osvobajati svojo domovino od Titovih komunistov«, a so Angleži že istega dne ta predlog posredovali Titu v vednost. Ta kolona, ki se je nato v Pliberku predala Angležem, torej ni smo bežala, ampak je tudi v svojem klerofašističnem fanatizmu šla »svojim novim zmagam na sproti«. Angleži so jih res poslali nazaj v Jugoslavijo, ampak ne kot osvoboditeljsko armado, temveč kot vojaške ujetnike.

Vsi ti so dobro vedeli, da jih po veljavnem zakonu Kraljevine Jugoslavije čaka smrt in da jih tiste partizanske enote, ki so jim sledile že iz krajev, kjer so množično pobijali, ne bodo dale na sodišča. Med bežečimi je bilo ogromno vojnih zločincev, celo vodstvo najbolj groznega koncentracijskega taborišča v Jesenovcu in tudi nune iz uničevalnih taborišč za srbske otroke. Samo v otroškem taborišču Jastrebarsko, ki je bilo

ustanovljeno s posebnim ukazom Anteja Pavelića, je bilo v nemogočih razmerah zaprtih 3.336 otrok, od katerih je zaradi bolezni in podhranjenosti umrlo 768. Zato so zlasti ustaši s sabo so kot živi ščit vlekli ogromno zapornikov, celo otrok in žensk.

Bežali so torej predvsem iz strahu pred tistimi grozotami, ki so jih počeli, ali drugače rečeno: s tem so sami priznali, da so vojni zločinci in se tudi obsodili. Vedeli so tudi, da oni sami vsaj Angležem in Američanom niso nič hudega naredili, da bi jim lahko ti to na njihov način vrnili. Če ne drugega, njim niso skrivili niti enega lasu, še tiste pilote, ki so jih ujeli, so le predali svojim tujim šefom. Še bolj so upali, da bodo prišli do avstrijskih cerkva in samostanov, iz katerih so jih vabili in jim obljubljali beg v Argentino in Avstralijo.

Če ne verjamete pripovedim partizanov ali Srbov, ki so to doživeli na lastni koži in to vojsko tudi zasledovali, pa preberite poročila njihovih gospodarjev. Ustaškega početja ni mogel prenesti niti zloglasni avstrijski nacistični politik dr. Herman Neubacher, ki leta 1943 poročal firerju: »Ustaški pokoli Srbov so najbolj krvoločne akcije množičnih pobojev v svetovni zgodovini. Sam sem doživel, kako so se ustaški vodje hvalili, da so poklali milijon Srbov skupaj s starci, ženskami, otroki, dojenčki.«

Italijanski general Alessandro Luzano pa je v posebnem pismu Mussoliniju zapisal še hujše: »Duce! Moja brezmejna vdanost vam naj mi dovoli odstop od strogega vojaškega protokola. Ko sem obiskal Stolac, Čapljino, Ljubinje in Dubrovnik, sem videl ustaške zločine nad Srbi. Nihmam besed, da bi jih opisal. V šoli sem našel zaklane učiteljico in 120 učencev, nihče ni bil starejši od 12 let. Mnogim so odsekali glave in jih takšne posadili v klopi. Izvlekli so jim čreva in z njimi krasili učilnice kot z novoletnimi trakovi. Klali so jih počasi in jim vmes solili rane. Zločinci so najprej v vrsti posiljevali učiteljico pred otroškimi očmi, šele nato so začeli klati. Posilili so tudi osemletne učenke. Ves ta čas jim je igral na silo pripeljan orkester Ciganov. Na večno sramoto naše rimskokatoliške cerkve je sodeloval tudi župnik. Isti dan so ustaši polovili 700 prebivalcev in jih zmetali v jamo. Peščica preživelih bo močnejša od največje Paveličeve divizije. Izgubili so vse, kar so imeli: otroke, žene, matere, sestre, domove, celo strah pred smrtjo. Smisel njihovega življenja je le še maščevanje, strašno maščevanje, po svoje jih je celo sram, da so sploh preživel.«

Zaradi ustaških zločinov je bilo Tita sram, da je bil Hrvat.

Preden potegnemo črto pod poveljne poboje, moramo povedati, da je takrat uradno še vedno veljala stara jugoslovanska zakonodaja, ki je za kolaboracijo z okupatorjem zahtevala smrtno kazen. Bežeči so zelo jasno odklonili pozive za predajo orožja in splošno amnestijo, ki je veljala za vse, razen za vojne zločince. Treba je tudi vedeti, da so vsa balkanska ljudstva še vedno poznala pravico do krvnega maščevanja. Partizani so imeli tudi vojna sodišča, ki so redno delovala, vendar si predstavljajte ne samo partizane ampak tudi njihove poveljnike, generale, ki so jim doma pobili vso družino - ženo, otroke, očeta, mater, strice; tete, sestre in sestrične pa posilili.

Vprašajmo se, zakaj pa je Tito oziroma vrhovni štab pristal na te poboje? Na to nam je v času študentskega vrenja leta 1970 na predavanjih o sociologiji kulture povedal akademik Boris Zihlerl. V nekem provokativnem pogovoru o Titovem liku, ki ga je že po končani uri sprožil nek študent, nas je ta profesor vprašal, ali vemo, katera je največja Titova napaka, ki pa se bo pokazala šele čez čas in takrat bo povzročila veliko škode. Vprašanje nas je prav presenetilo, in čeprav smo se večina imeli za predstavnike nove študentske revolucije, smo kar obmolknili. Profesor, ki je bil avtoriteta dialektičnega materializma, je kar sam odgovoril, da po vojni ni hotel dati vojnih zločincev pred sodišča, ampak je raje vse pometel pod preprogo, ker ga je bilo sram zločinov lastnega naroda.

Boris Zihlerl nam je nato pripovedoval, kako so zavezniki zahtevali javna sojenja jugoslovanskim kolaboracionističnim vojnim zločincem, na kar pa prav Tito ni hotel pristati. Zakaj? Ker so bili najhujši zločinci prav ustaši, to je Hrvati, on pa je bil ponosen, da je Hrvat, ponosen na svoj narod in svoje partizanske soborce. On ni dovolil, da bi zaradi taborišča Jesenovac in drugih ustaških zločinov ves njegov narod javno obtožili ali oklicali za genocidni narod. Na Hrvaškem je bilo poleg ustašev oz. ustaške vojske in simpatizerjev tudi veliko žrtev fašizma in prav tako veliko partizanov. Zato je rekel, da bomo že doma sami počistili ...« Nato nam je še razlagal, kako je to Titovo stališče ustrezalo Angležem, še posebej, ker so na lastne oči pred predajo videli, kaj so ustaši in drugi kolaboracionisti, ki so odklonili predajo in pomilostitev, počeli na mostu čez Dravo, kako so tam množici ujetnikov, ki so jih imeli s seboj kot živi ščit, rezali vratove in jih metali v reko. To jih je prepričalo, da bo Tito z njimi obravnaval na enak način. »Ne pozabite konflikta, ki se je začel v Trstu,« je še pripomnil in povedal, da je potem prišlo do vrnitve kolaborantov in do množičnega poboja. »Te okostnjake pod preprogo se bo prej ali slej

našlo,« je dejal Boris Zihel. Povzel je, da se bo to zgodilo takrat, ko se bo pozabilo na to, kar so ti zločinci počeli pred tem, ker se ne bo več povezovalo zločina in kazni, to pa samo zato, ker nas je bilo sram povedati, kaj so ti naši počeli s svojimi ljudmi in ker ti zločinci niso bili obsojeni na sodiščih.

Povojni poboji v Jugoslaviji niso bili nobena posebnost ali izjema, to se je dogajalo po vsej Evropi in po vsem svetu. To potrjuje tudi britanski zgodovinar Keith Lowe, avtor znane knjige *Podivjana celina* (*Savage Continent*, 2012). Tudi on ugotavlja, da »...poskusi, da bi rehabilitirali politično desnico v zahodni Evropi, niso povzročili le olepševanja dejstev: v nekaterih primerih so, kako absurdno, omogočili desničarskim skrajnjem, da se razglasijo za prizadeto stran.«

Ne samo pri nas, tudi drugod, zlasti na zahodu, je desnica napihovala povojne poboje: v Franciji je trdila, da je odporniško gibanje po vojni pobilo 105 tisoč kolaborantov, v Italiji pa, da so partizani po vojni pobili 300 tisoč kolaborantov. Te številke so napihovali zato, da bi »...odvrčali pozornost od svojih medvojnih dejanj«, da bi ustvarili vtis, da so bili »...odporniki večji hudodelci« od njih in da bi lažje ustvarjali »...mit o nedolžnosti desnice«, o svoji nekrivdi.

Sovjetski vojaki so po prehodu nemške meje oktobra 1944 pobili vse, kar jim je prišlo na pot, z ženskami in otroki vred. Ženske so posiljevali in jih prav tako kot Nemci in njihovi kolaboracionisti nabadali na bajonete, jih gole in privezane za tanke vlačili po tleh... Američani so nemške vojne ujetnike stlačili v 16 ogromnih ograd, znanih kot *renska travniška taborišča*, kjer so na prostem, brez vode, brez stranišč umirali kot mrčes. Po uradnih podatkih jih je menda umrlo 4537, toda James Bacque, avtor knjige *Druge izgube*, pravi, da 800 tisoč, Lowe pa, da »skupno število ne more biti višje od 50.000–60.000«.

To še najbolj potrjuje prav dogajanje v Italiji, kjer sta se zato, da bi preprečili odkrivanje medvojnih in povojnih pobojev, marca 1998 sestala v Trstu predstavnika desnice in levice Gianfranco Fini in Luciano Violante ter se dogovorila, to trdijo nekateri novinarji, da teh svojih ran ne bodo odpirali, saj to ni v njihovem nacionalnem in tudi ne v strankarskem interesu, ampak bodo to povojno breme prevalili na sosede. Leta 2004 so sprejeli zakon o spominskem dnevu, 10. februarja 2007 pa so slavnostno odkrili monumentalni spomenik pri Bazovici. Prav v tem kraju, kjer imamo Slovenci svoj spomenik žrtvam prvega tržaškega procesa iz leta

1930, tu ob tej jami in prav v teh krajih, kjer so fašisti med vojno počeli najhujša grozodejstva. Italijanska državna televizija je za spominski dan predvajala žaljiv propagandni film, predsednik države Giorgio Napolitano pa je to obdobje »odkrivanja zgodovine« sklenil z govorom o etničnem čiščenju, »slovanskem ekspanzionizmu«, »barbarstvu« in podobnih obtožbah na naš račun.

Mlada slovenska država je prav v tem času zbrala dovolj poguma in odkrila svoja povojna grobišča, posmrtne ostanke pa dostojno pokopala. Naši sosedje so tako izkoristili priložnost, da so pred naš prag pometli tudi kosti iz istrskih fojb. Te so začeli polniti že njihovi fašisti in nato protifašisti ob njegovem padcu leta 1943, ko so prav po nalogu KPI začeli čistiti in pripravljati teren za izkrcanje Angloameričanov. Za to si je zelo prizadevala tudi njihova vlada in nova diplomacija, saj bi Istra tako ostala njim (tega ne trdi samo zgodovinar dr. Jože Pirjevec, ampak tudi drugi).

Danes se veliko pljuva po komunizmu. To ni samo modno, predvsem se spleča, zlasti v novinarstvu. Za to si prej ali slej nagrajen, če ne drugega, ti uredniki to radi objavljajo. Pri tem je dovoljeno tudi *svinjarjenje* s svetinjami naše zgodovine, kot na primer s TIGR-om, a bog ne daj, da bi kdo trdil, da so bili domobranci ali pa vsaj njihovi idejni vodje slovenski klerofašisti. Nihče se ne sprašuje o vzrokih za te poboje, o dejanjih teh zločincev, ki so bi zločinsko pobiti, o takratnih odnosih v svetu, novih grožnjah z vojno ... Večina tudi skriva širšo jugoslovansko dimenzijo teh pobojev, predvsem ustašev, četnikov in raznih drugih kolaboracionistov z »juga«. Tako vsi ti poboji padejo samo na slovenska ramena, pa čeprav je je bilo takrat pravilo, da ustaše pobijajo Hrvati, četnike Srbi, torej vsak svoje zločince. Še največ besed je bilo glede izkopanih trupel v Barbarinem rovu, dokler se po družbenih omrežjih ni razširila razlaga, da gre predvsem za trupla ustaških klavcev iz Jesenovca. Nacionalna televizija pa o tem ne reče ničesar.

Oživljanje fašizma z mrtvimi

Zakaj pa bi razlagali vzroke in vso širino ozadja, če pa tako ljudem ostane samo en sklep: »Ker so komunisti še večji zločinci kot pa nacisti!« Če pa to podkrepíš še s serijo manipulativnih televizijskih oddaj »Pričevalci«, v katerih domobranci in ostali domači izdajalci in kolaboracionisti razlagajo, kaj vse so z njimi počeli komunisti, in če pokupiš ter predvajaš vse nemške nadaljevanke o komunistih v vzhodni Nemčiji, ki so izdajali

svoj narod, prekopana trupla povojni pobitih zločincev pa pokopavaš z državnimi častmi, potem bo resnica res ostala tema za zgodovinarje šele čez več sto let.

Povojnih pobojev je bilo veliko, po vsem svetu, tudi tam, kjer niso bili na oblasti komunisti, bilo jih je prav enako ali pa, glede na medvojne grozote in žrtve, še več. Druga svetovna vojna je zahtevala več kot šestdeset milijonov mrtvih. Tega niso mogli narediti samo trije narodi: Italijani, Nemci in Japonci, oni so bili »gospodarji«, »komandanti«, »šefi«, ponekod pa so največ gorja povzročili njihovi kolaboracionisti. Zato na koncu vojne, ko so njihovi gospodarji podpisali brezpogojno predajo, oni niso hoteli položiti orožja, kljub javnim objavam splošne pomilostitve. Po vojni je bilo po celem svetu pobitih še šest milijonov ljudi, torej deset odstotkov več, kot je bilo število mrtvih med vojno. V nekdanji Jugoslaviji, ki je za štetje mrtvih edina celota ali imenovalec, se zaradi pestrosti interesov ne moremo več zmeniti, koliko je bilo po vojni pobitih, a zagotovo jih ni bilo 10 odstotkov na število vseh žrtev vojne.

Pa še na nekaj velja spomniti, kar ste lahko že prej razbrali iz prikaza žrtev druge svetovne vojne: vse žrtve, ki jih je med vojno utrpela premagana fašistična koalicija, predstavljajo le slabo šestino vseh pobitih v drugi svetovni vojni. V vsej zgodovini človeštva so vojne dobivali tisti, ki so imeli najmanj mrtvih, izgubili pa tisti, ki so v bojih utrpeli največ žrtev. V drugi svetovni vojni je bilo obratno, največ žrtev so imeli zmagovalci, to pa zato, ker so napadalci dobesedno uničevali tudi civilno prebivalstvo svojih nasprotnikov, ženske, otroke, starce, bolnike, ranjence ... Grobo rečeno: povojni poboji so bili le nek nehumani popravek krivice, ki so jo utrpele nedolžne žrtve.

Vsekakor pa moramo, če zaradi drugega ne, pa zaradi naše prihodnosti priznati, da so bili ti povojni poboji zločin, pa čeprav je bila v takrat še veljavni zakonodaji kolaborantstvu zagrožena smrtna kazen, in čeprav so nekateri kar dvakrat odklonili ponujeno pomilostitev. Za zločin mora veljati predvsem zato, da se kaj takega ne bi nikoli ponovilo, vendar je treba vedno jasno povedati, da so bili ti povojni poboji posledica vojne in da so to vojno in tudi vse grozote sprožili fašisti ali bolje rečeno oblastniki, ki so si hoteli podrediti ves svet.

Zločin nad človeštvom in njegovo kulturo je tudi okoriščanje s temi povojnimi dogodki za ponovno razplamtevanje razdora med ljudmi in novih oblik fašizma. Ob vsem, kar naša politična desnica, vključno s

cerkvenimi oblastmi, počenja ob tem, so marsikoga, pa ne samo mene, prepričali, da tega sploh ne počne iz pietete do mrtvih, še manj v želji po spravi, ampak predvsem s ciljem spreminjanja zgodovine, njene resnice in utrjevanja preživelih gradnikov fašizma. Prepričan sem, da je to medijsko izpostavljanje povojnih pobojev načrtno utrjevanje kulture našega fašističnega kolaboracionizma, saj je prav to samoposipanje s pepelom zelo preizkušena oblika zbijanja samozavesti in upornišva naroda.

Hladna vojna kot oživiljanje fašizma

Hladna vojna je bila nadaljevanje druge svetovne vojne, ali točneje nadaljevanje vojne proti komunizmu in vsem ljudem, ki so se ali se še upirajo kapitalizmu, vojne, ki jo je kapital začel že s fašizmom, vojne za novo delitev sveta ali še huje: za popolno nadvlado. Hladna vojna je bila tudi laboratorij, v katerem so fašizem očistili preveč očitnih negativnih dejavnikov in iz njega skupaj z mešanico »tacherizma« in »reaganizma« razvili neoliberalizem kot novo obliko fašizma. Tudi Vatikan ni pozabil na klerofašizem, o tem najbolje priča odnos do ustaškega nadškofa Stepinca, ki ga je najprej papež Pij XII. leta 1952 imenoval za kardinala katoliške Cerkve.

Konec hladne vojne, kar so razlagali, da je bil padec berlinskega zidu, je bil velika priložnost za svet, a žal so ga zmagovalci izkoristili za nadaljnji boj do totalne zmage kapitalizma, zato niso razvili nekega novega pravičnega in etičnega reda, o katerem so govorili, ampak na skrivaj neki novi totalitarni kapitalizem, ki je dejansko mutirani fašizem. To pravi tudi eden izmed glavnih akterjev konca hladne vojne Mihail Gorbačov: »Tisti, ki so oznanili zmago Zahoda v hladni vojni in so zavračali gradnjo novega, pravičnega varnostnega sistema, nosijo velik del odgovornosti za aktualno stanje stvari v svetu. Triumfalizem je v svetovnih zadevah slab svetovalec.«

Ideje fašizma, ki jim v Ameriki niso nikoli tako rekli, so tlele in zažigale naprej. Dobro jih je bilo čutiti tudi v besedah in dejanjih diplomatskega Franklina Roosevelta, bojevitega Joeja McCarthyja pa še marsikoga, kot npr. Ronalda Reagana. Črnske cerkve so požigali še do nedavnega, beli policaji pa še vedno hitreje ustrelijo črnega mladoletnika kot pa belega. O čisto novih oblikah fašizma pa v nadaljevanju.

S padcem komunističnega sistema, kakršenkoli je bil, se je tudi začel konec razcveta demokracije in velikih svoboščin, ki si jih je priborilo

človeštvo v boju proti fašizmu, stalinizmu in tudi podivjanemu neoliberalizmu. Namreč novi edini gospodarji sveta demokracije sploh ne rabijo, še manj vseh človeških svoboščin. Od teh nimajo prav nobene koristi, samo manjši profit, niti strahu ne. Prej so jih sprejemali in celo podpirali, vendar samo kot zelo učinkovito orožje hladne vojne, sedaj pa kot pravila delovanja sistema tega njihovega liberalizma. Sicer pa demokracije med narodi, med Vzhodom in Zahodom, še bolj pa med Severom in Jugom, ne more biti. Saj ni več opozicije. Prej je veliki kapital ali zahodni kapitalizem imel dve opoziciji: vzhodni diktatorski komunistični sistem in neko zmerno sredinsko politiko neuvrščenih držav, ki je iskala svojo pot in tudi svoje pravice, sedaj pa tega ni več.

Še poletja so bila hladna.

Hladna vojna pa se ni končala s totalno zmago, ali točneje - sploh se ni končala, pa ne samo zaradi Ukrajine in Sirije. Smo že sredi nove hladne vojne, nove vojne za totalno oblast. Velikemu kapitalu je najhujše prekrizala račune ohranitev velike ruske države pa tudi vzpon Kitajske. Tam jim ni uspelo porušiti temeljev gospodarstva in enotnosti naroda. V Rusiji so velika podjetja ostala, nekatera so se še okrepila. Rusi še vedno izdelujejo močnejše rakete kot Američani, še vedno so ostali vojaška in gospodarska velesila. Res, da se pri njih sedaj proda veliko več kavbojk in popije več Coca-cole kot prej, vendar imajo tudi trgovske verige, nova informacijska podjetja, šole in znanstvene institucije, in kar je najpomembnejše: banke so ostale ruske in njeni ostajajo tudi profiti.

RAZKROJ JUGOSLAVIJE

Jugoslavija je propadla, se sesula zaradi zunanjih in notranjih dejavnikov (po moje prej zunanjih kot notranjih, saj so prav zunanji načrtno spodbujali notranje, ki so v končni fazi tudi prevladali). Kot vodilna država neuvrščene politike je bila v napoto tako zahodnemu kot vzhodnemu bloku. Ob raznih skritih in tudi očitnih političnih, gospodarskih, tajkunskih in medijskih napadih z zahoda, predvsem pa večji odvisnosti gospodarstva od bank in njihovih kreditov tudi samoupravno gospodarjenje ni moglo več tekmovati z velikim svetovnim kapitalističnim sistemom. Vzhodni sistem je sicer propadel, vendar je nekaj stalinizma še ostalo v

zraku in se je, vsaj v Srbiji, pomešal z nacionalizmom, na Kosovu, Hrvaškem in v Sloveniji pa so se z nacionalizmi okrepili stari lokalni fašizmi.

Čeprav se je veliko govorilo o želji po ohranitvi enotne Jugoslavije in so bili pred veliko leti tudi zelo resni pogovori o vključitvi stare Jugoslavije v Evropsko skupnost, se je vedno bolj čutilo tudi parcialne interese posameznih držav, ne samo ZDA, Rusije, Velike Britanije, Francije in Nemčije, ki se vpletajo vedno in povsod, ampak tudi sosedov. Zlasti sosednje države so ob razkroju Jugoslavije kot ptice roparice čutile možnost velikega plena.

Najpomembnejši vzrok za razpad Jugoslavije so bile že stare nacionalistične in verske razpoke. Balkan je sprla že vera, pa ne samo muslimanka, ki so jo prinesli Turki, ampak rimokatoliška, ki je hotela zatreti pravoslavno. Čeprav je ta izhajala iz Grčije, je postajala vse bolj slovanska, povezovalna in obrambna. Ne samo Rim, ampak tudi imperialistični Dunaj, Pariz, London, Berlin, vsi so imeli pohlep o vzhodnemu slovanskemu svetu in vsi so se bali njihovega združevanja, še zlasti pod srbsko krono, ki ni imela samo največjo tradicijo, ampak tudi bojno slavo iz petstoletnih bojev proti Turkom. Zato je bilo toliko laži in manipulacij prav na račun Srbov, kot tistega najmočnejšega konstitutivnega elementa močne Jugoslavije.

Vendar nova Titova Jugoslavija se ni uveljavljala kot neka diktatura ampak razmeroma vedno bolj uspešen eksperiment nove oblike države svobode, demokracije, pravičnosti, tudi resničnega bratstva. To je bila država hitrih sprememb in razvoja brez primere, pa ne samo gospodarskega ampak tudi družbe. A kot povsod po svetu ob takih usodnih premikih se v dogajanju najbolje znajdejo med sabo povezani tuji in domači oblastniki, ki znajo stvari preusmeriti v svoje koristi. Ti so se prerinili v vse nosilne stebre te večnacionalne, verske in kulturne države, ne samo v državne institucije, podjetja ali gospodarstvo, ampak tudi policijo, vojsko in vodilno Zvezo komunistov. Da marsikdo je odkril, da bo kot »udbovec« imel več oblasti, prav tako »kosovec«, sploh pa če se bo prebil na vrh »cekaja«. Ljudje pa niso tako neumni, da ne bi ugotovili razkoraka med besedami in dejanji, če ne ugotovili pa čutili.

Nato so iniciativo prevzeli tisti, ki so hoteli rušiti, ne pa popravljati in graditi, tisti, ki so to rušenje že dolgo časa gradili na razbohotenju nacionalizma in oživljanju starih fašizmov, seveda v novih oblikah in vsebinah. Predvsem pa so gradili na razdoru tako imenovanega »bratstva in

enotnosti« in pri rušenju velikih izvoznih podjetij, rušenju vsega, v ustvarjanju strahu in nezadovoljstva. Na koncu so vse skupaj porušili tisti, ki so posegli po orožju. Pravega bratstva in enotnosti ni bilo nikoli, vsaj med Srbi in Hrvati, ki so se že stoletja prepirali kdo tolmači pravo kristusovo vero, rimski papeži ali pravoslavni duhovniki.

Ne pozabite na dejstva, da je bilo največ streljanja in mrtvih prav tam kjer je se bilo ob prejšnjih štetjih opredeljevalo za Jugoslovane največ prebivalcev. To lahko res kaže na nacionalizme, vendar na tiste skrite, ki jih je treba zbuditi, da se ruši to jugoslovanstvo, torej na neko načrtno rušenje jugoslovanstva prav s spreminjanjem nacionalizma v fašizem. Ta obujeni in prenovljeni fašizem se je tudi zelo različno obujal in širil. Slovenski in hrvaški, ki je klerofašizem, ki je bil veliko bolj povezan s klerofašistično emigracijo, je hotel čisto zmago in rehabilitacijo, zato je deloval preko Demosa, oz. HDZ, srbski in črnogorski fašistični oblastniki pa so ob prenavljanju komunističnih strank osvojili vodstvo osvojili vodilne položaje v komunistični stranki. V BIH se je dogajala mešanica vseh oblik prevzemanja oblasti, celo muslimanskega fanatizma.

Ob tem se je rušilo vse: enotnost južnih Slovanov in njihovo bratstvo tudi z neslovani, svobodo, ki je temeljila na ustvarjenemu samostojnem gospodarstvu, socialističnemu samoupravljanju, kot posebnem avtonomnem prav našem izvornem sistemu, in politiki neuvrščenosti ali preveč aktivni miroljubni koeksistenci in seveda gospodarstvo, socialno politiko, vrednote, zgodovino ...

Vse skupaj je bilo preprejeno s skrajno ideološko manipulacijo, v katero se je že vseskozi vključevala tudi CIA, ki je očitno imela zelo izdelane načrte rušenja Jugoslavije, pa tudi že dobro razširjene lovke. Veliko vlogo so odigrali kolaboracionistična begunska diaspora, ki se je hotela maščevati za izgubljeno državljansko vojno, pa tudi nekateri verski oblastniki in verski fanatiki, politični disidenti itd. Sploh pa ne smemo zanemariti sosednjih držav, ki so poleg gospodarskih še vedno imele tudi ozemeljske interese. Res je da je diplomacija teh držav kazala interes po ohranjanju enotnosti Jugoslavije, a to je bil le razum tistih, ki so se bali za enotnost tudi svoje države, ne pa tistih, ki so gojili tradicijo osvajanja.

Spetič Stojan Zdaj že rajni italijanski zunanji minister Gianni De Michelis mi je tako razložil razkroj Jugoslavije: "Bila je generalka za SZ. Preveriti smo morali, ali se da razbiti federacije z nacionalizmi in versko nestrpnostjo. Jugoslavijo je bilo treba uničiti, ker je vodila neuvrščene."

Komentar nekdanjega senatorja Republike Italije Stojana Spetiča objavljen na mojem FB 9.3.2020.

Vojna v Jugoslaviji se ni začela zaradi komunistov, ampak tistih, ki so rušili komunizem.

Od znotraj so Jugoslavijo razkrajali nacionalizmi vseh narodov, zlasti srbski centralistični ter separatistična albanski in hrvaški nacionalizem. Jugoslovanski nacionalizmi so še hujši od večine ostalih, saj so prepojeni tudi z verskimi nestrpnostmi, ki delujejo še huje kot nacionalizmi sami, sovražni je že dojenček v materinem trebuhu. V Jugoslaviji se je celo načrtno obujalo stare fašizme ustaštva, četništva, balizma, pri nas pa domobranstva.

SFRJ za razliko od prejšnje kraljevine Jugoslavije in od ostalih večnacionalnih držav namreč ni razvijala nekega skupnega nacionalnega jugoslovanstva, ampak je vsem narodom in narodnostim pustila popolno svobodo in jim dala celo spodbudo za razvoj lastne nacionalnosti, kot npr. bosansko-hercegovske. Vezni element te države pa so bili Tito, samoupravljanje, neuvrščenost in JLA. Prav slednja si je to vlogo vzela preveč oblastniško.

Prva generacija jugoslovanskih politikov je izhajala iz med vojno in revolucijo prekaljenih kadrov, druga je rasla skupaj s hitrim in uspešnim razvojem nove države in uveljavljanjem njene politike. Nova, potitova oblastniška struktura, pa je bila z izjemo Anteja Markovića bolj malo državniška, še manj pa gospodarsko podkovana. V vrhove politike in državne uprave se je prerivala predvsem s svojim oblastniškim in sovražnim nacionalizmom. V te nacionalizme je skrivala tudi osebni pohlep, psiho-patsko naravo in celo fašistoidnost. Med temi so bili tudi oblasti željni povzpetniki, ki so se z svojim podrepništvom prilepili na starajočo se prvo

in drugo generacijo. Ti so oblikovali pravo mrežo ljudi, ki niso bili sposobni končati študija na normalnih šolah, ampak so se prerivali z diplomami kumrovške ali njej podobne šole, v Sloveniji obramboslovne, med katerimi pa so bili tudi taki, ki so hoteli narediti kariero v protiobveščevalni službi JLA (KOS). Tretja najhujša skupina pa je bila tista, ki se je udinjala tujim obveščevalnim službam in se povezovala z najbolj sovražno begunsko diasporo. Ti so se v želji po oblasti povezovali z domačim in mednarodnim kriminalom, kjer je prekupčevanje z orožjem samo vrh ledene gore.

Ko se je rušil nek red, pravna veja oblasti in kontrolne institucije, kot je bila Služba družbenega knjigovodstva, so svoje mrhovinarsko delo začeli opravljati razni mali in veliki tajkuni, to je tisti, ki so s pomočjo pokradli gospodarstvo. Prvi izmed njih so celo prišli med poslance.

Vsi ti nacionalizmi so imeli veliko podporo v nacionalnih diasporah, pa tudi pri naših zahodnih sosedih, Veliki Britaniji, ZDA in Vatikanu. Na to nas ne opozarjajo samo napadi ustašev in razna domobranska literatura, ampak organizirane kraje denarja naših podjetij v tujini na račun posameznikov in novih politikov. To se je zakrivalo z raznimi manipulacijami, kot na primer širjenje idej in prepričevanje, da Slovenci nismo Slovani, še manj pa Balkanci. Ob venetskih teorijah smo lahko poslušali ali brali, da smo mi Slovenci celo nekaj več, izvorno ljudstvo, iz katerih so se razvili severni Slovani, ne pa Srbi ... Temu je bilo vzrok tudi velikosrbsko ustvarjanje jugoslovanskega naroda, kar pa so v primerjavi z Italijani, ki so to pod nadvlado Piemonta tudi izpeljali, zamudili vsaj sto let. A tudi prej ne bi bilo možno, saj smo na Balkanu imeli več ver in tudi hrvaški klerofašizem.

Posebej je treba opozoriti, kako so začeli rušiti prejšnjo državo, kako so že pred razpadom Jugoslavije nekateri hodili na »izobraževanje« v tujino, celo visoki generali, kot npr. Tudjman in Kadrijević, Milošević in njegova žena Mira, Haris Silajdžić pa še nekaj deset takih bi lahko našteli. Nek znani slovenski politik je po povratku z »usposabljanja« v Vatikanu celo izgledal prav tako kot Kristus s cerkvenih fresk, celo glavo je stalno držal nekoliko postrani, pa čeprav jo je prej nosil popolnoma pokonci. Še največ pa pove zgodba iz časopisa Los Angeles Times iz leta 2009, da je bil Miloševićev zločinec in vodja službe državne varnosti Srbije Jovica Stanešić agent ameriške Cie. Kot je znano, je haško sodišče Stanešića izpustilo kot nedolžnega. Sicer pa, ali ni tudi žena ukrajinskega vodje

»oranžne revolucije« Viktorja Juščenka delala v ameriškem State Departmentu in administraciji predsednika Ronalda Reagana?

Na internetu lahko najdete tudi tole fotografijo. Ki očitno ni fotomontaža

Vojna v Jugoslaviji se ni začela z nepričakovanim premikom jugoslovanske armade na zahodne slovenske meje, to je bil po dogodkih pri Pekrski gorci nek pričakovan dogodek. V te priprave sem bil vključen tudi sam kot odgovorni urednik obmejne radijske postaje. Popolnoma jasno mi je bilo tudi dejanje generala Čada, saj je on kot velik slovenski narodnjak izvedel ta premik en dan prej, vendar ne kot napad na Slovenijo, ampak v obrambo zahodne meje. Ne vem pa, ali on ni zaupal Italijanom, da ne bi izkoristili tega trenutka in se vrnilo na rapalsko mejo, ali ni zaupal novim ljubljanskim poveljnikom. Najbrž se je pri tem spomnil tudi na odnos slovenskih ljubljanskih oblasti, ko so po prvi svetovni vojni zaustavljale generala Maistra na severni meji in prostovoljce feldmaršala Svetozarja Borrojevića, ki so hoteli zaustaviti italijansko prodiranje na Primorsko.

Tista dejanska krvava vojna, ki je zahtevala toliko krvi, se je začela na Hrvaškem s spopadi med pripadniki srbske manjšine in hrvaškimi nacionalisti. Od tu se je nato ta virus vojne razširil na bližnja in daljna bojišča. Če trdim, da so nekateri v Sloveniji obujali domobranski fašizem,

moram poudariti, da so ga Hrvati še prej in še bolj, in to ustaški fašizem, Srbi četniškega in Albanci balističnega. Če slovenska skrajna desnica ne bi tako silila v čimprejšnjo osamosvojitve, bi do nje vseeno zagotovo prišli, mogoče nekaj dni ali tednov kasneje, vendar brez tankov na naših cestah in brez žrtev, tako kot je to uspelo Makedoniji. Seveda si nekateri ne bi mogli prilastiti ne toliko orožja in tudi ne »bojne slave« ter končno tudi ne take oblasti po osamosvojitvi.

Jugoslovanska politika je s ciljem, da bi med narodi zgradila nove odnose ali bratstvo in enotnost, marsikaj zamolčala. Pa ni molčala samo politika, ampak tudi zgodovinarska stroka in šolstvo, ni se govorilo samo o povojnih pobojih, ampak tudi ne o konkretnih grozotah, ki so jih domači fašisti jugoslovanskih narodov počeli drug drugemu.

Hrvaško ustaštvo je tlelo pod njihovo politiko vseskozi, že od samega konca druge svetovne vojne naprej, delno kot nacionalizem, delno pa kot bolečina ob porazu in pobojih, ki so jih doživeli ustaši. Spomniti se moramo, da je tako imenovana študentska revolucija po letu 1968 v Ljubljani, Beogradu in drugod tudi na zahodu potekala kot boj za mir in večjo svobodo, sam osebno pa sem to, kar se je dogajalo v Zagrebu, razumel tudi kot vstajo nacionalizma. Celo v našem študentskem domu so nas hrvaški študentje izzivali, da smo alpski Hrvati, do te mere, da je prišlo do hujšega pretepa, pri Zagrebu pa so enega našega voditelja, ki je potoval v Beograd, vrgli z vlaka, ker ni hotel priznati, da je »Alpski Hrvat«, kar so ustaši trdili za Slovence. Temu je sledilo tako imenovano nacionalistično gibanje MASPOK, ki pa ga je Tito vsaj navidezno zaustavil z odstavitvijo nekaterih vodilnih hrvaških politikov. A tako, kot ni veliko dosegel pri širitvi srbskega nacionalizma z odstavitvijo oblastniškega Aleksandra Rankovića in njegovih, tudi tokrat ni uspel na Hrvaškem z odstranitvijo liberalistične Savke Dapčević-Kučar.

Srbski nacionalizem je bil prav tako okužen z idejo Velike Srbije, kot hrvaški, s tem, da se je ta še najbolj oplajal ob razmerama hitrem preračanju albanske manjšine na Kosovu v večino, in nato njihove zahteve po republiki. Zaradi tega je marsikdo spregledal, da Kosovo ni najšibkejši člen, ampak da je to Bosna in Hercegovina, ki je bila nacionalistični poligon Srbov in Hrvatov že pred prvo svetovno vojno. Veliki trije, Roosevelt, Churchill in Stalin, so se že na Jalti dogovorili, da bo po vojni meja med Vzhodom in Zahodom potekala čez Sarajevo. Tito je to sicer preprečil, in jo prestavil na Trst, vendar le za čas, dokler je bil on živ. Vojna v Bosni in Hercegovini je bila tako groba, ne glede na to, kdo in zakaj jo je

pomagal sprožiti, saj je v njej še vedno šlo za obračun med različnimi ostanki domačih fašizmov iz druge svetovne vojne. Revolucije željno vodstvo nekdanje Jugoslavije jih je s skritimi čistkami po vojni samo pometlo pod preprogo, vendar doma, v posameznih vaseh, med izseljenci, pa se je o tem govorilo in naprej kopičilo sovraštvo. Narod mora sam razčistiti s svojimi dejanji, tako kot so svojo katarzo doživeli Nemci po drugi svetovni vojni.

Jalta, Jalta

V vojni v Bosni in Hercegovini, kot tudi v ostali Jugoslaviji, pa ni šlo samo za to, ampak tudi za interes popolnega rušenja ali brisanja vsega, kar je uspelo prej socialistični Jugoslaviji, zlasti in predvsem pa za zelo očitne rezultate razmeroma trajnega in uspešnega sožitja narodov in ver. Tudi vseh spominov na razmeroma dolgo obdobje sožitja narodov in ver pa tudi raznih iluzij ... Zato je ta vojna morala biti tako groba in trajati toliko časa. To nam potrjuje tudi pisanje znanega ameriškega svobodnega novinarja Phila Butlerja, v katerem trdi, da je bila Jugoslavija eden največjih družbenih in kulturnih projektov v človeški zgodovini. Pri tem se je sprehodil skozi zgodovino od Otomanskega cesarstva do NOB, izpostavil Tita, politični in samoupravi sistem, politiko neuvršenosti in zatrdil, da kot taka ni smela preživeti, ker bi postala svetovna sila. Med letoma 1960 in 1980 je imela Jugoslavija najvišjo gospodarsko stopnjo razvoja, vedno višji življenjski standard, brezplačno zdravstvo in šolstvo, zagotovljeno zaposlitev, en mesec dopusta, več kot 90 odstotno pismenost in visoko pričakovano življenjsko dobo prebivalcev (v povprečju 72 let). Novinar temu dodaja tudi urejen javni prevoz, zagotovljeno stanovanje in vedno bolj urejeno komunalno premo. To je tekmovalni Zahod prav izzivalo k uničenju te države z družbeno lastnino, saj so bili od nje odrezani, pa tudi njihovi bankirji niso uspeli izvleči iz tega socialističnega gospodarstva nobenega profita. Kot rušilce take Jugoslavije pa tako M. Parenti omenja Reagana, oba Busha in še največkrat Clintona. Slednjega še najbolj častijo kosovski politiki.

Balkan je odlično igrišče

Dogajanje pred razpadom Jugoslavije in med njim, pa celo po njem, je zelo kompleksno. Vsekakor so bili na prvem mestu interesi velikega svetovnega kapitala, ki je ta del sveta izkoristil za svojo brutalno fašistično

igro boja proti nekemu novemu, perspektivno boljšemu svetu, vsaj v medčloveških odnosih. Treba je bilo res temeljito vse porušiti in iz tega dela Evrope narediti tretji svet, kjer se lahko počne, kar se hoče. Balkan ima še nekaj tega v krvi. Balkanci, med katere sodimo tudi Primorci ali vsaj južni od Vipave, smo sicer dobri stari Sredozemci, topli in srčni ljudje, pravzaprav srce tega Mediterana, ki so ga tujci stalno napadali, osvajali in v njem razvili in spustili tudi veliko strupa. Turki si sicer prizadevajo postati Evropa, vendar kaj, ko vsako leto s čim pokažejo, da ne sodijo zraven. Grki so nekaj posebnega, zelo star, dokaj utrujen, a ponosen narod, ki nosi stebre ne samo balkanske, ampak sploh svetovne kulture. So tudi potomci prvih upornikov proti nadvladi rimokatoliške cerkve, ki je hotela zavladati celemu svetu, so očetje pravoslavne ali ortodoksne cerkve in avtorji cirilice. Bolgari, Srbi in Črnogorci so bratrance Rusov, ki pa prav zaradi tega včasih pozabijo, da so majhni narodi. Albanci so prav tako star narod kot Grki, ki pa so v večini postali muslimani, a ne vsi. V svoji preprostosti so žrtve tistih, ki bi kljub svoji majhnosti radi obvladali svet. Sami so mi že kot študentu razlagali, da se to lahko doseže tudi s politiko rojstev. Bosanci so v dinarsko gorovje stisnjena ljudstva zapostavljenih manjšin svojih narodov, iz katerih pa je Tito naredil nov narod ponosnih ljudi. Hrvati so še bolj kot Slovenci in Srbi obremenjeni s svojim kompleksom majhnega in nepomembnega naroda, ki bi naredili vse, da bi postali enaki ali pa še večji od njihovih gospodarjev in vojakov, ki so nekoč korakali skozi njihove vasi. Slovenci smo še manjši in bi najraje bili podrepna muha Italijanov ali Nemcev, ki bi uživala v zavetju njihovega repa in tam čakala na priložnost, da jim spleza na rogove ter prevzame vajeti ali pa da jih njihovi vetrovi odnesejo po razvitem svetu. (Ne recite mi, da pretiravam, poglejte koliko ljudi s popačenimi slovenskimi priimki v Ameriki in Avstraliji se ima za Avstrijce ali pa Italijane, ne pa za Slovence.)

Če gledam z zornega kota te knjige, torej razkrivanja fašizma lahko rečem, da je dogajanje v ob razpadanju Jugoslavije tudi neke vrste drugo dejanje spopadov zelo specifičnih nacionalnih fašizmov, ki so se začeli že pred drugo svetovno vojno in se z njenim koncem tudi niso končali.

Miloševićev fašizem

Na večjem delu Balkana je še živ spomin na Turke in njihova grozodejstva (Čele kula), ki nas z grozotami in verskim fanatizmom lahko spominjajo na muslimanski »klerofašizem«, na oživljeno hrvaško ustaštvo in seveda na Miloševićev nacionalizem.

Miloševićevo oblastništvo je poleg nacionalizma vsebovalo še veliko fašističnih elementov, kot so diktatura, imperializem, dogmatizem, kult osebnosti in seveda stalinizem. Lahko bi tudi rekli, da je šlo za novo obliko Miloševićevega fašizma. Nekateri trdijo, da je bila njegova politika samo protiutež Veliki Hrvaški in Veliki Albaniji ali oživljanje ustaštva in balizma. Moj odgovor bi bil, da le delno, saj je razvijal sovraštvo tudi do Slovencev. Šlo je za novi križanec kolaboracionističnega četništva in stalinizma.

Še več je tistih, ki govorijo, da je bil Milošević komunist – član partije in celo vodja je vsekakor bil, tako kot tudi Stalin, vendar vsa njegova dejanja so bila v nasprotju z načeli komunizma. Cilj njegovega boja niso bile pravice delavcev, mir, enakopravnost vseh ljudi neglede na narodnost, raso ali versko pripadnost, humanost, prav obratno, ravno to je uničeval. Vso oblast je gradil na nacionalizmu, šovinizmu, verski nestrpnosti, obujanju najbolj nizkotnih nravi starega četniškega fašizma, starih odprtih ran še iz turških časov in bil je pravi mojster medijskih manipulacij, tak, da je ljudi znal celo prepričati, da je komunist.

Tudi sam Slobodan Milošević se je imel za komunista, a je zelo očitno, da je bil le skrajni nacionalist, šovinist; z odnosom, ki ga je kazal do kosovskih Albancev, Bošnjakov in Hrvatov pa pravi fašist. Organiziral je tudi paravojaške skupine in svoji politični stranki podrejal gospodarstvo. Bil je pravi naslednik Draža Mihajlovića.

Ob vsem tem dogajanju ob razpadanju Jugoslavije pa bi morali še posebej analizirati vlogo tistih, ki sedaj poskušajo uveljaviti v svetu svoj novi red in svoje geostrateške točke, to je predvsem velikega kapitala iz arabskega sveta, ki je tudi s svojimi plačanimi borci sodelovalo v bosanski vojni, kakor tudi interesov ameriškega kapitala in politike Clintonove administracije. To kasnejše dogajanje na Bližnjem vzhodu in ob tako imenovani arabski pomladi je, če ne upoštevamo nafte, le nadaljevanje rušenja Jugoslavije.

Jugoslavija je razbita, in počelo se je marsikaj, pa še se dogaja, da nikoli več ne pride skupaj. Ogromno gorja in sovraštva se je sprožilo in na novo zastripilo ljudi kot pripadnike narodov ali pa ver. Nekaj zelo hudega, še hujšega bi se moralo zgoditi tem narodom, da bi spet hoteli skupaj, mogoče tudi dolgotrajno sobivanje v neki novi združbi, kot je EU. Vendar pogledjte: nekaterim celo zbliževanje Slovenije in Hrvaške kot dveh članic EU ni pogodu!?

Jugoslovanski primer nam zelo jasno razkrije, da se tudi današnji fašisti se še vedno poslužujejo nacionalizmov in rasizmov za netenje sovraštva do drugih »manjvrednih« narodov, sploh do ljudi drugačne kulture, vere in barve kože.

Slovenija v stalni hladni vojni

Slovenci smo razdvojeni še iz časov, ko je del prevzemal katoliško vero novega okolja in novih gospodarjev, del pa vztrajal na sojih starih bogovih in kulturi. Ta razdvojenost se kaže vseskozi najbolj pa prihaja do izraza v času, ko poizkušajo tujci ali z ideologijo ali vojno osvojiti našo deželo, s pojavom parlamentarizma in strank pa je postala del sistema, vendar obrnjeno: sedaj je politična levica je za spremembe, desnica pa za tradicijo ali stare gospodarje. Torej zgodi se drugi del Krsta pri Savici, ko Črtomir, nekdanji borec proti novi veri tujih zavojevalcev, postane glasnik te vere in s tem zavojevalce.

Slovenska politična desnica, je bila vedno povezana s tujimi gospodarji, ki so si lastili naš svet, tako pred drugo svetovno vojno kot po njej. Po drugi svetovni vojni, ko sta celo glavni zavojevalki Italija in Nemčija postali antifašistični, se je naša domača desnica še raje kot z naprednimi silami teh držav povezovala z begunsko slovensko klerofašistično ali domobransko diasporo v tujini. To se je poznalo tudi pri osamosvajanju Slovenije, ko se v Demos niso povezovali samo demokrati, ampak tudi demoni, ki jim ni bil cilj demokracija, ampak denar in oblast. Kako si sicer lahko razložimo, da so se dobili v isti organizaciji smrtni sovražniki komunizma in Zveza socialistične mladine Slovenije. V tej zvezi (pa celo znotraj ZKS) se ni zbirala samo mladina, ki naj bi ohranjala in razvijala ideje jugoslovanskega socializma, ampak tudi za oblastjo hrepeneči mladeniči in dekleta, ki so v tej organizaciji videli možnosti za prihod na oblast ali celo njen prevzem. Pri tem so se seveda povezovali tudi z ZK, najhujši oblastniki pa z milico in vojsko oz. njihovimi obveščevalnimi službami. Ni čudno, da je eden zadnjih predsednikov te mladinske organizacije, preden je postala Drnovškova stranka, dejal, da je ZSMS prestreljena z obveščevalnimi službami. Kmalu po tem se je tega začela zavedati tudi Zveza komunistov Slovenije, saj so njeni posamezniki iz vodstva začeli kmalu opazati, da želijo znotraj nje prevzeti vzvode oblasti ljudje, ki so bili dejansko slovenski sodelavci zvezne Uprave državne varnosti in protiobveščevalne službe JLA. Nekaj teh je bilo iz kumrovške šole in

Oddelka za teritorialno obrambo, ki je v času čistk na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo (FSPN) nastal prav na zahtevo JLA. Po služenju v JLA pa ti niso hodili na usposabljanja v tabore slovenske TO, ampak na krajše »tečaje« v Beograd.

Ob spremembah političnega sistema so bili prav ti najglasnejši zagovorniki zahodnega liberalizma ali točneje kapitalizma, pa najbrž ne samo zaradi prepričanja o večji uspešnosti tega sistema, ampak zato, ker so v tem videli priložnost za lastni uspeh. Ta naš sedanji slovenski liberalizem zaradi tega vsebuje tudi osnovne gradnike fašizma. Prvi od teh je načrtni boj proti vsem svobodnjaškim idejam. Liberalizem je bil za njih samo svoboda njih samih, ne pa množic ali pa celo izkoriščenega razreda. Drugi imajo svojo svobodo, drugačne potrebe po svobodi, ki so lahko v nasprotju z njimi.

Velike ribe žrejo male.

Ti novi oblastniki niso rušili samo socialističnega samoupravnega sistema, v katerem naj bi bil vsak »*sam svojega dela gospodar*«, ampak tudi klasični kapitalistični sistem, ki ni poudarjal samo besede *liberté*, ampak tudi *égalité in fraternité*. Poglejmo, kako so razdvojili svoj narod, razvrednotili vse, kar je bilo možno, porušili ali okradli svojo domovino in jo izkoristili za svoje oblastniške interese.

Njihova svoboda je bila očitno več vredna kot svoboda ostalih, pa še bratstvo in enakopravnost zraven, saj so v okviru Jugoslavije najprej rušili prav to. Še hujši nacionalisti od nas so seveda bili Hrvati, to smo posebej dobro spoznali tudi tisti nekoliko bolj aktivni študenti v času študentske revolucije. Že takrat smo vedeli, da bo to državo pokopal nacionalizem, a kaj, ko je ta bil že okužen s fašizmom, saj so tako Hrvati kot Srbi sanjali o nekdanjih idejah velike Hrvaške in velike Srbije, kar pomeni najmanj delitev Bosne in Hercegovine.

Hladna vojna je držala v strahu tako preproste ljudi, kot tudi bogataše, lastnike kapitala – pravzaprav še bolj slednje, saj bi s širitvijo Sovjetske zveze več izgubili oni kot pa bolj ali manj revne množice. Po zlomu Sovjetske zveze, »strahu in trepetu« kapitala, smo prešli do nove stopnje koncentracije in centralizacije kapitala in dejanske oblasti v rokah peščice ljudi, ki obvladujejo finančni kapital. Pri nas se to razvija v okviru naših posebnih razmer splošne kraje in korupcije, vendar ta ni zrasla pri nas, k nam je bila prinešena kot sestavni del »svobode in demokracije«, dejansko

pa gre za diktaturo kapitalizma. Spomnite se, kaj so govorili nekateri »osamosvojitelji« že pred letom 1991: »Vse je treba spremeniti, vse, kar je komunističnega, rušiti! Rušiti, rušiti!« je večkrat ponavljal Jože Pučnik. Takrat so nam prav njegovi somišljeniki stalno ponavljali, kako zabit narod smo, in da moramo zato zaupati tujim strokovnjakom, ti pa so prav tako razlagali, kako edino pametni so le oni. Od slovenskega klera pa smo slišali, da se je treba vrniti v leto 1940, ko je cerkev imela vso kontrolo nad oblastjo in družbenim življenjem. Torej zato, da bi oni ponovno dobili take privilegije kot na vrhuncu fašizma, vendar za to bi morali izničiti vse, kar je bilo doseženo z NOB in razvojem v okviru samoupravne Jugoslavije! Celο gozdove, ki so bili ob koncu fevdalizma nacionalizirani, smo morali vračati, nekoč najbolj uspešne tovarne in razna podjetja pa rušiti ali podariti, razprodati ... Živa je ostala le še Luka Koper, a predvsem zato, ker je na Primorskem.

Priprave na to so se začele že veliko prej. Tekle so od tistega dneva, ko so partizani prehiteli angloameriške enote pri osvobajanju Trsta in Gorice, razraščale so tudi v Argentini in Avstraliji, Italiji, Avstriji pa še kje, dozorele pa so prav v času ameriškega predsednika Ronalda Reagana, ki jih je le zaostril in pospešil. V času hladne vojne je Sovjetska zveza skušala svoj model oblasti in prevlade širiti predvsem s tanki in partijsko birokratsko oligarhijo, Zahod pa je to počel vsestransko in po vseh slojih, od osvajanja z glasbo do državnih udarov. Politika je igrala na demokracijo in človekove pravice, veliki kapital pa na gospodarsko pomoč ali točneje poslovno in zlasti kreditno odvisnost od njihovega kapitala, oblast pa se je igrala z vojaškimi ladjami in letali.

Svoboda Coca-Cole

V tem globalnem kapitalističnem sistemu smo bili mi Slovenci ali cela samoupravna Jugoslavija le majhna skala v globoki in deroči reki, ki je naravni veletok kapitala le nekoliko vrtinčila. Na ta tok smo se priključili že prej, ko smo začeli jemati kredite, da se je lahko naše gospodarstvo vključevalo v svetovno trgovino in tudi, da smo se lahko, kolikor je pač bilo možno, prilagajali svetovni potrošniški družbi, torej tudi zato, da bi lahko na našem tržišču prodajali uvoženo Coca-Colo in kavbojke ter tako izpadli svobodna in demokratična država. Seveda so bile te kavbojke zaradi nizkih bonitetnih ocen in zelo visokih obresti za te kredite neprimerno dražje kot v Trstu, pravo modro zlato. Tudi človekove pravice smo začeli uveljavljati že veliko pred osamosvojitvijo, ikona tega boja za človekove

pravice profesor Ljubo Bavcon, pa je v enem od intervjujev dejal, da jih je sedaj v času neoliberalizma veliko manj, kot jih je bilo prej (mislil je na Jugoslavijo).

V svetu in tudi pri nas gre za pojav, ki ga je Marx že v zgodnjem kapitalizmu zelo jasno opredelil kot ekspropriacijo ekspropriatorjev, čemur so kmetje že davno pred njim rekli, da velike ribe žrejo male. V kapitalizmu pa ne gre več za preživetje ali naravni krog življenja, ko na koncu velike ribe crknejo in njihove ostanke pojejo male, ampak za koncentracijo in centralizacijo kapitala, katerega končni cilj je totalna oblast. V liberalizmu pa to veliko lepše zveni kot globalizacija. V tem stavku pa imamo kar dve laži, prva se skriva v besedi liberalizem, ki ne pomeni več tega, kar je nekoč, in drugič globalizacija, ki ne pomeni poenotenja cele naše oble, ampak gre dejansko za vedno večjo diferenciacijo, s prevlado bogatih nad revnimi. Celo v Evropski skupnosti se to pozna: Slovenija je bila nekoč hitro razvijajoča se industrijska dežela sodobne tehnologije in kmetijsko skorajda samooskrbna, kaj je pa danes? Kot, v katerega se seli umazana in strupena industrija, postaja kanta za evropske smeti, saj v svojih trgovinah, ki so jih zgradili pri nas, prodajo predvsem to, kar njim ostaja od uvoza iz Kitajske, Indije in ZDA, in to, kar za nižjo ceno in večje marže zahodnjaki proizvajajo posebej za naše in ostale vzhodne supermarkete.

Slovenska narodnozabavna

V slovenskem narodu lahko kljub njegovemu hlapčevstvu in kolaboracionizmu najdemo veliko uporniškega duha. Ta je za tiste, ki bi radi totalno oblast in seveda last, pa tudi za tiste prodane ali skorumpirane duše, ki bi se zadovoljile z drobtinami, zelo moteč, celo grozeč. Obenem pa opazamo vedno več živih mutiranih ostankov fašizma, našega domačega klerofašističnega kolaboracionizma pa tudi novih uvoženih idej. Mi smo sicer majhen in razmeroma mlad narod, ki vsaj v svojem osrednjem prostoru nima razvite narodne zavesti in samozavesti. Je pa velik del naroda prav zaradi omenjenega hlapčevstva nekaterih razvil tudi močan uporniški duh. Tega že skozi vso njegovo zgodovino, od tistega časa v 9. stoletju, ki ga opeva Prešeren v Krstu pri Savici, do današnjih dni, kolaborantska desnica stalno razbija, razdvaja, ker se hoče udinjati tujim gospodarjem in tako postati njihov birič, kapó ...

V času gibanja za Zedinjeno Slovenijo, med NOB in tudi ob osamosvajanju Slovenije smo sicer razvili veliko domoljubja, ne pa nacionalizma, ki bi lahko tako kot pri naših sosedih prerasel v fašizem. Smo ga pa v neki sprevrženi obliki »uvozili« kot kolaboracionizem. Tudi novi fašizem se pri nas kaže v nekem novem kolaboracionizmu z zmagovalci hladne vojne, celo s tistimi (Nemci in Italijani), ki so nas nekoč hoteli zbrisati z zemljevida narodov in si v celoti prilastiti vse, kar smo imeli.

Razlika med OF in Demosom

Danes pogosto slišimo, da je komunistična partija izkoristila Oslobojilno fronto za svoje revolucionarne interese, prevzem oblasti itd. To je sicer res, vendar je ob tem ustvarila novo, za večino ljudi pravičnejšo družbo v primerjavi s prejšnjo in predvsem novo državo je razvila do zavidanja vrednega nivoja, od gospodarstva do demokracije, saj je celo osamosvajanje bilo možno na osnovi ustave in političnega sistema. Kaj pa Demos ali pa nova slovenska desnica? Ali si ni na osnovi referendumu o osamosvojitvi prisvojila vse pravice, potem pa so se vse velike tovarne in vsa pomembna podjetja začela rušiti prav pod njeno oblastjo? Prav te nove stranke so, potem ko so prevzele oblast, predvsem rušile, najprej velike socialistične tovarne, nato pa še vse socialne pridobitve malega človeka, med drugim enega najboljših zdravstvenih sistemov na svetu, pa pokojninski sklad, enotnost naroda... Spomnite se na Cerkvi in tujim veleposestnikom podarjene gozdove, na zakone o denacionalizaciji, na odpisane prebivalce. Da ne omenjam vojn, ki so sledile po osamosvojitvah. Sam sem namreč prepričan, da se jim bi dalo s pametno in umirjeno politiko marsikje izogniti, najmanj nekaterim nerazumljivim napadom, nepotrebem streljanju in celo sestrelitvi lastnega helikopterja!

Na že davnem referendumu po drugi svetovni vojni je pisalo, ali ste za kraljevino ali federativno ljudsko republiko, na referendumu za samostojno Slovenijo pa je pisalo, ali hočete samostojnost, da ali ne. Nikjer niti z malim tiskom ni bilo pripisano, ali hočete spremembo političnega sistema (iz socializma v kapitalizem) in rušenje vsega, kaj je bilo prej narajeno. Ali se vam vsaj to darovanje gozdov, »vračanje« nacionaliziranega, razprodaja tujcem popolnoma razvrednotenih tovarn, bank, trgovin hotelov ... ne zdi zelo podobno neki kolaboraciji, podrejanju, tokrat sicer ne fašistom, ampak tujemu kapitalom?

Če temu še ne moremo reči fašizem, pa lahko vsaj iščemo njegove preživete klice in mutacije. Če drugega ne, gre za koncentracijo in centralizacijo kapitala, preprosto povedano: velike banke žrejo manjše, te nato podjetja in na koncu ljudi - vse, ki moramo na ukaz vlade varčevati, stradati, od naših podjetij do društev in seveda posameznikov, zato da bi lahko dokapitalizirali svoje male banke, da jih bodo lahko velike še enkrat oglodale, če ne prej pa ob naslednji krizi. Mi zanje niti male ribe nismo, samo plankton, a na njem sloni življenje velikega kapitala.

Še bolj kot gospodarstvo je bilo treba uničiti nekdanje vrednote in predvsem resnico o drugi svetovni vojni pri nas. Ob osamosvojitvi, rušenju gospodarstva, sociale, kulture in moralnih vrednot so novi vladajoči začeli razlagati, da tudi komunistom ali celo vsem partizanom, pa čeprav je bilo med njimi velika večina vernih in celo duhovnikov, ni šlo za osvoboditev izpod okupatorja, ampak za revolucijo in prevzem oblasti. Z današnjega zornega kota zmanipulirane zgodovine je to za nekatere ljudi kar verjetno, vendar ne s takratnega, sploh pa niso tako mislili tisti, ki so se takrat borili in umirali za svoje ideale. V boj so šli, tudi če so vedeli, da bodo umrli, in to vsi, vključno z vrhovnim komandantom. Oni so se borili za svobodo, preživetje naroda in nov pravičnejši sistem!

Referendum za osamosvojitve ni bil tudi referendum za spremembo političnega, gospodarskega in socialnega sistema.

Danes je lahko vsem jasno, da Demosu ali vsaj silam, ki so ga vodile, ni šlo za samo osamosvojitve, nekaterim pa sploh ne, ampak tudi za revanšizem domačega klerofašizma in za novo diktaturo preživelega in novim razmeram prilagojenega fašistoidnega oblastništva, ki ga je narod poimenoval po njegovemu nosilcu Janezu Janši, to je janšizem. Kot odgovorni urednik Radia Koper sem se že pred osamosvajanjem, med njim in po njem veliko srečeval z različnimi nosilci dogajanja, tistimi v Ljubljani in temi na terenu. Pri nekaterih, zlasti tistih na vrhu ali pod njim, pa se spomnim njihovih želja po oblasti in dejanj, ki so to potrjevala. Desnici je šlo predvsem za kontrarevolucijo, celo za maščevanje bivšega propadlega oz. premaganega domobranstva.

Še več: po osvoboditvi leta 1945 in ljudskem prevzemu oblasti ob velikem navdušenju skoraj vsega prebivalstva, komunisti niso odstranili kapelic, križev in cerkva, niso prepovedali vere in delovanja cerkvenih oblasti, zgolj omejili so jih, da se niso smeli vtikati v politiko. Cerkev so

bile še vedno polne, bolj kot sedaj, le komunisti praviloma niso smeli vanje. Res so tudi nekoč krajani sami preimenovali nekatere vasi, ki so nosile imena svetnikov, a le nekatere. Po osamosvojitvi pa so nove stare stranke oziroma njihovi bojovníki odstranili skoraj vse spomenike Tita, preimenovali imena mest, kot je Titovo Velenje, preimenovali ulice in trge, če so bili Titovi, odstranili z vodilnih in vplivnih položajev vse, ki so hoteli ohraniti karkoli pozitivnega iz prejšnjega sistema, šikanirali, grozili ... S tem so dokazali, kdo so in da niso nikoli bili zavedeni ter nedolžni pri svojem izdajstvu naroda, ampak le potrdili, kdo so bili od nekdaj in kaj so še danes.

Delov komentator Janez Markeš je v razmišljanju o Sloveniji po 25 letih osamosvojitve zapisal: »Slovenija je na ravni demokratične debate, na ravni demokratične pobude, na ravni sožitja med ljudmi, na ravni enakopravnosti na slabšem, kot je bila pred osamosvojitvijo.« Znani slovenski levo usmerjeni akademik, pisatelj, politik in filozof Matjaž Kmecl pa je v rokavicah za javnost dejal, »da smo prehitro zamenjali ves družbeni sistem. Ta neoliberalistični, kapitalistični sistem je za majhne narode poguben. Tega nismo dobro premislili.«

Izvirni greh je nastal že pred osamosvojitvijo, ko se je slovenski narod pustil zapeljati fašistoidni desnici, pa ne z osamosvojitvijo, ta je bila v takratnih razmerah neizbežna, ampak s posilstvom resnice, novih moralnih vrednot, zgodovine, vsega, kar je bilo prej ustvarjeno. Takrat še nobenega novinarja ni zanimala nova oblika gospodarskega kriminala, ko so tuje firme, zlasti ameriške, namesto na račune naših podjetij denar nakazovale kar na neke zasebne račune v bankah na oni strani meje. Neki moj profesor, ki je pozneje postal moj direktor in se šel čistko svobodomiselnih novinarjev (»komunistov«), je doktoriral v Ameriki, ker doma ni mogel, in to na temo o samoupravljanju v Gorenju Velenje. Zanimivo pa je, da je te čistke opravljal prav z ljudmi, za katere sem sumil ali celo dobro vedel, da so bili nekoč oficirji vojaške protiobveščevalne službe JLA.

Kaj pa mednarodna podpora našemu osamosvajanju? So Vatikan, ZDA, Nemčija, Italija in nekateri drugi to počeli le iz želje po demokraciji in človeških pravicah ali pa mogoče iz ljubezni do nas? Vatikanu in ZDA je prvenstveno šlo za rušenje komunizma, vsaj Ameriki tudi do totalne prevlade njenega kapitala. Bojim se, da so nekateri naši takrat tudi hitro pristajali na zahteve tistih, ki so jim obljubljali mednarodno priznanje naše nove države. Naj vas tista priznanja, ki so jih naši predsedniki države delili drugim državnikom, ne zaslepijo, še najmanj pa televizijske

luči. Spomnite se še na osamosvojitve Kosova in jo primerjajte s Katalonijo ali Krimom.

Državljska hladna vojna in zmaga kolaboracije

»Rušit, rušit, rušit vse, kar je povezano s socializmom!« je govoril še bolj znan politik tega časa Jože Pučnik, potem ko se je vrnil iz Nemčije. Zakaj? Ali se ni od svojih prijateljev Angležev naučil, da zmaga tista kultura, ki ne ruši same sebe, ampak samo popravlja, dopolnjuje, razvija ...

In rušili so vsi vse: zakonodajna veja oblasti izvršilno in sodno, sodna zakonodajno, izvršilna zdravstvo, vsi skupaj novinarstvo in obratno, novinarji vsak na svoj račun vse skupaj. Seveda tudi vsak znotraj sebe. Katera normalna država pozna toliko zatoževanj v Bruslju, interpelacij izvršne oblasti (ministrov in cele vlade) kot naša, katera ima toliko referendumov o že sprejetih zakonih? Kako lahko parlament ne upošteva ustavnega sodišča, ustavno sodišče pa posega v delo zakonodajne in izvršne veje oblasti (primer mestne občine Koper in nato ustanovitve občine Ankaran, različen odnos do referendumov, obsojencev ...)? Kako se lahko predsednik ustavnega sodišča javno kaže s kravato najbolj skrajne desne stranke? Tudi državno tožilstvo, ki je bilo dlje časa vodeno s strani desno usmerjenih »pravnih strokovnjakov«, kljub knjigam o aferi preprodaje orožja in neštetim objavljenim dokumentom, ni bilo sposobno te zadeve postaviti na sodišče. Tako ostaja največja afera ali »mati vseh afer«, kot je preprodajo orožja Hrvaški ter Bosni in Hercegovini imenovala Spomenka Hribar, še vedno največja neozdravljena rak rana naše države. Dr. Miha Brejc, ki ga nekateri tudi povezujejo z Janezom Janšo in to afero, je v TV oddaji Dosje: pozabljena umetnost vladanja (2017) zelo jasno povedal, da so že leta 1992 ugotovili, da se kraja družbenega premoženja dogaja množično. Moji sošolci, ki so takrat delali v gospodarstvu, so to že krepko čutili na lastni koži, tudi mi na naših oddajnikih in pretvornikih, osebno pa z grožnjami s pretepom in celo z zahtevo po streljanju.

Poglejte, kako so se nekateri bali družbene lastnine, da so z novo zakonodajo celo spremenili vsebino agrarnih skupnosti. Njihova lastnina je bila vedno družbena, tako kot je bila nekoč v starem slovanskem svetu vsa lastnina. Cilj agrarne skupnosti ni bila lastnina, ampak skupno življenje vasi. Člani agrarne skupnosti so skrbeli za ceste, potoke, izsuševanje zemlje, za gozdove, pašnike in tudi pokopališče. Ko so skupaj sekali drva za zimo, so naredili enake kupe z vsakega sekača po enega in dodatno še

kup za šolo, duhovnika in vdove ter osamljene starce. Kdorkoli se je izselil iz vasi in se iz njegovega dimnika tisto zimo ni kadilo, je izgubil svoj delež te skupne lastnine, priseljenec pa jo je z nekaj let dela pri vzdrževanju gozdne ceste ali potoka lahko dobil. V naši novi državi pa celo ta združna lastnina izgnana ali osovražena.

Veliko dajo človeku misliti tudi nekatera dejstva ob mariborski in nato vseslovenski vstaji (2012, 2013). Posnetki, ki so krožili po internetu, so marsikaj pokazali, a na sodišče v Mariboru in nato v zapor so prišli samo »izgredniki« z leve. Na protestih v Ljubljani, kjer so bili levo usmerjeni protestniki proti Janši in njegovi vladi zelo pozorni, da ne bi prišlo do izgredov, pa se je mednje prebila militantno oblikovana skupina desnih razbijačev ali »nacijev«. Pa da ne omenjam protestov skupine leta 2014 pred sodiščem, parlamentom in RTV, kjer jo je vljudno sprejelo celo vodstvo tega javnega zavoda.

Sodstvo se je z razumevanjem zakonodaje zaradi same zakonodaje, ne pa njenega bistva (uzakonjene morale), kar samo zrušilo vase. Zapori se polnijo s kurjimi tatovi, tisti pravi lopovi, ki so uničili državo, pa se nastavljajo televizijskim reflektorjem.

Ob osamosvojitvi Slovenije je eden od idejnih nosilcev nove ustave dr. France Bučar dejal, da je z osamosvojitvijo končana tudi državljanska vojna, dejansko pa se je takrat začela nova hladna državljanska vojna. Za svojo hladno državljansko vojno so izkoristili celo povojne poboje, to je svoje mrtve.

Ob slovesnosti in maši ob 70. obletnici prve vaške straže v Šentjoštu nad Horjulom je nekdanji predsednik Kmečke stranke, danes SLS, in član predsedstva Republike Slovenije v času osamosvajanja Ivan Oman izjavil naslednje: "Ta prireditvev je pač spomin na drugo slovensko vojsko, torej, imeli smo dve slovenski vojski. Tista prosovjetska je triumfirala leta 45, druga, ki si je prizadevala za demokratično Slovenijo, je izgubila vojno tisti hip, ko je kralj podpisal sporazum in je bila leta 45 pobita. Zmagala pa je 45 let po smrti na cvetno nedeljo leta 90 z volitvami, ko smo dobili demokratično Slovenijo!"

Ta stara slovenska hladna vojna, ki se je začela 9. maja leta 1945, ko slovenski in drugi jugoslovanski fašisti niso hoteli položiti orožja, tako kot so to naredili njihovi komandanti Nemci in gospodarji, ki so jim pri-segli. Oni so kljub dvakrat ponujeni splošni amnestiji in jasnemu zakonu o kolaboraciji vseeno raje nadaljevali boje proti svojim bratom, in ko je

že zavladal mir, so še nadaljevali terorizem in propagandno vojno. Kratko rečeno: priključili so se svetovni hladni vojni in jo nadaljevali do končne zmage.

Čeprav govorijo o spravi, je jasno, da svoj boj nadaljujejo z lažmi, manipuliranjem množic in spreobračanjem zgodovine ter nadaljnjo delitvijo naroda. Zato je bil na začetku tak boj za spremembe zakona o RTV, celo s populističnimi referendumi, da so lahko v tem javnem zavodu opravili popolno čistko po javno postavljenem principu: »*Glavno je, da je naš!*« kot je rekel Oman. Od takrat na RTV Slovenija, ko govorijo o mrtvih, govorijo predvsem o tistih pobitih po vojni, ne pa o neprimerno večjem številu žrtev med vojno ali še prej v času fašizma.

Sprava kot farsa za spreobračanje zgodovine

Slovenska desnica izsiljuje spravo samo kot priznanje krivde za dogodke po vojni, ne pa pred vojno in med njo, torej noče priznanje vzroka za vse predvojne, med vojne in povojne grozote. Temu se je po očitno hudem notranjemu boju, v katerem je zmagala stara klerofašistična struja ljubljanske nadškofije, pridružila celotna slovenska Cerkev, ki se v zgodovini nikoli ni opravičevala za svoja dejanja, tudi ne za množične poboje v imenu »prave« vere, ki bi jih lahko ustavila. Spomnite se Prešernovih verzov iz Uvoda h Krstu pri Savici: »... *kri po Kranji, Korotáni /prelita, napolnila bi jezéro.*« Kri poganov, Slovencev, ki so jih pobili ti, ki so jim vsiljevali krščansko vero, dejansko pa svoj oblast, pa tudi niso pokopavali svojih žrtev. »*Gnijó po polju v bojih pokončáni /trum srčni vójevodi in njih vojščaki*«. Tam so jih pustili v opomin živim. In naprej: »*Šest mes'cev moči tla krvava reka, / Slovenec že morí Slovenca, brata / kakó strašná slepota je človeka!*« Res je, Slovenec je moril Slovenca, vendar kdo je že pred stoletji začel vsiljevati drugemu svojo vero, oblast, kdo je začel pobijati in s kakšnimi cilji?

TALCI IN BELA GARDA

Dne 24.4.1942. so okupatorji objavili razglas, da bodo streljali talce, če bo padel v bodoče kdo izmed Slovencev, ki zvesto sodelujejo z okupatorji. To je v vsej človeški zgodovini prvi javni razglas o streljanju nedolžnih talcev. Ta okupatorski odlok so izposlovali slovenski belogardisti. V teku enega leta okupacije ni so okupatorji v ljubljanski pokrajini za notenega padlega Italijana izvrševali represalij nad nedolžnimi talci. Varovali so doslej zunanjo navidezno zakonitost in s formalnimi obsodbami določali pred usmrtitvijo usodo nedolžnih zapornikov. Sedaj odpade tudi ta formalnost. Pobudo za streljanje talcev so dali belogardisti s svojim letakom "Kerenski jado"

in s svojim zgražanjem nad zasluženo usodo izdajalcev. Vemo dobro, kdo je duhovni oče "Kerenski jado" in okupatorski svetovalec. Njemu, njegovim pomagačem in okupatorskim oblastnikom povemo: Slovenski narod se bojuje za svojo pravico. Za vsakega ustreljenega talca bodo padli po vrsti vrhovi bele garde in vrhovi okupatorskih oblastnikov. Kolikor ne bi bili dosegljivi takoj, bodo zasledovani ne samo tekom vojne, temveč tudi po vojni in istrebljeni. Kdor gaži mednarodno priznano pravo tekom vojne, se tudi po vojni ne bo ognil udarcu povračila. To velja za podpisnike odlokov in za znane povzročitelje teh odlokov. To velja tudi za izvrševalce teh odlokov.

Povojni poboji so posledica medvojnih. Slovenski poročevalec 5. 5. 1942

Pa ne bi sedanje Cerkev spravljal v srednji vek, posvetimo se raje sedanjemu času. Spomnimo se spravnega obnašanja pokojnega nadškofa Alojzija Šuštarja, nato že marca leta 1990 izjave predsedstva republike Slovenije o pomiritvi, kateri je v Kočevskem rogu 8. junija 1990 sledilo javno simbolično stiskanje rok, najprej med nadškofom Alojzijem Šuštarjem in takratnim predsednikom predsedstva Milanom Kučanom. Največje spravno dejanje slovenskega naroda pa je bil skupni boj vseh Slovencev, leve in desne, za osamosvojitve.

Po smrti nadškofa Šuštarja je njegovo mesto prevzel Alojz Uran, ki je javno izjavil, da izhaja iz partizanom naklonjene družine, da je zaradi tega njegov oče bil interniran in da je sam celo daroval mašo za padle partizane. Malo za tem so se slišale obtožbe, da ima ta izredno priljubljeni nadškof otroka, zato je moral dati ostavko z nadškofovskega prestola in bil konfiniran (izgnan) v tujino. Na njegovo mesto je znani protikomunistični papež Wojtyła postavil Franca Rodeta, svaka skrajno desničarskega slovenskega finančnega ministra in premiera Andreja Bajuka, sina zloglasnega ravnatelja ljubljanske realke, ki je po vojni zbežal v Argentino. Novi nadškof je s svojim spreobračanjem zgodovine in rehabilitacijo domobranstva Slovence ponovno potegnil v pekel fanatične fašistoidne politike predvojne ljubljanske škofije. Iz njegovih nastopov, kot npr. leta 2016 v Šentjoštu nad Horjulom, lahko upravičeno sklepamo, da ne le samo

poskuša oprati slovensko Cerkev politične krivde zaradi njene kolaboracije z okupatorjem ob njegovem genocidu nad slovenskim narodom, ampak želi celo vse posledice fašizma pripisati njihovim prvim žrtvam in nosilcem zmagovitega odpora. Razlogov za tako obnašanje skrajne desnice je veliko, eni so najbrž osebni, ker bi radi oprali s sebe to sramoto (seveda, če jo kot tako razumejo), drugi pa, ker bi radi ohranili vsaj nekaj od tistega nekdanjega fašizma, pa naj si bo kot privilegije, oblast ali pa svoje politično prepričanje.

Najbolj ogabna politika spreobračanja zgodovine se še najbolj okorišča z mrtvimi, pa ne samo s tistimi na svoji strani, ampak celo s sejanjem dvomov v narodne heroje, kot sta Janko Premrl-Vojko in Franc Rozman-Stane. Te žrtve fašizma postajajo tako dvakratne: najprej jih je trl nekdanji fašizem in sedaj novi. Ta natolcevanja pa lahko razumemo, če poskušamo razumeti fašistično psihopatsko razmišljanje, ki izhaja prav iz njihovih metod delovanja: zlasti z genocidi, ne samo Judov, ampak tudi Slovanov. Če bi zmagali fašisti, bi s tem do konca nadaljevali tudi po vojni, najgrše stvari pa bi opravili njihovi slovenski in drugi »janičarji«, ki so že med vojno streljali celo talce. Na koncu bi pa vsaj Nemci zagotovo pobili tudi te kolaboracioniste, saj je znano, da so nanje gledali kot na izdajalce, ki bi ob priliki ali po potrebi izdali tudi njih.

Če se vrnem k spravi, ki sta jo začela in s stiskom rok tudi sklenila predsednik države Milan Kučan in nadškof Alojzij Šuštar, moram poudariti tudi Kučanove besede na mednarodnem simpoziju ob 10. obletnici slovenske vojne v Kopru, ko je dejal, da so bili poveljni poboji zločin. Vendar so ostali politiki in tudi novinarji poudarjali samo ta zločin in pozabili na vse tiste prejšnje medvojne, ki so jih ti pobiti pred tem storili nad svojim narodom. Teh se ob govorjenju in pisanju o pobojih ne omenja, kaj šele da bi napisali članek, kot se za to novinarsko zvrst pod tem imenom razume, da se dogajanje razčlenjuje, postavili v časovno vrsto in posledično razmerje. Še huje, s tem poveljnim zločinom skrivajo in omalovažujejo izvorni zločin izdajstva naroda in kolaboracijo z okupatorjem. Že sama beseda *poveljni poboji* pove, da so samo zadnji v seriji zločinov, in samo posledica tistih veliko hujših, ki so se dogajali pred njimi. Drži, da je bilo tudi zamolčanje poveljnih zločinov zločin nad resnico in zgodovino, vendar sedaj se prav s tem dogaja nov zločin, ko se spreminja resnica in uveljavlja laž, predvsem pa deli in širi sovraštvo v lastnem narodu. Ponovno se pometa pod preprogo in s tem prenaša rešitev pa tudi laži in

travme na prihodnost. Kot da nas naša zgodovina, celo vojna v Bosni in Hercegovini, nista ničesar naučili.

Sprava ni možna ne z mašo ne s postavitvijo spomenika in tudi ne s priznavanjem laži. Še stisk roke je premalo. To je treba preboleti, razumeti, zato pa je potrebna najprej resnica in nato čas, najbrž kar zamenjava generacij. Res pa je, da tako imenovana pravna dejanja pomagajo k razčiščenju resnice, a kaj, ko je v ozadju politika in novi rod kolaboracionistov in pokvarjenih oblastnikov, ki vse to sprevrže v še večji razkol naroda. S tem se bistvu le oživlja sovraštvo in celo ohranja fašizem.

Enako lahko rečemo tudi za italijansko politiko, ki je za svojo spravo ali točneje zamolčanje izbrala za krivce za vse povojno dogajanje nas Slovence in Hrvate, torej žrtve svojega fašističnega terorja. Vsaj do nas se torej ponavlja enaka strategija fašizma kot nekoč: Italijani z njim napadajo nas, naši domači pa, kot se za njihovo zgodovinsko vlogo spodobi, svoj narod ali točneje tisti del naroda, proti kateremu je bil usmerjen fašizem že v svojem izvoru.

Naši podljudje

Kaj pa naš slovenski nacionalizem? Tega si sedaj lasti desnica, prav tista, ki časti kolaboracijo in domače izdajalce. Absurd, kajne? Niti ne! Komunistem se je nekoč distanciral od nacionalizma in razvija delavski internacionalizem. Naša desnica je torej ta svoj nacionalizem dejansko vzela kot farso kolaboracionizma pri etnocidu in genocidu naroda, ki sta ga že pred vojno začela izvajati njuna gospodarja. Nacionalizem je bil torej prosto zavržen in prvi ga je pograbil ter si ga prilastil tisti, ki mu je bil ideološko blizu in se je okoriščal z njim že takrat, ko je skupaj z okupatorjem čistil svoj narod.

Osamosvajanje Slovenije, ali še bolj upor proti srbskemu nacionalizmu in JLA, je kljub dolgemu dremanju vendarle zelo krepko tudi tisti pozitivni obrambni slovenski nacionalizem, ki mu praviloma moramo reči domoljubje. Po principu »Primite tatu!« so pri tem bili najbolj glasni prav desničarji. Nekateri sem dobro poznal tudi v Kopru, ko smo se po koprskem radiu začeli oglašati z barikad, ki jo jih naši ljudje spontano postavljali pred tanki JLA. Tisti, ki so bili prej najbolj glasni, so pripravili kovčke in se umaknili onstran mejnega prehoda Barbara, kot so oni rekli našim Korošcem. Ko sem jih klical za izjavo ali intervju, so mi z znanih telefonskih števil odgovorili, da so v tujini na službeni poti. To mi je

potrdil tudi nek naš miličnik, ki so mu kolegi iz Milj pokazali kopijo knjige gostov hotela Lido. To mi je ves presenečen potrdil tudi eden od njihove skupine občinskih svetnikov, ki si je šel z mano ogledat osvobojeni mejni prehod Škofije.

Ko so se po osamosvojitvi vrnil, so ponovno postali glasni in zahtevali svoj prostor v radijskem programu. Vsevprek so napadali levico, češ da je sodelovala z agresorjem, in tiste uboge ljudi, ki so se rodili onstran meje. Nato so šli v napad na mejo pri Dragonji. Kasneje, po že končanem velikem valu muslimanskih beguncev na vzhodnem delu države, so dokazali, da se bodo preusmerili na Istro. Pa so postavili mrežo tudi med Istrani, ki govorijo dve nekoliko različni narečji, a so se vedno dobro razumeli.

Ta fašistični odnos do tujcev se je še bolj stopnjeval do brezpravnih delavcev z juga, ki jih sami vabimo, da tu pri nas opravljajo najtežja in »manj častna« dela. Spomnite se da je velika direktorica in nekdanja sekretarka krščanskih demokratov Hilda Tovšak vzela celo denar, ki so ga ti delavci zbrali za družino umrlega sodelavca iz Bosne. Ali to ni to fašizem? Seveda je - Slovencu ga (najbrž) ne bi vzela.

Novi »bojevniki« so najprej napadli medije, tako od znotraj kot od zunaj. Od znotraj so jih s pomočjo svojih kolaboracionistov, med katerimi sem prepoznal tudi bivše ovaduhe Službe državne varnosti in protiobveščevalne službe JLA (KOS), od zunaj pa razni novi »bojevniki« za demokracijo, ki pa sploh vedeli niso, kaj je to demokracija.

Nekateri v demokrate preoblečeni slovenski neofašisti so seveda najprej politično začeli ustvarjati sovraštvo do drugih narodov v Jugoslaviji, torej razvijati nacionalizem in obenem sovraštvo do svobodomiselnih. Ponavljala se je neka kombinacija razvojnega fašizma v Italiji. To čutim celo kot Primorec, kaj šele, če bi bil Bosanec. Večina Slovencev me sprejme kot naprednega domoljuba in z mano zelo radi izmenjajo svoje mnenje, nekateri pa me, ko to zvedo, pogledajo prav grdo, včasih celo s kakšno zlobno pripombo – kot da imajo kompleks izdajalcev in ga hočejo s tem svojim obnašanjem prikriti. To je pravzaprav kompenzacijski kompleks, ki ga morajo stalno hraniti z zavistjo, lažmi, sovraštvom ... bi rekel psiholog dr. Vid Pečjak.

Nekateri »osamosvojitelji« so bili prej novi borci za lastne koristi, privilegije in celo vojne dobičke. Z vsem spoštovanjem do pravih borcev za svobodo in demokracijo, zlasti kolegov, s katerimi smo se prvi uprli,

hodili na »*podučevanja*« in zaslíševanja, skupaj demonstrirali in si prvi upali o tem javno govoriti in pisati, sem žal vedno bolj prepričan, da je bilo med temi, ki so se takrat ob osamosvojitvi borili za demokracijo, še največ takih, ki so se borili za svoje privilegije, ne za dobrobit družbe. O tem seveda velja opozoriti na dvoreznost govoričenja o demokraciji, saj na eni strani odpira demokracijo, na drugi strani pa postavlja na oblast nove oblastnike, ki o demokraciji samo govorijo.

Desnica je osamosvojitve izkoristila za kontrarevolucijo in revanšizem.

Ob slovenski osamosvojitvi, ki so jo poraženi oblastniki iz druge svetovne vojne izkoristili tudi za revanšizem in kontrarevolucijo, je nova politična elita, ali vsaj del nje, začela akumulirati celo vojne dobičke. Prav ogabno je bilo tudi prekupčevanje s tako imenovanimi certifikati, ki so jih ljudje dobili za odplačilo vsega, kar so prej petdeset let vlagali s svojim delom, odrekanjem in samoprispevki, pa z »lopovskimi« piramidalnimi igricami in podobnim zavajanjem ljudi. Temu je treba dodati tudi vračanje nacionaliziranega ozemlja vojnim kolaboracionistom in državljanom držav, ki so nas napadle, celo vračanje gozdov in posesti cerkvi, ki jih je izgubila že za časa francoske revolucije ali Marije Terezije. Pri tem so z demonizacijo Jugoslovanske ljudske armade, Srbov in priseljencev z juga, nato pa še Hrvatov in drugih napenjali lok nacionalizma, ki je temelj tako starih kot novih fašizmov.

Vse to je skrajna desnica lahko mirno počela, ker je pred tem zrušila politično levico, ali točneje: ta se je kar sama sesula vase. V njej so prevladali levi oblastniki, ki so mislili samo na lastno korist in se tako šli celo tihi kolaboracionizem s temi, ki so rušili. Za nas stare novinarje in tudi mlade novinarje, ki smo se uprli temu rušenju svobodnega novinarstva, se ni zavzel nihče.

Pri tej »tranziciji« iz razmeroma moralne in poštene družbe v lopovsko ste gotovo tudi sami doživljali to rušenje v svojih zavodih ali podjetjih? Moje sošolke in sošolci so mi na štirideseti obletnici mature rekli, da jim po nepotrebnem razlagam to, kar se meni dogaja na RTV, saj so oni v Tomosu, Mehanotehniki, Intereuropi, Kompasu in drugih podjetjih doživeli še hujše stvari. Prijatelj iz nekega podjetja mi je povedal, kako so podjetja iz Amerike osem milijonov dolarjev, ki so jim jih bila dolžna, namesto na račun firme nakazala kar na račune dveh oseb v neki tuji banki, in sicer šest milijonov nekemu politiku in dva njegovemu bivšemu

direktorju. Politik danes velja za pravega svetnika, direktor pa je kmalu za tem odprl svoje podjetje v Ameriki.

S tem rušenjem ali kontrarevolucijo se je razblinila celo tista lepa slika o delavnih, ustvarjalnih, bistrh in dobrih Slovencih, kot jo je prej slikal Anton Trstenjak, in vedno bolj spoznavamo, da smo še vedno Cankarjevi hlapci, Butalci Frana Milčinskega, med katerimi je tudi vedno več novih Rupnikovih domobrancev in Rožmanovih klerofašistov, ki so še bolj kot fašisti navadni kolaboranti nemških, italijanskih in tudi drugih novih gospodarskih okupatorjev Slovenije. Tudi po tej kontrarevoluciji so nas na vrhu obdržali naši ljudje, tokrat športniki in znanstveniki bolj kot kulturniki. Ti kontrarevolucionarji so se združili, tako kot povsod kolaboracionisti in vojni dobičkarji, skupaj s tajkuni ali lopovi. To niso samo tisti obsojeni ali osumljeni kriminalci, ampak predvsem skriti. Po besedah ameriškega ekonomista in raziskovalca Jamesa S. Henryja iz leta 2014 so državljani Slovenije v tujino oziroma davčne oaze prenesli med 50 in 75 milijard evrov. Gre torej za združitev skrajne desne politike in kriminalnega kapitala. Ali ni to narod uničujoči fašizem?

Ali ne bi tudi temu nekoč naši *nonoti* enostavno rekli fašizem? Ali ne bi takemu razvrednotenju in uničenju vsega, kar smo naredili in nato razprodali tujcem, rekli, da je kolaboracionizem?

Še enkrat: tem novim oblastnikom in osamosvojiteljem ni šlo samo za osamosvojitve, za razvoj naroda in njegovo blagostanje, za popravke tega, kar nas zavira v razvoju, za prilagoditev ostalemu svetu, ampak predvsem za rušenje, krajo, prilaščanje in razne male ter velike koristi od kolaboracije z novimi gospodarji, do korupcije. Ko sem nekoč nekega državnega sekretarja vprašal, zakaj predsednik države Janez Drnovšek ni razčistil afere preprodaje orožja, mi je odgovoril, da ga je druga stran držala v šahu, ker je neki njegov minister prevzel za nek posel z Izraelci 400.000 mark podkupnine. Ti Demosovi osamosvojitelji se sploh ne morejo primerjati z nekdanjimi borci za svobodo, sploh pa ne s Titovimi komunisti, ki so iz nekdanje porušene države naredili razvito socialno in industrijsko državo z zavidljivim mednarodnim renomejem.

Danes, bolj kot nekoč, je fašizem način razmišljanja in dejanj, ne pa besed, političnih značk, partijskih izkaznic in podobnega formalnega ali manipulativnega blefa. Ob vsem, kar se dogaja, ob rušenju socialne države, brezposelnosti, korupciji, brezpravnosti, revščini in prestrašenosti pa je vedno več ljudi, ki bi volili tiste, ki jim ponujajo red. Za ta red so

sedaj samo desni, levih pa kot da ni, so popolnoma razdvojeni, razdrobljeni, atomizirani, javno osramočeni in celo inkriminirani.

Slovenija kot stična dežela z Zahodno Evropo je zelo primerna tudi za razne nacionalistične in fašistoidne ekstremiste iz balkanskih in drugih vzhodnih držav. Muslimanske skrajneže se na ulicah opazi že zaradi njihovega načina oblačenja in brad, vendar kdor to kaže, praviloma ni agresiven, zakaj bi sicer opozarjal nase? Nevarni so tisti, ki svoje prave dejavnosti skrivajo, se povezujejo z drugimi ekstremisti v kriminalne in politične mreže ter zbirajo ljudi in denar za razne subverzivne dejavnosti.

Čistke novinarjev

Obnavljanje fašizma v Sloveniji lahko opazimo tudi skozi čistke novinarjev, zlasti na RTV, ki je zelo lahek plen agresivne politike. Za boljše razumevanje tega dogajanja je treba povedati, da osamosvojitve niso izvedli in tudi ne izborili tisti politiki, ki so se zabarikadirali v klet Cankarjevega doma, ampak predvsem ljudje, novinarji in uredniki, ki smo jih obveščali, miličniki, ki so vodili barikade in akcije, teritorialci in celo neorganizirani posamezniki, ki so bili pripravljene žrtvovati svoja življenja. Smo pa bili nekateri novinarji in uredniki zelo dobro seznanjeni z dogajanjem in smo zelo hitro opazili namene oblastnikov, zlasti tistih spreobrnjenih, ki bi radi izkoristili razmere za čim večjo oblast ali prisvajanje, torej krajo premoženja in demokratičnih pravic. Ko smo začeli govoriti in pisati o tem, so hoteli vzpostaviti novo cenzuro, ko smo se tudi temu uprli in podpisali posebno peticijo, so nas označili kot ljudi preteklosti, prejšnjega sistema, »komunajzarje«, člane Kučanovega klana, in nas začeli »čistiti« z odstavljanjem, premeščanjem, grožnjami in podobnim šikaniranjem. Seveda predvsem nekdanje člane Zveze komunistov, ki si okoli vratu niso obesili križca. Tisti, ki so si ga, pa čeprav so bili prej partijski sekretarji brez izobrazbe, sodelavci Kosa in Udbe ter ponarejevalci oziroma kupci diplom, pa so lahko postali novi šefi, celo direktorji.

Pravi cunami »lustriranja starih kadrov« pa so desni uspeli izvesti šele v času vlade Boruta Pahorja, ki se je nekoč imel za pravega, najbolj pravega komunisto. Takrat je bil predsednik programskega sveta RTV Slovenija zgodovinar, strokovnjak za srednji vek, dr. Stane Granda, generalni direktor ekonomist in strokovnjak za prodajo avtomobilov Anton Guzej, direktor televizije zgodovinar in specialist za poveljne poboje Jože Možina, direktor radijskih programov pa nekdanji novinar Kmečkega

glasa in revije Ona Vinko Vasle ... Ti pa nekateri mladi in stari povzpetniki ter podrepniki so izrabili svojo priložnost, da se spravijo na starejše novinarje, ki naj bi bili »okuženi« s prejšnjim sistemom. Za to so celo protizakonito izkoristili prilagoditev plačnega sistema po Virantu leta 2008, saj je šlo le za prevedbo, ne pa za novo sistemizacijo. Po lastnem izračunu sem tudi ugotovil, da smo vsi iz našega uredništva, ki smo bili starejši od 60 let, prestavljeni na skoraj tri razrede manj vredna mesta, kot so jih dobili kolegi, mlajši od 30 let. Vsi, ki smo podpisali peticijo proti cenzuri, smo bili razvrščeni na skoraj za tri razrede nižje vrednotena delovna mesta od tistih, ki je niso podpisali. Še huje smo bili kaznovani tisti, ki smo bili proti novi odgovorni urednici, ki so nam jo kot novo politkomisarcko iz Maribora poslali v Koper in ni bila niti prava novinarka; ti smo dobili tudi pet razredov nižja mesta – jaz skupaj devet. Kakšna svoboda novinarstva je to, da stare novinarje ustrahuješ z grožnjami, odpovedmi, premestitvami in šikaniranjem, mlade pa zaposluješ z začasnimi pogodbami za mizerno plačo in popolno odvisnostjo od šefa! Ni čudno, da ob odhodu v pokoj niti enega od mlajših novinarjev nisem mogel prepričati, da bi prevzel kandidaturo za izpraznjeno mesto predsednika aktiva Društva novinarjev RTV Koper.

Spomnite se, da je bilo prav za fašizem zelo značilno, da so napredovali le tisti, ki so podpirali oblastnike, da so o zaposlovanju odločali kar sami, ne pa neke komisije, da so napredovali le tisti, ki so se prilizovali šefom. Tega nisem opazil samo v novinarstvu in gospodarstvu, ampak celo v zdravstvu in šolstvu. Ali ni to novi fašizem?

In vedno hujše je. Klice fašizma so se razširile po vseh vejah oblasti, državni birokraciji in celo sodstvu, kar najbolj dokazuje uvedba kazenskega postopka leta 2014 proti novinarjem Anuški Delić in Eriku Valenčiču za njune novinarske izdelke, v katerih naj bi javnosti razkrila, da je pred leti SOVA preiskovala neonaciste in s tem tudi povezave med neonacisti in stranko SDS. Spravili so se tudi na preveč zvedava novinarja Dnevnika Meto Roglič in Petra Lovšina. S tem, da so sprožili postopek proti novinarjem, ki so razkrivali fašizem, ne pa proti fašistom in njihovim podpornikom, so jasno pokazali svojo fašistično kulturo. Ta pregon je bil možen prav na osnovi spremembe zakonodaje v času Janševe vlade leta 2008. Avgusta 2015 pa so na RTV Slovenija ponovno pokazali, kdo tam ukazuje, saj Eriku Valenčiču niso podaljšali delovne pogodbe, Jeleno Aščič in nekatere druge pa umaknili iz dnevnoinformativnih oddaj. Nasprotno pa so Jožetu Možini odprli vrata za njegove posebej izbrane goste

še v nosilno nedeljsko kulturnopolitično oddajo Intervju, seveda ob že utečenih ponedeljkovih Pričevalcih. In tako bi lahko naštevali še naprej.

Sfilano a Kočevska Reka i paramilitari di Janša

“Esercito privato” nato da un’Associazione (Vso) per i valori dell’indipendenza. Il mentore della politica slovena, Bučar: «Cosi in Germania nacque il nazismo» di Mauro Manzin

PARAMILITARI JANSA

08 gennaio 2018

Paramilitari di Janša presenziano a una commemorazione della guerra di indipendenza della Slovenia

Da gre v Sloveniji za očitno oživiljanje fašizma, je v začetku leta 2018 skoraj s celostranskim člankom opozoril celo znani tržaški desničarski dnevnik Il Piccolo. Pri tem je kot dokaz navedel paradiranje enote VSO ali Janševe para vojske v Kočevski Reki, zraven pa so dodali Bučarjeve besede: »Tako se je v Nemčiji rodil nacizem.« (Vir: Il Piccolo)

Kaj pa obtožba bivšega premierja Antona Ropa, da je izdajal podatke Sove, da sta se prejšnja premierja Slovenije in Hrvaške Janez Janša in Ivo Sanader dogovarjala za pomorske incidente, s katerimi sta ščuvala nestrpnost in sejala sovraštvo dveh prijateljskih sosednjih narodov? Samo ščuvanje nestrpnosti med narodom je bilo premalo za sodišče, mar ne? Ob tem, da je mimo njega šlo celo protizakonito slovensko prekupčevanje z orožjem, ki je nato v drugih državah marsikoga ubilo, ali pa še ubija, celo po Evropski skupnosti!

Potem ko je desnica »očistila« nacionalne medije in si jih posredno prilastila, si je SDS postavila tudi svojo televizijo in celo paravojsko. Tu je dovoljeno celo razbijanje zadnjega temelja antifašizma, resnice o holokavstu: nekdanji državni sekretar v Janševem kabinetu Bernard Brščič je recimo v oddaji te televizije, pod vodstvom odgovornega urednika Mira Petka (nekoč novinarja, nato pa poslanca SDS) izjavil: »Nemški narod je žrtev židovskega vsiljevanja in kurjenja možganov s tako imenovano holokavstologijo. Sprašujem vas, kaj ima moja generacija Nemcev s Kajnovim znamenjem genocida, domnevnega, oziroma holokavstom. Dejansko gre za zelo perfiden način Židov, da so želeli nemški um zapreti, ustvariti kolektivno krivdo in ustvariti načrt raznemčenja, razfrancozenja, razanглеženja in vzpostaviti multi-kulti distopijo.« Nezaslišano!

Slovenski fašistoidni kolaboracionizem se je zelo dobro pokazal tudi v zunanji politiki, na primer ob tako imenovani vilenski izjavi, s katero smo se pridružili napadalcem na Irak, nato pa v ukrajinski vojni, grški krizi pa še kje. Kot novinar sem ga zelo dobro zaznal v medijih, kjer so nekateri prav načrtno širili sovraštvo do »prostaških« Rusov ali pa »lenih južnjakov« iz Grčije. Kaže se tudi v strahu naših oblasti, celo tistih, ki se sami imajo za politično sredino ali pa celo levico, da bi jasno obsodili agresije in celo priznali osamosvojene narode.

Kako pa si tolmačite dejstvo, da Slovenija ni glasovala za resolucijo Združenih narodov, ki naj bi obsodila povečevanje fašizma, ampak se je potihoma vzdržala. Kaj pa dejstvo, da Slovenija še vedno ni zaprosila za nasledstvo podpisnika dunajske pogodbe, ki jo je nova Avstrija podpisala z zmagovalkami druge svetovne vojne? Naši predsedniki niso niti javno protestirali proti italijanskemu predsedniku, ki je naš narod označil kot barbarski. Mogoče pa se bodo šli poklonit tudi na tako imenovano »Bazoviško fojbo«, pa ne tistim Slovencem, ki so jih italijanski fašisti vrgli vanjo, ampak ustreljenemu vojnemu zločincu Fabianiju. Zakaj naša državna politika molči, zakaj podpira novi obmejni fašizem naših sosedov?

Novo korporativno gospodarstvo ali tovarišijski kapitalizem

In kakšen je danes status naše nove slovenske države, za katero nas tako politiki kot tudi novinarji prepričujejo, da je vendarle enakopravna članica Evropske skupnosti in tudi največje vojaške grupacije NATO? Nekoč so predsednika Tita sprejemali z vsemi častmi najvišji državniki sveta, tudi papež, 19. maja 2016 pa je kabinet predsednika države sporočil, da

sta oba naša predsednika, torej države in vlade, na obisk sprejela namestnika direktorja ameriške obveščevalne službe CIA. Ne predsednika in tudi ne ministra ali vsaj direktorja, ampak namestnika???

Na družbenih omrežjih boste večkrat zasledili ocene, da smo kolonija ali banana republika z lastno lopovsko ali predatorsko elito. So to oživeli ostanki nekdanjega kolaboracionističnega fašizma, ki je za svoje koristi prodajal življenje svojih narodnjakov, ali novega, prilagojenega sedanjemu času?

Če na koncu vsaj grobo strnem in odgovorim na vprašanje, kako prepoznati fašizem, tudi naš slovenski, potem moramo stranke, razne grupacije in politike analizirati tako skozi njihove programe kot tudi delo, ne smo nastope v javnosti, in poiskati v tem gradnike fašizma:

- pohlep po totalni oblasti, nadvladi, zlasti s povezovanjem politike in gospodarstva, celo klera
- krepitev nacionalizma, rasizma in šovinizma
- napadi na vse napredno, svobodomiselnost in uporno, NOB in vse, kar je povezano s komunizmom
- ustvarjanje sovraštva do manjšin, sosedov, narodov, ras, priseljencev, drugačnih
- prikazovanje sebe, svoje stranke ali naroda kot žrtev tujcev ali političnih nasprotnikov
- politično, nacionalno in socialno razdvajanje naroda
- propaganda, zastraševanje in manipuliranje ljudi ter spreminjanje zgodovine, dejstev, resnic (pri nas povečevanje kolaboracije s fašizmom in narodnih izdajalcev)
- uvajanje novega reda, avtoritarna ureditev družbe, čaščenje vodij
- poudarjanje militantnosti, čaščenje uniform in orožja, vojn, simbolov, organiziranje paravojaških, pretepaških in drugih nasilnih skupin
- populizem, javno medijsko nastopaštvo, nagrajevanje pristašev, napadanje in ustrahovanja nasprotnikov
- iskanje krivcev za vse in ustvarjanje glavnih sovražnikov
- nove besedne skovanke, ki jih kot klišeje uporabljajo zlasti za označevanje svojih nasprotnikov ipd.

Najhujše fašiste izdajajo fanatizem in skrajna predrznost, demagogija, egoizem, častihlepje, psihopatstvo, nezadržna želja po popularnosti ..., ki jih lahko prav tako štejemo med gradnike, ne samo značilnosti

fašistov (gradnik ni samo opeka, ampak tudi malta). Fašisti so ljudje, ki so za svoje osebne cilje celo sposobni žrtvovati milijone življenj in svoj narod. Spomnite se Mussolinijevega govora v Pulju in Hitlerjevega vztrajanja v bunkerju.

Janšizem

Besedo »janšizem« že od leta 1995 uporabljamo tako pogosto, da so jo sprejeli celo v Slovar slovenskega knjižnega jezika. Slovar pravi, da pomeni »politično usmeritev [...] slovenskega politika Janeza Janše«. Izraz janšizem se je se je utrdil v času slovenske vstaje (2012-2013), ki se je iz protestov proti mariborskemu županu Kanglerju razširila v splošni vseslovenski protest proti Janševi vladi in prišel v Slovar slovenskega knjižnega jezika.

Po 30 letih rušenja in razdvajanja se mu je to upalo javno povedati 75 slovenskih akademikov, ki so mu v sporočilu očitali: avtoritarnost, izključevanje, težnjo po podrejanju družbenih sistemov, orbanizacijo in nacionalistični populizem; brezglavo privatizacijo podjetij, javnega šolstva in zdravstva; zanikovanje vpliva človeka na klimatske spremembe, s čimer odkrito zasmehuje znanstvene ugotovitve; retoriko sovraštva, nestrpnosti, ksenofobije, homofobije in laži; neposredne pritiske na sodstvo; re-interpretacija in potvarjanja zgodovinskih dejstev, odnosa do NOB, rehabilitacijo domobranstva, prisvajanje slovenske osamosvojitve; kot sedmo točko pa nezakonito financira iz tujih virov.

To definicijo janšizma je nato potrdil še Janšev politik in poslanec France Cukjati. Po poročanju Mladine se tudi on sam ima za janšista, po njegovem pa je to sodobni *izem*, »ki se opira na ime znanega politika, gradi na lastnostih, sposobnostih, dejanjih, etični drži in predvsem nazorskih stališčih tega človeka.«

Janšizem je nova oblika slovenskega kolaboracionističnega klerofašizma

Z zornega kota te knjige pa moram najprej zpostaviti, da gre za čas in razmeram ter osebnemu kultu prilagojeno obliko mutiranega fašizma. V njem so namreč zelo jasni številni gradniki fašizma. Najprej gre za novo obliko totalitarnega vladanja v formalni demokraciji, populizem, nato kult osebnosti, ki ga nekateri ocenjujejo tudi kot, psihopatskega,

odpadniškega, maščevalnega ..., obsedenosti z orožjem in drugim militarizmom. Zelo očitno je podrejanje medijev in manipuliranje z množicami, ki se kaže tudi v načrtnem ustvarjanju sovraštva, tako izvirnega fašističnega do vseh svobodomiselnih ljudi kot tudi do najbolj očitnega protikomunizma. Gre celo za restavracijo nekdanjega slovenskega izdajalskega ali kolaboracionističnega klerofašizma, cepljenega s sovraštvom do ostalih Slovanov pravoslavne vere, namesto do Judov pa do muslimanov oziroma beguncev. Zato je tudi tak poudarek na blatenju NOB, okoriščanjem z emigrantsko krizo in nato še najbolj drzno z epidemijo novega koronavirusa. Pri tem uporablja najbolj učinkovite oblike manipulacij od širjenja laži do nedržavotvorne oblike rušenje enotnosti naroda, ustvarjanje delitev, netenja sovraštva in ustvarjanja afer ter raznih drugih dimnih bomb. V ozadju vsega poteka prilaščanje vseh vzvodov oblasti, od organov prisile do kapitala, vse od prodaje orožja, razprodaje in uničevanja nekdanjega družbenega gospodarstva, do polaščanja vseh kadrovskih položajev celo na področju kulture. Gre za dobesedno izvajanje tega kar je pogosto poudarjal Pučnik in domobranska diaspora, da je treba vse, kar izhaja iz prejšnjega sistema do temeljev porušiti, ne pa tudi tega da je treba vse na novo zgraditi, kar pa je bilo osnovno vodilo starih komunističnih revolucionarjev, ki so po vojni in revoluciji zgradili zavidanja vredno gospodarstvo, socialo in kulturo, pa tako svobodo in demokracijo, da je bil možen prehod iz enega sistema v drugega brez vojne ali revolucije. To kar je bilo, se je zgodilo le zaradi obujenih starih jugoslovanskih fašizmov in njihovih mutacij predvsem v Srbiji, na Hrvaške, zlasti pa Bosni in Hercegovini ter na Kosovu.

Večina novinarjev in politikov, ki si upajo o tem pisati in govoriti, uvrščajo stranko SDS oz. njegovega voditelja Janeza Janšo na skrajno slovensko politično desnico. Stari Delov in Mladinin novinarski borec za demokracijo Janko Lorenci je v članku Janšizem zapisal: *»Postojanke ima v obveščevalni službi, vojski, policiji, na noge postavlja celo nekakšno paravojsko. Je nadpatriot, a spravi skupaj zgolj patrio, uporablja jezik sovraštva, ustvarja atmosfero izrednih razmer, sistematično budi vsakovrstne frustracije, strahuje sodstvo in medije, SDS je zelo specifična stranka, nekakšna rokovnjaško-ekstremistična tvorba brez vsakih zadržkov. Drobna sveža ilustracija tega je gnusni Janšev tвит, s katerim je Valenčiča zašpecal Cii kot potencialnega terorista.«*

Nova besedna tvorba janšizem, ki izhaja iz nosilca te politike, pa se pogoto uporablja za poimenovanje novega specifičnega slovenskega

fašizma, ki telemlji na starem domobranskem izdajalskem ali hlapčevskem torej kolaboracionističnega klerofašizmu. Popolnoma se je ubeljavila v času treje Janševe vlade, ko je ta zelo očitno izkoristila epidemijo novega koronavirusa za prevzem vseh vzbodov oblasti zlasti represivnih organov in to svojo moč celo pokazala ljuden na protestih.

Janšizem ne smemo posebljati z značajem njegovega nosilca, ampak vsega kar se na to navezuje in v želji po totalni oblasti. Mladina je že zgodaj opozorila na Branka Grimsa in ga zaradi njegovega odnosa do javnosti zlasti medijev primerjala z Goebeelsesom, marsikdo je opazil veliko podobnosti pahotjevega populizma z Mussolinijevim izkazovanjem svojih mišic pri poljskih opravilih.

Janšizem še najbolj kaže svoj fašistični značaj do medijev, ne samo do STA in RTV ki si ju je kot dominantna hotel popolnoma podrediti, ampak v načinu manipulacij ki jih širijo po vseh medijih, ki jih obvladujejo ali ki so jim blizu. Pravi fašizem pa veje iz njihovih medijev, ki jih krepijo celo z zelo sumljivim sorodnim političnim kapitalom iz tujine.

Podobnosti s fašizmom se je opazilo tudi pri delovanju nekaterih razumnikov in akademikov. Ne smemo pozabiti da je bil predsednik velikega fašističnega sveta nobelovec Marconi itd.

Pri nas pa ne gre samo za janšizem, ali to kar so tej politiki očitali nekateri akademiki, ampak še za novi izdajalski kolaboracionizem, fašistoidni klerikalizem ali klerofašizem in tudi primitivni stalinizem.

Demonstracije na Titovem trgu v Kopru leta 2013 v času tako imenovane »slovenske vstaje«, ki se je s protestov proti mariborskemu županu razširila po vsej Sloveniji, tudi proti politiki Janševe vlade. (Foto: M. I.)

TOTALITARIZEM KAPITALIZMA

Filozofi, politologi, nekateri zgodovinarji in tudi drugi se že tisočletja vprašujejo, kateri politični sistemi so boljši - demokratični ali diktatorski. Kitajci so lahko že za časa diktature velikega Džingiskana menda to preizkusili tako, da so brez spremstva poslali nedolžno dekle z glinenim loncem zlatnikov z enega konca kraljestva na drugi - in na cilj je prišla s celim loncem polnim zlatnikov in še vedno devica. Menda je to preizkusil tudi Mao Cetung.

Diktaturo je zagovarjala tudi katoliška cerkev, saj je bil tudi bog le eden in edini, njegov predstavnik na Zemlji pa prav tako en papež, ki je edini imel pravico imenovati kralje in cesarje. Papež Pij XI. je leta 1930 celo zapisal: »Če že obstaja totalitaren režim - totalitaren v praksi in teoriji - je to režim Cerkve, saj Cerkvi človek pripada na totalen način.« V tem pogledu je Marxova »diktatura proletariata«, torej diktatura delavskega razreda, ki je takrat vsaj v industrijsko razvitem evropskem zahodu predstavljal večino, velik napredek v pojmovanju diktature, saj mali človek ni več le objekt diktature, ampak subjekt. Še več, po pridobitvah francoske revolucije je celo »suveren« te diktature.

Demokracija ni politični sistem, ni pravna država, je kultura.

Nasprotje diktaturi je demokracija. To starogrško besedno sestavljenko bi najlepše prevedli tako, kot so jo v času NOB, in sicer *ljudska oblast*.

Čeprav smo ti besedi že velikokrat uporabili, je prav, da ju tu na kratko opredelimo. Pri diktaturah ima vso oblast ena oseba, skupina ljudi ali pa stranka. Najvišja oblika diktature je tista, ki se prenaša brez volje in sodelovanja ljudi, samo s potomstvom in »božjo voljo«, kot na primer v kraljestvih in cesarstvih. Demokracija je že od antične grške politike vladavina ljudi ali točneje samo svobodnih ljudi, saj takrat sužnji, ženske in mladoletni te pravice niso imeli. Seveda bi lahko vse te demokracije in diktature lahko postavili na nek kontinuum, kjer so možna razna mešanja in prehajanja med skrajnostmi, na kar pa vplivajo čas, razvitosti kulture, civilizacije, trenutne politične in družbene razmere ter številni drugi dejavniki. Od načina izvajanja ločimo neposredno demokracijo, v kateri sodeluje pri odločanju (glasovanju, volitvah ...) vsak človek ali državljan (torej, ta, ki ima pravice in dolžnosti člana skupnosti v tem primeru države) in posredno demokracijo. Pri posredni ljudje pravico odločanja in vodenja prenesejo na svoje izvoljene ali imenovane predstavnike skupine ali stranke. Temu najbliže sta delegatski in parlamentarni strankarski sistem, bliže diktaturi pa je predsedniški.

Danes pojma demokracije ne razumemo več kot popolno oblast izvoljenega ali diktaturo večine, ampak nadaljnje ohranjanje političnih, socialnih, narodnostnih, gospodarskih in kulturnih pravic, pa ne samo večine, ampak tudi manjšine. Sodoben pojem demokracije ne pomeni

enkratnega volilnega dejanja na vsaka štiri leta in nato prevlado večine, ampak samo vlado večine.

Marsikdo trdi, da se demokracija pozna predvsem po spoštovanju pravic manjšin. To vsekakor drži, zlasti z vidika tega, kar je svetu storil fašizem, tudi tak, ki je prišel na oblast z demokratičnimi volitvami. Zagotovo pa v sedanjem času premalo poudarjamo kulturni vidik demokracije, predvsem kot spoštovanje drugih kultur in tudi njihovih demokratičnih posebnosti, ki niso in ne morejo biti enake po vsem svetu, pa ne samo zaradi ver, ampak tudi posebnosti razvoja zaradi nekdanje velike oddaljenosti celin in vsega tega, kar se je dogajalo pri njihovem zblizevanju, tudi osvajalnih kolonialnih vojn.

Zgodovina je dokazala, da so lahko diktature najbolj učinkovite v vojnem času, pri osvajanju in obrambi, a tudi v mirnem pri razvoju gospodarstva, zlasti infrastruktur. V demokracijah pa se hitreje razvija kultura ali vsa družbena nadgradnja od pravne do socialne države. Zgodovinsko lahko primerjamo antično Grčijo in Rim, ali pa danes Evropo in ZDA. Spomnite se nekdanje Sovjetske zveze, kjer so iz kmetov v dveh generacijah naredili atomske fizike in prve astronave. Tudi nekdanje Jugoslavije, vprašajte se in pogledajte, kaj vse je bilo v vašem kraju v razmeroma kratkem obdobju zgrajeno, od naselij do šol in tovarn, kakšni temelji svobode in pravice so bili postavljeni, nato pa to primerjajte s tem, kar je bilo zgrajeno (ali pa porušeno) v samostojni Sloveniji. Pa še nekaj: koliko je bilo nekoč zaprtih in sodno pobitih, tudi zaradi kriminala, in koliko jih je danes.

Premislite še podatek, da policisti v ZDA vsako leto ubijejo okrog tisoč ljudi, ob tem pa izgubi življenje še kakšnih dvajset policajev. Zanimivo bi bilo vedeti tudi, koliko jih policaji postreljajo v Kanadi, Nemčiji, Švedski, Irski, Iranu, Rusiji, Kitajski ali Severni Koreji, a nisem mogel dobiti verodostojnih podatkov.

Žal *dobro* samo po sebi ne prevlada, prej *slabo* in če *manj slabo* pomaga preprečiti zelo hude grozote, je lahko tudi opravičljivo, tako kot je zapiranje kriminalcev, pobijanje teroristov, upor množic, revolucija ... Če se ljudje ne bi uprli diktaturam, bi tako mi, kot vsi ostali na svetu, živeli v nekih fašizmu, nacizmu, stalinizmu ali v verskih fanatizmih in drugih diktaturah, in zagotovo ne v tisti državi, prosvetljeni od Marije Terezije, Tita ali Gadafija. Odkrito povedano: to nihalo od diktatur do demokracije je tudi nek nihalni perpetuum razvoja naše človeške civilizacije, sicer bi

ostali na nivoju nekih nižjih vrst živih bitij, ki imajo zelo urejeno in srečno življenje, tako kot na primer čebele, ki veselo letajo od cveta do cveta.

Sistem, v katerem je vse podrejeno pohlepu.

Kapitalizem kot psevdoliberalistična ideologija in kot produkcijski sistem želi postati edini, ne samo prevladujoči, ampak edini globalni ali univerzalni sistem. Pohlep po profitu postaja edina gibalna sila. Podreja si vse: od človeka in njegove pameti pa do narave. Za primer: vreče in košare za templje potrošništva se lahko dela tudi iz ličkanja ali slame, ampak profit je večji, če so iz surove nafte, pa še neposredno v njihove banke gre, ne pa kmetom ali delavcem, ki imajo to surovino in delovno silo. V preteklosti še nobena ideologija in noben produkcijski sistem ni bil edini in globalen: v času suženjstva smo imeli še vedno primarne in patriarhalne sisteme (azijski produkcijski sistem), v fevdalizmu primarne suženjske in patriarhalne družbe, v času kapitalizma v dvajsetem stoletju imamo še vedno celo primarne družbe, v Afriki in v Latinski Ameriki, obenem pa se je razvil nov socialistični sistem, ki pa je s kapitalizmom izgubil vojno za prevlado. Ne gre samo za takoimenovane trgovinske vojne, ki se odvijajo na primer med ZDA in Rusijo ali Kitajsko, ampak za neko stalno vojno stanje v ozadju kapitalistične »svobode in demokracije«

Mogoče bo kdo rekel, da kapitalizem ni tako slab sistem, saj ga kot najboljšega in edino možnega ocenjujejo največji znanstveniki in razumniki, od kulturnih do verskih. A ne vsi. Prepričan sem, da večina ljudi tega svetovnega izkoriščevalskega reda ne podpira, je pa res, da so najbolj glasni tisti, ki ga. Ti tudi dobijo denar za raziskave, knjige, štipendije, visoke nagrade za študije, prostor v medijih, slavo in seveda nagrade, ki lahko postanejo kapital. Ti znanstveniki ob vseh nazivih in kolajnah ga tudi ne razumejo. Za primer Dr. Joseph Stiglitz, Nobelov nagrajenec za akademijo iz ZDA, je najbrž popolnoma točno ugotovil, da je »...*povprečni prihodek ameriškega delavca zdaj nižji kot pred 40 leti, po drugi strani pa se je povprečni prihodek zgornjega odstotka ljudi zvišal za več kot 60 odstotkov, ker gospodarski sistem očitno ne deluje.*« Problem pa ni ta ugotovitev, ampak njegov sklep, da gospodarski sistem očitno ne deluje. Ne, prav to kar je v prvem delu pravilno povedal, dokazuje, da kapitalistični sistem v skladu s svojo gospodarsko politično naravo oblastniškega pohlepa zelo dobro deluje. Mogoče bi se pa res lahko še bolje, če bi se sistemu gornjemu odstotku prihodka dvignili za več kot 60 odstotkov, vsaj za 600.

Po podatkih organizacije za boj proti revščini Oxfam je leta 2015 imel 1 odstotek prebivalstva več premoženja kot ostalih 99, v rokah 62 prebivalcev pa je bilo skoraj toliko bogastva, kot ga je imela najrevnejša polovica prebivalstva sveta, torej 3,6 milijarde ljudi. Kako hitro se to bogastvo koncentrira v roki peščice pa pove podatek, da je še pred petimi leti bogastvo polovice revnega sveta delilo 366 oseb.

Kapitalizem je religija.

Pogosto citirani Miguel D. Lewis trdi, da je kapitalizem religija. Njene cerkve so banke, bankirji pa duhovščina. Raj je bogastvo, pekel pa siromaštvo. Svetniki so bogataši, reveži pa grešniki. Lastnina je božji blagoslov, bog pa je denar. Preprosti ljudje pravijo: »*Denar je sveta vladar.*« Seveda ne dobesedno ta papir, ampak ljudje, ki ga imajo, in njihove elite, ki posredno obvladujejo ves svet.

S tem, da Lewis pravi, da je kapitalizem vera, potrjuje tudi tezo, da je diktatura. Vsaj sodobne monoteistične vere imajo samo enega in edinega boga, kakršnokoli verovanje v drugega je nedopustno. Ampak ta bog ni jing in jang v enem, je samo Lucifer, ki je premagal Boga, ta ne živi in se ne razvija od duš, ki si jih pridobi, ampak od profita ali denarja. Njemu so podrejene vse gospodarske, politične in ostale družbene dejavnosti, življenje slehernega človeka in celo obstoj sveta. Sicer pa: koliko vojn je bilo in je še na svetu, za katere se trdi, da so zaradi ver: muslimani in kristjani, katoliki in pravoslavni, protestanti in papisti, šiiti in suniti ... Pravi razlogi vseh teh vojn, vključno svetovnih, so interesi po prevladi njihovega kapitala, ideje ali ideologije so le zaradi bedakov, ki bodo pobijali.

Papež Frančišek, ki na svet gleda tudi z zornega kota južne ali revne poloble sveta, za sedanje razmere ne uporablja besede diktatura, ampak imperij denarja.

Je potemtakem Amerika demokracija, diktatura kapitala ali imperij denarja? Predstavlja se kot simbol svobode in demokracije, a bolj kot to je središče imperija pod diktaturo kapitala. Torej nika ne trdite, da v Ameriki ni diktature. Seveda je – diktatura denarja ali kapitala! Te diktature se ne čuti samo v politiki in gospodarstvu, ampak v popolni kontroli družbe. Afere Wikileaks ali Snowdenova in Assangova so nam dokazale, da ne obvladujejo samo svojih državljanov, ampak ves svet, veliko bolje kot nekdanji KGB bivši socialistični vzhodni blok. Zato pa se morajo

druge države, ki se hočejo osamosvojiti od ameriškega vpliva, najprej monetarno postaviti na lastne noge - pomislite na svetovne krize in boj bank za prevlado na svetu...

Ideologija kapitalizma ni demokracija, ta je filozofski pojem, politični program ali pa že sistem, jo pa kapitalizem uporablja kot svojo farso, njegova ideologija je oblast nad demokracijo. Nekako takole: ljudem vso oblast in čim več demokracije in svobode, vendar le do te mere, da kapital ostane sveta vladar. Popolna ali »prava« svoboda in demokracija veljata za vedno ožji krog od boga kapitala posvečenih ljudi.

Prava demokracija, svoboda in enakopravnost so samo za bogate.

Kapitalizem je svobodo javne besede in tiska samo izkoristil za svoje politične koristi in profit, nato pa ju obrnil proti ljudem v njihovo zavajanje, poneumljanje in podrejanje. Nekoč je lahko časopis tiskal kdorkoli je imel le nekaj drobiža, danes lahko to počne samo milijonar. Če ne drugi, sta to čistko opravili svobodna konkurenca in državna birokracija, ki obe zahtevata denar. Knjige je prej lahko izdajalo vsako društvo in tudi posameznik, sedaj le založbe, ki imajo kapital. Sedanje samozaložništvo je oblika podjetništva ali finančno davčne ruske rulete. Rekli boste, da imaš pravico objaviti v časopisu svoje pismo – poizkusite, tudi na informativnih oddajah javne RTV – in veliko sreče.

Nekaj enakopravnosti in svobode je ostalo le še na svetovnem spletu, a še tu le za tiste, ki imajo dostop do interneta in računalnika, in to le še toliko časa, dokler kapital ne izumi, kako ga omejiti in iz njega iztržiti še kaj več. Omejitev je seveda tudi taka, kot jo ob pogledu na spletne časopise dobite danes, svobode je le toliko, kolikor na ekranu še ostane prostora od vsiljivih oglasov in politične propagande.

Kapitalizem ima z besedo demokracija prav toliko skupnega, kot jo je imelo sužnjelastništvo v antični Grčiji, demokracija je bila le za »poslovno uspešne« osvajalce in druge bogataše, torej samo vladajoči sloj ali razred, nikakor pa ne za sužnje. V času starega Rima so plebejci sicer bili svobodni ljudje, vendar o državi in politiki niso odločali, tribune so volili samo patriciji.

Demokracija ni za ženske.

V antiki so bile celo ženske in otroci brezpravni. Volilno pravico imeli praviloma samo starejši moški, gospodarji ali predstavniki vodilnega razreda. Polnoletni so dobili volilno pravico šele z vzpostavitvijo sodobne meščanske ali nacionalne države, v kateri suveren ni več kralj, ampak enakopravni državljani. Ta je volilno pravico razširila na vse državljane ne glede na pripadnost razredu. Danes se govori, da se je šele z meščansko revolucijo, torej liberalizmom, ta pravica razširila na vse državljane, je pa to še vedno velika laž – dobila jo je samo polovica polnoletnih državljanov, samo moški, ženske pa so morale nanjo povečini čakati do konca druge svetovne vojne, marsikje je pa še vedno nimajo. Nimajo jo tudi tisti, ki nimajo pravice do državljanstva, pa čeprav delajo, živijo v državi in plačujejo davke. Tisti, ki lahko volimo, smo le zmanipulirana množica, ki enkrat voli Pahorjeve levičarje, drugič Janševe desničarje, ali pa enkrat Clintonove demokrate, drugič Busheve republikance, rezultat pa je enak: vedno več revežev in vedno več vojn.

Demokracija in svoboda nimata za vse ljudi enakih vrednosti, meril. V socializmu je bilo toliko, kolikor je to ustrezalo vladajoči delavski večini, ali točneje njeni oblastniški eliti; če bi je bilo več, bi lahko postalo nevarno, kar se je konec osemdesetih let tudi pokazalo. V tistem sistemu nismo mogli postati kapitalisti, nismo mogli ustanoviti svoje stranke, ki bi se borila za prevzem oblasti. Sam osebno in velika večina iz moje generacije smo v prejšnjem sistemu res imeli občutek, da je premalo svobode in demokracije, a smo prav po vzpostavitvi parlamentarne demokracije in prevzemu liberalističnega kapitalističnega sistema ugotovili, da jo je sedaj manj kot prej. Nekateri jo sicer res imajo veliko več, a to so le zelo redki primeri od množice tistih, ki so se odločili, da bodo postali novi kapitalisti ali liderji novih strank.

Bistvo današnje demokracije je drugje, da ni resnična, ampak le farsa, reklama v izložbenem oknu, zvezda na nebu. Vsi vemo, da v ZDA lahko prideta na volitve le tista dva, ki imata podporo od velikega kapitala, kdo od njiju zmagaja, je potem prav vseeno. Poglejte, kako so se velikemu kapitalu, naftnemu lobiju ali oboroževalni in industriji uklanjali J. F. Kennedy ali temnopolti Nobelov nagrajenec za mir Barack Obama. Poglejte, kako pritiskajo na Donalda Trumpa, ki si je kot volk samotar upal kandidirati z lastnim kapitalom in je zmagal. V Evropi je podobno, vendar nekoliko bolj zakrito. Tudi če zmagaja socialist, »bo moral plesati tako, kot igra muzika«. Znan in izredno citirani ameriški filozof Noam Chomsky je na globalnem medijskem forumu v Bonnu leta 2013 dejal, da so tudi

volitve v evropskih državah postale nesmiselne, saj potem te izvoljene nacionalne vlade delajo tako, kot hoče Evropa (Evropska komisija). Pozabil pa je dodati, da Evropa bolj ali manj dela tako, kot hoče Amerika, ta pa, kot hoče njena elita velikega kapitala. Mogoče boste rekli, da ni res, saj Evropa ne pristane na vse. Mogoče res ne na uvoz gensko spremenjene koruze ipd., a kaj, ko pa lahko popolnoma prosto uvaža moko iz te koruze in celo pšenice. To je ventil za mali kapital. Veliki ima pod nadzorom kar svetovno banko in nato naprej vse ostale.

Kaj pa moralna drža tako imenovanih držav nosilk vrednot svobode, demokracije in prava? Tudi ta je le od tistih, ki se sami razglašajo, da to tudi so, dejansko pa le toliko, kolikor je to v interesu velikega kapitala in njegovih oblastnikov. Prav ti, ki imajo polna usta lastne hvale in kritike tuje nedemokratičnosti, nespoštovanja pravne države ali celo občih moralnih vrednot, so na primer ob aferi z dvojnimi vohunom Sergejem Skripalom, v kateri so za poizkus zastrupitve brez dokazov obsodili Rusijo, po dveh tednih izgnali ruske diplomate kar samo na osnovi domnev politikov 25 tako imenovanih samostojnih držav »svobodnega« Zahoda, in to le nekaj ur potem, ko so to storile ZDA.

Pleše se tako, kot igra muzika.

Parlamentarna demokracija sicer vsaj navidezno deluje, vendar ne s ciljem demokracije, ampak utrjevanja partitokracije. Spori v parlamentu so bolj ali manj navidezni, pogosto le igra, v ozadju pa vladajo mreže in lobiji malega kapitala. Velike pa zanima le še veliki parlament v Bruslju. V vodstva strank prihajajo predvsem oblastneži, ki se obdajo s svojimi podporniki in malimi oblastniki. Stranke poznajo tudi strankarsko disciplino, nekatere trenirajo svoje govornike, nekatere celo bojevnike, milice ipd. Volitve vodstev kot tudi parlamentarcev so sicer vsaka štiri leta, če ne prej, vendar te ob vsem govorjenju in zakonih o svobodi izražanja volje volivcev ne prinašajo veliko novega, stranke se predvsem vrtijo na oblasti. Vsaka, ki pride na oblast, mora prej ali slej poplačati svoje aktiviste ali borce. Nato mora začeti kopiciti moč in bogastvo, začeti krast, ker če ne bo ona, bodo naslednji. Te, ki krasti ne znajo, polovijo policaji in tožilci ter jih privedejo na sodišča, obsojeni pa so skorajda praviloma le tisti, ki za ta partitokratski sistem niso pomembni, katere se lahko za višje cilje stranke tudi žrtvuje, kot npr. neuspešnega liberalca Borisa Šuštarja ali Hildo Tovšak ali zelo očitnega tajkuna Igorja Bavčarja, ki se mu je zrušila stranka. To pa se naredi zaradi želje po izgradnji nekega pravičnega

sistema, ampak samo za blef, le toliko, da določenemu odstotku ljudi vračajo zaupanje v vrednote strank ali njihovih vodstev, po potrebi pa tudi v pravično državo in demokracijo.

Znano je, da levičarji zmagajo samo takrat, ko gre ljudem in tudi državi slabo ali zelo slabo in so praviloma na oblasti le en mandat. Takrat ne utegnejo menjavati političnega sistema, ampak lahko s kratkoročnimi ukrepi le pokrpajo največje luknje, za to pa morajo pobrati od ljudi več denarja, saj jim kapital ne da kreditov, če pa jim pomaga, so ti z zelo visokimi obrestmi. Spomnite se, kako so se bonitetne hiše igrale z Grčijo, ko je bila na vladi Siriza, ali pa tudi z nami. Pa ste opazili, da bonitetne hiše dajejo nizkeocene, ko so na oblasti levičarji, visoke pa ko je desnica.

Ko leвица hoče nekaj dolgoročno spremeniti v korist ljudi, ne pa kapitala, se prav v absurd neki logiki novinarske svobodomiselnosti nanjo spravijo tudi mediji. Ti so pa v rokah kapitala ali pa vsaj desnice, tako vodstva kot tudi posamezni novinarji se resno bojijo le desnice, ki zna nagrajevati in kaznovati. Sicer pa v kapitalizmu velja princip deroče reke, tudi če kdo hoče plavati v drugo smer, ne more, in marsikaj morajo narediti le zato, da rešujejo sebe.

Morda se še spomnite izjave ameriškega predsednika Baracka Obame, naslednika Busha mlajšega, da se njihova vojska ne bo več vtikala v vojne na Bližnjem vzhodu? Kako to, da se je potem zgodila tako krvava »arabska pomlad«, razbohotila islamska država, da se je vojna z ameriškim orožjem in pod zaščito njihovih letal smo še razširila, uničila celo najbolj napredno Sirijo in sprožila begunski stampedo na Evropo? Tudi John Kennedy je zaslovel kot predsednik miru, pa čeprav je bil arhitekt hladne vojne in celo napadov na kubanski Prašičji zaliv in je ukazal bombardiranje Severnega Vietnama s potniškimi letali, ki so vzletala v Laosu. Mogoče pa je bil to le tihi pristanek na zahteve orožarskega lobija, ki pa je po njegovem uboju z razmahom vojne v Vietnamu in njeno razširitvijo na Kambodžo res obogatel.

In če ne gre zlepa, bo šlo pa zgrda. Atentata na Kennedyja najbrž niso naredili zato, ker je ukazal bombardiranje s civilnimi letali, ampak prej zaradi tega, ker ni dovolil uporabe vojaških bombnikov, ki so jih na veliko proizvajali. To je dokazal njegov naslednik Johnson.

Za demokrate v ZDA govorijo, da so politična leвица in da ne počnejo takih stvari kot republikanci, vendar se Bill Clinton ni sramoval niti bombardiranja postojank upornih Krajišnikov pred ofenzivo Nevihta, še

manj pa Beograda. Njegove bombe, ki naj bi vsebovale osiromašeni uran, so padale tudi v Jadransko morje, v katerem ste se najbrž kopali tudi vi. Vse skupaj so očitno že vnaprej načrtovali v ZDA, to je potrdil tudi kanadski General Major Lewis Wharton MacKenzie (šef osebja mirovnih sil Združenih narodov v bivši Jugoslaviji). Marsikaj zanimivega še vedno lahko preberete na njihovem spletnem portalu *globalresearch.ca*, tudi zbrane podatke, koliko vojn po svetu so povzročile njihove sosede ZDA po drugi svetovni vojni, kako so rušile Jugoslavijo in druge države, za koliko deset tisoč mrtvih so krive, kako so razvile Al Kaido, ISIS (IS, Daesh), Al Nusra in druge skrajne teroristične ali točneje nove fašistične organizacije. Po trditvah Wikileaks se je tudi Clintova žena Hillary ukvarjala s trgovino z orožjem, od katerega pa živijo predvsem velikaši republikancev. O tem seveda naši pa tudi drugi javni mediji ne poročajo, le zakaj bi si nakopali težave.

V tej demokraciji celo narodi nimamo enakih pravic. Mi Slovenci smo se lahko ločili od Jugoslavije, tudi Kosovčani od Srbije, ne pa ukrajinski Rusi od Ukrajine, Katalonci od Španije. Poglejte, kaj si o tem upajo govoriti ali ukrepati naši predsedniki in ministri - ali lahko priznajo samostojno Katalonijo ali pa Palestino? Cerar je moral za to, da ga ob navalu beguncev ne bi odnesla desnica, narediti prav to, kar je le-ta zahtevala: postaviti žično ograjo. Jaz teh demokratično izvoljenih predsednikov ne vidim kot šoferje avtomobilov, ki lahko na križiščih zapeljejo, kamor sami hočejo, ampak le kot strojevodje vlakov, ki lahko vozijo samo po določenem tiru, kretničarji pa so drugi in še ti delajo po navodilih nekega višjega šefa.

Kapital želi obvladati svet kot njegov totalni lastnik, ne samo delovnih ali proizvodnih sredstev, ampak predvsem zemlje, vseh njenih surovin, vode, od izvirne pa do morij in zraka do vseh vesoljnih prostranstev. Se spomnite, kako so Američani prodajali celo parcele na Luni? Z ekonomskim sistemom, kakršen je, smo ljudje vedno bolj sužnji kapitala in njihovih politikov ter izvrševalcev oblasti, besede, kot so *enakost, svoboda, demokracija, morala* pa vse bolj manipulativna farsa.

Že zdavnaj si je prilastil tudi naše ideologije in vere ali cerkve in kulturo, politiko in sodni sistem, razumljivo tudi organe prisile. Obvlada medije, internet, vse podatkovne baze, vse naše znanje, kulturo in tudi izobraževanje. Tudi ljubezen, seks in načrtovanje družine – razvoj naše vrste in vsega življenja na svetu hoče popolnoma podrediti svojim interesom. Kapitalizem je totalitaren. Dr. Tomaž Mastnak je dejal: »*Prednost*

našega totalitarizma je v tem, da se veliko ljudi v njem dobro počuti, s pomočjo zabavne oz. razvedrilne industrije in psihofarmacije smo zadovoljni sužnji.«

Da so premagali fašizem, je moralo umreti 60 do 70 milijonov ljudi, komunisti pa so sestopili z oblasti sami.

Vsi totalitarni sistemi niso enaki, bolj desni kot so, bolj so militantni, bolj se poslužujejo laži, manipulacij, kriminala in seveda orožja. Koliko milijonov ljudi je moralo umreti, da je bil fašizem premagan. Ob vseh očitkih totalitarnosti socializmu in komunizmu pa je treba poudariti, da se za svojo ohranitev nista borila z osvajalnimi vojnami, ampak z ideologijo, motiviranostjo množic pa tudi z močnimi represivnimi organi in ustrahovanjem. Vse oborožene vojne sta vzdržala in celo zmagala, zgubila pa sta v hladni vojni - izvoz ideologije (revolucije) je manj uspešen kot izvoz kapitala.

Še več. Komunistične stranke so same sestopile z oblasti po mirni poti na volitvah, njihovi oblastniki pa po protestih prebivalstva. Poudariti je treba, da vojna ob razpadu Jugoslavije ni bila zaradi boja za ohranitev socializma, kar je trdil Milošević, ampak zaradi starih nerazčiščenih nacionalizmov in ostankov fašizma. Ob upravičenem obsojanju zločinov, ki so jih počeli komunisti, pa je treba dodati tudi to, da tega najhujšega, kar so sami doživeli od svojih nasprotnikov, oni tem svojim krvnikom niso vračali: niso jim kljuvali oči, rezali križev in svastik na čelu ali hrbtih, niso z vojaškimi čevlji trli glavice njihovih dojenčkov, niso jih rezali materam iz trebuhov ...

Neoliberalizem in neofašizem

Že z rušenjem Sovjetske zveze, ki je v zamenjavo za kapitalizem ponujala sistem »enopartijskega komunizma«, državne lastnine in planskega gospodarstva, ter z razkrajanjem Jugoslavije, ki je razvijala svojo socialistično pot na osnovi družbene lastnine kapitala, delegatskega in samoupravnega sistema, so množice, ki so še verjele, da kljub vsem pomanjkljivostim in napakam teh sistemov vendarle obstaja upaje v nek socializem, ali pa vsaj v boljši sistem od kapitalizma, ostale brez oprijemljive točke. Če izvzamemo množične poboje komunardov, smo prišli v podobne razmere, kot so bile po propadu Pariške komune. Politiki,

ekonomisti pa tudi novinarji so začeli ponovno govoriti o nacionalizmu in liberalizmu. Staro pravilo liberalnega kapitalizma »*laissez-faire*« ali razloženo po naše »*Pusti, da gre samo tako, kot hoče, in zagotovo bo šlo dobro.*« je spremenil že Keynesov *New Deal*. Po razsulu, ki ga je pustila prva svetovna vojna, pa sta Mussolini in Hitler ta »*novi red*«, še veliko bolj učinkovito za kapitalizem spremenila v novo korporacijo politike, dela in kapitala. Seveda je bilo delo omenjano samo za blef.

Neoliberalizem ni »*anti red*«, ampak le »*novi red*«, torej nova družbena ureditev. Ta bolj kot na nekdanjem evropskem liberalizmu temelji na ameriški liberalni kulturi, ki smo jo spoznali v kavbojskih filmih, v katerih je zelo rad igral tudi nekdanji igralec Ronald Reagan, preden je postal predsednik ZDA in nosilec te politike. Kapitalu in vladajoči eliti je dovoljeno vse, delavec ali navaden človek pa je svoboden le toliko, kolikor je močan, predrzen ali tudi pokvarjen, da jemlje drugemu zemljo in življenje. Stara razmerja, ki so se ustalila v času hladne vojne, so porušena.

Pas, ki drži hlače kapitalistom, je postal prekratek.

Veliki kapital je postal tako velik, da so meje, s katerimi so mu ščitili njegove privilegije, postale v napoto. Če je v času imperializma širil meje, med hladno vojno pa nove krepil, jih sedaj, ko je tako rekoč v popolni nadvladi na svetu, hoče porušiti, saj ga te, ki so ostale, zelo ovirajo pri njegovemu širjenju in nadvladi. Za te meje se sedaj zapirajo lokalni oblastniki, ki hočejo ohraniti neodvisnost od tega kapitala. Ti se opirajo na to, kar imajo, nekateri na nafto, v revnih državah predvsem na prebivalstvo in njihovo vero v svobodo. Za rušenje teh nepokornih pa je dovoljeno vse, ne samo vojne, državni prevrati in terorizem, ampak tudi rušenje ustaljenega reda in moralnih vrednot.

Ste opazili izreden porast brutalnega nasilja med ljudmi, klasičnega kriminala? Nove oblike so sicer nekoliko bolj skrite, nekatere so prikazane kot normalna ali legalna gospodarska dejavnost, seveda razen tistih kraj, ki so na škodo države in velikega kapitala. In ker je dovoljeno vse razen slednjega, lahko to vse realizira le, kdor ima moč, vpliv ali denar, to pa je svetovno gledano veliki kapital, omrežja njegovih držav, ki jih ima pod kontrolo, v posameznih malih državah pa omrežja strank ali politikov, tajkunov, lobijev ali vseh, ki so si prilastili to novo svobodo. V fašizmu je veljala neka trda roka, red. Pobjajalo, prisvajalo in kradlo pa se je vseeno.

To pravico pa so imeli le člani fašistične stranke, njihove pretepaške skupine, policija. Danes je nekaj takega ostalo le v državah, ki jih načrtno rušijo, da bi zrušili ne samo prejšnjo oblast, ampak predvsem prejšnje vrednote. V razvitem svetu, v Evropi, se več ne pobija, posiljuje in požiga, ampak le še organizirano krade, predvsem s pomočjo države preko davčne politike in strank preko svojih položajev v bankah in raznih podjetjih. Da se ne bi mali oblastneži povezali in napadli te velike, pa se seveda dovoli tudi majhne kraje neozaveščene množice. Vmes so tako imenovani tajkuni, ki to počnejo tudi s pomočjo strank. Po izkušnjah iz časov ameriške prohibicije se to lahko počne tudi z mamili in orožjem.

Danes politične elite ne rabijo več klasičnega fašizma, zase lahko poskrbijo tudi z neoliberalizmom. V tem neoliberalizmu ne gre samo za svobodo predrznih in močnih, za svobodo brez meja – gre za novo družbo brez »fraternite« ali bratstva po Kristusu in »egalite« po Marxu. In kar je še huje brez moralnih vrednot stare grške, indijske, majevske ali tudi slovanske kulture. Na Tržaškem so v času fašizma Italijani za tiste, ki si niso upali izkoristiti priložnosti, zelo radi rekli: »*Beato chi pol, mona chi non vol...*« (Blažen, kdor lahko, butec pa tisti, ki noče ...)

Neoliberalizem je tudi diktatura strahu in populizma. Ljudi je strah predrznežev, strah, da bodo ostali brez dela, da ne bodo mogli poskrbeti za najnujnejše, kar od njih zahteva življenje, za svojo družino, nadaljevanje vrste, od stanovanja pa do šolanja, zdravstvenega varstva, obenem pa so zasuti s populizmom desničarske politike in medijev, ki se navzven zelo lepo prilizuje najnižjim političnim instinktom oblasti in utopijam. Populizem seveda ni samo politično snubljenje množic z njim všečnimi obljubami in dejanji, ampak predvsem ustvarjanje pogojev, da bodo ljudje sprejeli to, kar politiki hočejo. Torej smo pri strahu in medijskih manipulacijah, lahko pa tudi še globlje, pri načrtnem uničevanju lastne države, podjetij, stabilnosti ... Tudi pri nas tako kot na vsem nekdanjem vzhodu so naročali, da je treba rušiti vse, kar je povezano s prejšnjim sistemom, ali - kot so oni rekli - režimom, celo spraviti Slovenijo spet v stanje leta 1940, ko sta na Ljubljanskem vladala ban Natlačen in škof Rožman, pa čeprav bi ostali brez Primorske.

Mutacija kapitalizma

Kapitalizem kot sistem je žal zelo hitro pozabil na nekatere moralne vrednote iz svojega začetnega razvoja, ki so ga dvignile nad fevdalizem,

kot so bogaboječnost, poštenost, spoštovanje bližnjega, delavnost, pa tudi gospodarnost in »športno« tekmovalnost. Začel je slaviti pohlep, drznost, egoizem, zavist, dvojno moralo, korupcijo, kriminal in še bi se dalo naštevati, ... vse kar vodi k prilaščanju, prevladi, zmagi, oblasti. S tem kapitalom se je seveda zlil tudi mafijski in ves ostali s kriminalom pridobljeni kapital. A še večji od tega je tisti, ki se ustvarja z orožjem in vojnama. Tudi od krvi umazani kapital se v banki spremeni samo v čisto številko – binarni zapis številke. Pa ne samo to, kapitalizem je iz tistih časov, ko je Marx pisal o ekspropriaciji ekspropriatorjev, ko je kapitalizem razvil neprimerno bolj učinkovite, prikrite pa tudi predrzne, moralno oporečne, celo nečloveške oblike koncentracije in centralizacije kapitala. O tem pa še kasneje.

Ne recite, da pretiram. Poznam zelo dobre, inventivne delavne in poštene podjetnike, pa nikamor ne pridejo, služijo samo za davke in zato, da jim bo to, kar ustvarijo, nekdo pokradel (nelojalna konkurenca, državna politika, banke). To se je zelo na hitro zgodilo tudi pri nas: Spomnite se začetkov velikega slovenskega kapitalističnega uspeha, ko so nas neki novi kapitalisti s polnimi usti svobode, demokracije in poštenja okradli s tako imenovanimi certifikati, s katerimi naj bi nas nova oblast poplačala za ves naš prispevek k razvoju socialistične države oziroma delo in odpovedovanje pri izgradnji industrije, infrastrukture, šolstva zdravstva in vsega ostalega v času socializma Spomnite se na množice ljudi, ki so vse svoje prihranke vlagali v tako imenovane vzajemne sklade ali pa jih uporabili za ustanavljanja svojih individualnih podjetij, s katerimi so upali, da bodo boljše živeli - pa so v nekaj mesecih postali največji reveži. Spomnite se na propad nekdanjih velikih podjetij, pa na nove monstrume, kot sta Zvon ena in Zvon dva ter na njihovo pornografijo na T-2. Spomnite se rušenja moralnih vrednot, pa ne samo enakopravnosti, bratstva in enotnosti, ampak tudi pravne države ...

Da je neoliberalizem fašizem dokazuje zelo lepo dokazuje poizkus ZDA ali njihovega predsednika Trumpa, ko se marca 2020 epidemija novega koronavirusa COVID 19 razširila že po vsem svetu, da bi si prilastili izključno pravico do zdravila za ta virus, ki so ga razvili nemški strokovnjaki. Po nemških virih, jim je Trump ponudil bajno vsoto denarja, vendar za ekskluzivno pravico do uporabe zdravila v ZDA.

Številni zdravniki virologi in drugi strokovnjaki so ob tem rekli, da so ukrepi, ki so jih sprejemale vlade, večkrat mimo soglasja stroke, v veliki meri pretirani. Le zakaj so vlade pretiravale? Da ne bi bile krive in

nato to plačale na naslednjih volitvah, ker je bila to odlična priložnost za utrditev svojih pozicije oblasti, krepitev desnice z zastraševanjem in vsem kar sledi ...

Neoliberalizem vso to svobodo nadvlade pohlepnih in predrznih dopušča, pa ne samo nadvlado, ampak tudi vse metode ali orodja, ki jih je že prej uporabljal fašizem, z izjemo holokavsta, pa še tega je danes veliko v tistem delu sveta, ki nas ne zanima. Država in celo strankarski sistem sta le njegovo orodje. Prav ta nadgrajeni korporativni odnos kapitala in države, z vsem aparatom malih političnih ritoliznikov, birokratov, korupcionistov ... to je ta novi fašizem.

Made in USA

To novo mešanico so najprej preizkusili pri rušenju delavskega razreda v ZDA, zatem porajajočega se socializma v Latinski Ameriki, nato so s pomočjo ameriškega predsednika Ronalda Reagana, britanske premierke Margaret Thatcher in papeža Wojtyle, vse to preusmerili na rušenje vzhodnega bloka. Nadaljevali so z Bližnjim vzhodom in stalno kurili pod Rusijo ter Kitajsko (Severna Koreja je samo star ventil). Za to so razvili fantastični manipulativni stroj od načrtnega in selektivnega širjenja informacij in njihovih filmov, skrite ideologije, laži in strahu, pa do množičnega pobijanja.

Sam padec vzhodnega bloka in komunizma pa tudi neoliberalizem nista bila dovolj za »očiščenje« sveta komunističnih idej, zlasti vzhoda. Ameriški politični analitik in predavatelj dr. Michael Parenti je na predavanjih, ki jih najdete tudi na You tube, zelo jasno povedal, da je bilo za rušenje komunističnega bloka dovoljeno obnavljati tudi fašizem.

Temu podivjanemu kapitalizmu, njegovemu najbolj negativnemu oblastništvu, rušenju vsega, kar je bilo prej narejeno, razprodaji državnega premoženja tujim gospodarjem, kraji, korupcionizmu in podobnim deviacijam, so politiki in tudi novinarji začeli govoriti o vračanju v prva obdobja kapitalizma ali v neoliberalizem. Po njihovem gre pri nas za le za neke omejene deviantne pojave iz časov prvih oblik kapitalizma, zgodnega liberalizma, ko kapitalistični sistem še ni deloval kot pošten svetovni ekonomski sistem.

Govorijo o tranziciji in nam očitajo, da nismo sposobni obračunati z našo preteklo socialistično miselnostjo. Trdijo, da je ta kriza leta 2008 nastala zaradi nas vseh, ki nam je kapitalistični sistem omogočal vedno

lepše življenje, vedno boljše avtomobile, stanovanja, hiše, tako da smo s svojo nepotešeno požrešnostjo in njihovo naivnostjo pripeljali banke, to je »cerkve kapitala«, skoraj do prepada. (Kot da ne znamo pogledati na grafični prikaz dolarskih cen zlata ali pa tečaja švicarskega franka in to primerjati z gibanjem cen surove nafte!!!)

Nekateri so to imenovali tudi »turbokapitalizem«, ki se je razvil v novi svobodi, predvsem zaradi naše sprostitev po desetletjih, češ da smo bili prej izolirani v nekem butastem socializmu. Vzbrstel, razrastel in zacvetel pa da se je lahko šele sedaj, ko smo se otresli okov diktature.

Pri nas v Sloveniji naj bi šlo samo za deviantne primere novih bivših požrešnih komunistov, ki ne spoštujejo vrednot starega poštenega kapitalističnega sveta, ki so izkoristili zabitost ljudi, ki so v času socializma živel v tem tunelu brez izhoda. Blef. Danes je jasno, da so nam denar namenoma ponujali, pa ne zato, da bi si opomogli od komunizma, ampak kot vabo, da bi naše požrešne ribe to ugriznile in se ga prenajedle. In zato, da nam bodo lahko nato poslali račun z obrestmi vred, pa ne njim, ki so ga trošili, ampak državnim bankam, ki so ga najele. Sedaj pa ga moramo mi državljani odplačati z dokapitalizacijami, razprodajami državne lastnine, novimi davki ...

Neoliberalizem je novi zaton humanizma.

Ne, ne gre za novi začetek nečesa starega in njegove otroške bolezni začetnega ali vulgarnega kapitalizma. Ne, to je nova naravna razvojna oblika kapitalizma, najnovejša in najvišja preobrazba, prilagojena novim razmeram v svetu, v katerem oblastnikov ni več strah pred komunizmom ali rdečo armado. Še več, gre za neofašistično obliko kapitalizma, ki se je od fašizma marsikaj naučila, prevzela in prilagodila novim razmeram, v skladu s strategijo fašizma pa se tokrat namesto za besedo *delavska* skriva za besedo *liberalizem*. V odnosu do človeka gre za novi zaton humanizma: pogledajte kaj se je zgodilo z našo nekdanjo socialno družbo. Najprej smo doživeli kontrarevolucijo desnice in nekdanjih poražencev, nato pa še svetovno krizo. Svetovna kriza 2008 ni bila samo gospodarska kriza, ampak globalna, predvsem pa kriza vrednot, ki je poplavlila tiste humane, socialne, svobodomiselne vrednote, na površje pa naplavila stare fašistične, ki jim je sicer črna in rjava barva zelo zbledela, a notri v semenu so ostale klice. Pogledajte obnašanje otrok v šoli: nekoč smo z veseljem posojali svoje

zvezke tistim, ki so bili odsotni zaradi bolezni ali česa drugega, danes nekateri za to že zahtevajo denarno nadomestilo.

Pater Karel Gržan, ki išče izhod iz današnjega podivjanega neoliberalizma in kapitalizma sploh, najhuje obsoja prav grabežljivost velikega kapitala. On govori o *hrematizmu* in jeziku prevare, čemur pravim jaz grabežljivost oblastnikov in manipulacija ljudi, skupaj pa nova oblika fašizma. Ta hrematistična ali satanska ekonomija je že na tej stopnji, da samo še 8 najbogatejših ljudi obvladuje 50 odstotkov vsega bogastva sveta. Kmalu bodo na vrhu samo trije, nato eden.

Pri tem novem fašizmu ni več velikih Mussolinijev in Hitlerjev, ki so hote ali nehote bili samo orodje pohlepa, svojega in tistih na vrhu. Zakaj? V času vzpona fašizma je bilo na vrhu več tisoč mogotcev, bili so razpršeni in med sabo sperti, konkurenčni, dokler se niso našli veliki ideologi oblastniške iztirjenosti, ki so bili sposobni opravljati zelo hitro koncentracijo kapitala in oblasti. Za sodobni fašizem so bolj primerni manjši, obvladljivejši oblastniki, ki niso sposobni napasti velikega kapitala. Novi veliki kapital ali novi fašizem se je zato, da ga sploh ne bi mogli enačiti s fašizmom, popolnoma odrekel svojim velikim diktatorjem in njihovim metodam. Lahko bi tudi rekli, da je svoje diktatorje skrtil, da lahko s prstom kaže na tiste, ki se jim nočejo podrediti.

Veliko bolj gradi na skritih lastnikih velikega kapitala, ki jih v javnosti predstavljajo populistični politiki. V tem manipulativnem cirkusu pa ljudje te populiste vidijo bolj kot sposobne voditelje, ne kot bleferje in klovne. Podobno se ob pomoči medijev razvijajo tudi nova gibanja, ki jih nekateri označujejo kot populistična, dejansko so pa neofašistična, ki pa zaradi znanih razlogov ne poudarjajo več nestrpnost do komunistov in Judov, ampak do *komunajzarjev* in muslimanov.

Neoliberalizem je s pomočjo populizma in partitokracije izkoristil parlamentarni sistem in ga razvil v pravi perpetuum mobile pretoka denarja od množic k elitam. V manipulirani ali kvazi parlamentarni demokraciji, kjer se spomin množic stalno briše z strahom, lažmi, aferami ipd., se tako imenovana levica in desnica vedno hitreje zamenjujeta na vladah. Desnica v svojem času vladanja preusmeri tok denarja h kapitalu, volivci to čutijo kot podražitve, slabše plače, manj sociale, slabšanje življenjskih razmer, zato na naslednjih volitvah zmaga levica, ki mora celo mandatno dobo samo popravljati te napake, in to predvsem s stiskanjem pasu, novimi krediti in vsem, kar lahko ponovno oživi splošno družbeno rast. To

pa deluje kot čiščenje hleva; po tem delu namreč bolj smrdi tisti, ki je ta gnoj čistil, kot pa oni, ki ga je ustvaril, zato na naslednjih volitvah zmagajo njihovi nasprotniki, to je desnica. In cikel kraje naroda se ponovi.

Tudi to je eden izmed razlogov, da se pred vsakimi volitvami pojavljajo nove leve in »leve« stranke, ki imajo nato celo boljši uspeh kot pa tiste, ki dišijo po gnoju, ki so ga čistile. Ni pa to glavni razlog. Glavna sta fašistoidna manipulacija, ki je vso levico očrnila, in obnašanje levice, ki je temu nasedla in se zato odpoveduje tako imenovanemu razrednemu boju in celo pridobljenim pravicam.

Nacionalizem in rasizem sta se prilagodila novi pop kulturi.

Da bi temeljiteje razbili množice in jih vsaj delno preusmerili, sta se nekdanji nacionalizem in celo rasizem s pomočjo medijev skrila tudi pod masko kulture, točneje drugačne kulture. Ozko pojmovani nacionalizem je za veliki multinacionalni ali nadsacionalni kapital in njegove interese nadvlade na nek način postal ovira. Torej nam niso več tak problem od nas drugačni Nemci in Italijani, ampak Kitajci in celo Rusi. Mogoče je sedaj nekoliko manj poniževanje temnopoltih, je pa toliko več iskanja kulturnih razlik z muslimani, ali pa še bolj s tistimi, ki nas dohitevajo in celo prehitevajo, kot npr. Kitajci, Rusi in celo Indijci, ki res nikogar ne ogrožajo. Spomnite se na naše medije, kako so v letih 2015/2016 na veliko pisali o nekulturni Indiji, kjer se dogaja ogromno posilstev. Tiste številke so res bile velike, vendar zato, ker ima Indija ogromno prebivalstva, posilstev pa je pri njih vsaj po uradni statistiki prijavljenih primerov preračunano v odstotke manj kot v severnih evropskih deželah. Pa koliko je bilo spakovanja o Kitajcih, ki uživajo pasje meso. Kaj pa mi, ki jemo prepovedano svinjino ali pa celo svete krave? In kolikokrat naši mediji zavražajo in prikazujejo peščene oblake na Kitajskem kot oblake smoga? Kateri naš medij pa nam je poskušal razložiti razlike med Koranom in Svetim pismom, ali pa razlike med možnostmi življenja v njihovih in naših krajih, njihovi in naši kulturi? Ne, njihove posebnosti nam raje prikazujejo kot njihove napake. Tej novi obliki nacionalizma ali razpihovanja sovraštva nekateri pravijo tudi *kulturalizem*.

Ta novi fašizem prav tako kot stari združuje ideološke in gospodarske interese. Za popolno obvladovanje sveta rabi energijo, surovine in trg, to pa mu preprečujejo ne samo svobodomiselni ljudje, ampak tudi nekatere države, prav te, ki bi si jih rad podredil. Te države pa niso majhne in

sesute, nekatere so velike, celo največje na svetu in zelo trdne. Zato se razne napetosti, vojni konflikti in teror dogajajo predvsem okrog njihovih meja. ZDA se ne zanimajo za Katalonijo, so se pa za Kosovo in še za katero drugo državo blizu njihovih skritih ciljev, kjer bi lahko postavili svoja oporišča. Nekateri države so pravi »mehki trebuh«, npr. Poljska in Ukrajina, ki sta tudi pomembno geostrateško območje. Najpomembnejši, pa ne samo zaradi zalog nafte in plina, je Bližnji vzhod, ta je tudi stičišče treh celin -, Afrike, Azije in Evrope, zato ni čudno, da je bil tu tudi začetek naše civilizacije. Tega je prej obvladovala Velika Britanija, zanj pa so se borili tudi Italijani in Nemci, zdaj pa ga hočejo ZDA, a ker je preveč blizu »ruskemu medvedu«, se ta ne pusti izzivati. Kitajska pa nima samo pand, ampak tudi tigre.

Tudi če ste popolnoma prepričani, da neoliberalizem ni fašizem, morate priznati, da nadaljuje politiko fašizma, saj na Vzhodu ruši vse socialne pridobitve iz prejšnjih sistemov, ki so se zgledovali po izkušnjah Sovjetske zveze, Jugoslavije in Kitajske. Na Zahodu pa se uničuje vse, kar si je prej, zaradi strahu pred komunizmom, od kapitala in države pridobil delavski razred. Ponovno se gradi na nacionalizmu, tako znotraj Evropske skupnosti (brexit, Katalonija ...) kot tudi na njenih robovih, zlasti na vzhodnem in južnem. Celu obujanje politike nadljudi se čuti. Kaj drugega pa so delavci iz bivših jugoslovanskih republik, Romunije, prostitutke iz Ukrajine... Tudi taborišča še obstajajo, ne delovna taborišča, ampak begunska, torej za ljudi, ki bodo postali nova cenena delovna sila bogatega sveta. Marx bi rekel *skrita armada brezposelnih*, a je še huje: emigranti so tudi armada strahu. Sem je res prišla kar sama, vendar sem prepričan, da jo je nekdo načrtno ustvaril prav zato, da pride k nam v Evropo in to ne samo za delovno silo, ampak predvsem za okrepitev naših nacionalizmov, fašizmov in moči naših oblastnikov. Spomnite se na razprave po potrebi krepitve armade, Nata, večjih pristojnosti policije in celo občinskih redarjev. Begunska taborišča je ostro obsodil in jih primerjal z nekdanjimi koncentracijskimi tudi papež Frančišek, a on je krivdo zanj zvalil na mednarodne sporazume, ki so le odraz ali posledica delovanja velikega kapitala, zlasti orožarskega in naftnega. Dejansko gre za ostanke fašističnega odnosa do ljudi.

Naša civilizacija demokracije in človečanskih pravic je napredovala le toliko, kolikor se ta taborišča ločijo od nekdanjih nacističnih delovnih taborišč.

V ozadju tega poteka splošna globalizacija, v kateri se mora tudi naš delavec približevati pogojem dela, svobode in demokracije ne samo delavcem v Ameriki, ampak tudi na Kitajskem, Indiji in Afriki. Če je že kapital globalen, mora biti še vse ostalo. Osebnost sedanjega globalizma razumem kot proces ali projekt, po katerem naj bi ves svet postal najprej pod kontrolo velikega kapitala nato pa njegova last. Torej gre za isti cilj, kot so ga imeli nekdanji veliki fašistični diktatorji.

Avstralski aktivist Jeff Sparrow je svojo propagandno gonjo proti komunizmu in njen končni cilj opredelil takole: »Vse, česar smo se pri komunizmu bali, da bomo zgubili hiše, prihranke, da bomo morali delati za nizke plače, da bomo ostali brez vpliva na sistem, vse to se je uresničilo v kapitalizmu.«

Fotografija podmladka SDS z dne 9. 5. 2021 na planini Kofce (Vir: 24ur.com)

Svet postaja vse manjši

Danes svetu vlada kapital. Ni več Stalina in tudi ne fašističnih korporacij, so pa drugačne gospodarske korporacije, ki se sicer javno distancirajo od politike, dejansko pa jo popolnoma obvladujejo. Iz korporativnega upravljanja so najprej izginili sindikati, počasi tudi država in politika.

Kitajska je očitno ugotovila, da je veliki kapital preveč močan, da bi si samostojnost zagotovila s starim državnim planskim gospodarstvom, zato je šla v pospešeno rast lastnega kapitalizma. Tako je sama kot država postala velik kapitalist in očitno računa na to, da bo v tej koncentraciji in centralizaciji kapitala ona sama kot država postala močnejša od velikih posameznikov in svetovnih korporacij.

Proletarci so v domovih upokojujencev ali pa že pokojni.

Nekoč opevana diktatura delavcev ni več možna, pa ne samo zato, ker je vsa oblast v rokah diktature kapitala, ampak številnih manipulativnih in tudi razvojnih sprememb. Nekdanji jasno razmejeni družbeni razredi so se spremenili, razcepili in razbili, da se jih ne da več jasno opredeliti. V bistvu sta še vedno dva temeljna: izkoriščevalski in izkoriščeni. Ta pravi izkoriščevalski se je zakril v meglo podjetništva in osebne iniciative, ki se drobi tja do »espejev« in prekarcev, ki so kljub lastništvu proizvodjalnih sredstev, pa čeprav je to samo en računalnik, še najbolj obubožani proletarci. Dejansko so še bolj izkoriščani kot delavec pri kapitalistovem stroju, celo tisti z lopato. Izkoriščeni ali bivši proletarski razred pa se je razdelil na odpisane, to je tiste pri strojih ali z lopatami, in na upajoče delavce pred računalniki.

Vmes so se razvile blazinice bolj ali manj privilegiranih, vendar vedno izkoriščanih slojev. Najprej omenimo lumpenproletarce, ki jih je opredelil že Marx, nato delavsko oligarhijo podkupljenih izbrancev, krmolčarjev, ritoliznikov in drugih povzpetnikov, ki jo v povesti Železna peta opisuje Jack London, nato srednji razred. Ta je v času boja proti komunizmu preveč obogatel in treba ga je bilo razlastniti ali pokrasti. To so najbolje opravili s nepremičninsko krizo. Svojestven izum v kraji ali pavperizaciji srednjega razreda je nova oblika samostojnih podjetnikov. Ta je najprej vsem izobraženim, bodočim nosilcem srednjega razreda, obljubljala mala kapitalistična nebesa, a se je kmalu izkazala kot preddverje pekla novega razreda - prekariata. Kot srednji razred bi danes, vsaj pri nas,

lahko šteli le zdravnike, pravnike in privilegirane birokrate državne in javne uprave, pa še nekaj zelo iznajdljivih obrtnikov.

Klasični delavski razred se je tudi razblinil, iz proizvodnih hal je šel v pisarne, projektne biroje, predavalnice in druge prostore, v katerih delajo vedno bolj izobraženi ljudje, ki se že zaradi lastnega prestiža nočejo enačiti z »delavsko rajo«. Ta intelektualizacija delavskega razreda je sprožila učinek »zeljnatih glav«, ki so se kmetu, potem ko se mu je na klancu voz prevrnili, skotalile vsaka na svojo stran. Ta je nato rekel: »Vsaka glava ima svojo pamet.« ... In večjo težo kot ima, hitreje drvi v naročje »velikega vodje«. Prav ta privilegirani del razreda težjih zeljnatih glav ali malih, oblastizeljnih šefov, je najhujši izkoriščevalec novega podrejenega »eksproletariziranega proletariata«, kot so prekarci.

»Prekarci vseh dežel združite se!«

Prekarci so atomizirana množica skorajda brezpravnih ljudi, ki se morajo prodajati popolnoma sami, brez kakšne koli družbene ali državne pomoči – vsaj dokler tega ne bodo spoznali, se organizirali in uprli. Prekarstvo je kapitalistična negacija delavca kot človeka kot družbenega bitja. Prekarni delavec nima delavskih pravic, osemurnega delovnika, dopusta, bolniške itd., ampak je le še samo delo brez človekovih pravic. Gre tako rekoč za novo obliko »svobodnih sužnjev«, kjer se ljudje ne morejo upirati gospodarju, pa ne zaradi jeklenih okov, ampak nujnosti preživetja pa tudi političnega in pravnega sistema enakosti in demokracije. Prekarci in espejevci so novo orodje sistema vulgarnega liberalizma, saj so formalno celo popolnoma enakopravni in svobodni zarodki novih kapitalistov. Spominjajo me na jate giric, ki z njimi večje sardele in skuše uprizarjajo prave masakre, nato se te s tokom odpravijo na odprta morja, tam pa z njimi enako naredijo tune in druge večje ribe.

Delavski razred se je nadalje razklal še na te, ki delajo v državni upravi, in tiste, ki so neposredno odvisni od lastnika kapitala. Prvi so postali pravi posebni privilegirani razred, še zlasti, ko je Evropska skupnost še dodatno okrepila svojo birokracijo, ki zahteva nove birokrate v vsaki državi in celo občini. Ta birokracija nima korenin v Grčiji ali Rimu, ampak v Bruslju.

Najpomembnejša delitev delavskega razreda pa je nastala z zaposlovanjem beguncev iz nerazvitega sveta. Na eni strani jih nekdo namerno z vojnami, terorjem in lakoto podi od doma, po drugi strani pa jih Evropa

ali vsaj Nemčija vabi predvsem zaradi svoje demografske stagnacije, nižje cene kot delovne sile in tudi zaradi nevtralizacije klasičnega delavskega razreda. To so novi sužnji raznih »gazd«, ki sicer prodajajo samo njihovo delo, a ker ti nimajo drugega kot to, kar imajo na sebi, živijo v dejanskih pogojih suženjstva.

Med prebivalstvom, celo med »suvereni« svojih demokratičnih republik se je začela širiti nova oblika strahu, a ne več pred atomsko bombo in trinogimi boljševiski, ampak strah pred brezposelnostjo, zavedanje, da smo lahko tudi mi postavljeni na nivo novih sužnjev, z revščino, boleznimi, terorjem, muslimani, Rusi, Kitajci ipd.

Zdi se, kot da se bliža nova socialna ureditev, v kateri naj bi stari ljudje delali do smrti, mladi pa bili brezposelni, namesto njih pa naj bi na črno delali begunci?

Sindikati in delavske stranke niso več borci za pravice delavcev, še manj delavskega razreda, ampak le zaščitniki privilegiranih delavcev, to je domače boljše izobražene in bolj strokovne delovne sile, ne pa tudi zaščitniki novih prekarnih delavcev in še manj novih sužnjev. Veliko pove tudi poročilo evropske policijske agencije Europol iz začetka leta 2016, ki pravi, da je v zadnjih dveh letih je v Evropi izginilo več kot 10.000 otrok migrantov, številne med njimi naj bi organizirane kriminalne združbe izkoriščale kot spolno in delovno silo. Po besedah predstavnika Europol Briana Donalda je več kot polovica otrok migrantov izginila v Italiji, za tisočem se je sled izgubila na Švedskem. Ameriški aktivist Kevin Bales trdi, da je na svetu še vedno preko 35 milijonov zasužnjenih ljudi.

Pravzaprav smo na nek način skorajda že vsi sužnji, čeprav brez okov: organizacija za boj proti revščini Oxfam pa je objavila, da je v letu 2016 samo en (1) odstotek najbogatejših ljudi na svetu obvladoval več premoženja kot drugih 99 odstotkov skupaj, osem najbogatejših pa je imelo leta 2015 toliko premoženja kot polovica Zemljanov skupaj.

Svet je razbit na koščke in sesut v prah.

Nekoč smo živeli v malih naseljih, v katerih so vsi vedeli vse o vsakomur, ali pa smo vsaj mislili, da vemo. Tisti, ki je vse informacije združeval, je bil duhovnik, h kateremu so hodili ali so morali že zaradi družbenih pravil, k spovedi vsi, ki po smrti niso hoteli v pekel. V fašizmu so jim ta pekel že na zemlji uprizorile obveščevalne službe.

Danes je že ves svet globalna vas, družbena omrežja so oblika sodobne internetne komunikacije, pa še kaj več. Tvitiranje je bolj primerna oblika za sporočila oblastnikov, zato bi ga namesto v čivkanje morali prevesti v krokanje. Facebook za izmenjavo mnenj med enakimi in somišljeniki, instagram pa za ta lepe, ki niso mogli uspeti kot filmski igralci, televizijci ali pa manekeni.

Družbena omrežja so tudi spovednica. Duhovniki, ki vse vedo, pa so podjetja, ki upravljajo s tem svetovnim spletom. V ozadju so tako imenovane varnostno obveščevalne službe, ki pa so seveda vohunsko izvršilne organizacije. Te naj bi bile pod kontrolo državnih aparatov, a so dejansko v službi velikega kapitala, da kontrolirajo državo, politiko, sodstvo in množice ali kar cele narode. Z dobrim strokovnim znanjem in dobrimi računalniki se lahko z obdelavo podatkov in analiziranjem vsega, kar se dogaja v elektronskem ali digitaliziranem svetu ali se v njemu odseva, lahko dobi skorajda popolnoma vse podatke za obvladovanje množic.

Družbena omrežja, zlasti facebook in twitter, niso samo informatorji, komunikacijsko sredstvo, ampak vse bolj tudi orožja, saj že samo s našim sprejemom informacije lahko z enostavnimi »piškotki« dobivajo tudi povratne informacije, pa ne samo tiste, ki jih mi hočemo dati, ampak vse, ki si jih sami izberejo in celo zberejo skupaj z našega računalnika. Ti podatki so danes orožje za tistega, ki jih ima. Z analizo podatkov lahko prideš do novih, tudi takih, ki se jih uporabi proti tistemu ali tistim, od katerih si jih dobil. Pa ne samo za oglaševanje, o čemer lahko veliko preberete ali slišite, ampak tudi za vplivanje na odločitve pri volitvah ali pa celo oblikovanje novega svetovnega nazora, radikalizacijo skrajnežev itd.

Vendar čeprav vsi trdijo, da je arabsko pomlad ali revolucijo, rušenja Mubaraka, Gadafija in ostalih sprožil facebook, sem prepričan, da to sploh ni res. Enaka ali podobna rušenja so se dogajala že prej, kot npr. v Čilu, na Poljskem, v Nemčiji (berlinski zid), pa tudi Jugoslavije. Tviti Trumpa, Janše in njim podobnih imajo sicer velik in hiter odmev, vendar se spomnite: tudi besede Napoleona, Lenina ali pa Mussolinija in Hitlerja pa še koga so imele prav tako hude ali celo še hujše posledice.

Vas sprtih posameznikov

Čeprav izgleda, da je danes človeštvo bolj povezano, pa ni tako, mi ljudje smo še bolj razdvojeni, osamljeni. Vedno bolj so razdvojeni celo narodi, družine... Povezan je dejansko le kapital, ampak samo preko svojih skupnih interesov. Organizacija združenih narodov je vse bolj podobna nekdanjemu Društvu narodov, ki ni bilo sposobno obvarovati sveta pred drugo svetovno vojno. Zasedanja generalne skupščine spominjajo bolj na Hyde park politikantov, kot pa na zbor voditeljev sveta. Varnostni svet je, kot da ga ni!

Evropska skupnost še sama ne ve, kaj je: država, podjetje ali društvo birokratov. Stare članice se med sabo dajejo za prevlado (brexit se je zgodil prav zaradi tega, ker je stari lev ugotovil, da ni več kralj), nove se gredo oportunistem ali po domače ritiolizništvu velikim. Vzhodne pa tudi južne države so predvsem vir drugorazredne delovne sile, odlagališče ekološko dvomljive proizvodnje in manjvredno tržišče za posebej za njih izdelane proizvode nižje kvalitete. Ob grožnjah s trojkami, učnimi urami demokracije in mednarodnega prava, manjvrednimi kulturami in jeziki, ki so sicer formalno enakopravni, vendar le za domorodce in naturščike, smo vedno bliže tistim »podljudem« v bruseljskem živalskem vrtu.

Celo Nato zgleda vedno bolj združba veteranov kot pa armad, ki mora biti zraven vseh ameriških avantur in parad.

Tudi mednarodnega delavskega gibanja ni več, kaj šele marksističnih strank in revindikacijskih sindikatov. Levica je razbita, atomizirana, delavski razred je razslojen, pojavljajo se nove levičarske stranke ljudi z opranimi možgani, ki ves naboj izkoriščanih preusmerjajo v marginalne probleme.

Katoliško cerkev pretresajo škandali, dvoličnost klera in med njim in verniki je vedno večji prepad. Mohamedanska je dejansko v hudi notranji verski vojni med raznimi ločinami, ki se borijo za prevlado ali pa za naftno bogastvo.

Edini, ki je vedno večji in bolj trden, je kapital. Gonilna sila kapitala je, tako kot je že Marx zapisal, koncentracija in centralizacija kapitala. Vedno več se ga kopiči na samo enem kupu, vedno manj je njegovih lastnikov in ti se med sabo vedno lažje usklajujejo, dogovarjajo in seveda žrejo. Vse je zrušeno ali vsaj razrahljano, razdeljeno in sesuto v strahu in dvomih, tisti prej omenjeni kup kapitala pa kljub temu raste. To je tista najhujša radikalizacija, ki jo doživlja naš svet: na eni strani vedno več kapitala in politične moči, na drugi pa vse več revščine in vse manj dejanskih

pravic ter enakopravnosti. Lahko bi temu rekli tudi fanatizem kapitala, ki je v povezavi s politiko, to je skupnim, ali korporativnim vodenjem sveta ob podpori volilnih množic, tisti novi vedno bolj prefinjeni in skriti fašizem.

Ni vse dobro ali slabo, kar kaže na prvi pogled.

Na svetu ni več tudi nekdanjega antagonizma med vzhodnim in zahodnim blokom, ki je bil neke vrste generator ravnotežja, obstajajo pa še Sever in Jug, točneje bogati in revni, pa tudi oblastniki in tisti, ki se še borijo za svojo samostojnost. Po triumfalni zmagi Zahoda z rušenjem komunističnega imperija se je pokazalo, da je del Vzhoda preživel in se celo okrepil, zlasti nova ruska federacija. Ko so njihovi novi oligarhi prišli v ta kapitalistični svet, so začeli stari zahodni kapitalistični hegemoni izgubljati svojo moč prav na svojem področju, kapitalu. Tudi zato sprožajo gospodarske krize, lokalne vojne in razne oblike destabilizacije razmer. V to so sodili tudi napad na ciprske banke, rušilne protirevolucije na Bližnjem vzhodu in Ukrajini, celo financiranje in oboroževanje take skrajnosti, kot je bila Islamska država. Vse to zelo spominja na razmere pred drugo svetovno vojno in krepitev fašizma: celo povezovanje ameriškega kapitala z arabskim; muslimanski verski fundamentalizem pa spominja na klerofašizem.

Pravijo, da na svetu še ni bilo toliko demokracije in svobode, kot je sedaj, vendar je tudi vedno več anarhije in samovolje. Ta demokracija in svoboda sta vedno bolj lažni ali točneje izigrani in zmanipulirani, fašistoidni oblastniki so strankarsko demokracijo spremenili v partitokracijo, človekoljubje in domoljubje pa v koristoljubje. Po moji presoji je bilo še največ v času padca berlinskega zidu, vendar samo takrat, kasneje pa so se na Vzhodu prav iz tistih, ki so to nosili, izločili novi oblastniki, na Zahodu pa stari, ki so si v strahu pred še večjo liberalizacijo in egalitarizmom hitro prilastili ali vsaj poskušali prisvojiti vse, kar so si prej izborile množice.

Ne samo v Evropi, ampak na vsem svetu se poleg kapitala vztrajno a odločno krepi tudi desnica. V javnosti oziroma medijih se skriva v svetla in barvita oblačila, vendar je dejstvo, da celo nekatere nekoč zelo jasno levo opredeljene stranke drsijo, če že ne na desno stran, pa vsaj proti sredini. Najbolj očitno je to na primer pri naši nekdanji Zvezi komunistov, ki je postala zelo medla socialdemokracija, celo orodje populističnega

predsednika Boruta Pahorja. To, kar je danes res najbližje levici, pa so pa bolj ali manj od delavskih množic odtujeni deli intelektualcev, ki sicer poskušajo ustaviti to, kar se dogaja, a zaradi strahu, da bi jih kdo oklical za komuniste, ne vedo, kaj je treba storiti.

V tem neoliberalizmu je tudi pojem svoboda ali celo govorjenje o njem le velika burka. To je samo moja svoboda, moja, ki imam to moč in s tem pravico, da jo izrabljam, ne pa tudi tvoja. Edini, ki imajo svobodo v tem neoliberalizmu, so oblastniki. Volitve so tekmovanje kapitala, njihovih elit in lobijev, kdo bo spraval v parlament več svojih ljudi, izvolil svojega predsednika. Poglejte ameriške volitve!

Tudi nekdanje države, ki je zrasla iz meščanskega gibanja, ni več. Država ni več trdnjava varnosti, mira, reda ali neke urejenosti, ampak je vedno bolj le orodje oblastnikov, ki so si jo prilastili.

Farsa je tudi pravna država, kaj pa lahko danes dosežeš na sodišču, če nimaš oblasti ali denarja. Če nimaš oblasti, ne moreš sprejeti zakonov, ki bi ti dali enakopravnost, če nimaš denarja, ne moreš niti sprožiti tožbe, saj brez dragih odvetnikov ne gre. To zavlačevanje sodnih postopkov ni zaradi tega, ker je premalo sodnikov, ampak, ker je nekomu interes, da se zavlačuje, troši denar, da oblastniki niso obsojeni. Zaporji so polni, kot še nikoli, saj kurje tatove obsodijo že v nekaj mesecih, zadeve oz. tatvine velikih pa zastarijo. Še več: revni in preprosti ljudje nimajo niti pravice, da bi lopove, ki so krivi lakote njegove družine, samomorov ali pa vojn, udarili po gobcu. Če bi to naredili, bi šli nemudoma v zapor. Še javne proteste je potrebno prijaviti. Pa pogledjte, kaj se na teh protestih dogaja in kako jih nato prikazujejo politiki in mediji. Ste videli kdaj proteste pred sodišči v obrambo okradenih revežev? Ne, te lahko organizira samo bogata in dobro organizirana stranka za obrambo svojih vrhunskih lopovov.

Z razvojem medijev se je tudi oblika politike spremenila v veliki reality show, ki v skladu s staro metodo kruha in iger zelo enostavno prepričuje volivce, da bodo glasovali za tistega, ki jim obljublja več denarja in zabave. Tega pa nista odkrila šele naš Borut Pahor in slovenski zet Donald Trump, ampak že Mussolini.

Kot novinarju mi je najbolj hudo, da večina mojih kolegov, tako proletarcev kot prekarcev, ne prepozna te lažnosti današnje populistične demokracije. Temu v absurd se celo predstavljajo kot Watch Dogs ali psi čuvaji demokracije, vendar večina se obnaša kot čuvaji svojih

gospodarjev. Kot da ne poznajo starega arabskega reka *Psi lajajo, karavana pa gre dalje*.

Denar je sveta vladar

Pravijo, da je kapital brez politične barve, vendar tam, kjer je kapital, je tudi oblast. In danes še bolj kot nekoč drži Marxova trditev, da je politika samo zunanji odraz kapitala. Nekoč, v času monarhij, je imel nadvlado Vatikan, saj je on po božji volji postavljajal kralje ali vrhovno zakonodajno, izvršno oblast in gospodarsko oblast. Nemčija in Velika Britanija sta se rešili te nadoblasti z reformacijo oz. uporom. Kasneje je z gospodarskim razvojem in zlasti zmagami v obeh svetovnih vojnah, pa tudi z dekolonizacijo, prevzela to vlogo Amerika, točneje ZDA oz. ameriški kapital. Tu pa se politika deli na dva pola: demokratski, ki je vezan na Vatikan, in republikanski, ki je pod vplivom anglikanske in protestantske cerkve, dejansko sta to dva pola kapitala. Gre torej tudi za notranji boj teh dveh polov iste politične ideologije, jeziček na tehtnici pa uravnava tretji, ki je povezan z židovsko diasporo. Švica, Lihtenštajn in razne davčne oaze so samo še stari trezorji in servisi, danes je veliko novih celo v samih ZDA, skupne službe tega kapitala pa so na Wall Streetu.

Ko se omeni Wall Street, se makroekonomisti spomnijo na veliko svetovno krizo leta 1929. Za njo trdijo, da se je začela zaradi nenadnega padca tamkajšnje borze ali »črnega torka«. A ta nenadni padec borze je bil prav toliko kriv, kot sarajevski atentat za začetek prve svetovne vojne. To je bila le slučajna iskra ali pravi slučaj v pravem trenutku. Tudi ta prva velika gospodarska kriza se je zgodila zaradi požrešnosti velikega kapitala po vedno večjem profitu z obrestmi od posojenega denarja (tudi ali zlasti Italiji in Nemčiji). Če je ta prva kriza nastala slučajno zaradi »napake«, potem je to težko trditi za drugo veliko svetovno krizo v drugem desetletju tega stoletja.

Pri prvi svetovni krizi so ameriški ekonomisti presenečeno ugotovili, da je nova Sovjetska zveza izšla brez gospodarskih posledic. Razlog je bil v planskem gospodarstvu. Tega so nato zrušili z nižanjem stroškov proizvodnje, svojim odprtim tržiščem in medijsko manipulacijo, a se jim je v drugi krizi v to njihovo tržišče vrinila druga komunistična država z novim načinom uravnavanja gospodarske rasti, to je Kitajska. Danes pa že opažamo, da stare ekonomske zakonitosti ne delujejo več, tudi ponudba in povpraševanje sta lahko kontrolirana, še bolj nova ustvarjena vrednost,

če ne drugače pa z vojaškimi konflikti. Vrednost delnice največkrat ni odvisna od dividende, ampak od tega, ali prodajalec ocenjuje, da bo z večjim profitom prodajal orožje, nafto ali hrano, to pa najboljše ocenijo tisti, ki dobro vedo, kaj se bo zgodilo.

Tudi politika kreditiranja ni v funkciji razvoja, rasti, ampak boja za prevlado. »Osvajanje sveta« s posojanjem denarja podjetjem in tudi mladim državam ni od sedaj. To se je kot najboljša politika izkazalo že v času neokolonializma, nato pa ob razvoju fašizma in kasneje v hladni vojni proti »komunizmu«. Nekatere države so dobivale denar po »politični simpatiji«, druge, ki so hotele tekmovati z njimi, pa so morale najemati kredite po bistveno slabših pogojih, ne samo višjih obrestih, ampak tudi z odstopanjem od svoje avtonomne politike, prodajo ozemlja za vojaške baze itd. Če so se ob tem zapletle v nevarne konflikte s sosedi ali celo vojne, je bilo treba kupovati še orožje, nafto in razne druge zaloge, vse to v končni varianti vedno z dolarji. Da so jih v to prepričali, so poskrbeli na razne načine, tudi s podpiranjem izbranih drugih oblasti željnih povzpeticov ali pa diverzantov, obujanjem nacionalizmov in rušenjem miru v deželi.

Ko so se nekatere nerazvite države tega zavedele, je kapitalu že uspelo zrušiti veliko Sovjetsko zvezo in z njo velike komunistične ideale. Da so lahko zadovoljili množice držav, njihovih administracij, predvsem pa svoje množice vedno večjega in vplivnega srednjega razreda, ki se je oddaljeval od najnižjega, proletarskega, so morali tiskati denar. S pocenitvijo denarja, zlasti kreditov, so ga razširili v taki meri, da ga ni bilo mogoče porabiti za razvoj, ampak predvsem za navidezno blagostanje. Ameriške banke so te račune začele izstavljanje šele dobrih deset let po padcu berlinskega zidu, ko so bile prepričane, da so ljudje že vsaj delno pozabili na komunizem.

Svetovna banka, zlasti pa mednarodni monetarni fond (International Monetary Fund, IMF), pa ves čas deluje po stari formuli iz časov prehajanja kolonializma v neokolonializem. Od držav, ki so v težavah in zaprosijo za pomoč, zahteva neke garancije, najmanj strukturne reforme. Strukturne reforme pa pomenijo privatizacijo oz. uničenje vsega javnega, skupnega, družbenega ali vsaj prepoved kakršnekoli državne pomoči javnemu, skupnemu, družbenemu sektorju. Privatizirane firme pa so brez zaščite države. V strukturne reforme pa spada tudi liberalizacija tržišča. To pomeni, da morajo države, ki so pod njegovim okriljem, ukiniti vse trgovinske, carinske prepreke, zakonske in celo zdravstveno zaščitne ukrepe za

svoje prebivalstvo. Njihova tržišča se preplavijo z uvoženim, pogosto tudi subvencioniranim blagom, ki ga proizvaja veliki svetovni kapital in s tem zatrejo domače gospodarstvo. Ljudje ostajajo brez dela, izobraževanja in tudi brez socialne in zdravstvene oskrbe. Delovna sila realno postaja vedno bolj poceni in ker so leve komunistične ideologije s pomočjo medijev popolnoma razvrednotene, sindikati pa razbiti, so ti ljudje ne samo vedno cenejša delovna sila, ampak tudi idealna baza za desničarske ideologije, zlasti če dodamo še nekaj strahu pred begunci, terorizmom, muslimani... in veliki kapital vedno bolj profitira.

Sedaj je lastnik kapitala tudi dejanski lastnik bank in drugih finančnih institucij, naftnih vrelcev in rafinerij, tovarn, ki proizvajajo orožje in hrano, pa tudi volje ali svobode politikov in celih strank. Kapital na tej stopnji razvoja lahko vse to še bolje planira kot nekoč katerikoli državni planer.

Denar ni več zlato, je samo papir.

Včasih je bil denar zlato ali nekaj dragocenega in oprijemljivega, kar je bilo vredno toliko, kot je veljalo na trgu, nato je denar postal papir, na katerem je pisalo, da je zamenljiv za zlato. Bankirji so na to bolj ali manj namerno pozabljali, zlato pa je postal njihov podpis na zadolžnico. Zadnji, ki je ohranjal ta sloves, je bil dolar, in tudi na ta račun postal svetovna valuta. Ko pa je to postal, so v času vietnamske vojne, ki jih je ogromno stala, ugotovili, da ni več treba, da je zamenljiv za zlato, dovolj je, da so zadaj letalonosilke, bombniki in seveda banke, ki kontrolirajo oblast. Tako so vsi, ki so hoteli poslovati po svetu, morali menjavati svoj papir za ameriški papir, seveda za primerno provizijo. Tega pa se v sodobnem svetu ne počne s kovčki gotovine in menicami, ampak z bančnimi garancijami, krediti in drugimi transakcijami. Ker pa je denar blago, je tudi ta prišel na borzo, kjer se ga ne prodaja po vrednosti, ampak po ponudbi in povpraševanju, pa še marsičem ...

Delovanje trga je treba povezati tudi z inflacijo ali deflacijo denarja. Slednja je redek pojav, samo takrat kadar bankirji ali predsedniki, ki jih ne poslušajo, naredijo kakšno napako. Zlato se stalno koplje in vedno več ga je, vendar še več se tiska denarja, tistega v bankovcih, vrednostnih papirjih in kreditih, tako da cena denarju pada, zlatu pa raste. Pa je to samo zaradi delovanja ponudbe in povpraševanja ali tudi načrtne inflacije? Ta namreč, če ne drugega, prinaša večje profite zlatu in močnim valutam,

zlasti dolarju. Ampak ali tudi pospešuje rast bruto družbenega proizvoda, veselje in zadovoljstvo naroda?

S krediti je življenje lepše, tako kot je tudi z mamili. Za oboje po zdravi pameti ali po kmečki logiki vemo, da je škodljivo, vendar eno je prepovedano, drugo pa ne. Kreditiranje sta država in stroka priporočali in mediji oglaševali. Dilerjev sploh ne zanima, koliko ljudi ali družin bodo spravili v propad. Tega se dobro zavedajo tudi lastniki velikih bank.

Denar namreč ni samo blago, zaklad in plačilno sredstvo, ampak tudi politično orodje tistih, ki ga imajo. Denar je lahko darilo ali tudi kredit, in seveda na drugi strani neka obveznost ali dolg, ki je več vreden kot tisto, kar si dobil. Ta mutacija kapitalizma je trajala kar dolgo, ampak ureničila se je lahko šele proti koncu hladne vojne. Vsega, kar si dobil, pa se ne odplačuje samo z obročnim vračanjem glavnice in seveda obresti, ampak tudi z vljudnostjo, s prijateljstvom do upnika, cenejšimi parcelami za tujčeve trgovine in umazana podjetja pa tako naprej, nenazadnje celo do prenašanja suverenosti z odstopanjem ozemlja za vojaške baze.

Razvoj digitalizacije prinaša še nove razsežnosti. Danes še papirja, na katerem piše, kdo ali katera državna banka jamči za izplačilo, ni treba, to je vse spremenjeno v bite in bajte, ki krožijo po bančnih računalnikih celega sveta.

Pa še nekaj pomembnega se je zgodilo: Američani so prepričali najprej Savdsko Arabijo, nato pa še vse ostale države OPEC-a, naj prodajajo nafto samo za dolarje, oni pa jim bodo s svojimi letalonosilkami jamčili varnost. Tako smo dobili tako imenovani »petrodolar«, na vrhu kapitalске piramide pa naftni lobi, ki je pod kontrolo ZDA. Ta je izgledal zelo trden, vendar so nafto odkrivale tudi države, ki niso bile članice, ali se v to organizacijo držav izvoznic nafte niso hotele vključiti, še manj pa priznavati ameriški dolar kot edino plačilno sredstvo, zato so ustanovljale svoje nove finančne zveze.

Kako kopiciti denar še naprej, kako z njim doseči prevlado nad celim svetom? Z lokalnimi vojnami in napadi na neposlušne, uporne in s terorjem. Ker za to ne morejo več igrati na ideološke fanatizme kapitalizma, so se odločili za načrtni terorizem. To bi lahko imenovali kot naslednjo fazo razvoja kapitalizma, ki se je začela z napadom na World Trade Center in Pentagon in je trajala do začetka nove velike svetovne krize 2008.

11. september 2001 je bil zelo drzen poizkus naftnega lobija, da utrdi primat svojega kapitala. Ta je kljub vojnem na bližnjem vzhodu združil svoje moči in s strahom pred terorizmom, ki je nadomestil strah pred komunizmom, tudi uspel in dosegel več stodontno povečanje dobička naftne industrije, ki poganja kolesa sveta in seveda nove možnosti vsestranske kontrole nad ljudmi.

Bog je samo eden in ta je najprej sebi brado ustvaril.

Ampak zakaj bi vsi profiti in končno tudi oblast ostala tistim, ki se ukvarjajo z nafto, če je ta denar že v bankah? Bankirji so imeli veliko izkušenj in malo odgovornosti. Razdalje med številkami in zlatom so lahko neskončne, le sprostiti jih je treba, svetu pa bo zavladal, kdor ima denar.

Denar je moč, ima jo tisti, ki ima umazano zlato, to je nafto, tanke, letala, informacijsko tehnologijo, tisti, ki ima banke in vse to knjiži in spreminja v kredite. Denar sicer ima še vedno vsaj delno podlago v zlatu, za vsak slučaj, a še bolj v orožju - za vse slučaje. Zlato je v trezorjih, nekaj državnih, večinoma v bančnih, kjer so tudi vsi papirji o kreditih in profitih, tudi od proizvodnje orožja in borznih špekulacijah in seveda ugotovitvah varnostno obveščevalnih služb. Orožje pa ni v trezorjih, ampak v rokah vojske, posebnih služb in politikov, ti pa so, kot smo že rekli, hočeš nočeš samo hlapci kapitala.

Poudarimo še enkrat, da denarni ali bančni promet po vsem svetu poteka v dolarjih, že od kraha evropskega gospodarstva v prvi svetovni vojni. Odkar dolar ni več vezan na zlato, pa se ga lahko tiska, kolikor se hoče, ali točneje, kolikor je za njegove banke potrebno. V ZDA so za tiskanje denarja pristojne »Federal Reserve«, ki po imenu zvenijo kot državna organizacija, dejansko pa so zasebno združenje velikega kapitala. Še več se ga posredno na druge načine tiska v drugih bankah s posojili ipd. Ekonomija je doživela tak preobrat, ki ga klasiki sploh ne bi mogli razumeti, saj je za njih bilo zlato konkreten zaklad, ne pa špekulativno blago. Dodajte tu še borze, bonitetne hiše in druge podobne institucije, pa dobite še širši pogled na vse to dogajanje.

Prav s finančnim kapitalom lahko dosežemo največjo koncentracijo in centralizacijo kapitala, ali globalizacijo, kot v izogib marksistični terminologiji govorijo politiki in novinarji. Ta nova velika ofenziva kapitala se je začela v Ameriki že v času afere Enron. Njen cilj je bil gospodarska

zmaga nad Japonsko, Južno Korejo, Kitajsko, Rusijo in seveda tudi Evropsko skupnostjo. Borza ni samo indikator finančnega stanja kapitala, v ozadju displejev in monitorjev so računalniki, na katerih se tisti, ki imajo ogromno denarja, gredo zelo zanimive igrice. Iste igrice se gredo tudi v bonitetnih hišah, bankah in seveda bančnih nebotičnikih in oazah. To pa niso Solitaire, Pipe, Mine, Tetris in podobne.

Na spletu se kot najbolj vplivne družine in seveda kot glavne krivce za vse, kar se slabega dogaja, tudi razvoja in ohranjanja fašizma, pogosto omenjajo družine Rothschild, Morgan in Rockefeller, pa tudi Carnegie, Schiff, Harriman in Warburg. Med njimi so najmočnejše prav židovske, tako da na spletu pogosto zasledimo teorije o skupni ameriško-židovski zaroti pri podrejanju ali osvajanju sveta. Res so največji finančni kapitalisti prav teh dveh narodnosti, vendar pri tem še ne gre za fašizem, ampak kapitalizem. Veliki kapital, ki nima nacionalne barve, pa se za doseganje svojih ciljev poslužuje močnih držav.

Gre preprosto za naravno požrešnost velikega kapitala in pohlepe novega ali mladega kapitala, ki se še bori za svoj del pogače ali prevlado. Fašistične ideje in tudi zarote, prav tiste, ki so pripeljale do nekdanjega vzpona Mussolinija in Hitlerja, se še vedno skrivajo v starem velikem in novem kapitalizmu, vendar prilagojene času in razmeram.

To se seveda ne dogaja samo v Ameriki. V nemškem ali italijanskem kapitalu je ob razcvetu po drugi svetovni vojni še vedno ostalo veliko pohlepa po našem bogastvu, po vzhodnih deželah. Po Afriki in Bližnjem vzhodu ne, saj je bila zmaga pri Al Alameinu očitno dokončna, če ne ta, pa tista ob padcu Rima in Berlina. Ne smemo pozabiti tudi na tiste, ki so »židovsko komunistično zaroto« zamenjali s strašenjem pred »slavocomunizmom«. To se gre celo naša desnica. Nevarni so predvsem tisti, ki v imenu svoje moči izsiljujejo stalne delitve sveta in oblasti, ki se sami povezujejo v butare, druge pa delijo.

V Evropi se združevanje kapitala najbolj opazilo v prizadevanjih Nemčije in Francije po odločilni vlogi njihovih bank. To se je pokazalo na vrhuncu splošne krize šele po letu 2010, ko je tudi Evropa prisilila nekatere manjše države k varčevanju, te prihranke pa koncentrirala v nemških in francoskih bankah ter novem evropskem skladu. Tudi krediti po nižjih obrestnih merah so krediti, in tudi ti tiste, ki jih najemajo, postavljajo v odvisnost od onih, ki jih dajejo. Vzporedno pa v Evropi teče še boj za prevlado na trgu energije, saj sama nima nafte in plina, zato se posveča

električni energiji, ki pa jo lahko razvija samo z velikimi vložki finančnega kapitala.

Evrška Evropa je zaradi svoje slepe vere v ameriško prijateljstvo to ameriško nakano koncentracije in centralizacije finančnega kapitala vsaj na začetku očitno spregledala, Velika Britanija pa, ki se je od nekdanje osovražene mačehe spremenila v »*mantenuto*«, bi rekli Italijani, pa je za darilo dobila ameriško finančno poslovalnico The City of London. Evropska skupnost bi se lahko temu uspešno zoperstavila, saj gospodarstva Kitajske, Rusije in celo Avstralije te krize niso tako hudo čutila, vendar se ni. Zakaj ne? Moje osebno mnenje je, da zaradi egocentričnosti tako Francije kot Nemčije in odtujevanja Velike Britanije.

Krize in varčevanja kot sistem kraje že okradenih

Rešitev so našli v umetni okrepitvi in podaljševanju svetovne krize, ki se je začela 2008 v kateri bi z varčevalnimi ukrepi in trojkami iz evropskega industrijsko manj razvitega sveta načrpali čim več finančnih sredstev. To so bile te poglobljene krize v Grčiji, Italiji, Španiji, Portugalski, Irski in pri nas. Šlo je torej za sanacijo velikih bank dveh vodilnih držav, ki pa so jo izpeljali predvsem z varčevanjem v revnih državah in novimi krediti, ali točneje s kreditno in politično odvisnostjo, saj so bili pogoji za pomoč finančno ugodnejšimi krediti, pravi poseg v avtonomijo držav. Spomnimo se, da so nemški sindikati javnega sektorja dosegli visok dvig plač prav v času, ko je EU od juga Evrope zahtevala varčevanje in ko smo morali mi »dokapitalizirati« banke. (Se še spomnite, kako je predsednik »evropske vlade« Jean-Claude Juncker, bivši predsednik vlade evropskega bančnega raja, našo bivšo premierko Alenko Bratušek vabil za svojo sekretarko, a je nova izvoljena oblast to preprečila, je pa skok na lep direktorski stolček v Bruslju uspel glavnemu izvajalcu več deset milijardne dokapitalizacije bank guvernerju Banke Slovenije Boštjanu Jazbecu.)

To niso bile bančne luknje, ampak skrite odtočne cevi. Ekonomist Veljko Bole je izračunal, da je bila bančna luknja predimenzionirana za več milijard evrov, z drugimi besedami, toliko so nas kot narod domači fašistoidni kapitalisti ali kolaboracionisti tujega kapitala okradli. Ali ni banka prav tako gospodarski subjekt, last nekega kapitala velikih kapitalistov, in zakaj potem, če slabo gospodari, ne bi propadla tako, kot so

Litostroj. TAM, ali Iskra ... ? Ali ni prav to dokaz, kakšno politično moč ima bančni lobi.

V tej igri, ki bi jo pri nas lahko imenovali z besedami naših visokih politikov »nemško-francoski vlak«, je ta vlak vozil kar izven tirov, nekateri naši politiki pa so ga zalagali kar z našim slovenskim premogom, kot tisti med drugo svetovno vojno. Prav Bajukova in Janševa vlada sta namreč, hote ali ne, spregledali prihajajoči vlak. Zato je Janša tako poudarjal, da bi morali sprejeti kredite iz posebnih skladov Evrope in seveda njihove pogoje. Pahorjeva vlada tega ni hotela izpeljati in je padla. Narod je nekaj posumil in na volitvah dal največ glasov Jankoviču, a kaj, ko politiko vodijo drugi in ti so namesto njega postavili za predsednico vlade veliko bolj »ubogljivo« Alenko Bratušek. Kot se je kasneje razvedelo, je morala pri ameriškem skladu Pimco, ki se je kar sam ponujal, najeti za Slovenijo zelo drag in visok kredit, tega pa plačevati z državnimi obveznicami, za katere obresti so dejansko poskrbele bonitetne hiše. Lastnik Pimca je Nемец, v ozadju pa je bila ponovno kot nekoč ameriška investicijska banka JP Morgan.

Nikar mi ne očitajte, da sem pristaš teorij zarote, vendar ob vsaki krizi so tudi veliki preplahi, strahovi in celo panike.

Še enkrat: finančni kapital lahko ustvarja profite tudi, ko cene padajo. Te seveda padajo za proizvajalce tako strojev kot potrošnega materiala, ne pa za proizvajalcev orožja in naftno industrijo, še najbolj pa se večajo za finančne manipulatorje; ti bogatijo s provizijami in profiti, z obratom kapitala torej. Ob krizah se obresti za varčevanja znižujejo, za kredite pa večajo, prav tako cene raznih storitev, zlasti pa zavarovanja. Kredite morajo najemati tudi male banke od velikih, te pa še od največjih, in to v ameriških dolarjih.

Gospodarske krize so orožje kapitala.

Kapitalizem se bori za prevlado na vse načine: z močjo kapitala, kontrolo oblasti, obvladovanjem volilnega in parlamentarnega sistema, gospodarskimi blokadami, trgovinskimi in kibernetскими vojnami, manipulacijami in propagando pa seveda z orožjem in vojnami. S koncentracijo finančnega kapitala se vse bolj poslužuje tudi gospodarskih kriz. To je nakazala že prva velika kriza leta 1929, ki jo je sprožil nekontrolirani borzni pohlep. Ta je bila res katastrofalna, vendar najprej za tiste, ki so hoteli s finančnimi manipulacijami preveč hitro obogateti na račun starih

gospodarjev ali velikega kapitala. Ta seveda ni bila prva in ne zadnja, saj redna nihanja zaznavajo vsi makroekonomisti.

Pred padcem berlinskega zidu so nam »prepoki« napovedovali konec naše civilizacije zaradi aidsa, pred veliko krizo 2008 so nas podobno strašili s ptičjo gripo. Enajst let po tej krizi, ko bi po naravnih zakonitostih morala nastopiti nova, a se je le rahlo nakazala, je svet pretresel novi koronavirus COVID-19.

Izvorni virus covid ali tudi sars je bil že dolgo znan. Ta nevarna mutacija se je najprej razvila ali pa so jo najprej odkrili na Kitajskem, so pa to zlasti Američani izkoristili za manipulacije in napade na Kitajsko, češ da jim je ta virus ušel iz vojaških laboratorijev. Kitajska pa je kot izredno organizirana država dala svetu pravo šolo, kako se je treba zoperstaviti taki epidemiji, kar so nato vsaj delno povzele in izkoristile vse države, pa ne samo tiste z tako imenovanimi diktatorskimi režimi, ampak tudi te z parlamentarno strankarsko partitokracijo. To je odlična priložnost, da se lahko pandemijo oziroma strah pred njo izkoristi za utrditev kakršnekoli oblasti, od lokalnih do državnih, tudi za ponovno oživljanje fašizma ali njegovih posameznih gradnikov in razvijanje novih manj očitnih oblik fašizma.

Države ali točneje vlade, sploh pa naša, so se ob tem na veliko hvalele kako so s svojimi ukrepi pomagale svojim državljanom. A vse te samohvale so bile laži, pomagali so le kapitalu. Tudi turistični vavčarji niso bili narejeni zato, da bi ljudje letovali, ampak da turistični kapital preživel. S tem so bili ljudje le prisiljeni, da gredo na letovanje, od doma torej, in da poleg tistih nekaj plačanih nočitev trošijo svoje prihodke za vse ostalo. Ti vavčarji so torej šli kapitalu, ne pa državljanu v žep ali transakcijski račun, ampak kapitalu, ki je poleg tega dobil vsaj še enkrat toliko iz žepov državljanov. Ljudje so bili le sredstvo delitve kapitala in dodatno ožeta krpa.

Če ne govorimo o vojnem dobičkarstvu posameznikov, pa tudi ne o gospodarskih posledicah podjetij, ampak samo posledicah, ki so jih utrpeli države, opazimo, da so se te morale za odpravljanje posledic zadolževati, ampak ne vse enako. Najbolj tiste, ki so tudi dejansko, ne pa samo po političnih floskulah, tudi socialno usmerjene. Pa koliko tistih »samostojnih podjetnikov«, tistih, ki iščejo rešilno bilko preživetja in tudi Butalcev, ki so verjeli v demokracijo in svobodo, tistih, ki so mislili, da lahko tudi oni postanejo bogati kapitalisti, je propadlo. S krizo 2019, ki jo je

poglobil koronavirus, je ponovno kot s prejšnjo imel največ koristi veliki svetovni bančni kapital njegova elita. Nova kriza se je nakazoval že leta 2018 na borznem trgu in nato v bančništvu ter nižanju cen nafte. Čeprav se velike banke hvalijo z znižanjem oderuških obresti, bonitetne hiše pa molčijo, evropska birokracija ne grozi s trojkami, ustavna sodišča pa ne s fiskalnim pravilom. Še več, zaradi virusa se ga lahko krši. Tudi tokrat so zadeli v črno ali točneje v rdečo.

Pravi vplivi na finance so se pokazali že po nekaj mesecih (Vir: STA/Primorske novice).

V politiki so zmagali populist, kot novodobnim fašistom pravijo novinarji in politiki. Zaščiteni s strahom so brez javne kontrole izpeljali bistvene kadrovske menjave s katerimi se obvladuje državo od gospodarstva, organov represije, medijev do kulture..., na tiho so prerazporedili denar iz budžeta in si za zmago nad virusom prevzeli vse zasluge tako kot leta 1991. Desnica si je tako za daljši čas prilastila vse vzvode oblasti. Globalno gledano pa bogati bodo še bolj bogati, tisti, ki si želijo oblasti pa si bodo lahko pridobili še večjo oblast. Gre torej za naslednjo stopnjo, po krizi 2008 in poplavi beguncev z Bližnjega vzhoda se sedaj s pandemijo novega koronavirusa samo pogloblja in utrjuje že prej doseženi premik na desno, veliki bančni kapital pa lahko z Marxovo ekspropriacijo ekspropriatorjev ponovno izvaja koncentracijo in centralizacijo kapitala. Ne pozabite, ljudje imamo prihranke v bankah, banke pa lahko denar tako ali drugače tiskajo, ob krizah pa množično propadajo mala in velika podjetja.

In če to drži, zakaj niso uporabili starih metod, kot pri prejšnji krizi, torej s kreditno politiko, ki je vsaj pred krizo pospešila potrošnjo in s tem

proizvodnjo. Odgovor na to je v hitrem vzponu kitajskega gospodarstva, v tem sistemu pa je največji kapitalist država, veliki ameriški ali zahodni svetovni kapital se je v pripravah na novo ciklično soočil s protiukrepi Kitajske. Pa smo spet na rdečem polju.

Krize so sestavni del cikličnega razvoja kapitalizma kot sistema, ki se pojavljajo redno od vsega začetka vsakih enajst oz. deset do petnajst let in so v funkciji merjenja moči in utrjevanja sistema. Vsi smo namreč sestavni del tega veselja in njegove zakonitosti veljajo tudi tu, to dokazujejo tudi nekateri fiziki. Med temi rednimi manjšimi krizami, ki jih kot potrošniki komajda zaznamo, tako kot tudi sončne pege, pa tako kot valovi nastajajo tudi velike, nevarne in katastrofalne. Nanje se vežejo tudi nekatera načrtna dejanja, rušenja gospodarstev, osvajanja, celo razni vojni spopadi in vojne. Vojne so seveda lahko različne, ne samo svetovne in lokalne, ampak tudi hladne vojne, gospodarske, kibernetске in celo biološke, za kar nekateri trdijo tudi za epidemijo z novim koronavirusom.

Vojne, zlasti klasične lokalne, se izpelje neprimerno enostavneje kot pa gospodarske krize. Večina vojn v naši zgodovini se je hitro končala, zlasti kolonialne in osvajalen. Daljše so bile iz drugih razlogov, na primer trajne prevlade. Obe svetovni vojni pa sta bili zaradi prerazporeditev oblasti in svetovnega bogastva. Obe je sprožil kapitalistični pohlep. Vojne seveda niso naraven cikel človeške kulture, ampak tudi načrtno vodeni napadi na nasprotnikovo gospodarstvo, gospodarske blokade, protekcionizem, carinske vojne in prave splošne trgovinske vojne. Te vojne so seveda med državami ali skupinami držav, pri njih je kapital skrit v ozadju. Gre pa tudi za stalno vojno kapitala za popolno prevlado, pri tej so najbolj učinkovite bitke umetno sprožene krize. Naravna krizna in razvojna nihanja se da tudi nadzorovati, jih odlašati, kopiciti in sprožati ob pravem trenutku. Male naravne krize so v neki funkciji naravne selekcije, uničujejo šibkejše in manjše ter utrjujejo močnejše. Velike umetne pa so za rušenje in prevlado.

Ne pozabite, da tistih bogatih ne skrbijo krize, pa tudi bolezni in celo vojne ne – oni imajo denar, zdravila, zdravnike in zaklonišča pa seveda policijo, vojsko in vse ostalo in bodo vedno preživeli in še bolj obogateli ..., če le ni revolucije. Še v vsaki krizi do sedaj so najbolj bogati postali še bolj bogati in to vedno na račun tistih, ki so manj bogati od njih pa še najbolj množice revnih, ki so vsakokrat postali še bolj revni. Po krizi, ko se učinek šoka umiri, se vsi ljudje skupaj z državo vred začenjajo boriti za dvig z dna, v katerega so padli, za novo rast in »bogatenje«. Kot da ne

vedo, da jim bodo tisti najbolj bogati vse to prej ali slej, če ne pa pri naslednji krizi ponovno vse pobrali. Ti pretakajo ta denar z zelo enostavnimi mehanizmi kraje, ki so skriti že v gibanju cen denarja in zlata, obrestih, dividendah, finančnih poslih ... Znotraj teh velikih »naravnih nihanj« pa je finančni kapital razvil še čisto svoja borzna nihanja. Ta so bila nekoč dnevna, urna, sedaj so s trgovanjem z informacijsko tehnologijo milisekundna, skorajda že trenutna. Mali ljudje upajo, da bodo obogateli, zato tudi igrajo na razne loterije, a dejansko bogatijo le najbolj bogati.

Z zadnjo svetovno krizo smo morali ob tem tudi krepko plačati davke priključitve k temu zahodnemu sistemu. Nemški in francoski bančni kapital je začetek krize v Ameriki, ki so jih naši politiki in tako imenovani specializirani novinarji razlagali kot lokalno omejeno afero Enron, nepremičninski balon, ugotovil že prej, zato je sprožil mehanizme koncentracije kapitala, med katere lahko štejemo visoke obrestne mere za depozitno varčevanje, nato dokapitalizacijo bank, pa tudi napad na tako imenovani ruski tajkunski kapital na Cipru, »svetovalno« pomoč Grčiji in drugim državam, ki ne znajo gospodariti, in celo strah pred »trojkami«. To je bila le farsa ali *navidezna resničnost*, saj je šlo predvsem za pretakanje denarja iz novih »evropskih kolonij« v nekaj vodilnih evropskih bank, ki bi v tem kapitalističnem boju, ali koncentraciji in centralizaciji kapitala v ameriških bankah, rade same preživele in zakaj ne tudi obogatele. Te imajo namreč ob pomoči svojih vlad in ob našem podedovanemu kolaboracionizmu dovolj možnosti in tudi kapitalsko moč, da se lahko v boju finančnih velikanov vsaj obdržijo na površju.

Veliko nam pove primer Cipra iz krize 2008. To je pravoslavna država, v njej se Rusi in njihov kapital bolje počutijo kot v Švici ali Lichtensteinu. Nemški napadi na tajnost vlog v teh dveh državah so bili samo kalitev preveč prozorne vode. Ali drugače povedano: Ciper je postajal z ruskim kapitalom premočan dejavnik v financah EU, vsaj za Nemce in Francoze, najbrž tudi za njihove strice iz Amerike ... saj so nato Rusi prenesli kapital tudi v njihovo londonsko izpostavo in razne bančne oaze velikega kapitala.

Zahodni kapitalistični svet po padcu berlinskega zidu in razširitvi kapitalizma celo na Kitajsko ni dosegel svojega cilja! Rusija se je pobrala in ni pristala na to, da bi se tudi pri njih zgodil, tako kot pri nas in vseh ostalih malih vzhodnih državah. Kitajska jih je celo začela prehitovati.

Tudi znotraj kapitala je stalni boj za oblast, stalno preoblikovanje moči, neka svetovna finančna vojna, ki oblačno uporablja tudi klasična in razna nova orožja. Ne gre za teorije zarote, ampak dejstva, ta postajajo po dolgih letih vendarle vedno bolj jasna. Tako na primer za slovensko javnost ni nepomembna ugotovitev, da je bilo italijansko potniško letalo nad Ustico sestreljeno z raketo z ameriške vojne ladje v Sredozemlju, nad tem nesrečnim potniškim letalom pa je prav takrat na skrivaj letelo tudi letalo libijskega predsednika Gadafija, ki se vračal s finančnih opravkov v Švici.

Takrat niso uspeli, vendar pa se je leta 2011 na severu Afrike razplamtel čuden požar, ki so ga nekateri imenovali *arabska pomlad*, je pa bil predvsem zaton miru na južni strani Mediterana. Pravi vzrok te tega dogajanja je bil Gadafijev načrt, da se njihov del naftnega kapitala postavi po robu »petrodolarju« in začne poslovati s svojimi valutami. To mu seveda ni uspelo, je pa vsaj delno Putinu, ki je proti nadvladi dolarja združil Brazilijo, Rusijo, Indijo, Kitajsko in Južno Afriško unijo v tako imenovani BRICS. Naslednji dan je bilo nad Ukrajino sestreljeno malezijsko potniško letalo, kar je sprožilo nov plaz sankcij proti Rusiji. Te sankcije še vedno veljajo, a se jih držijo le države brez lastne hrbtenice, tiste, ki so jih zahtevale, pa se na ta račun dobro okoriščajo.

V BRICS-u pa je preveč glav, tudi tistih z jedrskimi konicami, zato pa so drastično znižali ceno nafte – OPEC seje odpovedal celo velikemu delu profita, a to samo zato, da bodo po končni zmagi lahko ponovno počeli to, kot se jim zljubi, tako kot ob padcu vzhodnega bloka. Tokrat bodo svoj del profita dobile tudi Savdska Arabija in ostale ubogljive države OPEC-a. Mogoče pa bi se na ta račun postavilo na noge celo Iran in Libijo, kjer bo nova »demokratsko« izvoljena oblast prepričala ljudstvo v novega boga, ki je vsaj za oblastnike višje od Alaha.

Kuba je že kot otok z morjem še odrezana od Amerike. Še bolj z vojaškimi in gospodarskimi in blokadami. Držijo jo daleč onstran Bermudskega trikotnika, pa ne zaradi grozljivih zgodbic, ampak ker je dežela ponosnega in upornega naroda nekdanjih sužnjev in tudi nevarno žarišče svobodomiselnih, prav komunističnih idej. A ljudje v bogati severni Ameriki so na to imuni, le kdo bi si želel revščino, v Latinski Ameriki pa ne, tam ideje Che Guevare in Fidela Castra lahko razumejo in jih vzamejo za svoje. Tam jih je Hugo Chavez celo cepil po venezuelsko. V Venezueli pa so namreč našli nafto, ogromne količine, in ta je pomembnejša od kubanskega tobaka in čilskega bakra. Z nafto se da namreč narediti še več kot

Švico, tudi Dubai. Zato so se tako spravili na njega, zato so sedaj narod in državo, ki je poletela proti oblakom, spravili na kolena.

Moamer el Gadafi, diktator Libije, kjer se je glede na vročino in delavnost živelo še bolje kot v Švici, je izgubil glavo, v Libiji pa se sedaj ponovno živi kot v Sahari, kjer namesto vode tečeta kri in nafta. Libijska nafta odteka v glavnem v Evropo, pa ne samo zaradi tega, ampak zaradi potreb evropskih letal; danes se za to, kar se je zgodilo v Libiji, obtožuje Evropo. Vendar ne pozabite na generala Khalifa Haftarja, tudi ta je živel v Ameriki in to v bližini sedeža CIE, piše v *en.wikipedia.org*.

Osebnost sem tudi prepričan, da je bil glavni razlog razpada Jugoslavije (ob vseh notranjih in raznih zunanjih) predvsem interes ameriškega kapitala in delno tudi Vatikana. Pozabili smo, da si je del napredne politike EU prizadeval za priključitev cele Jugoslavije, take, kot je bila, in ki bi se znotraj Evropske skupnosti šele začela preoblikovati, vendar bi ostala enotna. Ta ideja pa očitno ni bila vseh tistim, ki so hoteli totalno rušenje, pa tudi tistim, ki so imeli svoje posebne interese, da na Balkanu še poglobijo staro rano, ali pa da dobijo svojo vojaško bazo. Poleg tega bi se Evropa preveč okrepila in se z jugoslovansko moderno muslimansko skupnostjo tudi zelo povezala s Turčijo. Ameriki je močna Evropa kot protiutež Rusiji zelo pogodu, vendar samo do neke mere. Tako je ta proces zelo upočasnila, povzročila Evropi nove probleme in predvsem se je ponovno izkazala kot svetovni gospodar. Amerika je po 11. septembru 2001 šla v novo osvajanje sveta, Kosovo pa je bolj stabilno oporišče od Iraka.

Rušenje newyorškega *World Trade Centra* so dobro izkoristili predvsem lastniki naftnega kapitala, afero Enron pa bančnega kapitala. Oboje je skorajda sovpadalo in zdi se, kot da sta bili to dve bitki za prevlado. Če je bilo še v prejšnjem stoletju popolnoma nepomembno, koliko milijonov ljudi bo umrlo v svetovnih vojnah za prevlado na svetu, potem tudi sedaj ni pomembno, koliko podjetij ali manjših bank bo propadlo, koliko milijonov ljudi bo stradalo ali shiralo, koliko se jih bo pobilo zaradi krize. Vendar taka vojna in tako pobijanje ljudi ni več možno, če ne zaradi javnosti in ozaveščenosti pa zagotovo zaradi arzenala jedrskega orožja. Torej: banke bodo ostale in njihovi lastniki bodo vedno bolj bogati. Tudi te ne vse, sploh ne samo najboljše, in vedno manj jih bo, dokler ne bo vsem bankam ali kapitalu vladala samo ena majhna skupina ali celo en diktator. To je cilj kapitala, h kateremu vodijo vse njegove krize in preobrazbe. Velike banke imajo danes vse vzvode v svojih rokah.

Če ne drugega, moramo priznati, da ta vojna terorja, od napadov na WTC do Bližnjega vzhoda ali Ukrajine, zahteva manj žrtev kot pa druga svetovna vojna. Za odločilno javno mnenje, ameriško in evropsko, je tudi veliko bolj humana, saj so Palestinci v novem getu, imenovanem Gaza, vendarle svobodni ljudje, reveži pa naj bi bili zato, ker ne znajo delati tako kot oni. Tudi tisti milijoni v begunskih taboriščih naj bi bili svobodni, če pa množično umirajo v lakoti in morju, pa naj bi bili sami krivi. Celozdravniki brez meja jim pomagajo. Še vedno obstajajo tudi novi *doktorji Mengeleji*, ti sicer ne delajo več poizkusov na ljudeh, ampak raje služijo denar s človeškimi organi. Teh zagotovo ne kupujejo reveži iz Afrike ali Azije.

Se spomnite napadov na Katar v maju in začetku junija leta 2017, češ da država podpira teroriste? Najbrž ne več, saj so se hitro končali. Nihče pa ob tem ni omenil, da je Katar začel prodajati nafto Kitajski kar za juane, ne pa za dolarje. Vodilna pri teh napadih je bila Savdska Arabija, ki je bila pogosto omenjana ne samo v raznih vojnah na Bližnjem vzhodu, ampak tudi ob znamenitem 11. septembru 2001. Po prijateljskem obisku predsednika Trumpa v Savdski Arabiji in nato Katarju je Katar kupil za 12 milijard ameriških vojaških letal in zgodbe z naslovnice je bilo konec. Celozdravniki v naših odmevih ni bilo več novic o tem, kaj šele razglabljanje slavnih političnih analitikov, ki bi to povezali s Trumpovim fašizmom, kar naj bi po njihovem dokazovalo njegov odnos do žensk.

Kapitalizem je sistem diktature kapitala – vse deluje za njegovo rast in prevlado, in to tako, kot ta kapital sam hoče. Sedaj svetu vlada finančni kapital. To potrjuje tudi dogajanje ob ameriških predsedniških volitvah 2016. Hillary Clinton je podpiral predvsem finančni, delno pa tudi naftni in orožarski kapital, Trump pa se je »posla« lotil kot volk samotar, ki je bil nekoč izključen iz krdela, ker očitno ni spoštoval pravil. Pri tem je svojemu oblastniškemu značaju primerno uporabljal veliko besed, zaradi katerih so ga nasprotniki in tudi civilna javnost obtožili, da je fašist. Ob njegovi zmagi, pa čeprav republikanci obvladujejo še več kapitala kot demokracija, ko bi morali borzni indeksi poskočiti, a so za kratek čas celo padli. Proti njemu sta se postavila celo finančni velikan JP Morgan in Goldman Sachs. Zakaj? To so takoj pokazali borzni indeksi, ki so za dan ali dva po naročilu zanihali navzdol, a hitro vse nadoknadili in preseгли. Čez nekaj mesecev so še najbolj poskočili indeksi Goldmana Sachsa in JP Morgana. Da, tudi tu velja pregovor »Vrana vrani ne izkljuje oči«. Zakaj so ga pa tako javno napadli z raznimi aferami v zvezi z Rusijo? Da se ne

bi pri oblikovanju novega klana preveč povezal z ruskim *medvedom* Putinom. Za nekatere so ideje Napoleona, Hitlerja pa še koga o osvojitvi celega vzhodnega sveta, ne samo zahodnega in južnega, še vedno žive.

Ob vseh obtožbah Trumpa, da je nacionalist, rasist in fašist, pa ne pozabite, da so nekoč Mussolinija in Hitlerja razglašali za socialista, za Stalina pa še danes trdijo, da je bil komunist. Mutacije virusov so pač take, kot jih pogoji dopuščajo, še bolj, kot jih spodbujajo. Že kmalu po prevzemu žezla je postalo jasno, da je eden glavnih vzrokov za napade na Trumpa njegova želja po normalizaciji odnosov z Rusijo, torej da se bo odpovedal že zgodovinski strategiji po podreditvi ali drugačni osvojitvi Rusije, ki pa ni samo ameriška, ampak rudi francoska, angleška, nemška, poljska, pa še veliko drugih, ki čakajo, če že ne na košček torte, pa vsaj na drobtinice pod mizo. Še največ pa pove podatek, da je Trump povečal proračun vojske kar za 10 odstotkov.

Ne smemo pozabiti, kateremu kapitalu najbolj ustreza vojna, pa čeprav samo hladna, že vnaprej izgubljena, terorizem ...? Zagotovo najprej orožarskemu lobiju, nato naftnemu, kot vedno pa tudi bančnemu.

In kaj sem zapisal na začetku knjige, da SSKJ (Slovar slovenskega knjižnega jezika) opredeljuje fašizem kot »*diktaturo finančne oligarhije med obema vojnama, zlasti v Italiji in Nemčiji*«. Torej ne gre več samo za rakavo razvojno obliko kapitalizma, omejeno na nekaj držav, ampak za univerzalni kapitalistični sistem, ki se je po pravilu liberalizma »*pusti, da gre samo, tako kot hoče, in zagotovo bo šlo dobro*« razvil v to, kar imamo. Ker pa se je kapital zelo bal drugih dveh vzklikov iz francoske revolucije, to je bratstva in enakosti, smo celo našo Noetovo barko pustili, da s tem tokom tudi ona zaide v fašistične vode.

Denar je zmagal tudi na Olimpu, in to prav s svobodo veroizpovedi. Vsi bogovi vseh verstev so kljub vsem glorijam postali podrejeni novemu najvišjemu bogu, to je Denarju, imenovanemu tudi Kapital, ki tako kot nekoč starogrški Zevs, rimski Jupiter ali slovanski Svarog obvladujejo vse ostale. Ti bogovi ne stanujejo več na Olimpu, ampak v najvišjih stolpnih novega Panteona, Kot najvišji oblastniki pa se med seboj še vedno dajejo, kdo bo bog ljubezni, bog vojne, smrti ... No, najslabše gre nam Slovanom, saj si še o naših starih bogovih nismo enotni, kateri je bil najvišji: Svarog, Svetovid, Triglav ... Zato ni čudno, da smo tako hitro prevzeli Denar in se mu prodali.

Pa še to! Svet je torej v neki diktaturi kapitala. Kakšna pa je razlika med to diktaturo kapitala, ki ji pravimo demokracija, novi liberalizem ipd., in diktaturami, kakršne naj bi bile na primer: Putinova, Erdoganova ipd.? So razlike bistvene ali ne? Pri demokratični diktaturi kapitala lahko rečeš vse, pa ne greš v zapor, le na sodišče te kdo lahko spravi in nato krepko plačaš. Ostaneš pa živ, vendar zato morajo po svetu umirati milijoni ljudi. Pri Putinovi in Erdoganovi diktaturi ne smeš reči vsega, ker sicer greš v zapor, vendar glave ne letijo. Nekoč pri Napoleonovi ali Stalinovi diktaturi so letele, pri Erdoganovih prednikih pa niso, saj so jih »le« nabijali na kole. Kakorkoli obračam zgodovino, bolj kot primerjam podatke ter razmišljam, ugotavljam, da je diktatura kapitala, tako tista zaradi fašizma kot ta za surovine v Afriki, na Bližnjem vzhodu in v Latinski Ameriki, še najbolj krvava, razen seveda, če ji priznaš totalno oblast, kot so nekoč to naredili častnik Quisling, maršal Petain, ban Natlačen, general Rupnik, škofa Rožman in Stepinac... Po zgledu Tita pa jim niso Aliende, Sadat, Gadafi ... Kaj pa Putin pa tudi Erdogan in Džong Un, bodo vzdržali? Kitajska bo zagotovo uspela, saj tam ne gradijo samo na eni osebi, ampak na množici. Mao Cetung je dejal, da če pride do totalne jedrske vojne, jo bo zagotovo preživelo več Kitajcev kot pa Američanov in Rusov skupaj.

Kapitalistični sistem temelji na vedno višji gospodarski rasti, ta zopet na potrošnji, vmes pa je še nešteto dejavnikov. Gre lahko ta rast v neskončnost? Ne bo šla v eksponento, dokler se krivulja ne bo vrnila navzdol? To pa vedno znova preprečijo krize in lokalne vojne, tako da gre ta razvoj stopničasto navzgor. Kaj pa zmožnosti narave in tudi človeka? Bosta človek in pustošenje narave nasploh, ne samo surovin, vzdržala vedno večji tempo izkoriščanja? Po mojem ne, ampak jaz nisem jasnoveдец.

Samo stavke niso več rešitev

Nekoč je bila stavka odlično začasno orodje delavcev v boju za svoje pravice. Te so delovale samo dokler so lahko prizadele lastnika kapitala neposredno, torej mu znižale profit. Danes je kapital daleč, nedosegljivo visoko na Olimpu. Stavke prizadenejo le ubogega obrtnika, malega podjetnika, ki je prav tako izkoriščan, veliki kapital pa ima za lastno preživetje že dobro razvite mehanizme. Najmanj kar je, lahko profit ki ga izgubi s stavko v eni tovarni ali podjetju, nadomesti z dvigom cen, ali pa vsaj prodaje, prometa, v drugem, pa da ne govorimo naprej o finančnem manipulativnem kapitalu ...

Rešitev ostaja le še v Marxovem geslu »Proletarci vsega sveta združite se!«.

Torej vsega sveta, ali vsaj tistega dela ki ga ta kapital obvladuje. Vendar to geslo pomeni svetovna stavka, ali svetovna revolucija, kar pa je malo možnosti da ob tako zaostali zavesti in tudi kulturi uspe. Bojim se, da bi se po njej še vedno našli novi Stalini, zato vidim rešitev v znanju informiranosti in osveščenosti pa seveda tudi pospešeni evoluciji, ki ne ruši, ampak spreminja.

FAŠIZEM NAŠ VSAKDANJI

Danes se ponovno veliko govori o fašizmu. Marsikoga se označi za fašista, čeprav to ni, tiste prave se pa spregleda. Marsikdo bo tudi rekel, da to, kar vlada svetu sedaj, ni fašizem, vsaj ne tak, kot ga poznamo iz zgodovine. Soglašam, vsaj do tu, vendar ...

Fašizem je najhujša oblika diktature kapitalizma. Tako ga razumejo tudi avtorji SSKJ, ki so ga razložili kot »*diktaturo finančne oligarhije v obdobju med obema svetovnjima vojnama*«. S porazom podivjanih fašističnih držav, ki so ga razvile v absurd človeške kulture, se je samo začasno potuhnil, nato pa med hladno vojno zakrinkan, prenovljen, mutiran počasi kapljal na dan, prav s curkom pa brizgal po zmagi nad »komunističnim« blok. To ni več tisti čisti skoncentrirani fašizem, ampak zelo razredčen, razbarvan in predvsem brez nalepke z mrtvaško glavo. Svoj gene je pokazal zlasti med zadnjo veliko svetovno krizo, vendar ne v stari škvadrastični obliki, ampak v recesijski kontrarevoluciji s polnimi usti svobode in demokracije. Občudovalci, somišljeniki, reformatorji fašizma se danes distancirajo od antisemitizma, rasizma in nekaterih drugih strategij in metod klasičnega fašizma, zlasti pa nacizma, ki jih je svetovna javnost v celoti obsodila, so pa te mutacije ohranile bistvo, to je razčlovečenje človeka kot svobodnega in enakopravnega bitja ne glede na njegov družbeni status, materialno stanje in povezanost z ostalimi člani družbe.

Italijanski pisatelj Umberto Eco ga je videl tudi kot kult tradicije, zavračanje modernizmov ali novi fašizem, iracionalizem, enačenje nesoglasja z izdajstvom, strah pred drugačnim, zavist, obsedenost, preziranje šibkih, čaščenje herojstev, mačizem, populizem in tudi izumljanje novih »močnih« besed. Če bi ga analiziral po epidemiji novega koronavirusa Covid 19, bi ga videl tudi v tedanjem obnašanju svojega naroda. Kljub temu da je število obolelih in umrlih, vsa zmeda, ki je nastajala v državi zelo jasno dokazala, da je nekaj narobe z njihovim zdravstvom, desničarsko vlado, njihovo kulturo, so z vseh balkonov ob razobešenih nacionalnih zastavah peli državno himno. Celo tisti ki so peli *Bela ciao*, so izpostavljali državne simbole.

Novi ali novodobni fašizem se je moral prilagoditi času ali točneje novim razmeram, tako na primer celo sprejema parlamentarno demokracijo, in to manifestativno, samo zato, da lahko v nji prikriva svojo naravo. Spomnimo se: fašizem v Italiji, Španiji, Nemčiji in drugod ni prišel na

oblast demokratično z volitvami, z večino glasov, ampak s silo zavedenih množic in groženj, vendar na naslednjih volitvah je z okoriščanjem oblasti in manipulacijami zmagal tudi na volitvah. O demokraciji govorijo predvsem, ko hočejo prepričati ljudi, da je levica protidemokratična, čim pa se jih nekaj več zbere skupaj in začutijo svojo moč krdela, zelo hitro pozabijo na demokracijo. Spomnite se, kako je na »velikem ljudskem zborovanju za obrambo Slovenije« 2. aprila 2016 v Ljubljani množica pripadnikov slovenske desnice zelo bučno izžvižgala predsednico NSI Ljudmilo Novak, ko je dejala, da mora biti desnica bolj demokratična, pa čeprav je bila soorganizator zborovanja in je kot »partnerka« stala zraven Janeza Janše.

Terorizem je orodje fašizma in tudi migracije so terorizem.

*Stolpnici WTC 11. septembra 2001, ko se je začelo novo stoletje tudi za kapitalizem.
(Vir: Wikipedia)*

Ta sodobni fašizem nima več samo enega simbola, ene barve, enega vodje, celo ene ideologije ne, ampak več. Včasih se mi zdi, kot da jih

namerno kaže, da bi zakril svoje svojo pravo naravo, ki pa se še najbolj pokaže v kriznih razmerah, hitrih in nasilnih spremembah oblasti in ob posameznih lokalnih dogodkih, ki pa imajo v ozadju interese velikega kapitala, kot npr.: pri rušenju Sukarna v Indoneziji, Aliendeja v Čilu, vojni v Bosni, 11. septembra 2001, Srebrenico, vojne v Ukrajini, na Srednjem vzhodu, v Afriki pa še marsikje. Zraven ali točneje pred njim gre tudi terorizem, zlasti državni. V tej vlogi so tudi prisilne migracije ljudi, ki jih sproža strah, ta pa nestrpnost, sovraštvo ... Vse to prinaša tudi ekonomske koristi: večjo prodajo orožja, zdravil, dvigovanje cen hrane, utrjevanje dolarja itd. Njihovo najboljše orodje ali pa že orožje pa so mediji, ki so tako ali drugače pod kontrolo ali v lasti velikega kapitala. Cilj vseh teh grozot je diktatura kapitala.

Mediji so nas prepričali, da teror zganjajo teroristi, banditi, anarhisti, komunisti, verski fanatiki in vsi tisti, ki se borijo za oblast. To drži le delno ali kot posledica. Zgodovina nas uči, da so največji teror uvajali tisti, ki so že na oblasti: Rim je dal požgati Neron. Kdo je spodbujal fašistični teror? Kdo pa je ukazal porušiti WTC in napasti Pentagon (slednjega se skriva), sesuti Irak, Sirijo, Gazo, vzhodno Ukrajino? So to ukazali filozofi, pesniki, učitelji, delavci? Generali so le izvrševalci, tako kot večina politikov. Četudi so zagovarjali ali celo izvajali ta teror, oni so le orodje ali glasniki svojih gospodarjev, mali oblastneži, ki se šele borijo za čast in oblast, ali pa samo za drobtinice z mize bogastva.

Terorizem je zelo širok pojem, saj ga kot orožja ali skrajne oblike boja poslužujejo tudi tisti, ki se borijo za preživetje. Z vidika obče pravičnosti bi ga morali ločevati na terorizem, katerega cilj je pobijati in sejati teror iz oblastniških ciljev, in na obrambni terorizem, ki je za nekatere posameznike ali manjšine zadnja možnost samoohranitve, kot je bil boj TIGR-a proti fašizmu. Tu bi spomnil tudi na vojne, ki jih praviloma delimo na pravične in nepravične: pravične so obrambne, osvobodilne ipd., nepravične pa osvajalne, napadalne, kaznovalne ipd.

Pri ocenjevanju vojn, terorja in raznih oblik agresivnosti ter nestrpnosti se moramo zavedati, da svet ni enako razvit, da nima enakih kulturnih in tudi ne ostalih temeljev, zgodovinskih, materialnih, celo klimatskih pogojev za eno in edino obliko gospodarskega razvoja, za eno in edino obliko demokracije, kulture, če že ne civilizacije. Te oblike vsiljevanja enega in edinega sistema, ki temelji na prevladi kapitala, zlasti finančnega, je prav tako enoumje, kot tisto, ki ga je vsiljeval Stalin.

Ali se ni že krščanski bog posluževal terorizma nad egipčanskim ljudstvom, ko mu je poslal znanih deset svetopisemskih nadlog, kot na primer kobilice, ki so pojedle vso hrano, pa celo pomor prvorojenih otrok, ki naj bi jih ponoči pobili njegovi angeli? In da komentiram z enakovrednim sarkazmom: zakaj ni kot vsemogočni bog tega opravil kar z letalskimi bombami, ali pa dal faraonu že ob rojstvu nekaj več humanosti in razuma? Sploh pa, ali lahko pomor tisočev otrok prvorojencev imenujemo nadloga? To je še nekaj bolj zlobnega kot Sodoma in Gomora ali Hirošima in Nagasaki.

FAŠIZEM JE ŽIV

Naša pesnica Svetlana Makarovič, ki se ne boji povedati svojega mnenja, je v intervjuju za Mladino dejala: *»Zmaga nad fašizmom je zmehom samo začasna. Vedno znova ga je treba pohoditi. Je kot mrčes, ki se razmnoži, medtem ko ne gledaš. Kot ščurki. Ko že misliš, da si jih zatrl, in pozabiš nanje, v temi spet prilezejo na plano.«*

Da je fašizem živ in, da se ponovno širi prav iz prastarih starih korenin, priča tudi izjava ameriške veleposlanice pri OZN in nato državne sekretarke Madeleine Albright v zvezi z žrtvami v vojni v Iraku. Ko ji je novinarka Lesley Stahl postavila vprašanje: *»Slišali smo, da je umrlo pol milijona otrok. Mislim, da je to več kot v Hirošimi. Vi veste kakšna cena je to, se je izplačala?«* Albrightova je na to odgovorila: *»Mislimo, da se je ta cena izplačala.«* A ni ta izjava po vsebini identična Mussolinijevi v Pulju leta 1920? Temu je treba dodati tudi to, da je bila Albrightova ena izmed najpomembnejših dejavnikov ameriške politike proti vzhodnemu bloku in v vojnah ob rušenju in razpadu Jugoslavije.

Razvezane palice fašistične butare.

Fašizem se bo pojavljal, ohranjal, razvijal ali mutiral v nove oblike, dokler bodo obstajali njegovi gradniki in sile, ki bodo imele interes, da jih preoblikujejo, združujejo in razvijajo v nove oblike. Sam strah oblastnikov pred svobodnimi množicami ali celo komunizmom, samo sla po oblasti (diktatura ali pa militarizem) imperializem in nacionalizem ali celo samo rasizem niso fašizem, postanejo pa, ko se združijo in začnejo delovati s ciljem totalitarne prevlade.

Fašizem je vojno izgubil, a samo vojno, njegovi gradniki so ostali. Sedaj so osvobojeni Mussolinija in Hitlerja in lahko se združujejo po potrebi in mutirajo. Z mutacijami pa ni nujno, da se spreminjajo vsi dejavniki, in tudi ne samo stari fašistični; nove oblike fašizma lahko odvržejo nekatere ali pa najdejo nove ali dodatne gradnike, ki so primernejši za nova okolja in nove čase.

Tisti, ki zožujejo pojem fašizma na nacizem, trdijo, da danes ni več Hitlerja, Himmlerja in Goebbelesa, koncentracijskih taborišč in celo vojn. V Evropi trenutno res ni vojne, je le lokalna v Ukrajini, hkrati pa je po svetu toliko vojn, da je ves svet v nekem strahu. Goebbeles, Himmler in Hitler so mrtvi, vendar laži in vseh drugih manipulacij množic je še več kot takrat. Prav tako ni več takih tajnih služb, so pa še sposobnejše. Tem danes ni treba pretepati ljudi, da bi dobili informacije, saj njihovo komuniciranje, gibanje, besede in dejanja, lahko spremljajo na vsakem koraku. Če hočejo, so z mikrofonom in kamero iz vašega telefončka ali računalnika vsak dan in vsako noč tudi v vaši spalnici, kaj šele na delovnem mestu. Tudi diktatorja v eni osebi se ne rabi, če je to lahko samo eden in edini – kapital.

Sovraštvo do Judov, ki so bili v Evropi sprva priseljenci, sicer asimilirani, razen vere, se je preneslo na nove priseljence, ki pa se v takih pogojih seveda ne bodo asimilirali, ampak radikalizirali. Sicer pa je taborišč zanje, ne tistih s krematoriji, ampak z boleznimi in lakoto, še več kot v času nacizma. To niso taborišča delavcev, ki zastoj delajo v tovarnah, ampak »svobodnih« ljudi, ki bodo delo sprejeli za vsak drobiž, tudi ubijanje. V teh taboriščih po vsem svetu je danes milijoni ljudi.

Pa tudi ne trdim, da je vse samo en fašizem, hočem vas le opozoriti, da ga je veliko ostalo in se ga tudi nekaj novega razvilo ter da se svet ponovno razvija v to smer.

Fašizem se danes ponovno postavlja na noge celo pod pretvezo boja za demokracijo in pravno državo. S tem sta začela tako Mussolini kot Hitler, ki sta se izdajala za voditelja delavskih množic, nosilca novega pravičnega reda za vse ljudi na svetu, s tem so nadaljevali lažni borci za človekove pravice, svobodo in demokracijo, ki jim je dejansko šlo samo za prevzem oblasti. Po »zmagi nad fašizmom« so v času hladne vojne nadaljevali zastraševanje z nevarnostjo pred komunizmom, po padcu Sovjetske zveze pa s strahom pred terorizmom. Ko so ugotovili, da je vzhod v

novem pravem gospodarskem vzponu, so začeli obujati strah pred Rusi, Kitajci in muslimani.

Vedno bolj atomizirane množice se vse bolj prepuščajo političnim voditeljem ali pa strankam in tako nanje prenašajo svojo suverenost. Tako se krepiti lahko samo ena stranka, kar vodi do diktature, ali pa več strank, ki si to diktaturo delijo. Ob tej partitokraciji, h kateri so nagnjene zlasti desne stranke, se počasi a vztrajno brišejo stare pridobljene pravice in svobščine, tako da je od tiste svobode in demokracije ali vladavine ljudstva, o kateri so sanjali starogrški filozofi, francoski revolucionarji, pisci ameriške ustave in borci proti fašizmu, ostalo le še malo. Take kontrole nad ljudmi, nad slehernim posameznikom, kot je sedaj, v zgodovini človeštva ni bilo še nikoli. Šibko nepovezано ljudstvo, »privezano« na monitorje in v vedno večjem strahu, ki ga mediji kombinirajo s strahom pred epidemijami, novimi grozečimi virusi, terorizmom in osmi zla, še hitreje popušča močnim manipulativnim politikom ali strankam, kot bi v diktaturi. V demokraciji se namreč razvija veliko manj obrambnih mehanizmov pred oblastniki, kot pa v diktaturah. Gre torej za absurd, v katerem samo ljudstvo išče trdo vladarsko roko. Ob manipulacijah, ki so jih razvili Goebblesovi nasledniki, je v primerjavi z nekdanjimi diktaturami danes možno upravljati z množicami neprimerno bolj enostavno in tudi učinkovito.

Če ne verjamete, se spomnite na 11. september 2001 in njegove posledice, rušenje avtokratičnih sistemov v arabskem svetu in Ukrajini ipd. Kaj je za ameriško in evropsko moralo več vredno, ali milijoni mrtvih, porušena gospodarstva, revščina, strah ali to, kar so prej imeli ljudje pod šahom Rezo Pahlavijem, Moamerjem Al Gadafijem, Bašarjem al-Asadom in Viktorjem Janukovičem, torej to svobodo in demokracijo, ki jo imajo sedaj ti, ki so ostali živi. Nismo vsi sami Albrightovi. Ne opravičujem diktatorjev, a zakaj jih niso odstranili drugače, njih samih in ne z vojnami, in tako prizanesli milijonom nedolžnih ljudi. V Libiji bi lahko na primer ohranili brezplačno šolstvo, zdravstvo in tudi bencin, saj naftni vrelci so še vedno tam?

Razpad tako imenovanega komunističnega bloka je pokazal, da ta komunizem, pa čeprav diktatorski, za preprostega človeka, ki ni imel želja po pretirani oblasti, bogastvu, slavi itd., sploh ni bil slab sistem. Tega se seveda zlasti zavedajo tisti, ki so osebno preizkusili oba, komunizem in kapitalizem. Po raziskavi, ki so jo naročile Primorske novice ob 25-letnici osamosvojitve, je bil delež tistih, ki jih je osamosvojitve razočarala, večji od 80 odstotkov. Več kot tri četrtine vprašanih (82,5 %) je pritrdilo

odgovoru, da se njihova pričakovanja ob osamosvojitvi glede na njihovo življenje danes niso uresničila. Enak odstotek razočaranih (82 %) so dobili celo raziskovalci na Hrvaškem.

Da je fašizem živ, vtkan v državne aparate, se je pokazalo tudi pri posredovanju represivnih organov oblasti ob referendumih za odcepitev, pa ne samo ruskega dela Ukrajine ampak tudi Katalonije v španski državi, članici Evropske unije. Ta je Španijo glede na uporabo sile in stotine ranjenih sicer okarala, vendar ji je dala prav: Katalonci nimajo pravice do lastne države, tako kot na primer Slovenci ali kosovski Albanci. Ali ne gre tudi v primeru Španije za nepreživeto fašistično miselnost in obnašanje?

Ker vsa družbena gibanja delujejo po sistemu nihala, to pa gospodarji kapitala dobro vedo, so kot protiutež povratnemu zamahu nihala sprožili krepitev nacionalizmov, šovinizmov, rasizmov in drugih temeljev ali genov fašizma. Ta je namreč že bil ustvarjen za zajezitev komunizma, točneje vsega naprednega in liberalnega, a se je izpridil in kot stekel pes ugriznil tudi svojega gospodarja. Zato pa so sedaj, ob novih razmerah, ko ni več velike ZSSR, a jih je še vedno strah pred lastnimi množicami, razvili neoliberalizem, ki ima vse gene izvirnega fašizma.

Poleg protikomunističnega naboja fašizma, ki je ves čas tlel v velikem kapitalu in njegovih kolaboracionistih, ki so se šli hladno vojno, je v Evropi ostalo veliko prikritega fašizma in nacizma, ki se je kazal na primer pri Italijanih in Avstrijcih v nadaljevanju podcenjevalnega odnosa in celo sovraštva do Slovencev, v nekaterih zmagovitih državah pa v neokolonializmu. Spomnimo se samo francoskih vojn v Vietnamu in Alžiriji. Še deset let po drugi svetovni vojni, po zmagi nad fašizmom, so v (še nedavno od nacistov okupiranem) Bruslju imeli živalski vrt, v katerem so kot živali razkazovali ljudi iz tretjega sveta, črnce in celo gole ženske (saj tudi opice niso oblečene).

Drugi izum je bil evropski terorizem, ki se je zanimivo pojavil v najhujši obliki prav v dveh nekdanjih fašističnih velesilah - Italiji in Nemčiji (Rdeče brigade, Črne brigade in RAF ali Baader-Meinhof). Nekateri danes dokazujejo, da so bile tako Črne kot Rdeče brigade v Italiji financirane iz Amerike, saj so z njihovim delovanjem utrjevali strah pred komunizmom. Podpirali naj bi tudi Iro, čeprav gre na Severnem Irskem za nacionalistični konflikt, ki ima korenine tudi v verskih nasprotjih.

Po padcu berlinskega zidu sta se desnica in tudi neofašizem še najbolj razvila v nekdanjem vzhodnem socialističnem bloku, pa tudi pri nas.

Nekateri trdijo, da zaradi tradicije diktatur. Pravi odgovor dobimo, če pogledamo zgodovino. To se je dogajalo že po rušenju pariške komune, ko je oblast prevzela jakobinska desnica, pa po razcvetu socialističnih in komunističnih gibanj v Italiji, ko je oblast prevzel Mussolini, nato po uničenju Weimarske republike v Nemčiji, ko pride na oblast Hitler, po zlomu republikancev v Španiji, ko zavlada Franco, v Čilu pa Pinochet zruši Aliendejevo demokratično pot v socializem.

Ker so dejavnosti velikega kapitala, strategije držav in mednarodna politika zelo kompleksne dejavnosti, bom to poenostavil z osnovnim primerom človeškega boja za prevlado: V mestu, kjer vladata ena ali dve tolpi, se jima moraš predati, priznati prevlado ene ali druge in se jim podrediti, ali pa sam organizirati svojo skupino, ki se bo lahko uprla oblastniškimi nasilnežem. Oblastniški vodje tolpe se z normalnimi neorganiziranimi ljudmi ne obremenjujejo, vsaj dokler ne začnejo kazati uporništv. In kaj je iskanje druge poti iz kapitalističnega sistema drugega kot uporništv? Francoski predsednik Nicholas Sarkozy je še leta 2007, takoj ko je prišel na oblast, povedal, da bo za vedno uničil zapuščino uporniškega leta 1968, ko se v protestih povezali študenti skorajda vsega sveta in povzročili ne samo hude preglavice takratnim oblastnikom, ampak pustili dolgoročne sledi, če ne drugega strah. Oblastniki se bojijo, da bi se ti posamezniki povezali v še večjo, močnejšo skupino, ki je ne bi mogli obvladati.

Vendar ali ni tudi Evropska skupnost nova organizacija. Seveda je, vendar ustvarila jo je tolpa z druge strani reke, da bi obvladovala tudi to stran in da bi se sama bolje branila pred tisto nevarnejšo. Spomnite se Marshallovega plana in Skupnosti za železo in premog, ki sta nujna za proizvodno topov in tankov. Sedaj se EU širi in osamosvaja, vendar le v okviru Nato pakta. Celo Črna gora, simbol neodvisnosti malih narodov, je morala v Nato. Po drugi strani gre seveda za pozitivno pragmatično politiko, ki vsaj Evropi koristi, njenim narodom pa prinaša nove odnose in predvsem perspektivo. Tudi zato vidim usmerjanje množic beguncev v Evropo kot načrtno krepitev desnice.

Fašizem je tudi sovraštvo do tujcev.

Z množicami priseljencev, ki se ne morejo asimilirati v evropsko kulturo, se je sovraštvo do priseljencev spremenilo že v novo obliko rasizma. To so v veliki meri pospeševali desničarski politiki in njihovi mediji

z manipulativnim strahom pred muslimani, Sadamovimi bojnimistrupi, iransko jedrsko bombo, Islamsko državo, islamskih terorizmom pa tudi s tendencioznim ali pa samo zelo površnim prikazovanjem njihove kulture. Ko to ni zadostovalo, so zrušili Sadama, Mubaraka, Gadafija in vso stabilnost na severu Afrike, povzročili socialno katastrofo in izseljevanje. Kakorkoli obračam informacije, sem vse bolj prepričan, da je veliki migracijski pohod na Evropo plod ameriškega »izvoza demokracije«, s katero v Evropi krepijo protikomunistično desnico. Torej gre pri tem za ponovno polnjenje fašističnega naboja v Evropi. Kako drugače kot fašistoiden bi lahko označili slovenski primer upora staršev in celo učiteljev proti sprejemu šestih zapuščenih otrok v dijaški dom. Ta mutacija fašizma se je dobro prijela, kar dokazuje geslo z zborovanja proti migracijski politiki konec avgusta 2016 v Ljubljani: "*Dovolj imamo komunistov, nočemo še islamistov!*"

Za kapital in politično desnico ostaja torej komunizem še vedno prva nevarnost, vendar za razliko od najhujšega fašizma, to je nacizma, niso več grešni kozli Judi, Romi in Slovani, ampak muslimani. Če pogledamo še manipulacije medijev, pa lahko dodamo, da so od vseh Slovanov ostali grešni kozli ali podljudje samo še Rusi in njihovi podporniki (Srbi). Prvi cilj je seveda klasični fašistični: popolnoma počistiti z vsem, kar se jim lahko upre, kar goji upanje v boljšo družbo, s sindikati, levico in socialnimi državami, s preživeli klasičnimi svoboščinami francoske revolucije in marksistično ideologijo, kar je v Evropi že sestavni del naše kulture. Hudo jim je v napoto tudi naša genetsko utrjena slovanska enakopravnost, pa tudi kolektivizem, ki se je utrdil zlasti v mrzlih severnih predelih, kjer je v boju za preživetje nujna večja povezanost ljudi kot na jugu, kjer celo leto raste na drevesih nekaj, s čimer se lahko poteši lakoto. (Gre torej tudi za boj med »American life« in »slovansko dušo«.) Seveda jim ne ustreza tudi naravna svoboda, ki je v genih ljudstev v toplih krajih. Končni cilj pa je osvojiti veliko Evrazijo in spremeniti tamkajšnja ljudstva v zmanipulirano potrošniško družbo, ki jo bodo izkoriščali tako kot Slovenijo ali pa Grčijo.

Padec komunističnega vzhodnega bloka jim ni bil dovolj.

Veliki svetovni kapital, ki mu z obema svetovnjima vojnama in še hladno vojno sama zmaga nad komunizmom ni bila dovolj, hoče popolno prevlado. Najboljši dokaz za to je splošno obleganje Ruske federacije, ki je sicer sprejela in v popolnosti uveljavila kapitalistični sistem, zahodno

obliko parlamentarizma in demokracije, vendar ohranila svojo politično, vojaško in gospodarsko samostojnost. Še huje, Putin je iz nje ponovno ustvaril pravo vojaško in gospodarsko velesilo. Če bi sprejeli prevlado ameriškega kapitala in Nata ter dovolili, da se zgodi to, kar se je pri nas, se zagotovo ne bi zgodila Ukrajina in tudi ne Sirija. Celó z nastopi ruskih športnikov na olimpijadah ne bi bilo nobenih problemov.

Pri veliki begunski krizi, ki je zajela Bližnji vzhod in preplavila Evropo, se poleg že omenjenega cilja krepitve skrajne desnice v postavljajo še druga vprašanja. Je bil to edini, glavni ali manj pomemben cilj načrtovalcev? Je bil ta cilj samo ameriški, samo muslimanski ali pa nemški? Kaj pa stari angleški in francoski kolonialni pohlep, tudi ta je preživel tako kot fašizem? Najbrž so se tu srečali interesi vseh oblastniških struktur, vendar je poleg ameriškega strateškega interesa zelo dobro opazen tudi francoski, na koncu pa ruska obramba svojega dvorišča.

Nas pa je preplavila množica beguncev. Res so hoteli naprej v severno Evropo, vendar so tudi tu pustili strah. Vsak vsaj malo razgledan človek dobro ve, da je ob navalih, zlasti takem stapedu, posledica prastari strah po preživetju, ohranitvi premoženja in kulture. Prav tako nam je jasno, da se bo po tem strahu, pa ob stiku dveh nekompatibilnih kultur, začel stopnjevatí nacionalizem, nestrpnost in vedno večje sovraštvo do drugih kultur in ras. Ta nestrpnost pa se ne ustavi samo pri teh, že zaradi polti in oblek zelo različnih tujcih, ampak se počasi obujajo tudi stara sovraštva celo do sosedov. Nekateri so te vojske in žice ob meji razumeli tudi drugače, spomnite se, kako so na mejo z nami prišli tudi Madžari, Avstrijci, Italijani, kakšno nestrpnost ali že pravo sovraštvo so ob začetku krize začeli razvijati do nas Hrvati, ki so nam begunce podili čez mejo kar po poljih in čez reke, pa čeprav smo imeli v ta namen odprte vse mejne prehode, pa ne samo za njih kot nove člane združene Evrope.

Množični naval beguncev ustreza tudi evropski desnici in kapitalu.

Za ta begunski stapedo proti Nemčiji je bila v veliki meri kriva tudi nemška politika, saj so jih sami vabili. Tudi nemško prebivalstvo se stara in rabi novo svežo kri, vendar zakaj tega niso naredili tako, kot to počenjata Avstralija in tudi Amerika s popolnoma kontrolirano migrant-sko politiko in z jasnim asimilacijskim programom? Ali pa z razbremenjevanjem Francije in Italije, ki sta še najbolj preplavljeni s priseljenci? Kaj pa teror, ki ga migranti prinašajo s sabo, strah, nestrpnost? So si tudi

ideologi in strategiji te politike zaželeli krepitve večvrednega nemškega nacionalizma, ki je temelj njihovega podtalnega fašizma? Ne morem verjeti, da bi bili Merklova in njen štab tako neumna, da tega ne bi znala predvideti, saj je na naslednjih volitvah največ izgubila prav njena tekunica z leve, skrajna desnica pa je prišla kot tretja stranka v parlament.

Ob vsem, kar se je razvilo v Evropi in tudi ZDA po vojnah »proti terorizmu« ali begunski krizi, ki je zelo jasno pokazala na ostanke starega fašizma in tudi njegove nove mutacije, so to sovraštvo do priseljencev, strah pred njimi, vso fašistoidno desničarsko politiko preimenovali v populistično politiko. Seveda so skrili vse stare zunanje znake fašizma, dodali tudi nekaj novega nacionalizma, če ne drugače kot upor proti evropskemu talilnemu loncu nacionalnih identitet. Sicer pa prilagojeno svojim razmeram.

Evropska skupnost je najbolj učinkovit projekt združevanja narodov v neko novo pravičnejše sožitje, ustvarjanje neke nove države, ki ne bo temeljila na narodu in njegovem nacionalizmu, obenem pa ne ustvarjala nekega novega nadnaroda, za kar se na primer imajo državljani ZDA, Kanade, Avstralije. Ta proces bi lahko imenovali tudi denacionalizem. Po vzponu nacionalizma v času meščanske revolucije se je ta najprej začel ustvarjati ZDA, kot kotlu narodov, vendar je kapital ta proces zelo hitro ustavil ali ga preusmeril v oblikovanje novega naroda. Tam ne govorijo toliko o narodu, ampak o patriotih, kar je isto, glede na to, kaj ti patrioti ZDA počenjajo v vojnah po svetu, pa je enako ali še slabše. Nekdanje geslo »narod – država« se sedaj spreminja v »država – narod«, kar pa spominja na Mussolinijevo državo.

Stara Zahodna Evropa pa še vedno ni razčistila z ideologijo, s katero je postala center sveta, to je kolonialističnim rasizmom, osvajalnim nacionalizmom in tudi ne z ostalimi koreninami fašizma, od antisemitizma do pohlepa po slovanski zemlji, nova Vzhodna Evropa pa s svojimi kompleksi. Sama druga svetovna vojna ni bila dovolj in očitno tudi ne povojna katarza razdeljene Nemčije. Evropa, zlasti Francija in Nemčija, priseljencev ni asimilirala, saj če si nacionalist in jih podcenjuješ ali celo sovražiš, jih ne moreš sprejeti za svoje sosede, prijatelje ali celo v svojo družino. Priseljenci so to čutili na vsakem koraku in se zapirali v svoja geta, tako kot nekoč Judi. Desničarske stranke so nestrpnost še povečevale, in tako pridobivale glasove ter moč, še huje, priseljence prikazujejo kot teroriste in pri tem jim mediji in bralci krepko nasedajo. Tako se v Evropi s

priseljevanjem kvečjemu krepí nacionalizem, ksenofobija, nestrpnost, rasizem in tudi fašizem.

Shod proti emigrantom v Šenčurju leta 2016, z velikim transparentom nekdanjega plakata, s katerim so kolaboracionistične oblasti Dravske banovine med drugo svetovno vojno pozivale Slovence, naj se priključijo domobranskim enotam pod vodstvom nemškega SS. V ospredju demonstrantov sta bila tudi poslanca SDS Žan Mahnič in Branko Grims, ki je nekaj let pred tem tožil Mladino, da ga primerja z Goebbelesom. (Vir: Facebook, Demokratični socializem)

Evropski kapitalizem pa nujno potrebuje vedno več delavcev in ve-

dno cenejšo delovno silo. Slovani s širitvijo EU in razvojem standarda svojih držav ostajajo doma in postajajo predragi delavci, a so kot državljani Evrope, čeprav drugorazredni, vendarle enakopravneje zaščiteni z zakoni. Kar pa je za kapitalizem najhuje: ti so kljub medijskemu pranju možganov še vedno okuženi z virusi komunizma. Ta nova begunska množica, ki je zbežala iz izredno revnih in poleg tega še uničenih domov na Bližnjem in Srednjem vzhodu, pa ne bo zahtevala povišanja plač, kaj šele participacijo pri dobičku, tudi ne večje svobode in demokracije.

Tako kot imamo nova spoznanja o terorizmu v času hladne vojne, pomisleke o resničnem dogajanju ob 11. septembru v Svetovnem trgovinskem centru in Pentagonu, napadu na Irak, razvoju Islamske države ...,

tako ne razumemo cilja atentatov v Evropi, ki krepijo samo politično desnico, nacionalizem, rasizem, versko nestrpnost in razne fašistične ideologije in skupine. Ruši se vse to, kar se je še pred kratkem oklicevalo kot cilj: demokratične Evrope svobodnih ljudi in narodov brez meja. Nismo dobili samo žice, ampak tudi nov teror in nov strah.

Pri nas v Sloveniji in državah nekdanjega vzhodnega bloka pa bolj kot tuje delavce rabijo pokorno domačo delovno silo, ki ne bo več razmišljala o nekdanjih delavskih pravicah, enakopravnosti, poštenju, sploh pa ne o njihovi nekdanji družbeni lastnini pa tudi o bratstvu in enotnosti ne. Begunsko krizo se izkorišča za krepitev domačega kolaboracionističnega fašizma. To nam najbolj pričajo fotografije s protestov proti priseljencem, na katerih vidimo plakate, s katerimi so nekoč novačili v kolaboracionistične domobranske enote, pred njimi pa stojijo trije poslanci stranke SDS. Njen predsednik Janez Janša pa je na twitterju zapisal: "Danes Gorenjska, jutri vsa Slovenija! Dovolj je bilo protislovenske politike."

Nacionalizem je še vedno najučinkovitejše hladno orožje.

V času begunske krize je po terorističnem napadu v Parizu z vojsko zaščitila svojo mejo Avstrija in tudi Italija, in to samo mejo s Slovenijo. Zakaj Italija teh vojakov ni poslala raje na svoj jug, kjer so druga največja odprta vrata Evrope za begunce iz Afrike, zakaj prišlekov na jugu ne popisuje, tako kot zahteva schengenski dogovor? Zato, ker njihovi novi »latifundijci« rabijo nove sužnje, ki skorajda zastoj delajo na velikih kmetijskih posestvih, in ker njihovi industrialci rabijo skrajno poceni delovno silo, da so lahko domači delavci bolje plačani, da so sindikati in levica zadovoljni, da njihovi člani prehajajo v novi višji razred, desnica pa je zadovoljna, da se z utrjevanjem meje ohranja prastrah do Slovanov in obenem iredentizem, torej še eden od temeljnih kamnov fašizma.

Klasični delavski razred je s temi nacionalizmi ponovno razbit na svobodomiselno levico in novo privilegirano kasto domačih redno zaposlenih delavcev, ki bolje živi tudi na račun novih manjvrednih in brezpravnih sužnjev, saj slednji sprejmejo vsako delo za vsak denar, samo da preživijo. S tem lahko kapital tudi popolnoma ukine prejšnji srednji razred intelektualcev in ga razbije na privilegirani redno zaposleni del in na prekarnice ali prosilce za službo in nove berače. Obenem pa namesto na srednjem razredu gradi nova razmerja na vedno močnejšem birokratskem sistemu, s katerim se razvija novi privilegirani razred. To je tudi neka vrsta

nove korporativnosti med velikim kapitalom in birokracijo. Ta namreč ne živi od velikega kapitala, ampak od izkoriščanja vseh podrejenih ljudi – od slehernega delavca, prekarca, obrtnika pa do malega kapitalista, to je vsakega, ki poskuša delati za to, da bo nekaj zaslužil.

Ali to ne vodi v fašizem? Seveda ne v tisti nekdanji, tudi ne v nekdanji kolaboracionizem, ampak v novi.

Sodobni slovenski kolaboracionizem je poleg številnih desnih politikov prevzelo veliko ekonomistov in tudi novinarjev. Ta ne temelji več toliko na vezanosti na Rim in Vatikan, ampak na Berlin in Bruselj, delno tudi na New York kot prestolnico kapitala. Desničarji so že pred osamosvojitvijo začeli razlagati, da so tujci boljši gospodarji, da več znajo, da so sposobnejši in celo bolj poštene. Pri tem pa so pozabili, da so nekoč naši politiki, gospodarstveniki in strokovnjaki zgradili zavidanja vredna podjetja z vrhunsko uspešnostjo, kot so bili Iskra, TAM, Tomos, Luka, Elan, Mura, Lek, Krka in še na stotine drugih, celo v malih podeželskih krajih. Naši strokovnjaki so bili sposobni zgraditi najvišje viadukte v Evropi in prvi 32-bitni procesor na svetu, imeli smo drugo najboljše zdravstvo v Evropi, izredno šolstvo ... Vsi ti, ki so to ustvarjali, so delali za smešne plače; plače direktorjev so bile »celo« petkrat večje od tistih, ki so jih prejemale čistilke. Seveda se je tudi takrat dalo kaj krasti, vendar ne več kot za hiško ali vikend. Karitasa ni bilo, ker ga nismo rabili, in tudi botrstva, s katerim lahko le nekaj srečnim otokom zagotovijo kosilo v šoli, glasbeno šolo, športno udejstvovanje ali pa šolski izlet, ni bilo treba. Tudi mi iz najbolj revnih družin, otroci zidarjev in čistilk, smo lahko doštudirali na tisti fakulteti, ki smo si jo zaželeli, in si med tem ogledali ves svet. Pa vsak mlad je dobil službo in stanovanje!

Vse pa je bilo treba uničiti, razprodati, pokrasti! To pa se je najlažje uredilo z novim kolaboracionizmom političnih strank in posameznikov, nove kulture kolaboracionizma, ko lahko za dober denar prodaš tovarno, banko, oddajnike ali pa priveze za barke novim ekonomskim »okupatorjem«. Naši politiki, njihovi ekonomisti in novinarji to seveda razlagajo kot nujno dokapitalizacijo ...

Mogoče bo kdo rekel, da to sploh ne drži, vendar sam vidim, da Slovenci že kot narod dobivamo neke nove simptome manjšine: pozabljamo na gospodarsko samostojnost in se borimo samo za formalno, poudarjamo kulturo, vendar v šolah poudarjamo tuja znanja, učimo se tujih jezikov, a ne zato, da bi »osvajali svet«, ampak zato, da bi se prodajali za

provizije ali delovno mesto v tujini. Pa ne gre samo za kompleks manjšine. Naj še enkrat ponovim: kolaboracionizmu v novi obliki lahko rečemo korupcionizem.

Ob tem se navaden slovenski narod poskuša dokazovati v raznih tekmovanjih, športnih in znanstvenih, ter v vseh mogočih Guinnessovih rekordih. Kričimo: »*Kdor ne skače, ni Sloven'c*«. Vendar v pogovornem jeziku uporabljamo že toliko angleških besed, da je naša pogovorna slovenščina zlasti v »prestonici« Slovenije vedno bolj podobna tistemu afriškemu kolonialnemu »*White People Language-ju*«. Za to pa ni kriva nova skupna država EU, ampak naša hlapčevska miselnost ali pa celo ostanki fašistoidnega kolaboracionizma. Zakaj prav slednje? Zato, ker je desnica to že spojila z našim nacionalizmom in celo domoljubjem.

Fašizem ni samo risanje svastik in preganjanje Židov.

Danes pozabljamo, kaj vse je fašizem; to ni samo risanje svastik in tudi ne samo holokavst, danes sploh ne, je pa zelo kompleksen politični, družbeni, gospodarski in celo kulturni pojav, ki je zelo odvisen od časa in prostora, v katerem se je pojavil in v katerem se je ali se razvija, pa tudi od njihovih vodij. Živel bo v človeštvu in se kazal v takih ali drugačnih oblikah, vse dokler bodo za to obstajali pogoji, ki niso samo politični in gospodarski, ampak tudi kulturni ali civilizacijski. Njegov cilj pa je še vedno totalna oblast kapitala in boj proti vsem svoboščinam ljudi, ki so proti kapitalističnemu sistemu ali pa ga samo ovirajo pri kopičenju bogastva, le strategijo in metode delovanja prilagaja.

V drznem komentarju bi lahko podal trditev, da se je Evropska unija rodila iz strahu pred komunizmom, torej na enem od bistvenih gradnikov fašizma, a so na srečo kmalu prevladali razum, želja po miru, prijateljstvu, svobodi, potreba po odprtih mejah, tudi tistih v glavah... Stare fašistične simbole odklanja celo skrajna fašistoidna politika, saj je tudi ta odvisna od volitev, in izpostavljanje z njimi bi ji samo škodilo. Še bolj pa bi ji protisemitizem.

Fašizem se danes skriva v velikem bančnem ali finančnem korporativnem kapitalu. Tega naj bi nadzirale države, vendar dejansko ta kapital nadzira države, saj so državni aparati in vse njihovo delovanje podrejeni samo njim. Tudi sodobno osvajanje sveta povečini ne poteka več s klasičnim orožjem, to je bolj za vzbujanje strahu, discipliniranje upornikov ali pa javno kaznovanje, ampak z bančnimi oz. finančnimi mehanizmi,

kreditu, obrestmi, izsiljevanjem, nato z raznimi embargi itd. Največje banke so tako ali država, pa ne zaradi tega ker bi bile države lastnice kapitala ali ker bi jih vodili državni politiki in funkcionarji, ampak obratno, ker one obvladujejo države in njene institucije, saj počnejo vse, kar si zaželi. Evropska skupnost se je združila v nemškem in francoskem finančnem kapitalu. Pred tem so seveda to naredile ZDA, a ne na državnem nivoju, ampak svetovnem. Vse to nam še najbolj pojasnijo nekateri kadrovske premiki, npr. Jose Barroso, predsednik Evropske komisije od leta 2004 do 2014, je potem ko je vsem državam evropskega Juga grozil s trojko, če ne bodo varčevale prav na račun revežev, po izteku mandata dobil službo v ameriški velebanki Goldman Sachs, o kateri smo prav v gospodarski krizi veliko slišali. Barrosa je nadomestil Jean-Claude Juncker, ki je bil prej predsednik vlade najbolj zloglasne bančne oaze v Evropi – Luksemburga.

Novodobni fašizem se skriva tudi v novem desnem političnem populizmu (ne samo ksenofobizmu, nacionalizmu in rasizmu). Ta je po vojnah na Bližnjem vzhodu in na severu Afrike ter begunskem navalu na Evropo doživel pravi preporod, eksplozijo. Kot da so bile te vojne sprožene prav zaradi tega!

Preoblikovala se je tudi politična levica. Ta javno ne izpostavlja več komunizma, socializma in boja za delavske pravice. Le redkokdo še govori o delavskem razredu, revoluciji in kontrarevoluciji. Večina »delavskih voditeljev« se bori le še za tako imenovano socialo ali socialno državo, nekateri pa samo za pravice socialnih ali pa spolno usmerjenih manjšin. Le redki so si upali zelo jasno opozoriti na nestrpnost, ki jo je desnica širila do priseljencev. Nekateri »levi« politiki so le nekaj mencali, večina pa kar molčali – zakaj pa bi izgubljali volivce. Pa so jih prav zato!

Danes se nihče več ne razglša za fašiste in tudi ne za komuniste, oboje je bilo do skrajnosti očrnjeno v javnosti, kot da je bilo enako krivo. Poizkušaja se celo zamegliti pojme, kot so levica in desnica, po vsem, kar se je dogajalo tudi v delavskem gibanju, to sploh ni težko. Spomnimo se, da so se za edino prave delavske stranke imele tudi italijanska fašistična in nemška nacistična. Danes se to ponavlja, saj bi se vsi radi polastili moči množic, ki so še vedno delavske ali pa vsaj revne, razočarane, jezne. Pri nas se je celo najbolj desno profilirana Janševa stranka SDS najprej razglšala za socialdemokratsko. Desnica je povsod, kjer je mogla, postavila svoje alternativne organizacije, kot so Inštitut dr. Jožeta Pučnika, svoje veteransko združenje, svoj TIGR, svoje sindikaliste ali sindikate, celo

svoje skrajno desno Združenje novinarjev in publicistov, ki naj bi postavljalo alternativo izredno uravnoteženemu in strokovno nevtralnemu Društvu novinarjev Slovenije. Zakaj? Da se nevtralnno sredinsko večinoma prikazuje kot levo.

Ne levo, ne desno.

Sama družba ni zasidrana na sredini, razmere jo potiskajo na desno ali pa na levo, nekatere so tudi take, ki levico potiskajo še bolj na levo, desnico pa še bolj na desno. Na skrajnost. Temu pravimo radikalizacija. Po velikih spremembah padca berlinskega zidu je vsa slovenska družba zdrsula na desno. Lahko bi rekel, da je že sredina bila na desni, celo nekdanja Zveza komunistov - kot Socialna demokracija, če prej ne, pa zagotovo pod vodstvom Boruta Pahorja. V osamosvojeni Sloveniji smo prvo pravo levico dobili šele z Združeno levico in še to ne revolucionarno delavske. Nekateri politiki in novinarji so na veliko enačili nove ideologe kapitalizma z levičarji, celo tajkune, in s tem so seveda uspeli. Radikalizacija množic pa se je opazila pri odkrivanju povojnih grobišč, še bolj pa v času begunske krize in celo pri nekaterih tako imenovanih spravnih dejanjih.

Tudi v Sloveniji bomo hitreje odkrili, kaj je to fašizem, če se držimo naših zgodovinskih izkušenj. Tega pa ne bomo nikoli razkrili, če ne priznamo, da se naša najbolj izrazita fašistična ideologija kaže kot kolaboracionizem: najprej v klerofašističnemu belogardizmu in nato pa v bolj nacistično obarvanem domobranstvu. Če soglašamo, da so se naši slovenski fašisti imenovali domobranci, hrvaški pa ustaši, potem so bolj ali manj fašistoidni vsi posamezniki in stranke, ki častijo ali celo povečujejo te fašistične v domoljube. Podobno pa lahko vse častilce stalinističnega boljševizma damo na isto skrajno stran, vendar na drugi koš. Slednjih pa v vsaj v Sloveniji ni opaziti.

Z denacionalizacijo, z vračanjem gozdov cerkvi, ki sta ji jih vzela že rajnka Napoleon in Marija Terezija, pa smo prešli v novo obdobje kolaboracionizma. To je doseglo vrhunec v rušenju nekdanjih socialističnih podjetij in z njihovo razprodajo tujcem. Ti novi kolaboracionisti so porušili, pokradli in razprodali vse, kar je bilo družbena lastnina, nato so začeli rušiti še šolstvo in zdravstvo, da bi lahko še tega lastnili in razprodajali; temu rečejo tretja faza lastninjenja. To se je pri nas dogajalo še bolj očitno

kot v drugih bivših socialističnih državah, predvsem zato, ker naša pravna država ni bila sposobna razčistiti afer vseh afer, preprodaje orožja.

Pri ocenjevanju dogajanja ob razpadu socialističnih držav ne smemo pozabiti, da je bila Jugoslavija ne samo za nerazviti svet, ampak tudi za Evropo še bolj nevarna od Sovjetske zveze, saj se je tu razvila najbolj nalezljiva oblika socializma, to je samoupravljanje, in pa politika neuvrščenosti. Zato je bilo treba ponovno spreti narode, sprožiti pobijanje, vse porušiti, uničiti, razprodati, razvrednotiti vse, od gospodarstva do sodstva, sociale, zdravstva in šolstva

Z zmago Zahoda v hladni vojni, zlasti pa pri nas z rušenjem prejšnjega sistema, so uspeli ponovno demonizirati komunizem in vse samostojne poti iskanja boljšega socialističnega sistema izenačiti s stalinizmom, pri fašizmu pa zamegliti njegovo bistvo. Tako imenovana nova levica lahko v teh pogojih ohranja svobodno misel predvsem z obrobni temi, ki niso najbolj pomembne za ta čas, kot na primer politični boj za izenačevanje istospolnih partnerstev. Desnica pa je v stalnem vsestranskem napadu, zlasti manipuliranju z zgodovino in širjenju sovraštva.

To dokazuje več dogodkov, kot npr. že skoraj pozabljeni napad novih sodobnih škvadristov na Kučanov dom, pred katerim so zažgali tudi knjigo o njem, in to prav pred referendumom o izenačenju paritiv istospolnih partnerjev z ostalimi. Mediji tovrstnih posnetkov ne ponavljajo. Zanimivo je, da je prav zažiganje značilno dejanje skrajne desnice, ki smo mu priča v vsej zgodovini človeštva že od krščanskega požiga papirusov v aleksandrijski knjižnici, nato zažiganju znanstvenikov in čarovnic v srednjem veku, zažiganju knjig luterancev, požigom uredništev in tiskarn delavskih in slovenskih časopisov, požigom delavskih in kulturnih domov, celih slovenskih knjižnic v fašistični Italiji, kar se je končalo s pravo industrijo sežiganja ljudi v nacistični Nemčiji ... To dejanje so označili kot fašistično samo nekateri protifašisti in društvo slovenskih pisateljev, mediji pa so iskali razne druge razlage kot npr.: barbarstvo, vandalizem ...

Svoboda medijev in novinarjev je velika burka.

Zelo jasen dokaz fašizacije družbe je tudi omejevanje svobode medijev in novinarske avtonomije. Sedaj fašisti ne razbijajo več in ne zažigajo levo usmerjenih uredništev, ampak preko pravne države omejujejo svobodo javne besede. Najbolj znana primera sta spreminjanje medijske zakonodaje na Madžarskem in Poljskem, pa tudi v Sloveniji se dogajajo

podobne stvari. Spomnimo se spremembe zakona o RTV in poizkuse uvajanja novih oblik cenzure v času Janševe vlade. Takrat je kar 571 slovenskih novinarjev podpisalo peticijo proti cenzuri knjige, katere avtorja sta bila Blaž Zgaga in Matej Šurc. Ta je bila jasen opomin domači in mednarodni javnosti, da se fašizem ponovno prebuja, zato je temu sledil izreden protinapad slovenske politične desnice, zlasti Janševe SDS, čeprav v peticiji sploh nista bili omenjeni. Na spletnih straneh desnice še vedno lahko najdete imena novinarjev, ki smo podpisali peticijo proti cenzuri, seveda nismo prikazani kot borci za svobodo javne besede, ampak kot »komunajzarji«, da pa ta zakon ustreza tudi »levici«, je najboljši dokaz, da se menjale že številne »leve« vlade, pa tistih dveh najbolj problematičnih stavkov tega zakona niso bile sposobne spremeniti. Očitno tak kot je, ustreza tudi njihovi skriti oblastniški fašistoidnosti.

Tudi sodobni fašisti so tako kot Mussolinijevi in Hitlerjevi zelo agresivni do medijev in novinarjev. To dokazujejo na vsakem koraku, ne smo z »Grimsovim« zakonom o RTV, množičnim kaznovanjem svobodomiselnih novinarjev na RTV v času uvajanja »Virantovega« plačnega sistema, ampak zlasti na spletu. Naj vas spomnim na Janševa čivkanja, v katerih pogumne novinarke enači s prostitutkami. Prisotni so povsod: poskušajte na facebooku napisati kaj pozitivnega o partizanih ali bog ne daj o komunistih, pa boste tako ugotovili koliko novih medijskih vratarjev pazi na edino njihovo resnico, kako manipulirajo in to bolj ali manj z besedami velikega vodje ali njegovih svečenikov.

Zahodni mediji, zlasti pa filmska industrija, so se na široko pridružili političnim manipulacijam, ki hote ali pa ne prikazujejo fašizem samo kot nacizem ali še ožje, kot antisemitizem. Ste videli kakšen ameriški film, ki bi prikazoval nemška koncentracijska taborišča kot delovna in uničevalna taborišča za levo usmerjene Nemce? Ali pa še huje, da je Franco kot pomoč pri španski državljanski vojni odstopil Hitlerju na deset tisoče »republikancev«, ki jih je uporabljal kot sodobne sužnje. O tem se sploh ne govori. Takrat je Hitler še vedno deloval v skladu z interesi velikega kapitala, s katerim je razvijal svojo vojsko, da bo lahko napadel Sovjetsko zvezo.

Filmska industrija in mediji so sicer veliko govorili o vojnih grozotah, vendar se je vsa ameriška zabavna industrija omejila na bojna herojstva ali holokavst. Judje so to sprejeli, ostali pa so to molče prenašali, nekateri predvsem zaradi interesov hladne vojne, drugi pa zaradi skrivanja lastne kolaboracije. Vendar v tisti pravi drugi svetovni vojni je bilo mrtvih

največ Slovanov in Kitajcev, samo iz Sovjetske zveze jih je bilo več kot 25 milijonov. Tudi Slovani smo bili na seznamu izbrisane rase, ki bi se spremenila v suženjsko podvrsto, so nas Italijani že prej imenovali za Ščave (Schiave).

Ljudje kot tabula rasa, ki se jo da pobrisati in ponovno popisati.

Fašizem je živ, zato se ga tudi skriva. Dokaz za to je, da se molči o grozotah, ki so porajale fašizem, kot na primer o belgijskih zločinih v Kongu, ki so zagotovo med najhujšimi zločini človeštva, še hujši od italijanskih v Libiji. Očitno se za evropsko kulturo žrtve »manjvrednega« afriškega prebivalstva ne štejejo tako kot žrtve Judov ali Evropejcev. Koliko pa se v Sloveniji sploh ve o stotisočih primorskih beguncev, ki so morali bežati pred fašističnim terorjem, zapori ali ustrelitvami? Naši mediji raje spominjajo na italijanske optante, pa še tega ne povedo, da so ti ljudje le nasedli politiki in medijski manipulaciji. Celo mrtvi niso več enaki: primerjajte odnos svetovne javnosti do v vojni pobitih Američanov, Rusov, Judov, Italijanov, Jugoslovanov ... Slednji sploh ne obstajajo več, so samo še njihove žrtve v fobjah in hudih jamah.

Torej nadljudje in podljudje še vedno obstajajo ali obstajamo, zlasti Slovani, tisti seveda, ki nismo v EU in Natu, ali pa sploh južnjaki. Nihče sicer tega ne trdi, a to se še vedno vsaj občasno čuti, kot na primer v nemškem medijskem manipulacijskem pompu proti »lenim južnjakom« in še s socializmom okuženih Grkov. Tega seveda nikoli niso uradno rekli, a se je to jasno čutilo, tudi do nas, nesposobnih Slovencev, ki so nam hoteli poslati trojko svojih pametnjakovičev. Pa koliko drugih takih primerov imamo še na svetu!

Po padcu berlinskega zidu je zahodna propaganda, ki je prej delovala tudi pri nas preko zahodnih medijev, tudi filmske in glasbene industrije, v to propagandno »umetnost« vključila tudi naše domače »ustvarjalce« vseh vrst. Pri tem se je zlasti izkazala slovenska nacionalna televizija. Slovenci smo lahko gledali cele serije nemških filmov, ki so bili narejeni za pranje možganov Vzhodnim Nemcem. Pa naj omenim samo še poseben izbor vsega ameriškega propagandnega gradiva, ki ga prej nismo videli, v katerem smo lahko spoznavali »pokvarjenost« Rusov pa tudi njihovih prijateljev Belorusov in Srbov. Njihovi obrazi so kazali zelo podobne izraze kot tisti z nacističnih plakatov o »podljudeh«.

V državah nekdanjega vzhodnega bloka se je v umazani vodi pralo vse, kar je bilo povezano s komunizmom in je ustvarjalo novo sovraštvo proti Rusom, saj s padcem berlinskega zidu teh niso mogli podrediti svojim političnim ali točneje gospodarskim interesom. To pranje možganov bi lahko imenovali tudi lustracija razuma. V teh deželah je bilo dovoljeno vse, celo obujanje izvirnega fašizma, najboljši dokaz za to so madžarska stranka Jobbik in ukrajinska Svoboda, sploh dogajanje v Ukrajini, odnos do beguncev... Pa ne zaradi ostankov komunistične diktature, navajenosti ljudi na diktaturo ali celo pogrešanje reda, kar trdijo medijski komentatorji, ampak načrtnega rušenja tistih nesporno dobrih idej socializma, bratstva in enotnosti, politike neuvrščenosti, miroljubne koeksistence in sožitja. Sistematično obujanje nacionalizmov in fašizma je še vedno najbolj učinkovito orožje proti komunizmu.

Nekateri načrtno trdijo, drugi pa kot papagaji ponavljajo, da je druga svetovna vojna dokončno obračunala s fašizmom. Mogoče samo z antisemitizmom, ne pa z njegovim bistvom. Če drugega ne vidijo, bi morali opaziti, da se je Francov fašistični režim obdržal skoraj do padca berlinskega zida, podobno tudi Salazarjev v sosednji Portugalski. Še več, podobna zgodba kot v Španiji se je ponovila tudi leta 1973 v Čilu, ko je vojska pod vodstvom generala Avgusta Pinocheta v krvi zatrla ustavno in demokratično izvoljeno socialistično vlado Salvadorja Allendeja in uvedel pravi fašistični režim.

Ob vsem hudem, ki se dogaja danes po vzoru tega, kar se je dogajalo pred in med drugo svetovno vojno, zlasti judovskemu narodu, se moramo vprašati, zakaj se danes podobno dogaja Palestincem. Zakaj so izraelski vojaki v napadih na Gazo leta 2014 pobili kar 459 otrok in 238 žensk (po poročilih ZN), zakaj prav nosečnice in otroke, ki so se igrali z žogo, zakaj so v hiši družine Abu Jamaa pobili kar 18 otrok in 5 žensk? Ali ni ta odnos Izraela do Palestincev fašističen? Težko je to reči narodu, ki je v preteklosti sam toliko hudega doživel prav od fašizma in nacizma, a jih moramo spomniti, kam se danes sami postavljajo s svojimi dejanji.

Do današnjih dni je fašizem mutiral ali se z drugimi -izmi križal in zlil v številne nove oblike, pa naj jih imenujemo neofašistične, postfašistične, profašistične, kriptofašistične ali prafašistične, ki jih lahko zasledimo pri nekaterih političnih ali drugih organizacijah ali posameznih politikih, so fašistične. Nekatero nove križance ali spojine pa še naprej imenujejo po drugi vrsti ali elementu, kot na primer skrajni nacionalizem, skrajna desnica, neoliberalizem ... Enako so se in se še spreminjajo ter

prilagajajo njegove kolaboracionistične oblike, ki v vsakem času in ob vsaki priložnosti najdejo svoje koristi od sodelovanja s tistimi, ki hočejo vojaško, politično gospodarsko ali samo kulturno osvojiti neko deželo ali si podrediti narod. Nekdanji kolaboracionisti fašizma ali kolonialnih interesov sosednjih držav pa so pa so se »izkazali« zlasti pri denacionalizaciji, kraji in razprodaji in pri splošnem rušenju vsega dobrega, kar je bilo prej doseženo.

Tako imenovano tranzicijo so preživeli ideologi fašizma in nekdanje kolaboracije izkoristili za oživljanje fašizma. Ta se ni pokazala samo v nekaterih državah bivše Jugoslavije, ampak še bolj v Ukrajini, na Poljskem, Madžarskem pa še kje. Fašizem je še vedno najbolj učinkovit nasprotnik vseh svobodomiselnih gibanj, manjšin, ki se borijo za enakopravnost in narodov za priznanje, zlasti pa komunizma.

Marsikdo trdi, da je sedaj, toliko let po vojni zmagi, nürnberškem procesu, demokraciji, novih svoboščinah, vojaški varnosti, ki nam jo zagotavlja Nato ipd. že smešno govoriti o fašizmu. Beseda fašizem je danes za marsikoga dobila tudi drugačen splošni slabšalni pomen, postala je kletvica, žaljivka ali javna oznaka za skrajnega desničarja, oblastnika, pokvarjenca, obsedenca ipd. Fašizem je tudi izraz za pokvarjene odnose med ljudmi, prodajanje svojega dostojanstva za drobne koristi, ovajanje nadrejenim ipd. Tudi za surove odnose nadrejenih do podrejenih, do sindikalistov ...

Za današnje fašistoidne pojave najbolj pogosto slišimo besedo neofašizem. Pod tem pojmom se združujejo vse oblike oživljanja nekdanjega fašizma, prilagojenega sedanjemu času. Kot take se pogovorno ali političnih krogih in v medijih pogosto imenuje tudi nekatere politične stranke, gibanja in skupine, ki povečujejo ali branijo fašistična dejanja, širijo njihove ideje in originalne ali prenovljene simbole, celo širijo antisemitizem, rasizem in pozivajo v boj proti komunizmu ter humanizmu.

Nekateri analitiki fašizma in sodobnih družbenih gibanj govorijo tudi o *postfašizmu*. Ta pojem zasledimo zlasti pri ohranjanju kulture fašizma, ki se najbolj zrcali v odnosu do drugih ras, narodov in manjšin.

Skoraj vsi pa pozabljajo na fašistično vsebino neoliberalizma ali pa jo skrivajo!

Še enkrat: Ne gre za neoliberalizem, ampak za novo, sedanjemu času in razmeram prilagojeno obliko razvoja kapitalizma, ki pa ima iste cilje kot fašizem – totalno diktaturo kapitala. Naša uradna slovenska

politika se tudi tokrat gre kolaboracionizem. Ta naš tako imenovani neo-liberalizem ima veliko več genov fašizma kot pa liberalizma: gre za frontalni napad na vse ideje socializma, rušenje vseh prejšnjih moralnih vrednot, izvajanje ideološkega pritiska na množice, manipulacije Goebbelseovega tipa, sovraštvo do drugih narodov, »južnjakov«, preganjanje in pritiski na novinarje, v ozadju pa je kopičenje kapitala s pomočjo politike in države, kar je osnovni cilj fašizma. In kar je za Slovenijo zelo značilno pri vsem tem, zlasti pri razprodaji našega nekdanjega družbenega premoženja tujcem, je, da najpomembnejšo vlogo ponovno igrajo iste kolaborantske sile, ki so se nekoč imenovalе domobranci, kar njihovi voditelji jasno potrjujejo na domobranskih praznovanjih. Bela garda in domobranci pa sodijo med fašiste in klerofašiste.

Končni cilj je bil isti kot v času fašizma: zrušiti je bilo treba vse ideje socializma. Da bi to dosegli, je bilo treba najprej porušiti njihove ekonomske temelje, to pa je bilo razmeroma zelo uspešno samoupravno gospodarstvo, tovarne in razna podjetja, ki so nekaj pomenila, ne le pri nas, temveč celo v Evropi in v svetu. Drugo dejanje pa je bilo vse to naprtiti prejšnjemu sistemu in komunistom. Pri tem so uporabili celo moralno najbolj zavrženo dejanje, javno prekopavanje mrtvih, pa čeprav so ali vedeli, da bodo s tem narod samo razdelili. Mogoče je bil to tudi njihov cilj, saj so emocije ob kupih človeških kosti hujše od spominov na vojna herojstva. A o tem se je govorilo samo pri nas, ne pa tudi v Italiji, Franciji, Nemčiji itd., kjer je bilo v povojnih maščevalnih obračunih pobitih tudi v razmerju več ljudi, kot pri nas. Ker pa smo se sami začeli med sabo pobijati, so nas za barbare proglasili tudi naši sosede, zlasti Italijani, in nam podtaknili še svoje kosti, ki so jih imeli skrite pod svojo preprogo.

Te preživele in mutirane gene fašizma še najbolje čutijo tam, kjer so imeli najhujše izkušnje s fašizmom. Na Primorskem, kjer se je pri ljudeh v večdesetletnem boju za preživetje pod fašizmom razvila neka posebna občutljivost nanj, tako kot "protitelesa" pri boleznih, točneje *protifašizem*. To je to obujanje TIGR-a, spoštovanje rdeče zvezde, ponosno petje partizanskih pesmi, to so Puntarji, Vstala Primorska... Zato ima koprška borbenska organizacija v svojem imenu na prvem mestu napisano *Združenje protifašistov*... Tudi zato nas preživeli ali novi slovenski fašisti tako radi napadajo in se do Primorske obnašajo kot kolonialisti, zato se je tu toliko rušilo, kradlo, delilo in nekdanjo najbolj cvetočo deželo spremenilo v sesuto provinco. Sicer pa so slovenski fašizem po naši osamosvojitvi še najbolj občutili pripadniki drugih jugoslovanskih narodov; spomnimo se na

desettisoče izbrisanih, na nekatere prejšnje politike, direktorje in svobodomiselnih intelektualcev, ki se niso hoteli priključiti rušilnemu stampedu.

O obnavljanju fašizma v Sloveniji nam veliko pove tudi izjava enega izmed vodilnih osamosvojiteljev Ivana Omana, ki je leta 2012 na proslavi v Šentjoštu nad Horjulom v počastitev prvih vaških straž, to je kolaboracionističnih enot in predhodnic domobranstva, dejal: *"Ta prireditelj je pač spomin na drugo slovensko vojsko, torej, imeli smo dve slovenski vojski. Tista prosovjetska je triumfirala leta 1945, druga, ki si je prizadevala za demokratično Slovenijo, je izgubila vojno tisti hip, ko je kralj podpisal sporazum in je bila leta 1945 pobita. Zmagala pa je 45 let po smrti na cvetno nedeljo leta 1990 z volitvami, ko smo dobili demokratično Slovenijo ..."*

Gre torej za popolno spreobračanje zgodovine in manipulacijo s ciljem zakrivanja izvirnega slovenskega kolaborantskega klerofašizma, najbolj očiten primer pa je postavljanje spomenikov padlim domobrancem in slavljenje kolaboracionizma. Na odkritju spomenika v Grahovem leta 2014, ki je tako kot večina domobranskih slovesnosti potekalo ob svetih mašah in vseh verskih ceremonijah, so bili častni gostje predsednik SDS Janez Janša, predsednica NSi Ljudmila Novak, predsednik Zbora za republiko Lovro Šturm, evropski poslanec Lojze Peterle, vodja poslanske skupine SDS Jože Tanko, predsednik sveta SDS France Cukjati in župan občine Cerknica Marko Rutar. Kot slavnostni govornik je nastopil Anton Drobnič, nekdanji predsednik društva Nova Slovenska zaveza. Še bolj, sicer v pieteto zaviti primer, dokazuje svečan pokop posmrtnih ostankov pobitih krvnikov iz Jasenovca na Hrvaškem in drugih ustaških uničevalnih taborišč, ki so jih iz Hude jame prenesli na novo mariborsko pokopališče na Dobravo. Tega so se poleg najvišjih delegacij iz Hrvaške udeležili tudi predstavniki vrha slovenske politike in katoliške cerkve, in to ob vencu, na katerem je pisalo »Slava junakom«. Ironija!

Kolaboracionizem s fašizmom ali nacizmom je pustil še veliko več skritih genov kot pa sam fašizem. Danes je jasno, da svoje propagande ne morejo več graditi na antisemitizmu, vendar jo lahko zelo uspešno in z veliko podporo zahodnega sveta s sovraštvom do muslimanov, Rusov ali pa Kitajcev, saj so to bili ali so še komunisti in antikristi.

Slovenija je zelo dobro gojišče klic fašizma. Celó v ustavo ni bila sposobna zapisati, da izhaja iz narodnoosvobodilnega boja Slovenije, ali pa, da temelji na protifašizmu, tako kot imajo zapisano skoraj vse

evropske države in celo Hrvaška in EU. Še huje: niti zakonske prepovedi uporabe fašističnih simbolov in obujanja fašizma nima, kar imata celo nekdanj fašistični oz. nacistični Nemčija in Italija.

Pa še to: Res je fašizma vedno več ne samo pri nas Slovencih, ampak tudi pri Srbih in ostalih sosednjih narodih, vendar gre za veliko razliko. Srbski fašizem se tako kot hrvaški, ruski ali pa tudi madžarski razvija z idejami o veliki Srbiji, Hrvaški... bori za svojo veliko državo, in celo za ohranitev pred drugimi zavojevalci. Je vsaj v osnovi podoben izvornemu italijanskemu. Še več: četništvo izhaja iz boja proti turški okupaciji, ustaštvo iz katoliškega zavojevalstva in hrvaškega kompleksa do pravoslavnih kristjanov, ki imajo več svobode itd. Poglejte Orbanov neofašizem, on je z njim obranil svojo državo pred roparstvom in razprodajo, kakršno je doživela Slovenija. Slovenski fašizem je klerofašizem, ki že sam po sebi pove, da ima gospodarja in poglavarja v Rimu, da si želi samo privilegije rablja ali capoja nad lasnim narodom, da bi mi bila dovolj samo ljubljanska škofija. Zato se je najprej pojavil v italijanski obliki kot MVAC. Slovenski fašizem je sodeloval pri etnocidu in genocidu lastnega naroda. Res da v primerjavi z ustaškimi zločini ni tako krut, vendar po moralnih vrednotah sedanje stopnje razvoja človeške civilizacije ali kulture, ki temelji na narodih, je najbolj nizkoten.

Fašistične skrivalnice

Današnji fašizem si je v času hladne vojne, ob prilagajanju in skrivanju v tako imenovanih demokratičnih oblikah delovanja političnih dejavnikov, porezal svoje štrleče skrajnosti in se skriva marsikje, še posebej v nacionalizmu, ki ga nekateri razlagajo kot domoljubje, in v verah, kjer še vedno trdijo, da je pravi edino njihov bog, ali točneje to, kar o bogu in veri razlagajo oni.

Tudi na ekspanzionizem nekaterih narodov moramo biti pozorni. Strategija velikih in številnih družin, s katerimi bodo osvajali prostor, je bila strategija albanskega fašizma in istočasno tudi muslimanskega ekspanzionizma, ki temelji tudi na višji nataliteti. Tega pa ne poudarjajo samo oni. Vsi dobro vemo, da tudi v krščanstvu velja pravilo, da je treba imeti toliko otrok, kot jih bog da. Mohamed je šel še dlje: otroke morajo imeti vse ženske, tudi vdove prehitro padlih bojevnikov in druge ženske, ki bi zaradi vojskujočih se moških ne bi dobile monogamnega partnerja, zato imajo muslimani lahko več žena.

Del klera raznih cerkva je še vedno zelo zlepljen s fašizmom, saj prav v njem vidi največjo učinkovitost v boju proti brezbožnosti in tudi za ohranitev svojih zgodovinskih privilegijev. Če s tega zornega kota gledamo na Kitajsko in tudi Indijo, vidimo, da sta njihova verska in kulturna tradicija popolnoma drugačni. Tam celo načrtno zmanjšujejo rodno, resda zato, da bodo bolje živeli, saj očitno niso tako obremenjeni z željo po osvajanju in prevladi.

Fašistov se ne prepozna več po črnih cofih.

Skrivanje fašizma v nacionalizmu, ki se v sodobnem svetu najbolj kaže v sovraštvu do tujcev ali ksenofobiji, se ni pokazalo samo pri razpadu Jugoslavije, ampak tudi v Franciji ob izbruhu velike emigrantske krize in muslimanskega terorizma. Za teror so se odločila celo številna dekleta in fantje iz priseljeniških družin, ki so se rodili in odrasli v tej deželi, a so očitno ob vseh javno deklarirani enakosti in svobodi jasno občutili potuhnjeni ali pod preprogo pometeni in nerazčiščeni francoski nacionalizem ali celo izvorni fašizem Charlesa Maurrasa.

Sodobni nacionalizmi in fanatizmi so odlična kulisa za zatiranje svobodomiselnega razvoja človeštva, skoraj tako učinkoviti kot fašizem, saj ga tudi veliko vsebujejo. To velja tako za muslimanski fanatizem, kot tudi za katoliški, ali pa za novi rasizem belcev in od boga privilegiranih narodov. To se čuti tudi v politiki ZDA, zlasti po dogodkih, imenovanih »9. 11.«, ki žal preveč spominjajo na nacistični požig Reichstaga, le da tokrat ne gre za obtožbo komunistov, ampak muslimanov. Tudi ti so bogati kot Judje – imajo nafto. Govori se sicer o boju proti terorizmu in Al Kaidi, ne pa proti samim muslimanom, vendar so v Ameriki dejansko omejili razne svoboščine in okrepili državno militantnost, v muslimanskem svetu pa sprožili vojne, verske nestrpnosti in okrepili njihov fundamentalizem. Ustvarjajo se torej pogoji za nove vojne in osvajanja, istočasno pa za nadzor nad lastnim svobodomiselnim in nezadovoljnim prebivalstvom.

Za fašizem je zelo značilen poudarek na kultu osebnosti. Njihovi voditelji so nezmotljivi, ljudski tribuni s karizmo. Pri njih hitro opazimo narcisoidne in psihopatske lastnosti, radi so v središču pozornosti, najraje obkroženi z vernimi in zvestimi »vojaki«. Oblast in kapital si prilaščajo z zavajanjem demokratične večine, za doseganje ciljev jim ni žal žrtev. Nagnjeni so k militantni organiziranosti, prisvajajo ali postavljajo si svoje

pretepaške skupine, milice ali celo vojsko, podrejajo si medije in sodstvo. Gradijo na nacionalizmu, sovraštvu do sosedov ali tujcev, drugih ras, spreminjajo in prilagajajo zgodovino, širijo sovraštvo do vsega svobodomiselnega in miroljubnega, demokracijo pa vidijo samo kot sredstvo za osvojitve oblasti (potem ko zmagajo na volitvah, ta ni več pomembna).

Veliko fašizma je ostalo tudi v sodobnem populizmu, pa ne samo v razkazovanju svojih delovnih mišic in nastopaštvu pred množicami, fotoaparati ter kamerami, ampak tudi z izpostavljanjem množicam vsehčnih besed, poenostavljanjem, olepševanjem, laskanjem, skrivanjem resnice ipd., tako kot je to za ne ravno bistre množice počel Mussolini. Fašizem se lahko skriva tudi v populizmu. Za fašistične voditelje je zelo značilno kovanje novih pojmov in besed, ki so podobna nekdanji »judovsko komunistični zaroti« ali pa »slavocomunizmu«. V letu 2017 ste lahko na spletnem portalu Nova24TV prebrali kolumno njihovega vodilnega novinarja z naslovom, ki odraža vsebino: »Levica in islam sta si podala roke – kultura smrti in religija smrti, skupaj za uničenje zahodne civilizacije«. Pa da ne omenjam njihovih priljubljenih izrazov *udbomafija*, *komunajzarji*, *partijsko enoumje*, *strici iz ozadja* ter razne izvedenke v povezavi z Murgلامي ...

Populistična politika nekaterih vase zagledanih politikov je lahko zelo nevarna. To je lahko v politiki nalezljivo, hitro postane pravilo, temelj nerealne ali lažne politike, skozi katero lahko pridejo na površje pravi fašisti. Populizem je zelo združljiv s fašističnimi borci proti krivicam, ki pa zahtevajo red, disciplino in moč, da bi to »pravico« uveljavili. Tudi novo ustavo in republiko. Preprosti ljudje brez dejanske politične moči, trpeči zaradi krivic, ki se dogajajo okrog njih, a si ne morejo pomagati, si želijo trde roke, človeka, ki bo namesto njih presekal gordijski voz in kaznoval zlikovce. Več krivic, kot se dogaja ljudem, bolj si želijo maščevanja in prej bodo podprli krutega diktatorja, saj v njem vidijo rešitelja, zveličarja. Zato ne spreglejte tudi tistih, ki načrtno ustvarjajo anarhijo, omogočajo krivice, korupcijo ...

V fašističnih organizacijah vlada vojaška disciplina, člani so vojaki, organizatorji, sekretarji in drugi funkcionarji pa oficirji, na vrhu pa je samo eden in edini. Ljubijo orožje, uniforme, simbole, med temi tudi mrtvaško glavo, parade, prapore in črno barvo. Če jim država dovoli, ustanavljajo tudi svoje paravojaške skupine. Poudarjajo državo ali vero, red, disciplino, protikomunizem – pa ne vedno – ponekod tudi to izkoristijo za doseganje oblasti. Če je kdo individualist, ga postavijo za »ostrostrelca«,

tudi te rabijo. Tudi po organiziranju in obnašanju v družbi so pravo nasprotje levice, kjer ima »vsaka glava svojo pamet«. Intelektualcev ne marajo, razen redkih znanstvenikov, ki jih lahko vprežejo v svojo vojno ali propagandno »mašinerijo«, in pevcev, ki jim pojejo slavo. Spoštujejo le tisto umetnost, ki časti moč, prevlado, njihovi arhitekti so nagnjeni k impozantnosti. To je pravi raj za oblastnike, kdor se izkaže, napreduje.

Fašizem se skriva in goji v organizacijah, ki so si jih prisvojili razni oblastniki. Fašistoidni oblastniki se obkrožajo s strokovno nesposobnimi, vendar oblasti željnimi ljudmi, ki so prej ali slej poplačani za svojo lojalnost stranki ali šefu. Njihovo osvajanje oblasti temelji na delitvi političnega in vojnega plena. Za pohod na oblast se poslužujejo strahu, glede na razmere tudi anarhizma in terorizma, pri političnem prepričevanju pa ponavljanja laži in izpostavljanja le delnih resnic, populizma in demagogije. Kdor ne soglaša z vodjem, je izdajalec.

Sodobni fašisti radi skrivajo to, da so fašisti. Predstavljajo se kot največji domoljubi, borci za narod, celo njegov najbolj izkoriščani razred ali sloje, za socialdemokrate. Ob tem seveda poudarjajo, da so protikomunisti.

Prihodki njihovih organizacij so zelo skrivnostni, Največ denarja prihaja iz tujine, tudi od nekaterih fundacij, povečini pa je to denar, ki je bil "zaslužen" doma, a je šel v tujino le na pranje.

Izredno napenjajo politično propagando, ki deli ljudi (*Kdor ni z nami, je proti nam!*), še vedno gradijo na laži, ponavljanju laži in raznih novih načinov potvarjanja resnic, na obvladovanju množic, razvijajo svoja glasila in napadajo nasprotna. Za lažjo in manipulacijo množic spremenjajo zgodovino, postavljajo svoje heroje, med nasprotniki pa iščejo sovraže.

Koga bi v Sloveniji pobijal Breivik?

Za hitre zmage in uspehe napadajo šibke socialne in narodnostne manjšine, uporabljajo sovražni govor in diskreditacije nasprotnikov, napadajo priseljence, širijo strah pred njimi ipd. Norveški fanatični morilec Anders Behring Breivik, ki je leta 2011 pobil 77 mladih simpatizerjev politične levice, je le sodobni ekstremni fašistični eksces, volk samotar, ki samo zamegljuje preživete prave fašistične ideologije. Z objavami na internetu je hotel postati ideolog in vodja, a s tem ni uspel, je pa s svojo fanatično norostjo postal junak ali inspiracija za nove »škvadristične

norce«. Tako je mladi član VSO, dejansko SDS-ove paravojaške skupine in član vodstva Slovenske demokratske mladine, ki se je v uniformi slikal s predsednikom stranke Janezom Janšo, pod napovedjo, da se bo komeemoracije v spomin na Pohorski bataljon udeležilo 5000 ljudi, objavil da »*bi tudi tam rabili Breivika*«. Slovenska javnost pa je molčala! Še več: to paravojaško skupino je z obiskom počastil celo predsednik naše države Borut Pahor.

Novi fašisti radi prilagajajo zgodovino svojim interesom, povečujejo nekatere dogodke in imena, ki so povezana s slavo in močjo. Častijo heroizem, gojijo mačizem in vzvišenost nad šibkimi. Prav tako radi spreminjajo zgodovino in pri tem zlasti opravičujejo ali zmanjšujejo grozote fašizma, nacizma in njihovih kolaborantov, vso krivdo pa valijo na njihove žrtve.

Radi se združujejo, če ne doma pa s sosedi in sorodnimi organizacijami po svetu. Iz ideoloških razlogov so sposobni razvijati sodelovanje celo s fašističnimi organizacijami, ki zelo jasno kažejo sovraštvo ali podcenjevanje našega naroda in imajo do nas celo ozemeljske pretenzije.

V svetu je zelo velika toleranca do fašizma, še zlasti, če je ta še vedno v svoji izvorni obrambi »zahodnega« kapitala in njegovi želji po obvladovanju sveta. To nam še najbolj pokaže glasovanje v skupščini OZN o ruskem predlogu o protinacistični resoluciji. Zanj je glasovalo 115 od 193 članov te svetovne organizacije. Proti so bile le ZDA, Kanada in Ukrajina, ostale, predvsem EU, vključno s Slovenijo, so se vzdržale. Sama razprava je pokazala veliko nepoznavanje fašizma, celo pri predlagateljici, ki se je omejila le na nacizem, Slovenija pa je kljub izredno tragični izkušnji z italijanskim fašizmom tudi tokrat dokazala, da je tako neznajna, kot je bila v času pred drugo svetovno vojno.

Črni oblaki od vsepovsod

V sodobnem dogajanju po svetu vedno bolj odkrivamo, da kljub željam večine po preseganju sovraštva, spravah, sodelovanju, odpiranju meja številni narodi, ali točneje tisti njihovi oblastniki, ki živijo od naroda, še vedno (vsaj na skrivaj) gojijo še nekaj nacionalizma, šovinizma in celo fašizma. Tako »za vsak slučaj«. To se opazi tudi pri vseh naših sosedi, zlasti pa v zibelki fašizma, Italiji. Najbolj očiten primer tega je njihov praznik v spomin na fojbe in eksodus iz Istre in Dalmacije. Kaj vse danes

počnejo Italijani, samo da bi skrili resnico: da je bilo vse to posledica vojne in njihovega fašističnega terorja, da je bil to pravi genocid nad Slovenci, Hrvati in Črnogorci!

Fojbe so si izmislili njihovi fašistični veljaki in jih tudi začeli uporabljati na nas Istranih. Ko govorijo o eksodusu Italijanov, pa čisto pozabljajo, da je bil pred tem, že v času fašizma, neprimerno večji eksodus Slovencev in Hrvatov z okupiranega ozemlja, ki ga je dobila Italija s tajnim Londonskim sporazumom za izdajo svojih starih zaveznikov v prvi svetovni vojni. Njihov zakon je vso krivdo zvalil na nas. Kako ne bi, saj so na ta fašizem in slovenski eksodus pozabili tudi v Ljubljani. Še kdo ve, da je moralo za časa fašizma med obema vojnoma zapustiti svoje domove več kot 100.000 Primorskih Slovencev, in to zato, da bi se rešili zaporov, konfinacije ali pa si rešili golo življenje? Po vojni pa je s sedanjega slovenskega ozemlja optiralo le 27.000 Italijanov in Slovencev, ki so živeli od Trsta in Gorice. To niso bili begunci pred terorjem, ampak tisti, ki so v skladu s pariško mirovno pogodbo sami izbrali, na kateri strani meje bodo živeli.

Italijanski nacionalni spomenik Foiba di Basovizza. (Foto: M. I.)

V največji absurd so prav pri Bazovici, kjer so sami začeli streljati slovenske domoljube, postavili spomenik in mavzolej »infojbiranim« italskim domoljubom. V tisti opuščeni premogovnik, ki so ga prekrili z

marmorjem in lažnimi napisi, da je v tej jami 500 kubičnim metrov trupel italijanskih domoljubov, je njihova kolaboracionistična Guardia Civica (mestna straža) po mučenju vrgla najmanj 5 antifašistov in partizanov, naši ljudje pa so v to jamo po bombardiranju ob osvobajanju Trsta vrgli še nekaj razpadajočih trupel od granat pobitih nemških vojakov in kadavrov vprežnih konj. V jamo je bilo vrženo samo eno truplo Italijana, in to vojnega zločinca Fabianija, pomočnika šefa italijanske policijske »Bande Collotti«, ki ga je naglo vojaško sodišče obsodilo na smrt, a ga ljudje, ki jih je zapiral in mučil, niso hoteli pokopati. (Če nimate vpogleda v angleške zapise o čiščenju te jame, lahko več o tem preberete v moji knjigi Peruti tržaškega aborigina.)

Italijanski inkubator starega in novega fašizma

Italijani se niso »očistili« ne po prvi in niti po drugi vojni. Zakaj ne po prvi? Ker je bil poraz na soški fronti prava sramota ali negacija potomcev slavnega rimskega imperija in ker so njihovi generali hoteli oprati ta poraz z zločinom nad svojimi vojaki. Njihovi fašisti so to slavili kot domoljubno dejanje, Mussolini pa je morilca lastnega naroda generala Cadorno, ki je ukazal pobijati lastne vojake in tudi naše civiliste, povišal v maršala. Njihova končna vojaška zmaga je bila tudi moralni poraz, saj so v takratnem svetu velikih deklariranih vrednot poštenja izdali svoje nekdanje zaveznike. To so bile njihove prve rakave celice. Po drugi svetovni vojni, ki jo je dejansko že leta 1936 z napadom na Abesinijo začel njihov fašizem, Italijani niso imeli svojega nürnberškega procesa, so pa imeli svoje povojne čistke ali poboje. Samo v deželi Emiglia Romagna naj bi izginilo 20 do 22 tisoč bivših fašistov in njihovih sodelavcev, približno toliko tudi v Milanu oz. tamkajšnji deželi Lombardiji. Vendar o tem se ne govori.

Še več, marca 1998 so se predstavniki njihove desnice in levice prav v Trstu dogovorili, da vse povojne poboje pometejo pod preprogo in za enotnost naroda sprejmejo propagandni zakon o dnevu spomina na eksodus in fojbe ter tako ves povojni obračun s fašizmom in obenem še travme prevalijo na sosednja »barbarska« naroda, na Slovence in Hrvate. Tako se sedaj vsako leto pred bazoviškim spomenikom klanjajo lažem o fojbah, pa tudi drugod po državi na raznih občinskih proslavah, po medijih in celo šolah širijo laži in sovraštvo do *vzhodnih barbarov*. Tako nas je že na prvi slovesnosti imenoval celo sam predsednik Italije Giorgio Napolitano, star italijanski komunist še iz časov, ko so Italijani podpirali Stalina. Ali ni to

latentno vzdrževanje fašizma, ohranjanje virusa v ugodnih pogojih, ki lahko mutira in počasi pronica v množice? Tako sedaj, ko ni več čas, da bi množice na ulicah kričale Mussolinijevo ime, kričijo ime norega ameriškega pesnika Ezre Pounda, ki je oboževal vojno in Dučeja.

Italijanski neofašizem se tako kot stari ponovno premika proti naši meji. Italijanska neofašistična organizacija CasaPound se je preselila v Gorico. V tem mestu, ki je z okolico bilo veliko bolj slovensko kot pa italijansko, ima župan očiten slovenski priimek, vendar napisan po italijansko. Pa ne samo priimek, ampak tudi dušo, saj vsako leto z vsemi častmi sprejema stare prostovoljce in njihove nove častilce najbolj fašistične italijanske bojne formacije X Mas. Če ob tem spomnimo še na redna letna objavljajna laži o državnemu spomeniku Bazoviška fojba, poimenovanje zloglasnega tržaškega fašističnega zapora Coronea po njegovemu upravniku v času nemške okupacije Ernestu Mariju in še razne druge primere, potem je popolnoma jasno, da Italija še vedno načrtno ohranja ali ponovno obuja svoj iredentizem ali »obmejni fašizem«, ki ga je že Mussolini dajal svojim fašistom za vzgled.

Hladna vojna je uradno končana, Slovenci smo ali naj bi bili enako-pravni člani EU, vendar - ali je ob vseh teh italijanskih lažeh kdo od Angležev, od njihove vojske in državnih institucij povedal, kaj so njihovi inženirci jeseni leta 1945 našli ob čiščenju opuščenega bazoviškega premogovnika? Zakaj ne pokažejo zapisnikov in dokumentov njihovih polkovnikov ter tako zanikajo italijanske laži o tako imenovani Foibi di Basovizza. Zakaj pa bi, saj celo večini v Sloveniji to očitno ne ustreza.

Fašizem je doživel katarzo samo v Nemčiji pa mogoče še Franciji, sploh pa ne v Italiji, Baltskih republikah, Ukrajini, Hrvaški, Srbiji pa še marsikje. Po svetu so po vojni iz maščevanja napolnili jame z žrtvami, a iz naroda niso očistili nakopičene moralne prtljage fašizma in njihovih zločinov, kvečjemu so po starem svetopisemskem zakonu izbili zob za zob in odsekali glavo za glavo ter tako na skrivaj še vedno podpirali krvno maščevanje. O tem je treba svobodno govoriti, razčistiti, kaj je bilo prej in kaj potem, kaj je bil vzrok in kaj posledica. Zato je treba vse zločince postaviti pred sodišče in s tem omogočiti tudi javno pranje umazanega perila, in to čim prej, preden se usmradi in preden se pozabi, kaj je bilo predvčerajšnjim in kaj včeraj. Ob tem pa bi se lahko vsaj tisti, ki se imajo za pamet, razum in avantgardo naroda ali predstavnike boga, spoštljivo obnašali do zgodovine, resnice in moralnih vrednot, ne samo sedanjega časa ampak tudi takratnega.

Pogosto slišimo, da je povojna Nemčija, razdeljena na dežele in dva vojaška bloka, z vsem, kar se je znanega in manj znanega dogajalo, vendarle doživela katarzo in se očistila vseh ostankov nacizma. Dogajanje dvajset let po padcu berlinskega zida pa tega ne potrjuje. Če ne drugega, Nemci bi bili ponovno radi gospodarji Evrope; če ne na star način, pa na nov. Angela Merkel ponovno osvaja Vzhodno Evropo, seveda ne več z orožjem, ampak s kapitalom in političnim izzivanjem. »Podkupila« je že velik del Balkana, s podrejanjem Grčije pa ji ne gre preveč dobro. Njen prodor proti Rusiji preko Ukrajine je naletel kar na sodoben partizanski odpor ukrajinskih Rusov. Tudi to je veliko prispevalo k moči in slavi ruskega predsednika Putina, ki je postal tako popularen kot Stalin. Mogoče še bolj, nekatere ankete v zahodnih državah so zelo jasno pokazale, di bi ljudje Putina kot predsednika sprejeli tudi pri njih.

Da je fašizem živ, se opazi tudi na televizijskih posnetkih protestniških množic, kjer so v prvi vrsti, vmes ali pa v sosednji ulici, prav izstopajoče urejene, in v črno oblečene skupine s prekritimi obrazi. V območjih, ki prej niso bila pod neposrednim vplivom ZDA ali njihovih partnerjev in kjer se je med zadnjo krizo še največ dogajalo na ulicah, se je pogosto opazilo, da so tam bili na obisku nekateri vplivni politiki z zahoda, npr. ameriški senator John McCain. Odprite katerikoli internetni iskalnik in napišite »McCain ISIS Ukraine« ter potrdite iskanje s pravo tipko. Dovolj je, da pogledate samo fotografije. Na njih ga boste videli tudi skupaj z vodjo Isisa Al-Baghdadijem in z vodjem ukrajinske neofašistične stranke. Mogoče je vmes kakšna slika ponarejena, vendar toliko jih ne more biti, zato kliknite še na kakšno drugo fotografijo in preberite tekst. Če hočete še kaj več, si lahko pogledate tudi kakšno oddajo ameriškega televizijskega satirika Jona Stewarta.

Sicer pa: čas teče, tudi na to se pozablja, splet pa te posnetke pošilja v ozadje; internetni strežniki namreč rabijo vedno več prostora, ki ga dobijo tudi z brisanjem starega.

Evropska skupnost, za katero se trdi, da je zrasla na protifašizmu, v Ukrajini prav mirno gleda ali pa celo spodbuja rehabilitacijo in celo povečevanje enega največjih nacističnih vojnih zločincev Stepana Bandere, ki je poljske otroke z žico okrog vratu vezal na debla dreves; oklicali so ga za največjega narodnega junaka. Niso jo motile množice z nacističnimi rdeče-črnimi zastavami in tetoviranimi svastikami. Na te shode starih

in novih fašistov so jih hodili spodbujat visoki gostje iz EU in ZDA, ki so jih polna usta demokracije.

Očitno so jim vsaj z orožjem pomagali tudi pri ustanavljanju fašistične paravojske. Tanki bataljona Azov pa niso bili porisani samo z njihovim trizobom in oznakami Nata, ampak tudi z nacističnimi svastikami. Še bolj fašistična in militantna je politična organizacija Desni sektor, ki ima več do zob oboroženih bataljonov, podprtih z artilerijo in najnovejšimi oklepniki. Zahod očitno še vedno tolerira fašizem med Slovani, saj je tudi ta kolaboracionističen.

U.S. Senator John McCain, center, speaks as Democratic senator from the state of

Oleh Tyahnybok, predsednik skrajne desničarske ukrajinske stranke Svoboda, pozdravlja svoje bojovnike na protestih v Kijevu leta 2014. Na spletu ga boste našli na fotografijah skupaj z Bidnom, že ko je bil ta podpredsednik ZDA, Mc Cainom, bivšo zunanjo ministrico EU Catherine Ashton, ameriškim državnim sekretarjem Johnom Kerryjem in drugimi. (Vir: zaslonska slika spletnega iskalnika Google)

V Ukrajini je ostalo veliko fašizma, še več kot na Hrvaškem. Ne smemo pozabiti na to kaj so ukrajinski nacisti počeli med drugo svetovno vojno pod vodstvom Stepana Bandere, ki so mu sedaj postavili že nešteto kipov in obeležij. Na poljskem so iz otrok delali drevesom »ogrlice« ali »galicki venec«, tako da so jih z žico obesilo okrog debla. Zločine njihove SS divizije Galicija poznamo tudi v Sloveniji, saj so prav oni bili stroj ofenzive na Menini planini. Še hujši spomin, ki se danes pripisuje Nemcem, so pustili v Trstu: tisti, ki so pobijali v Rižarni in zažigali naše ljudi, okrog 5.000, niso bili nemški krvniki, ampak ukrajinski, ki jih je Odilo Globočnik prav za ta namen okrog sto pripeljal s sabo v Trst skupaj z ženami, da so jim pri tem pomagale.

S hladno vojno so preživele tudi nekatere strategije in taktike fašizma. Spomnimo se vojn v Koreji, Vietnamu, Jugoslaviji, na Bližnjem in

Srednjem vzhodu in v Afriki. Svet vse bolj tekmuje v oboroževanju, največji proizvajalec in prodajalec orožja so ZDA, ki so po drugi svetovni vojni sprožila največ vojn.

Prva slika je Banderin »galicki venec« druga pa spomenik obešenim otrokom v poljski vasi Lozova (Vir fotografij www.nspm.rs)

Verski fanatizem

Verski fanatizem ni vera v boga. Bog, Alah ali kakorkoli ga ljudstva imenujejo, poseblja nekaj vseмогоčega, vendar dobrega, zmago nad slabim, vero v rešitev, večnost in ljubezen. Tudi papež Frančišek je dejal: »Vse religije si želijo miru«. Vendar v slovenskih cerkvah kljub temu vedno pogosteje opažamo »parade« in počastitve paravojaških enot, celo pred božičem, ki naj bi bil praznik miru.

Še več to svojo ideologijo objavljajo celo v svojih glasilih, kot na primer v Demokraciji, ki ima to ime prav v potrditev svojega spreobračanja ali manipuliranja z ljudmi. V času najhujše epidemije Covida 19 je na

primer ta časopis, ki bi mu lahko rekli tudi glasilo stranke SDS, objavil tekst svojega rednega kolumnista Aleksandra Škorca, ki napoveduje, da bo Bog ustvaril tak virus, ki bo vse temnopolte ljudi zbrisal z obličja tega sveta. Zapisal je, da »je bil Jezus z razlogom bel«, ne pa »črn ali rumen«, nato se kolumnist Škorc sprašuje: »Je Bog torej rasist?« In odgovarja: »Ravno toliko kot ljudje, ki iztrebljajo določene, njim škodljive živalske in rastlinske vrste. Ne gre za rasizem, gre za očiščenje. Odstranitev plevela. Če hočete dober pridelek, je to nujno.« Sicer ne samo ta članek, ampak številni drugi, predvsem pa čaščenja fašistov, celo ustašev, da je klerofašizem pri nas še vedno živ in z njim stari katoliški fanatizem.

Verski fanatizem je okoriščenje z vero za interese oblastnikov. To so nekoč počeli s pomočjo vračev, nato s cerkvenim klerom in danes pa to počno predvsem mediji. Za bogove ali njim skoraj enake glasnike bogov se niso imeli samo faraoni in japonski cesarji, ampak tudi razlagalci božje besede ali božje volje. Bolj malo je znano, da je svoje novo sveto pismo pisal tudi Hitler in ustanavljal svojo vero novega od boga izvoljenega ljudstva arijske rase. V sodobni Evropi je danes to težko razumljivo, vendar ozrite se malo proti Bližnjemu vzhodu.

V fanatizmih, ki svojo propagando gradijo na eni in edini izključni resnici, se skriva želja po izključni oblasti. Ti fanatiki najprej obračunavajo s svojimi bližnjimi. To je tista prastara strategija fašizma, le da so jo novi oblastniki »oplemenitili« z izkušnjami novih fašizmov. Veliko tega so prevzele tudi sodobne oblike muslimanskega skrajnega fanatizma, kot so talibani, džihadisti islamske države ipd. Temu je treba dodati tudi številne verske ločine in njihov boj za prevlado, obstanek ali pravičnejšo delitev oblasti. Vsi verski fanatizmi so usmerjeni predvsem proti liberalizaciji, svobodi verske izpovedi in zlasti ateizmu, znotraj muslimanskega sveta pa predvsem posameznim verskim ločinam.

Napadi v Parizu, Bruslju, Berlinu in drugod niso delo klasičnih verskih fanatikov, ampak stojijo zadaj fašistoidni borci proti svobodnemu svetu. Pri tem je treba izpostaviti, da so ti teroristi najprej napadali muslimane na Bližnjem vzhodu, v Iraku in Siriji, in to v času sproščanja liberalizma, šele nato v evropskih prestolnicah največjega kolonialnega zla - niso pa v Savdski Arabiji ali Kuvajtu. Torej, kaj so njihovi cilji? Napadi doma, da si okrepijo oblast ali pa da jo celo oslabijo, da si jo bo veliki kapital lažje podredil. Napadi v Evropi pa, da sprožajo strah ali sovraštvo do muslimanskega sveta, ali pa celo da krepijo evropsko desnico in njen nacionalizem, ksenofobijo in fašizem. Mogoče tudi da zaustavijo proces

sožitja, vključevanje muslimanskega Balkana in Turčije v EU? S tem bi postala Evropa preveč močna, začela bi se združevati z bližnjim vzhodom.

Verski fanatizem je orožje velikega kapitala.

Nekateri govorijo smo o verski radikalizaciji ali sploh radikalizaciji sveta. Marsikaj dokazuje, da so te radikalizacije ali stari in novi fanatizmi v večini primerov na novo spodbujani predvsem s strani najbolj desničarskega svetovnega velekapitala, ki je zelo povezan tako z ZDA, kot tudi z nafto bogatimi arabskimi državami in seveda judovskim lobijem. V ozadju teh fanatizmov ni samo vera v edinega pravega boga, ampak tudi ali celo predvsem boj za svoje ozemlje, novo delitev sveta, krepitev lastnih privilegijev, totalitarne oblasti, za večje profite in seveda za krepitev družbenega reda, ki bo preprečeval kakršnokoli osvobajanje množic.

Vsaka vera trdi, da je le njihov bog ta pravi ali pa da le njihov prerok pravilno razlaga božjo resnico; vsi imajo svoj pekel in raj, svoje čudeže in svetnike ali preroke. To se je na nek način preneslo tudi v politiko, pa ne samo v fašizem, ampak tudi v demokracijo. Razlagati v Ameriki, da je tudi demokracija lahko drugačna, je enako, kot da bi katoliškim vernikom razlagal, da so lahko bogovi in njihovi zakoni tudi taki, kot jih razlagajo pravoslavni ali celo muslimani in hindujci. Zlasti v Ameriki kot multikulturni družbi je tudi veliko takih, ki bi tej tezi pritrdili, vendar sem prepričan, da je veliko več tistih, ki bi trdili, da so drugi v zmoti. Enako velja tudi za njihovo mnenje o njihovi demokraciji, če sploh imajo mnenje o tem, ali pa samo ponavljajo to, kar so slišali od svojih duhovnikov, novinarjev in politikov - podobno kot pri nas.

Svetovne cerkve so se vedno borile za prevlado ali celo popolni nadzor sveta, pa ne samo z vero, ampak tudi z vojsko in seveda kapitalom. Na to nas spominja pohlep katoliške cerkve po zlatu Inkov in Majeve, pa afriških diamantih. Danes, ko je prevladal kapitalizem, delujejo tako kot kapitalske multinacionalke, to nam potrjuje čistka v vatikanski banki, ki jo je sprožil papež Frančišek. Za temi ekstremizmi se skriva tudi ali predvsem korporativni kapital cerkvene oligarhije. Če se katoliška bori za ohranitev privilegijev ali moči, se tudi mohamedanska bori za svoj prostor, pri tem ji seveda pomaga božji dar – nafta. Zaradi nje in tudi zaradi nekaterih različnih verskih ločin, zgodovine in kulturnih vrednot je tudi muslimanski svet zelo razbit med bogate in revne. Temu je treba tudi

dati, da razen redkih izjem arabske države nimajo zgodovinskih mej na osnovi narodne ali verske pripadnosti, ampak take, ko so jim jih ustvarili in pustili nekdanji veliki kolonialni zavojevalci, predvsem Angleži in Francozi.

Spomnimo se tudi, da v času hladne vojne in miroljubne koeksistence gibanja neuvrščenih niso uporabljali verskega fanatizma kot orožja, vsaj do ustoličenja prodornega poljskega antikomunista Wojtyła za papeža. Kot je znano, je prišel na vatikanski prestol po le nekajmesečnem papeževanju svojega predhodnika Janeza Pavla I., kar je sprožilo veliko pomislekov. Kot je na takratnih novinarskih dnevih pripovedoval Stane Dolanc, je bil v tistem mesecu izredno povečan promet med ameriškim veleposlaništvom in svetim sedežem. Po njegovem mnenju je bil papeža izbran Poljak Wojtyła prav zato, da se bo vzhodni blok začel rušiti na najšibkejši točki - izredno verni Poljski.

Wojtyła je bolj kot po svoji ortodoksni postal znan po svojih potovanjih po tako imenovanem »tretjem svetu« ali deželah neuvrščene politike, koder je prej hodil Tito, kjer so plemena komaj postajala narodi in, če drugega ne omenim, kjer so ženske končno odlagale svoja stara zakrivajoča oblačila.

Verski fanatizem je odličen nadomestek za nacionalizem, zlasti v deželah, kjer se narodi niso razvili tako kot v krščanski Evropi oz. na Zahodu in kjer je imela prav politika neuvrščenosti in miroljubne koeksistence največje uspehe.

Sekanje rok

Pa še to je treba vedeti, preden govorimo o islamizmu. Mohamedanska vera je z edinim bogom Alahom, z arabščino kot edinim božjim jezikom in s koranom kot edino resnico tako združila narodnostno še neozaveščena ljudstva, da pri njih narodi sploh niso nastali, ampak obratno, ljudstva in jeziki so se še bolj pregnetli in združili. Kljub zelo slabim naravnim razmeram in nizki tehnologiji so zgradili visoko razvito kulturo, ki ni temeljila na nacionalni, ampak na verski osnovi. Prav zaradi vere ali te svojstvene kulture se pri njih niso razvile nacionalne države in tudi ne nacionalizmi. Nekaj kvazinacionalnih arabskih držav je sicer nastalo, vendar bolj pod vplivom kolonialnih mej in kasneje boja za osvoboditev. Arabci se celo upirajo vsiljevanju evropskega nacionalističnega modela

naroda, ki ga pri nas pogosto opišemo kot en narod - ena država ali celo ena država - en narod.

Če bi radi omenjali njihova dolga zakrivajoča oblačila, se spomnite, da je tam sonce zelo nevarno, če pa mislite na zakrivanje žensk, pa pogledajte naše katoliške nune, Kristusove neveste, ali se pa spomnite oblačil svojih babic. Kot sem opisal v knjigi Roža osapska, so po drugi svetovni vojni ljudje izgnali iz vasi novega duhovnika, pa ne, ker bi bil domobranec, ampak ker je bil tako konservativen, da je od deklet in žen, ki so hotele vstopiti v cerkev, zahteval da imajo vso kožo razen obraza popolnoma pokrito, dolžino kril pa je od tal meril s kratko palčko. Ker tega sam ni mogel opraviti, je imel posebno pomočnico.

Bolj kot rute in krila so na Bližnjem vzhodu pomembne zastave, himne, pa meje, ki delijo naftna polja, in marionetne oblasti, ki so jim jih določili beli kolonialisti, nato pa gospodarji kapitala zaradi lastnih interesov. Temu so se najbolj upirali njihovi intelektualci, in tako kot pri nas so to bili duhovniki, seveda njihovi, muslimanski. Ti duhovniki so postali močne ali točneje vplivne osebnosti, ki so marsikaj iz korana razlagale razmeram in prostoru najbolj primerno, ali po njihovem mnenju najbolj koristno. Tako so se razmeroma zmerne verske ločine radikalizirale do take mere, kot pri nas nacionalizmi. Spomnimo se tudi, da so pri nas še pred nacionalizmi pustošile Evropo huda sovraštva in celo vojne med katoličani, pravoslavci in protestanti. Ali ni šlo tudi tu za obrambo pred nadvlado Vatikana ali vladarja, ki ga je postavil papež?

Sodobni fanatizem zlasti v obliki džihada, to je svete vojne, je predvsem neke vrste skrajni upor proti novim gospodarjem, saj je po njihovem mnenju to lahko samo Alah. Te nove bojevnike je vzgojil kapitalizem – in ker tu ni mogel graditi na nacionalizmu, je uporabil islamizem. Ni jim dal enakih pravic kot drugim, ne svobode, tudi ne dela in zadovoljstva, jim pa je ponujal zglede pobijanja, nekaj v filmih, nekaj po televiziji, v računalniških igricah in še več kar na njihovih ulicah in domovih, bolnicah, šolah... Prav kapitalistične države ali točneje neokolonialistični in imperialistični kapital jim je prinašal vojno v njihove kraje, v Palestino, Afganistan, Sudan, Irak, Libijo, Sirijo ... To so sami spoznali.

Muslimanski verski fanatizem ali islamizem, ki ga izražajo možje z neobritimi bradami in oblekami za puščavo ter zakrite ženske, je njihov specifičen upor ali odpor proti zahodnemu sistemu kapitalizma ali sodobnemu neoliberalizmu, ki je že bolj fašizem kot pa liberalizem. Spomnite

se, tega v Jugoslaviji ni bilo. V tem novem pokvarjenem svetu je celo grobo šariatsko pravo bliže vrednotam množic, kot pa »sodobna« pravna država, taka, kot se lahko razvije v tem njihovem svetu. Kraja se na primer po božji zapovedi kaznuje s sekanjem roke – le predstavljate si, koliko menedžerjev in politikov bi pri nas imeli brez roke ... obeh rok in nog ali celo glave.

Muslimanska vera namreč veliko bolj kot katoliška izpostavlja nekatere vrednote, ki so popolnoma v nasprotju s kapitalizmom, lahko bi tudi rekel, da so še vedno bliže našemu fevdalizmu, vendar ali pa prav zato je še vedno ohranila nekaj starih vrednot, med njimi tudi poštenost. Tudi odnos do revščine ali enakopravnosti ljudi je drugačen.

Vendar ne gre samo za obrambo ampak tudi za napad. Spomnite se Turkov in turških vpadov. Tudi njihovi verski in finančni oblastniki bi radi prevladali svetu. Tudi oni imajo generale, ki si želijo medalje, še več množico zmanipuliranih fanatikov, ki bi radi po smrti v raju dobili 72 devic. Pa spet ne gre samo za te, ampak tudi njihov srednji sloj, politike in hitro bogateče posameznike, ki tako kot naši mislijo predvsem na svojo dobrobit. Ob spoznavanju kapitalizma in našega evropskega življenja, vedno večje pokvarjenosti oblastnikov in nemoči navadnih ljudi, ob vedno večji vsiljivosti naših oblastnikov do njih, je ta njihov fundamentalizem ali vračanje v šariatsko pravo upor tudi proti njihovim izkoriščevalcem. To se čuti zlasti v sporih med z nafto bogatimi in revnimi državami. Ko govorimo o verskem fanatizmu, moramo vedno ločiti med vero in oblastništvom.

Ob vmešavanju velikih sil svetovnega kapitala pa je jasno, da je pravi vzrok sovraštva do drugače verujočih, do tistih, ki ne verujejo v pravega boga, v tem, da se ti ljudje ne podrejajo glasnikom ali točneje oblastnikom njihovega boga. Enako tudi do ateistov. Seveda pa so ateisti bolj nevarni nasprotniki fašizma in verskega fanatizma: ker ne verjamejo v nobenega boga, so torej še bolj svobodoljubni, bližje levici, raznim socialističnim idejam in komunistom.

Amerika se danes v Afganistanu bori proti talibanom, gostiteljem Al Kaide, ki naj bi jih napadla v samem srcu Amerike. Pri tem jim morajo pomagati celo vojaki naše male Slovenije. Ljudje pa so pozabili, da je talibane postavil na oblast prav Ameriški kongres leta 1980. Do takrat so v afganistanskih mestih po ulicah še hodile ženske, oblečene enako kot v Ameriki. Danes so ženske tako oblečene le še v tistem delu Sirije, ki je

pod oblastjo »demokratično« izvoljenega Asada, enega od zadnjih prosvetljenih diktatorjev, kot so bili Šah Reza Pahlavi, Gamal Abdel Naser, Omar Moamer el Gadafi in njim podobni. V absurd vsemu njihovemu tako imenovanemu boju proti terorizmu pa ga ZDA poskušajo zrušiti celo s pomočjo Fronte al Nusra, ki je sestrška organizacija Al Kaide.

Bližnji Vzhod spominja na Španijo.

Dogajanje na Bližnjem vzhodu me spominja na nekdanjo podporo italijanskim fašistom in nemškim nacistom ob njihovem vzponu. Tudi v Iraku, kjer se je v ameriških koncentracijskih taboriščih rodil Isis, smo se ponovno srečali s priimkom Bush, pa tudi z nekaterimi novimi. Kot da je veliki kapital ponovno strenal podivjane pse, ki naj bi oklali njihove nasprotnike, a so se le-ti spravili tudi na svoje gospodarje.

Isis in vojna v Siriji nam tudi razkrivajo, da ta tako imenovani verski fanatizem ni samo verski. Zakaj je v vrstah najbolj krvoločnih muslimanskih fanatikov več deset tisoč Evropejcev, pa ne samo muslimanov, ampak tudi katoliško vzgojenih fantov in celo deklet, Angležev, Francozov, Nemcev, Belgijcev...ne gre samo za avanturiste, ampak predvsem za desničarske politične skrajneže, ki v verskem fanatizmu ali konkretnije v vsem tem dogajanju vidijo možnost realizacije svojih oblastniških načrtov, svojega fašizma. Tam seveda niso prišli sami, tudi orožja si sami niso kupili, nabojev si sami ne delajo, pa tudi hrane si ne pridelujejo.

To, kar se tam dogaja, je neka nova svetovna vojna, saj so vanjo vpletene države iz raznih koncev sveta, še bolj kot nekoč v španski državljanski vojni, ki je napovedovala drugo svetovno vojno. Če ne drugega, ta stopnjuje nadaljevanje hladne v nove in vedno bolj predrzne razvojne faze neoliberalizma. Če se je španski klerofašizem krepil v strahu pred boljše-vizmom, se je islamski verski fundamentalizem začel krepiti prav v času rušenja politike neuvrščenosti in zbliževanja kultur ter verstev sveta (ekumenizem). To ni prineslo na arabske plaže samo dvodelnih kopalk, ampak vedno bolj levo ozaveščeno delavstvo in mlado izobraženstvo, kar pa je začelo motiti tako muslimansko cerkveno oligarhijo kot tudi domači in tuji kapital, ki skupaj bogatita na račun nafte.

Zlatko Dizdarevič, novinar, pisatelj in diplomat, ki se že desetletja ukvarja z Bližnjim vzhodom, je v intervjuju za Radio Slovenija oz. MMC leta 2015 tako komentiral vzroke dogajanja v Siriji: »Kdorkoli se pogovarja o Bližnjem vzhodu in se ne zaveda, da gre tam v 99-odstotkih za

geostrateški interes energije, je na napačni poti. Seveda se lahko dan in noč pogovarjamo o raznih prvinah, vendar pa je bistvo v popolnem preoblikovanju planeta zaradi interesov, ki jih zagovarja – danes bom rekel kar naravnost, pred tremi leti še ne bi – neofašistični imperializem, popoln teror korporacij in bank, ki za svoje interese rušijo mednarodno ureditev, utemeljeno z Listino Združenih narodov.«

Upoštevati je treba, da se kljub temu, da je OPEC pod ameriškim nadzorom, tudi veliki naftni kapital obnaša v skladu z svojim osnovnim ciljem, to je željo po prevladi. Zato od tistega 11. septembra dalje tolikokrat slišimo za Savdsko Arabijo in gradnjo džamij po Evropi.

To potrjuje tudi 2. decembra 2015 objavljen dokument nemške obveščevalne službe BND, ki je jasno sporočil, da Savdska Arabija načrtno 'destabilizira' arabski svet. Kako so to izvajali, je že leta 2013 povedala predstojnica samostana v kraju Kara v provinci Homs Mati Agnes Mariam od Križa v intervjuju Aleša Kocjana v Delu.

Tistega leta je bil na obisku v Siriji tudi znani ameriški senator John McCain in se, kot je razvidno iz fotografij, pogovarjal tudi s kalifom Isisa Al Baghdadijem. V francoskem dokumentarcu o njem, ki ga je večkrat predvajala tudi naša nacionalna televizija, seveda tega sploh ne omenjajo. Več pa pove dejstvo, da so serijo o diktatorjih začeli z dokumentarcem o Putinu. Na svetovnem spletu se je ob begunskem stampeu pisalo in govorilo pogosto omenjalo tudi ime ameriškega Madžara Georgea Sorosa, ki ga številni obtožujejo raznih desničarskih zarot, obenem smo takrat lahko prebrali tudi njegove pozive k zaustavitvi te selitvene poplave. Le malokdo pa se je vprašal, ali ni bila za vsem tem tudi kakšna skrita taktika, ki ji pravimo *ujemite tatu* ali skrite načrtne krepiteve fašistoidne desnice v ostareli Evropi.

Sodobne vojne od fašizma dalje niso več spopadi armad med seboj, ampak napadi armad na prebivalstvo, pa čeprav je že vojna v Vietnamu zelo jasno pokazala, da tudi to ni več tako varna strategija, saj lahko proži odpor lastnega prebivalstva. To je ena plat razvoja medijev, druga pa je, da so mediji postali sestavni del manipulatorskega mehanizma. Sedaj se bolj splačajo razni omejeni spopadi in lokalne vojne, v katerih ob manipulativni medijski podpori nedolžne ljudi pobijajo razne plačane vojaške enote, milice fanatikov in teroristov. Kapital se je veliko bolje posvetil medijem in načrtno razvil nove oblike manipulacij, ki lahko sprožijo

ulične stampede ljudi – celo v razmeroma zaprtem arabskem svetu, pa čeprav se je obdal z visokim obzidjem muslimanske vere.

Gladio je bila v času hlade vojne Natova paravojaška obrambna

wikispooks.com/wiki/Operation_Gladio/B

Operation Gladio/B

< Operation Gladio

'**Operation Gladio B**' (also **Gladio 2**^{[1][2]} or **2.0**^[3]) is a codename the FBI have used since 1997 for the relations between the US intelligence community, the US military and Al Qaeda.^[4] This was revealed by Sibel Edmonds^[5] (whose revelations Daniel Ellsberg rates as "far more explosive than the Pentagon Papers"^{[6][7]}).

The original Operation Gladio was a Europe wide network of fascist "stay-behind" cells that NATO/CIA/MI6 trained to carry out bombings and assassinations in the event of a Soviet invasion. Gladio B substituted Muslims for fascists, and continues to carry out false flag attacks in Europe and maybe elsewhere.

organizacija, ki je tudi na naših mejah z Italijo imela v obrambi pred jugoslovanskim komunizmom organiziranih več deset tisoč ljudi. Po spletni Wikispook se je ta oblika organizacije po letu 1997 razširila tudi na Bližnji Vzhod.

Ko bo enkrat konec vojn na Bližnjem vzhodu, to ne bo tudi konec vojn, le drugam se bodo preselile, tja, kjer bodo prinašale največji dobiček, če ne od nafte pa od prodaje orožja ali česa drugega. Bližnji vzhod pa je danes in bo še dolgo idealno območje za vojne: ker ima nafto. Pa ne gre samo zanjo, ampak tudi za njeno ceno, ki zaradi vojn prinaša dobiček tudi drugim naftarjem po svetu. Je tudi daleč od varnih domov glavnega protagonista, to je ZDA, in blizu Izraela pa tudi Rusije in še katere države, ki bi rada nadzorovala dogajanje na svojem dvorišču. Kar je pa najbolj tragično: njegovi ljudje si celo želijo vojskovanja, zlasti mučeniškega umiranja, saj tu na tem svetu lahko dobijo le eno devico, mogoče štiri, tam na onem pa kar 72, torej skoraj toliko kot kralji ali preroki.

PROPAGANDA IN MANIPULACIJE

Če smo prej omenjali cerkev, potem moramo vedeti, da je v cerkvi poleg oltarja najpomembnejša prižnica, ob stavbi cerkve pa zvonik; pri mošejah je v tej vlogi minaret. Ti, pa tudi govorniški odri, letaki in plakati se še vedno uporabljajo za prepričevanje ljudi o pravi resnici. Dodajte prižnici še petje in ples, kar pri svojih obredih uporabljajo zlasti ameriški duhovni pastirji, prinesite to domov, v dnevno sobo ali celo spalnico, pa se tako namesto teg, kar bi moralo biti v našem domu, zlasti v spalnicah, ustvarja pravo množično psihozo, stampedo svoje človeške črede. V razvitih družbah, kjer potrebe po duhovnosti ublažijo umetne potrebe po dobrinah, zaradi reklam - tudi tistih, ki jih ne rabimo - pa vera ni več edini in tudi ne najbolj učinkoviti opij ljudstev, kot je nekoč dejal Marx. To vlogo opija so prevzeli mediji, športno navijaštvo in potrošniška »umetnost«, ki s svojimi manipulacijami postavlja človeka v tisto navidezno resničnost, kot ga hočejo vladarji. Na ljudi pa se da tudi vplivati, jih naučiti na nekaj, kar jim ustreza, jih prepričati in jih spremeniti v verske fanatike. Manj kot so izobraženi, manj so zaščiteni pred lažmi in hitreje jih prepričaš o obstoju čarovnic ali novega boga. Le do njihovih možganskih celic moraš priti. Za to pa so še najbolj primerni množični mediji, kar sta, kot sem že zapisal, zelo dobro ugotovila tudi Mussolini in Hitler.

»In beseda meso postane.«

Z manipuliranjem, zlasti lažmi, se sicer začne že v najbolj ranem otroštvu, s prepričevanjem o Božičku ali Dedku Mrazu, angelčkih in bogovih, s pripovedkami o dobrih kraljih in hudobnih čarovnicah, pravljicami, risankami ipd. V cerkvi so nas učili, da bog nagradi le pridne, saj grešniki ne gredo v nebesa. Iz tega seveda lahko izločimo tudi kaj pozitivnega, recimo prav pravljice nam pomagajo odraščati, dozorevati. Ko pa odrasteš, prideš hote ali nehote tudi do politike, če ne visoke državne, pa vsaj do politike malih oblastnikov v tvoji družbi in službi. Tu ugotoviš, da politika korenčka in palice ni politika nebes in pekla. Korenček dobi tisti, ki uboga ali naredi še več, kot si njegov oblastnik želi, tudi hudega. Kdor si želi oblasti, pa ve, da mora na svojo stran pritegniti zlasti pogumne, lumpe, predrzne ... z njimi lahko dosežeš veliko več kot s pridnimi.

Koliko vojn in gorja je bilo v zgodovini človeštva zaradi oblastniških tolmačenj resnic edinega pravega boga! Ko se je naša civilizacija razvijala, so nekatere take resnice prenesli celo v ustave. Po svetu pa je v raznih zakonodajah nešteto zaščitenih laži. Naši sosedje Italijani so tako z zakonom o dnevu spomina na eksodus in fojbe uzakonili spreobrnjeno

zgodovino in sebe oklicali za žrtev druge svetovne vojne, in če to negiraš, celo kot znanstvenik, si lahko hudo kaznovan. Po njih so se očitno zgedovali tudi Poljaki, ki so vse žrtve holokavsta pripisali edino Nemcem, pa čeprav nekateri zgodovinarji trdijo, da so še več žrtev polovili ali pa prijavili kar Poljaki sami.

Demokracija, še bolj pa svoboda javne besede, razširjenost medijev, vse to, kar nam danes omogoča, da res lahko povemo vse, kar hočemo, se je razvilo v neko stanje liberalistične anarhije, v katerem so bolj od resnice učinkovite razne laži in manipulacije. Ta demokracija je postala neka vsakodnevna sivina, vse ostalo pa čudovit, presenetljiv, veličasten spekter barv, ki nas osvaja in zavaja. Že sama prenasičenost informacij presega naše sposobnosti njihovega pregleda, kaj šele vrednotenja in pomnjenja. Spomnite se filma *Rashomon*. Prav zato naj bi imeli medije, vendar tudi novinarji so samo ljudje, njihovi šefi pa so po večini mali povzpetniki ali pa celo pokvarjeni oblastniki. Svoboda javne besede je prešla že v svoj absurd, saj na primer ne samo, da dovoljuje objavo laži, ampak ji da še celo večji prostor, poudarek, moč. Marsikdaj smo še vedno smo nekje v začetku srednjega veka, kjer skoraj vsi verjamemo, da je zemlja ploščata.

Ne verujte preveč v nove medije, v svetovni splet. Kakšno svobodo in demokracijo ali revolucijo so dosegli tisti, ki naj bi s pomočjo spleta spremenili arabski svet, Ukrajino ali pa celo Slovenijo, ko so kričali »Gotov si!«? Tudi tu je potrebno nekaj pameti. Novi mediji poneumljajo ljudi, zlasti ekranski. Vse nekdanje pisanje knjig zožujejo na stavek ali dva. Pa niti ne na govorjenje, ampak na čivkanje, tvitanje. Celo resni pogovori v raznih lokalih niso več možni, saj v večini predvajajo tako močno glasbo, da ne slišiš sosedu, ali pa tvoji sogovorniki brskajo po svojem pametnem telefončku.

Danes smo zasuti z informacijami, tako kot še nikoli. Te delujejo kot kaplje dežja, če jih je malo, nas osvežijo, če jih je več, spodbudijo rast in razcvet, če jih je preveč, pa izpirajo koristne usedline in sprožajo plazove, povzročajo celo katastrofalne ujme. Te se danes lahko ustvariti tudi s posebnimi novimi orožji, informacijske pa veliko lažje; če se tem lažem doda še nekaj strahu in nestrpnosti, verski fanatizem, pa dobimo nov smodnik.

Ljudje najraje sprejemamo tiste informacije, ki dopolnjujejo naše predhodno znanje, ga potrjujejo in utrjujejo naša stališča in politična ali verska prepričanja. Pa ne samo to, take informacije tudi boljše pomnimo,

ko pa nastopi dvom, iščemo druge oprijemljive veje, ampak le take, v katere verjamemo, da nas bodo zadržale na našem bregu. Tako kopičimo predvsem potrditvene informacije, in če nam pri tem ustreza skrita laž, jo sprejmemo. Ko je v naši zakladnici védenja in potrjena kot eden od temeljnih kamnov, jo je težko zbrisati. Nekateri razvijajo celo mehanizme dograjevanja laži v prave stebre našega znanja in celo sisteme, ki onemogočajo brisanje laži, ampak le njihovo kopičenje, radikaliziranje ljudi in njihovo spreminjanje v fanatike. Ne verjamete? Hotel sem vam predlagati, da se poskusite za dalj časa izpostaviti samo desničarskim medijem, vendar raje ne, ne uničujte svojega razuma.

Neofašizem se skriva za demokracijo, razlaga da se zaradi nje bori proti komunizmu, levica pa se igra slepe miši. Desnica se dograjuje, specializira, mutira znotraj in zunaj, zelo rada se predstavlja celo kot nova levica. To ji lahko celo uspeva, saj se je levica v iskanju novega, kar ne bi bilo povezano z marksizmom in leninizmom, oddaljuje od delavskega ali izkoriščenega razreda, množic, in se vse bolj vkopava v oblake ne pa zemljo.

In ker govorimo o fašizmu, se nikar ne čudite, da se danes v javnosti govori o fašizmu, vendar samo govori, bolj malo pa analizira in opozarja. Če je problem velik in pomemben, se ga zelo enostavno zmanjša, razvojeni z govoričenjem, plehkimi informacijami, preusmerjanjem pozornosti, posploševanjem, izkrivljanjem njegove vsebine in celo imena, ali pa z zamolčanjem. Posebej pa se pazi, da se ne bi razlagalo njegovega izvora. Ustvarja se celo nove probleme, nove strahove, se jih napihuje, da nam zakrivajo pogled na prave ... stare pa se ignorira. Obenem se pozornost s problemov preusmerja na šport, filmske in televizijske igralce, umetno ustvarjene senzacije ipd.

Diktatura strahu

Že v prazgodovini so izumili najmočnejši instrument, ki lahko spreminja laži v resnico. To je strah. Najprej strah, pa ne samo pred tistim naravnim, kot je lakota, ampak pred božjo strelo, nato križanjem, sežiganjem na grmadi, ne samo smrtjo, ampak hudo smrtjo ... Ste opazili, da nas danes naša nacionalna televizija stalno straši? Ko so teroristi in jurišniki še počivali, so nas strašili z aidsom, ptičjo gripo, ebolo ... Že zdavnaj bi morali biti vsi mrtvi. Pred leti so najvišjo nagrado novinarskega ceha podelili nekemu črnogledemu prepisovalcu tujih člankov, ki je trdil, da bo

naša civilizacija propadla zaradi aidsa že čez kakšno desetletje. Resda smo skorajda propadli, ampak predvsem zaradi početja njegovih političnih idolov.

Strah je odlično sredstvo, ki ljudi sili v odvisnost od velikih in jih pošilja pod okrilje močnih. Ljudje v strahu manj razmišljajo, so bolj dovzetni za sprejemanje raznih stereotipov, pa tudi hitreje podlegajo raznim gromovnikom, manipulatorjem, sploh pa populistom.

Danes se ne laže in straši samo množic, ampak predvsem tiste, ki sodelujejo v procesu oblikovanja javnega mnenja. Tudi ne grozi se več tako, kot so grozili meni leta 1992 s pretepom in celo streljanjem, ampak zelo enostavno s finančno izgubo, z manjšo plačo ali celo odpovedjo delovne pogodbe. Ali si predstavljate mladega novinarja, ki bi pisal to, kar jaz, potem pa na RTV prosil za službo? Saj so se že nas takih komaj znebili!

Danes se medijem celo lagati ni treba več, dovolj je samo o nečem govoriti in to tako, da se po povedanem pušča dvom. To je že sistem naltolcevanja brez laži, samo z izborom informacij, njihovim izpostavljanjem, ponavljanjem ... Prav poročanje o beguncih iz teh revežev ustvarja še večje begunce, nove manj vredne, segregirane ljudi.

Vladne in nevladne organizacije, ki se danes ukvarjajo s psihologijo množic in njihovo manipulacijo, so za svoje gospodarje razvile pravo znanost. Seveda je ne predavajo študentom, ampak izbranim ljudem posvečenih služb. Laž in strah, ki sta še vedno dve najbolj pogosto uporabljeni orožji, so nadgradili z zamolčanjem dogajanja, preusmerjanjem pozornosti javnosti v nepomembne probleme, zamenjavo posledic in vzroka, hvallenjem in nagrajevanjem napačnih, postavljanjem lažnih alternativ ali primerjav, medijskim in filmskim pranjem možganov, posebljanjem s posameznimi izmišljenimi liki, poneumljanjem ljudi itd. Zamolčanje ali točneje ignoranca pa je tudi posebna taktika oblastnikov, ki sicer slišijo pripombe, kritiko ali celo krike javnosti, a nanje ne odgovorijo. Kot da jih ni. In sčasoma jih ptičice in gromovniki s televizije ter razni pametnjakoviči s spleta popolnoma operejo možgane, pred volitvami pa naložijo nove teme ali probleme, vendar take, ki ustrezajo tistim, ki hočejo zmagati in za to imajo pravo podlago.

Koncentracija in centralizacija kapitala se izvaja tudi na področju informacijske industrije. Še v osemdesetih letih prejšnjega stoletja je bilo v ZDA okrog 50 korporacij, ki so kontrolirale večino informacij, ki so se

po medijih širile po svetu, po zadnji krizi, ali prvi v tem tisočletju, pa jih je po podatkih Gallupovega inštituta ostalo le 6 (Time Warner, Walt Disney, Viacom, NewsCorp Ruperta Murdocha, CBS in NBC Universal). Te obvladajo ves svet, tudi Evropo, pa čeprav mislimo, da nas tu obvešča le britanski Reuter in slovenska STA. Večina slovenskih medijev poroča iz sveta samo to, kar poročata Reuter in AFP, to sta tudi glavna vira informacij naše nacionalne agencije STA, vendar tudi ta dva kljub lastni mreži informatorjev dobita največ najpomembnejših informacij iz prej omenjenih ameriških korporacij. To, kar izvirnega proizvajajo naši mediji, so predvsem parlamentarna kronika, kriminal, lokalne in rumene informacije. Dopisnike imajo predvsem zato, da snemajo kri in senzacije, svetovno dogajanje pa komentirajo politiki s svojimi izjavami in njihovi analitiki, ki se prej ali slej najdejo na njihovih volilih listah, računih ali dobro plačanih delovnih mestih. Večji del politike in vse večje gospodarske firme so že poskrbele s svojimi piarovskimi službami, ki proizvajajo toliko informacij, da jih tako imenovano copy-paste novinarstvo ne utegne niti prebrati, kaj šele objaviti.

Skrunitev spomina na žrtve

V demokraciji imamo kot protiutež objavljanju in širjenju laži pravico do popravka ali zanikanja laži. To je sicer priznaval že Goebbels, ki pa je zelo dobro poznal razliko med učinkom laži in njenim popravkom. Tudi državni sekretar ZDA general Colin Powell je po napadu na Irak in ob umikanju ameriške vojske v pogovoru, objavljenem v Delu, dejal: »Zmotili smo se, orožja za množično uničevanje ni bilo.« Kdo bo pa odgovarjal za to zmoto, katere posledica so bile vojne na Bližnjem vzhodu, z vsem terorjem, ki je terjal že milijone žrtev. Tega se pa tudi naši časopisi ne vprašajo, zakaj tisti, ki so se »zmotili«, ne gredo na mednarodno sodišče za vojne zločine, razen Balkancev seveda.

V tej diktaturi laži in strahu pa novinarji ali mediji niso diktatorji. Novinarji so kvečjemu žrtve tega sistema. Tudi ne državni sekretarji in generali in podobni oblastniki niso, so lahko le hlapci, kolaboranti, plačanci lastnikov kapitala in njihovih političnih capojev. Ti so pri pranju podobe fašizma in spreobračanju zgodovine sposobni celo njihove najbolj nečloveške zločine pripisovati nasprotni strani.

Naj navedem samo nekaj primerov. Prvi je fotografija, ki prikazuje kako italijanski okupatorski vojaki streljajo nedolžne civiliste v Sloveniji,

prav to fotografijo pa italijanski neofašisti uporabljajo kot dokaz, kako so partizani streljali istrske Italijane. Pa ne samo na enem plakatu, ampak na neštetih in celo na osrednji aktualno politični oddaji na nacionalni televiziji. Pri tem jih prav nič ne moti, da ima strelski vod italijanske čelade.

Ekranska slika nosilne aktualno politične oddaje Porta a porta, ki jo vodi nekdanji direktor televizije RAI Bruno Vespa, s sliko streljanja slovenskih talcev v Loškem Potoku, ki pa so jo predstavljali kot dokaz fojb oz. povojnega streljanja Italijanov. (Vir: RAI / <https://www.balcanicaucaso.org>)

Drugi primer so ženski lasje, bujne kite mladenk, ki so jih našli v Barbarinem rovu skupaj s trupli po vojni pobitih kolaboracionistov. Teh kit niso rezali partizani zajetim ustašem oz. njihovim ženam, te kite so imeli ustaši s sabo že iz Jesenovca, zavite okrog pasu, da bi jih lahko dobro prodali v Avstriji, tako kot so imeli s sabo pokraden denar, zlat nakit in celo zlate zobe. Nekaj tega so porabili, ko so se hoteli odkupiti, kite las pa so morali odvreči, ko so se morali sleči, preden so jih zazidali v rov. Te kite, ki so jih nato razstavljali Dežmanovi pomočniki kot dokaz, kaj naj bi z njimi počela Titova vojska, niso bile od pobitih ustašinj in nun iz otroškega taborišča Jastrebarsko, ampak last postrženih zapornic iz Jesenovca, predvsem Srbkinj pa tudi številnih Slovenk. Govorice o tem, pa tudi o zlatu, so se nato hitro potišale.

Sicer pa spreobračanje zgodovine, njenih dokazov in simbolov poznamo že od pamtiveka naše »civilizacije«. Prvi simbol krščanstva je bila riba, križ pa je bil samo eden od njegovih najpomembnejših humanih ali svetih sporočil: trpljenja in odpuščanja, a tega so ga v križarskih vojnah spremenili v simbol osvajanja in pobijanja nevernikov, v času inkvizicije pa še mučenja. V zloglasnih koprskih fašističnih zaporih, ki so nastali iz dveh samostanov, so na vhodu v opozorilo ljudem postavili veliko razpelo z Dantejevim napisom iz pekla: *Lasciate ogni speranza, voi ch' entrate.* (*Pustite vsako upanje, vi, ki vstopate.*)

Dva domobranska plakata, ki z domoljubnimi gesli vabita ljudi v sodelovanje pr ietnocidu in genocidu nad lasnim narodom (Vir FB).

Kot sem že omenil, se je fašizem ljudem »prodajal« kot pravična delavska politika in domoljubje. Pravi absurd pa je, da se kot domoljubje prikazoval tudi narodnoizdajalski in kolaboracionistični belogardizem in domobranstvo, pa čeprav sta bila ustanovljena zato, da bi nad slovenskim narodom čimprej izpeljali etnocid in genocid, poitalijančili ali pa »spet naredili nemško« vse okupirano ozemlje, tiste ljudi ki ne bi prevzeli tuje kulture pa pobili. Seveda so si za boljše zavajanje ljudi dali ime vaške straže ali pa domobranci, torej obratno od tega, kar so dejansko bili. Ta oblika zrcalnega spreobračanja je sploh značilna prav za fašizem, tudi sedanji.

Danes se s propagando lahko sproža ali celo ustavlja vojne. Vojne na Bližnjem vzhodu so bile skorajda vse sprožene predvsem s propagando ali točneje z manipulacijo javnosti. Spomnimo se ameriškega in britanskega natolcevanja o bojnih plinih Sadama Huseina, nato ponovitve zgodbe v Siriji. Sploh je to velika igra izvoza ameriške svobode in demokracije. Vojno v Vietnamu so javni mediji lahko še ustavili, a vseh najhujših grozot iz Ukrajine ali pa Sirije niste videli, tudi ne posnetkov izživljanja nad Gadafijem, vsaj po televiziji ne.

V medijih, politiki in celo fakultetah se je prav v času ob izvolitvi Trumpa veliko govorilo o »Fake News«. Za te so seveda obtožili Ruse in celo Makedonce. Zagotovo so si tudi oni izmislili kakšno, vendar jaz sem jih ne samo po internetu, ampak celo v televizijskih informativnih oddajah videl veliko več. Na dan je prišla celo informacija, da so britanski tvorci in snemalci tega propagandnega materiala samo iz ZDA dobili za več kot 400 milijonov dolarjev naročil. Ob vsem tem smo začeli prejemati zelo neverodostojne informacije o arabski punčki iz Alepa, ki je znala uporabljati internet tako kot odrasli, angleščino pa boljše od Škotov, nato smo lahko videli posnetke lukenj, ki naj bi jih naredile plinske bombe, ki pa so povečane bile štirioglate računalniške lepljenke, ali pa kako so »zdravniki« v belih čeladah izvlekli izpod ruševin otroke in jih nesli v svoj avto, pri tem, pa jim sploh niso zaustavili »krvavitev« na sencah; videli smo, kako v Dumi izpirajo ljudi z vodo, ti pa se ne dušijo ali tresejo, ne dajejo jim injekcij s protistrupi ... V ozadju teh »Fake News« smo dobili še afero zastrupitve s »tajnim« ruskim plinom dvojnega vohuna Skripala, ki so ga pred tem imeli Rusi zaprtega v svojih zaporih, a zastrupili naj bi ga šele potem, ko so ga izpustili in izgnali na »svobodo«. Nato še množične izgone ruskih diplomatov ter obtožbo, da so sodelovali pri napadu z bojnim plinom v Dumi, ko je Asad že praktično dobil vojno. Po vsej politični in medijski gonji proti »grdim« Rusom, pa so vendarle pricurjale na dan informacije o »poslu« družb Cambridge Analytica in Facebook, ki so ga s krajo identitet opravile tako pri ameriških volitvah kot pri brexitu.

V Severni Ameriki seveda ni vojn, so pa še živo v spominu pri nas na Balkanu, še vedno pa se strelja na Bližnjem vzhodu, pa celo v Ukrajini se ni umirilo, le novih novic od tam ni. Ko boste brali ta tekst, bo mogoče v teh državah mir, vendar nekje drugje vojne zagotovo bodo. Velika večina ali vse večje so bile v interesu tistih, ki so hoteli vladati svetu, še

bolj obogateti, še bolj nakopičiti svoj kapital itd., po drugi svetovni vojni pa so jih najbolj pogosto začele ali pa v njih s svojo samozvano vlogo policaja največ mrtvih povzročile Združene države Amerike. Ljudje se med sabo ne pobijajo kar tako, ampak jih mora v to nekdo pripraviti, prepričati in nato spodbujati, da koljejo nasprotne vojake pa tudi ženske in otroke. Nekdanji uslužbenec Cie Robert Bear je priznal, da so pri rušenju Jugoslavije podkupovali tako politike kot tudi novinarje, in da so za uredništva kar oni pisali tekste, s katerimi so ščuvali narode med seboj in rušili gospodarski in politični sistem. Na You Tube lahko še najdete posnetke hrvaške in srbske televizije, v katerih voditelji dnevnikov berejo isti tekst, le krivdo pripisujejo drugemu. V Sloveniji naj bi po njegovem po milijon dolarjev poleg nekkih politikov dobila tudi dva novinarja.

V času »rušenja komunizma« so se medijske manipulacije prav spodbujale in celo nagrajevale. Takrat so se pojavili novi ideologi izvoza svobode in demokracije, ki so razlagali, da je, če hočemo kaj spremeniti, treba porušiti vse, kar izhaja iz prejšnjega političnega sistema, uničiti vse staro, seveda od temeljev dalje. Začelo se je v uredništvih, pri ljudeh, pri delitvi na vaše in naše, pa seveda na kameleone in noje. Nekih novih pisnih navodil o vsebinski usmeritvi uredništva ni bilo, razprav in soočenj mnenj še manj. Ob tistih demokratičnih floskulah o uravnoteženem poročanju, obeh plateh, svobodi javne besede itd., so nekateri novinarji, ki so že prej preko partije poskušali povzpeti na vrh, začeli razlagati in pri delu uvajati neka nepisana navodila, ki so dišala po že starih dognanjih ameriških sociologov, pa tudi naših politologov in obramboslovcev. Ta so se še bolj izkristalizirala v spletni propagandi skrajne desnice, strnil pa bi jih lahko v naslednje točke:

- **Ruši vse** vrednote delavskega gibanja, socializma in komunizma, vse, kar je bilo ustvarjeno, in poveličuj kapitalizem ter vrednote katoliške cerkve.
- **Razbijaj mite** o družbi kot skupnosti, tovarištvu, družbeni pravičnosti, morali in ustvarjaj nove.
- **Poveličuj individualizem**, poudarjaj posameznika, ustvarjaj atomizirano množico od medijev odvisnih posameznikov.
- **Ustrahuj ljudi**, ni važno s čim: aidsom, ptičjo gripo ali bombami, pomembno je, da so prestrašeni, da dobijo občutek ogroženosti in organiziraj se, kot da jih boš lahko le ti lahko rešil.

- **Piši govori, ustvarjaj rumeno kroniko, balast in obremenjuj ljudi z nepotrebnim**, tako da ne bodo lačni informacij in da bodo imeli občutek informiranosti.
- **Laži se in ponavljaj laži politikov**, ob tem pa trdi, da se lažejo drugi. Ne priznavaj, da se lažeš, če ti pa že dokažejo, se opraviči in laž ob tem ponovi, ter daj vedeti, da je možna.
- **Zamegljaj resnico**, zanikaj dejansko stanje, ustvarjaj dvome v vse, celo v preverjene dokaze in podatke. Zamolči to, kar ti ne koristi, in na vse načine zavajaj ljudi, zakrivaj vzroke in izpostavljalj le posamezne posledice
- **Ljudem ponujaj nebesa na zemlji** (ali vsaj Švico), svoje najzvestejše »vernike« pa nagrajuj z denarjem, položajem, častjo ali vsaj iluzijo in vero.
- **Ustvarjaj svoje politične liderje in mnenjske zvezdnike**, dviguj jih v oblake, predstavljalj jih za nove nezmotljive preroke.
- **Ustvarjaj sovražnike države, naroda, vere, kulture**, če je treba tudi lastne oblasti. Za te so zlasti primerne razne manjšine, že zato, ker so v manjšini in dejansko niso nevarne.
- **Zrcalno obračaj zgodovinske resnice**, spreobračaj, prikazuj fašiste, izdajalce naroda in kolaboracioniste kot domoljube, borce proti zlu, njene dejanske osvoboditelje pa kot zločince, ki so pobijali te domoljube.
- **Sataniziraj** vse, ki so nekoč vodili boj proti fašizmu in v njem zmagali, zlasti Tita, NOB in partizane, enako tudi te, ki lahko dan es povedejo množice proti fašizmu.
- **Obtoži svoje nasprotnike, prejšnji sistem in prejšnje vodilne** za vse napake, nepravilnosti, nepoštenje in druge negativnosti. Če se to ne da, pa posplošuj na vse, brez upoštevanja vzrokov in tehtanja posledic, celo z zamegljevanjem le-teh in ustvarjanjem dvomov. Ljudem operi možgane.
- **Ustvari svoje skupine pritiska**, moči in mreže, škvadre, vojaške skupine, ki bodo krepile tvojo moč in po potrebi ustrahovale ljudi ali pa jim nudile občutek varnosti.

Z manipulacijami smo že impregnirani bolj kot štajerske klobase z dimom. V časi hladne vojne so Nemci nehali biti »ta grdi«, Italijani pa kriminalci, njihovo mesto so dobili Rusi ali še širše kar Slovani. V ta namen so v umetniške namene predelovali celo staro literaturo. Koliko grdih besed, posploševanj, natolcevanj in laži so ob rušenju prejšnjega sistema

naši mediji oz. novinarji zapisali ali povedali o prejšnjih politikih, sistemu, odnosih, o vsem, celo o narodih, za katere so še nedavno pisali in govorili, da so bratski. Ljudje so to sami v svojih glavah na osnovi lastnega znanja in izkušenj sortirali in vrednotili, temu verjeli ali pa ne.

Pri manipulacijah se pogosto uporablja celo rezultate psevdoznanstvenih raziskav, zlasti tistih, ki jih naroča tržno gospodarstvo ali politika, in razne statistične podatke. Rezultati empiričnih raziskav že sami po sebi zvenijo zelo objektivno, vendar tudi tu se moramo vprašati, kdo jih je naročil ali plačal, kdo jih je izvedel, kakšen je bil vzorec in predvsem, kakšen je bil njihov namen.

Podobno je s statistiko. Že na fakulteti sem slišal od profesorjev, da je statistika »največja kurba politike«. Res je, da prostitutke in prostitute srečamo povsod in v vseh obdobjih razvoja človeštva, vendar znanost, ki je lahko prav tako ena izmed takih »kurb« (ob državi, kapitalu, oblasti, vojski, policiji), nas uči, da ni tako. Zdrav razum nam pove, da je le-teh, ki prodajajo svoje telo za denar, manj kot en odstotek, veliko več pa je tistih, ki prodajajo za denar, ne samo svoje pošteno delo ali znanje, ampak tudi neznanje, pokvarjenost, zle namene, uničevalno in ubijalsko moč.

Nekateri politiki, novinarji pa celo zgodovinarji za svoje manipulativne namene zelo pogosto uporabljajo posamezne primere iz preteklosti, tako da jih prenesejo v sedanji čas, in to brez kakršnegakoli opozorila o takratnem dogajanju. Ko se govori o sodnih procesih in preganjanju tistih, ki so imeli stike z angleškimi, ameriškimi in sovjetskimi obveščevalnimi službami, da ne rečem vohuni, se zelo pogosto pozablja na ozadja, ki so dejanski vzrok za posledice. Recimo na angloameriške zavezniške igre z Ervinom Rommelom in Nemci, da bi zrušili Hitlerja in nato skupaj napadli Sovjetsko zvezo, na tržaško krizo in grožnje ZDA z vojno Jugoslaviji, na Stalinov informbiro, celo na njihove vpade čez mejo. Prepričan sem, da če vsega tega ne bi bilo, ne bi bilo tudi tako imenovanih Nagodetovih procesov ne Golega otoka.

Resni mediji, zlasti časopisi, novinarji in drugi avtorji dokumentarnih oddaj, bi lahko danes marsikaj pojasnili, popravili, se opravičili, vendar... Ali si predstavljate, da bi razkrili vlogo velikega kapitala in Vatikana pri nastanku in razvoju fašizma, celo najhujšega nacizma, ustaškega klanja? Saj to sta vendar dva vladarja sveta in ta današnji svet je bolj prestrašen kot v času stare hladne vojne, bolj prepojen z lažmi. Lažne so celo njegove svetinje, da ne govorim o verskih, ampak samo političnih. Lažne

so tudi največje vrednote sedanjega sveta, kot je mir, saj je po svetu stalno nekaj vojn. Lažna je svoboda, ki je za vsak narod, raso, ali že posameznega človeka drugačna, prav tako demokracija. Znani britanski novinar Nick Davies je dejal: *»Naša demokracija je zastrupljena z lažnimi informacijami«*. Pa ne gre samo za laži! Že Nobelovec Ivo Andrič je zapisal, da *»ni največji butec tisti, ki ne zna brati, ampak ta, ki misli, da je vse, kar je prebral, tudi resnica«*.

Nemški novinar dr. Uldo Ulfkotte je kmalu po spopadih v Ukrajini javnosti sporočil, da bo napisal knjigo, kako so ga učili lagati in še drugače manipulirati, da bi z lažmi o dogodkih v Ukrajini in o Rusih pomagal pripraviti javno mnenje na novo vojno proti Rusiji. Knjigo je napisal in izdal, a kmalu po številnih grožnjah tudi umrl, menda zaradi odpovedi srca.

Jaz osebno sem kot novinar, točneje kot zelo dobro informiran odgovorni urednik, izkusil le hladno vojno, razpad Jugoslavije in tako imenovano slovensko vojno, po kateri sem padel v veliko hujši vrtinec neke nove hladne vojne, kraje, korupcije in vsestranskega razvrednotenja. Zgodovinsko bi to hladno vojno ob samem padcu berlinskega zidu in nato rušenje vsega, kar je ostalo, lahko primerjali s padcem Rimskega imperija, v kateri pa glavne vloge ne igrajo več barbari, ampak množični mediji, ki sledijo barbarskim politikom, z brado ali brez, čopom las ali plešo.

Ko so se končale krvave vojne v bivši Jugoslaviji, so se že začele na Bližnjem vzhodu, se razprostrle po afriškem Sredozemlju vse do Libije, in nato kot veliki pok vrnile na azijski Bližnji vzhod - na novi kalifat islamske države in Sirijo. Torej ne v Ameriko, ampak sem, skoraj pred naša vrata.

Doktor fizike, psiholog in mojster za dvig mentalnih sposobnosti Yuri Yatsko, »slovenski« Rus, je ob analizi velike begunske krize ta proces tako pojasnil: *»Najprej je bil preko medijev in družbenih omrežij ustvarjen močan informacijski pritisk, ki je razlagal: tukaj je slabo, tu ni demokracije, človekovih pravic, ljudje so nezadovoljni. Ni važno, kakšne so bile dejanske razmere. Libija je denimo imela življenjski standard in socialne pravice, ki bi jim lahko konkuriralo zgolj nekaj najbolj razvitih držav v Evropi. Kljub temu je bilo v tamkajšnji družbi ustvarjeno določeno negativno mnenje. Za državo, kot je bila Libija, je bilo to premalo za začetek umetne revolucije. V ta namen je nastopila relativno majhna skupina posebej izurjenih ljudi. Ker je država velika, je bilo potrebno ustvariti nezadovoljstvo tudi na lokalni ravni. Ko sta ustvarjeni informacijska*

podlaga in določena kritična masa ljudi, se namreč sproži zanimiv naraven proces, ki ga imenujemo avtosinhronizacija.«

Sirski patriarh Ignace Joseph III Younan je v intervjuju za spletno katoliško revijo *Le Messenger* za človeško katastrofo v Siriji in posredno vse dogajanje v arabskem svetu zelo jasno obtožil Zahod. Dejal je tudi, da jih je celo sam opozarjal, da razmere v Siriji niso take kot v Egiptu, Tuniziji in Libiji, a da so ti za svoje cilje žrtvovali usodo sirskih kristjanov, ki so padli v roke borcev Islamske države.

Ustanovitelj Wikileaks Julian Assange je za *YourNewsWire* leta 2016 povedal, da je begunsko krizo načrtoval Zahod z namenom zmanjšanja števila prebivalcev v Siriji. Assange je do tega zaključka prišel potem, ko je pregledal diplomatske kanale in našel "zanimive špekulacije o begunskih gibanjih". Tedaj mu je, postalo jasno, da gre za ukrepe Zahoda, s katerimi želijo zmanjšati bojno zmogljivost Sirije, saj se izseljuje predvsem srednji strokovni sloj prebivalcev, ki ga nekatere države v Evropi potrebujejo. Ob tem omenja tudi dogovor med Švedsko in ZDA o sprejemanju beguncev med iraško vojno. Kljub temu, da je Assange, čeprav Avstrelec, zelo jezen na Zahod, pa ima vendarle zavidanja vredne vire. Tudi sam menim, da so bile te migracije načrtovane, vendar ne smo zaradi vojaške oslabitve Sirije, ampak tudi ali predvsem zaradi pritiska na Evropo.

Vendar manipulativni mlini danes zmeljejo vse, vse se posuši ali izhlapi. Z vsem, kar kdo napiše ali reče, se zgodi tako, kot pravijo Arabci: »Psi lajajo, karavana gre dalje.« Tja, kamor je namenjena. Ob tem pa se moji mlajši novinarji imajo za pse čuvaje ali točneje *Watch Dogs*.

Lažna demokracija

Demokracija je preprosto povedano ali prevedeno iz stare grščine *oblast ljudstva*, a žal je prava, resnična demokracija utvara ali celo goljufigija. Že pri starih Grkih je veljala samo za gospodarje in privilegirane svobodnjake, sploh ne pa za sužnje, pri Rimljanih pa samo za patricije, ne pa za plebejce, kaj šele za sužnje.

Da, ideje o demokraciji, svobodi, enakosti, pravičnosti so lepe in velike, nikoli se ne smemo nehati boriti zanje, vendar ne za take, kot nam jih vsiljujejo oblastniki in njihovi mediji. Sedaj je beseda demokracija pesek v oči ali nova religija za množice, ki ne vidijo dlje od supermarketa.

Kdaj pa so preprosti ljudje ali državljani kot suvereni svoje države odločali, da njihova država napade drugo, da varnostno-obveščevalne službe vohunijo tudi za njimi, celo preko televizorjev v spalnici? Kdaj pa so množice odločale o povišanju davkov na hrano in zmanjšanju davkov na dobiček? Oni ne, pač pa njihovi izvoljeni predstavniki, ki si te pravice po izvolitvi kar sami vzamejo, saj samo oni sprejemajo zakone, po katerih odločajo v imenu svojih volivcev.

Današnje demokracije pa ne smemo zožiti samo na volitve in referendum, kot neposredno obliko odločanja državljanov, ampak tudi kot strankarski sistem, ki je seveda posredna demokracija, v kateri našo pravico odločanja damo izbranim ljudem ali točneje strankam. Stari so pa nekoč rekli, »*To, kar je podarjeno, je izgubljeno.*«

Svoboda, demokracija, enakost – niso enake za vse.

Demokracija ni omejena samo na človeka kot posameznika, ampak tudi na njegove oblike organiziranosti, prej omenjene stranke, društva in razna združenja, gospodarske organizacije, države in združenja držav. Poznamo tudi pravico do veroizpovedi, pa čeprav znotraj cerkvenih organizacij vlada tisti nekdanji fevdalni red oblasti. Demokracijo ali svobodo znotraj gospodarstva imenujemo liberalizem, svoboda trga oz. konkurence, ki pa se še vedno vsaj delno konča na državnih mejah ali pa popolnoma pri denarju, še bolj lastništvu kapitala. Tu je konec vse svobode in demokracije.

Pod besedo demokracija razumemo tudi svobodo, zlasti govora in tiska, seveda v okviru norm pravne države. Seveda danes lahko rečemo ne samo, kar nam tisti hip pade na pamet, ampak tudi to, kar premislimo ali nas drugi na tak ali drugačen način prepričajo ali prisilijo, da govorimo. Tudi to je svoboda, da lahko širimo laži, pa ne samo laži, ampak da z njimi tako manipuliramo, da nekateri celo brez sovražnega govora primejo za puško.

Demokracija bo plačala zato, ker bo skušala ustreči vsem.

Reveži bodo želeli premoženje bogatih.
In demokracija jim bo to dala.

Mladi bodo želeli biti spoštovani kot stari, žene bodo hotele
biti kot moški, tujci bodo hoteli staroselske pravice.
In demokracija jim bo to dala.

Tatovi in goljuhi bodo želeli pomembne državne funkcije.
In demokracija jim bo to dala.

In ko bodo lopovi in prevaranti končno demokrasko
prevzeli oblast, ker kriminalci in zločinci težijo po moči,
bo nastala hujša tiranija, kot je bila za časa katere koli
monarhije ali oligarhije.

Sokrat (470-399 p.n.š.)

O demokraciji kot učinkovitem sistemu so dvomili odkar obstaja, že starogrški filozof Sokrat (Vir: www.zrss.si).

Demokracijo širimo tudi na naravo in celo okolje. Pa smo vsa bitja enakopravna v naravi ali pa vse države v tekmi za luno in planete?

Ob vsej svobodi in demokraciji je na svetu še veliko narodov, ki še povedati ne smejo, da so narodi, kaj šele da bi dobili pravice svobodnih narodov in svoje države, da bi upravičili najvišjo pravico naroda do samoodločbe. Ni treba, da gremo v Afriko, naš najbližji zahodni narod so Furlani, ki v Italiji še svojemu jeziku ne smejo reči jezik, ampak samo narečje. Kako je s pravicami narodov v Španiji, je zaradi aktualnega boja Kataloncev za osamosvojitve dobro znano.

Kakšna je razlika med demokracijo v nekdanji SFRJ leta 1991 in Španijo leta 2017? V tako imenovani bivši Titovi diktaturi in partijskem enoumju so imeli narodi svoje republike in ustavno pravico do samoodločbe, v zgledni demokraciji Evropske skupnosti pa v postfrankistični Španiji tamkajšnji narodi (Katalonci pa tudi Baski) te pravice nimajo. Tega jim celo EU ne priznava, še manj pa svetovni policaj ZDA.

Seveda pravice enih so omejene s pravicami drugih, narodi so mešani, a še bolj mešano je gospodarstvo; kapital in oblast pa sta si enotna. Še bolj odločilna je moč kapitala. Ta drži skupaj celo Angleže in Škote.

Pri nas je ob ločevanju posredovala armada, v Kataloniji pa policija. V Italiji so vse javno izpostavljene pristaše ponovne osamosvojitve

Beneške republike zaprli, saj tudi tu ni bilo mogoče zapisati v ustavo temeljno pravico narodov do samoodločbe, ker bi Italija razpadla ne na dve, ampak celo na šest držav. Če menite, da Benečani, Furlani, Sicilijanci, Sardinci, Lombardi pa še drugi niso narodi, se motite: njihovi stari jeziki, uradno narečja, se prav tako razlikujejo med sabo kot nekdanji jugoslovanski. Spomnite se tudi na stranko Severna liga, ki hoče Italijo razdeliti na Sever in Jug. Ali ni to odraz starega fašistoidnega nacionalizma, ki je v teh državah še kako živ?

Novi fašizem in nova demokracija sta brat in sestra.

Kakšno pravico do samoodločbe narodov pa imajo Palestinci ali Kurdi, ki se že desetletja borijo za svojo državo? So pa Američani celo z bombardiranjem Beograda pomagali kosovskim Albancem do odcepitve in nato tam postavili eno največjih vojaških baz v Evropi, sredi nekdanjega komunističnega sveta. Prebivalcem otoka Krim in Vzhodne Ukrajine, ki so se z referendumom odločili za priključitev »k matični domovini«, celo naš predsednik samoosvojene Slovenije Borut Pahor ne prizna pravice do samoodločbe.

Pravica do samoodločbe do samostojnosti ali celo preživetja naroda, ki je enaka pravici človeka do svobodnega življenja, je pravica samo tistih, ki jim to priznajo veliki, točneje tisti, ki se imajo za gospodarje sveta, kot npr. ZDA, EU, ali pa Vatikan. Ti imajo veliko manj pravic, če jim jih priznajo samo Rusi ali Kitajci, ki imajo veliko atomskih bomb. To, da imaš atomsko bombo, pa je lahko tudi velik problem. Dokler Kim Džong Un iz neke male Severne Koreje tega ni dokazal, zlasti pa dosega svojih raket, se z njim še pogovarjati niso hoteli. To, da ima napol tajno atomsko bombo tudi Izrael, nas seveda ne sme zanimati, saj gre vendar za demokratično državo, pa čeprav marsikdo njeno politiko do Palestincev primerja z južnoafriškim apartheidom ali celo fašizmom.

Nikar ne recite, da s tem fašističnim etiketiranjem pretiravam, da sta Italija in mogoče celo Španija res nekoč imeli fašizem, Nemčija nacizem, Velika Britanija in ZDA pa nikoli. Velika Britanija res ni bila fašistična, celo v protifašistični koaliciji se je borila, je pa bila najbolj kolonialistična in imperialistična država, ki ni samo zviška gledala na ostale, ampak to tudi dejansko izvajala. Njeno vlogo so v veliki meri prevzele ZDA vendar tudi te vidijo rešitev palestinskega, kurdskega ali katalonskega vprašanja v enaki obliki, kot so oni rešili probleme z avtohtonimi Indijanci. Saj tudi

oni so prišli v Ameriko po volji boga in z njegovimi znamenji križa na jadrnih.

Tudi primorski Slovenci smo tu v naših krajih pravi domorodci, tudi mi smo zahodno razumevanje demokracije spoznali na lastni koži, pa ne samo skozi italijanske medije, ki smo jih lahko svobodno spremljali, ampak zelo konkretno na lastni koži. Najprej so nas veliki zahodni borci za svobodo, demokracijo, enakopravnost itd. prodali Italiji, zato da je prestopila na njihovo stran. Angleži in njihovi zavezniki so nas nato prodali, čeprav mi nismo bili njihova last. Potem ko so po drugi vojni ljudje s svojo partizansko vojsko sami osvobodili svoje ozemlje in ljudi, in to z ogromno žrtvami, se je njihova vojska morala prav na zahtevo teh nosilcev demokracije in svobode umakniti iz Trsta in Gorice, na drugo stran črte, ki jo je zarisal angleški general Morgan. Nato je angloameriška oblast v Trstu začela nameščati na vsa mesta uprave, mestne policije in šolstva najhujše italijanske fašiste, celo vojne zločince, na slovenske institucije pa domobransko emigracijo. To je Primorski dnevnik celo napisal in dokazal, pa so mu zato v decembru leta 1945 prepovedali izhajanje. Angloameriške oblasti so popustile šele, ko je šlo na ulice branit svobodo tiska kar 180.000 organiziranih delavcev slovenske in italijanske narodnosti. So pa takrat za obrambo svoje oblasti pripeljali v Trst pravo motorizirano armado policijskih oklepnih vozil in celo streljali na demonstrante. Pravičnost, demokracija in svoboda, celo konkretna svoboda javne besede so bili za njih samo manipulativni politični *blef*.

Amerika, točneje ZDA, so bile nekoč v času propadajočega evropskega fevdalizma in njihove kontrarevolucije pravi simbol svobode, demokracije, nacionalne, politične in verske enakopravnosti. Vsega tistega, kar borci za ideje francoske revolucije tu v Evropi niso mogli doseči, preko Atlantika pa so. Kralji in njihovi zbirokratizirani »ritolizniški« aparati se v Ameriko niso selili, so pa se pogumni svobodomisleci. Tja so se selili ljudje vseh narodov in ver, tako tudi velike cerkve niso mogle prevladati. Še več, celo velikega kapitala ni bilo, ampak predvsem ali samo izredna podjetniška iniciativa in svobodna konkurenca. Celu preveč svobodna, ki se je oblikovala kot Al Caponejeva mafija.

PRIMO

GLASILO OSVOB

Leto 1. šte. 176 - Cena 3.- lire

Naša pot je ravna

Z odlokom AIS-58 je Zavezniška vojaška uprava za nedoločen čas ukinila izhajanje našega lista z motivacijo, da odgovorni urednik ni hotel objaviti preklica nekaterih trditvev v članku »Zgodba se nadaljuje».

branski elementi in primer sodišč, ki opravičajo ljudi, kot sta Vidusso in nacistični lupan Pagnini.

Tretji udarec, ki je težko prizadel naše zavezniško ljudstvo je

180.000 delavcev je stavkalo zaradi ukinitve "Primorskega dnevnika,"

V zadnjih mesecih po osvoboditvi fašistične množice naše pokrajine, priključili Komunistična partija

Izseka iz Primorskega dnevnika, 23. 12. 1945 (Vir: Študijska knjižnica Koper).

V Ameriki, vsaj Severni, so se razvila drugačna razmerja kot na stari celini, in ti borci za svobodo in enakopravnost so si lahko svoje pravice izborili in jih zapisali tako rekoč na prvo stran nove knjige. Ne samo napisali, celo izvajati so to začeli, vendar le toliko časa, dokler nekateri izmed njih niso tako obogateli, da so tudi tam državljanom ukradli državo. Kmalu so zato, da bi lahko zaščitili svoje interese, oblikovali tudi posebno

obliko nacionalizma, ki mu pravijo patriotizem. Ta temelji na novi domovini ali točneje državi, ne pa na narodu, zato lahko v njihovih filmih vidite, da imajo nekateri svojo državno zastavo celo na spodnjicah. Spodaj, čisto spodaj, a ni treba, da tej Ameriki slečemo spodnjice, pa najdemo prav zakrknjene oblike rasizma do indijanskih domorodcev, ki so jih okradli prav vsega, od zemlje do časti, pa do črncev, ki bi jih še marsikdo imel raje za sužnje kot pa sebi enake.

Tudi pravno državo so začeli graditi na novih izhodiščih, zato sem že v začetku napisal, da celo na naših slovenskih. Vendar s sabo so prinesli tudi željo po osvajanju in vero v manjvrednost poganov, celo sužnjelastniško miselnost. Tako že od vsega začetka Američani niso bili vsi enakopravni. Še huje, edinim pravim domorodnim Američanom so rekli Indijanci, tiste iz Afrike pa so kupovali kot sužnje. Ta razlika celo pred zakonom se pozna še danes, dovolj je, da pregledate statistiko policijskih preteпов in smrtnih obsodb.

Ameriki lahko damo vsa priznanja za razvoj svoboščin, demokracije in enakopravnosti, vendar ne vsem, samo tistim, ki se za to vseskozi borijo in tudi kaj dosežejo, vsaj to, kar kapitalu ali posredno politiki ustreza. Zavedati se moramo tudi, da ZDA niso enakopravni skupek vseh kultur sveta, ampak predvsem evropskega oblastniškega dela sveta. V njihovi kulturi je kljub izvolitvi temnopoltega predsednika še vedno ostalo veliko sužnjelastniških virusov in srednjeveške miselnosti. Kako bi si sicer lahko razložili, da je ameriška zvezna država Misuri še poleti 2017 po »demokratičnem« postopku sprejela zakon, ki delodajalcem in stanodajalcem omogoča, da odpustijo oziroma izselijo žensko, ki je jemala kontracepcijske tablete, ali tako, ki ima za seboj splav ali nezakonskega otroka.

Osebno menim, da iz novega sveta veliko bolje odsevajo nove odnose nekatere druge države, kot na primer Kanada in Avstralija, v katerih so imele večji vpliv druge kulture – v Kanadi izvorna francoska, v Avstraliji pa bližina Azije. Res je, da so tudi Ameriki še vedno v večini ljudje z idejami o svobodi, enakopravnosti, pravičnosti ... a večino denarja, ves kapital in dejansko oblast ima le peščica ljudi. Politiki in predsedniki so po večini le zunanji manifestativni simbol te moči, tako kot kralji v Evropi, dejansko pa so le lutke kapitala, ki jim je pomagal na oblast. Zato tudi toliko medijskega šova ob volitvah, v katerem se gredo populizem in zavajanje množic celo po izkušnjah ideologov fašizma, in taki medijski pritiski na neubogljive izbrance.

Po drugi svetovni vojni je vodstvo zahodnega sveta prevzel veliki kapital. Ta lahko s kontrolo državne birokracije nadvlada ne samo demokratično izvoljeno oblast, ampak tudi ali predvsem varnostne službe, vojsko in v veliki meri tudi pravno državo ter seveda medije. Oblastniki se povežejo v vertikalne in horizontalne mreže neke nevidne piramide in iz te piramide tudi delujejo na medije, tisti od zgoraj to izlivajo na vrh piramide, tisti od spodaj pa na svoje v svojem nivoju.

V ZDA že dolgo ne vedo več, kaj je to vojna, sploh pa sodobna vojna na domačih tleh, kjer vojska pobija celo ženske in otroke. Kdo od njih še trpi za posledicami njihove že zdavnaj pozabljene protikolonialne ali državljanske vojne? V Evropi so se še vojne s Turki dogajale kasneje. Res njihova letala pogosto vozijo domov z zastavami prekrite krste njihovih sinov, vendar mediji jih prikazujejo kot junake, ki so branili njihovo zastavo, simbol demokracije in svobode, ne pa, kako so tam pobijali ženske in otroke, ali soglašali s tistimi, ki so to počeli namesto njih. Tega, kar se dogaja v Gazi, Afganistanu, Siriji, Jemnu, si ne morejo niti predstavljati, kaj šele, kar si tamkajšnji ljudje mislijo o njih. Danes imajo njihovi novinarji bolj izdelano (avto)cenzuro kot v času vietnamske vojne. Američani vedno bolj verjamejo, da so nekaj več kot ostali, da so na pravi strani, borci za edino pravo demokracijo, od boga izvoljeni za od boga dano svobodo in demokracijo, prav tako, kot jo imajo oni sami. Torej se imajo za nadljudi.

Nova državljanska vojna v ZDA

Ne morejo pa o tem prepričati vseh, čeprav se svet manjša, postaja globalna vas in so komunikacije med ljudmi vse hitrejše in pristnejše. ZDA kot država so svojo moralno kredibilnost začele izgubljati že z vietnamsko vojno. Danes imamo dve Ameriki, pa ne mislim na Severno in Južno, ampak na Ameriko nove dominantne svetovne kulture, v kateri še prisegajo na svobodo in demokracijo, ter Ameriko nove svetovne diktature kapitala. Ti dve Ameriki sta tudi sami v stalnem medsebojnem spopadu, a sedaj je prevladala tista, ki celo imperializem svojega kapitala prodaja kot demokracijo in svobodo. Ta spopad je prisoten v ameriški družbi že od boja proti suženjstvu, od njihove državljanske vojne torej, do dogodkov 11. septembra leta 2001 in nato naprej, na kar bomo lahko pokazali s prstom šele kasneje, kot na primer laži, ki so služile za napad na Irak.

Kaj pa Obama, ali si je prislužil Nobelovo nagrado za mir? On zagotovo ne, kvečjemu tisti beli ameriški volivci, ki so prav zaradi želje po miru in pravičnejšem svetu volili temnopoltega predsednika. Prav pod njegovim vodstvom sta NSA in CIA presegle vse okvire kršenja človekovih pravic (kaj drugega pa je vdiranje v zasebnost ljudi po vsem svetu).

Sicer pa, ali si lahko predstavljate, da bi v ZDA na volitvah za predsednika lahko kandidirala njihova disidenta Edvard Snowden in Julian Assange? Pri nas v Sloveniji je Jože Pučnik lahko kandidiral.

Sam sem preizkusil nekdanji jugoslovanski samoupravni socializem in takratno življenje pa sedanje v času samostojne in svobodne Slovenije, in to kot novinar, ki si je vedno vzel pravico, da pove, kar misli. Zame je prava svoboda to, da lahko dobiš delo, stanovanje in si ustvariš družino, torej nadaljuješ razvoj svoje vrste na višjem nivoju, kot so ti ga zapustili starši. Za sedanji čas pa tega ne morem trditi, pa ne zaradi tega, ker se nočem prilagoditi in boriti za življenje, kar je osnovna zakonitost vsake vrste, ampak ker se moram boriti proti svoji vrsti.

Svoboda je dejansko odvisna od denarja, saj tudi igrati za denar ne moreš brez njega, več kot ga imaš, več iger lahko igraš in za več denarja staviš. Več denarja imaš, bolj demokratična in pravna država je zate. Pa ne samo v Ameriki, ampak tudi pri nas.

Tudi to moramo vedeti, da so vsa prepričevanja o tem, da so varnostno obveščevalne službe in represivni organi, vključno z armadami v rokah demokratično izvoljenih poslancev in predsednikov samo velika farsa, televizijska burka za volivce. Farsa so tudi »strici iz ozadja«. Ti sicer imajo nekaj posredniškega vpliva, vsaj pri medijsko atraktivnih odločitvah, vendar njihovi šefi ali pravi »strici« so gospodarji kapitala.

Kako prepoznati nove ali sodobne fašizme?

To, kar sem napisal zgoraj, ni vse fašizem, je pa v njem veliko posledic fašizma in tudi želja po fašizmu. Ta naša demokracija je farsa, mogoče bi pa bila pravilnejša oznaka *vojni invalid večnega boja za svobodo in demokracijo*.

Fašizem se skriva. Sedaj ga ne moremo več prepoznati po njegovih barvah in tudi ne znakih. Učinkovite strategije in metode delovanja fašizma je prevzela marsikatera oblastniška organizacija, politična stranka ali

skupina, ki se bori za oblast, prevzela je njegovo strategijo in metode delovanja, celo njegova osnovna ideologija je po večini mutirala in se stopila ali skrila v nekaterih drugih »-izmih«. Najbolje jih prepoznamo po ciljih, ki se začnejo z željo po prevladi, nato po čim večji in popolni oblasti, tja do oblasti nad celim svetom. Zato so jim v največjo napoto vsi svobodoljubni ljudje, najhujši sovražnik pa komunizem, ki ne samo da zavrača individualno lastnino kapitala in vsega, kar posameznikom ali elitam omogoča oblast, ampak jim to celo nasilno jemlje.

Njihove metode boja se začnejo z lažmi, splošnim kritizerstvom, nasilnimi demonstracijami, pretepi, anarhijo in kaosom. Obenem govorijo o novem redu, disciplini, pravičnosti ... Nato nastopijo tisti, ki propagirajo šovinizem, nacionalizem, fanatizem in seveda antikomunizem, za njimi pa ti, ki obljublajo red in napredek. Ali pa tisti, ki prinašajo red in demokracijo z letalonosilkami.

Ti gradniki fašizma se lahko skrivajo tudi v boju za demokracijo, celo za edini »pravi komunizem« ali pa boga. Uporablja se jih glede na razmere in cilje, poudarja najprej samo enega in šele nato druge počasi ponovno združuje, seveda v sedanjemu času, prostoru in razmeram prilagojeni obliki. Označujejo se s posebnimi znaki, ki izražajo moč ali pa celo strah. Praviloma se temu primerno tudi oblačijo v posebne barve, ki simbolizirajo strah, teror ali smrt, in se organizirajo v skupine, ki so že ali pa se imajo namen oborožiti. Še najbolj nevarni fašisti pa so danes skriti v temnih oblekah s kravato.

Sodobni fašizem se še najbolj skriva v manipulacijah množic. Te so se seveda spremenile, vendar z razvojem medijev in pop kulture še bolj razvile. Če ste spremljali dogajanje ob razpadu Jugoslavije, ste lahko ugotovili, da so nekateri politiki zelo enostavno kopirali fašistične metode propagande in jih nadgrajevali z manipulativno močjo strahu in vojne, kot da je Goebbels še vedno živ in v tem času doktoriral. O tem pa več kasneje.

Fašizem se danes bolj skriva kot kaže, to pa zaradi obremenjujočega »slovesa«, kot tudi formalne zakonodaje, ki se je hotela distancirati od fašistične. Razen psihopatov in skrajno predrznih fašistov, ki bi radi obudili škvadrizem, se danes ljudje ne oblačijo več v uniforme kot v prejšnjem stoletju, ne hvalijo se s skritim orožjem, tudi za antisemite in rasiste vseh vrst se sami javno ne oklicujejo. Pravi fašizem ni v obujanju starih simbolov, ampak v načrtnem gojenju fašističnih klic, ki se kažejo kot sovražni

odnos do vse svobodomiselne levice, priseljencev in nato naprej do drugače spolno usmerjenih, drugače mislečih ... Neonacistični obritoglavci z nacističnimi oznakami so samo orodje potuhnjenega in prilagojenega fašizma, stalno opozorilo in po potrebi udarni provokatorji.

»Rock proti komunizmu«

Med najbolj opaznimi neonacističnimi skupinami ali organizacijami novega časa je Blood & Honour (Kri in čast), za katero se je še dolgo razlagalo, da gre za vrsto glasbe in to tam daleč od nas.

Blood & Honour je mednarodna neonacistična politična mreža, ki jo družijo specifična glasba in povečevanje nacizma. Kot glasbena muha je začela delovati v Veliki Britaniji s koncerti, imenovanimi *Rock proti komunizmu*. Rock je namreč bil nekoč glasba študentskih protestov in upora proti ameriški agresivni politiki, zlasti vietnamski vojni. Najbolj znani mirovniški glasbeni zvezdniki so bili John Lennon in Yoko Ono, Bob Dylan, Pink Floyd in številni drugi, pa tudi tipične komercialno usmerjene skupine, kot npr.: The Beatles, Rolling Stones in The Doors. Nekateri so jim celo očitali komunistično usmerjenost. Tudi nekoč zloglasni *punk rock* je izšel kot protest mladih iz obubožanih delavskih naselij. V novih časih, ko so v šolah pozabili na poučevanje o fašizmu, kapital pa se ni nehal bati komunizma, je bilo treba počistiti spomin na protestniški rock dolgolasecev in ustvariti novo obritoglavo in tetovirano neofašistično kulturo.

Tudi glasba je lako odlično orodje, zlasti za širjenje idej. Tako se je ta ideja skupaj z glasbo razširila po vsem svetu in ustvarila se je prava mreža nacionalnih glasbeno bojevnih organizacij, ki imajo pod svojim napisom Blood & Honour poudarjeno tudi ime svoje države. Poleg njihovih znakov najdemo še številne druge, stare in nove, ki se jih vidi celo na nogometnih tekmah, kot npr.: keltski križ, ki je neke vrste »praznak« rasističnih in fašističnih simbolov. V teh primerih gre pogosto samo za mladinske subkulture, ki na osnovi zunanjih znakov netijo sovraštvo do drugih. Te so sicer nevarne, vendar niso ideološko vezane na kapital ali njegovo politiko, predvsem pa so množična baza za bolj radikalne organizacije. Nevarnejše so te druge, ki so sestavni del političnih strank.

Naslovnica ene izmed številnih skladb, ki jih lahko poslušate na YouTube (Vir: isti)

Novinar Erik Valenčič je o ponovnem prebujanju fašizma posnel dokumentarni film, ki je nekaj strahu pred tem zanesel tudi med televizijske gledalce, a kot izgleda, ga ni med za to pristojne državne institucije in politike. Poleg organizacije Blood & Honour Slovenija, Headhunterse, Slovenske radikale in Avtonomne nacionaliste med desničarske skrajneže Valenčič uvršča še skupini Tukaj je Slovenija in Hervardi. To je neke vrste novačenje in urjenje prostovoljcev, novih bojnikov, ki bi se radi izkazali v najbolj negativni obliki človeške kulture.

Ekstremizmi pa niso samo politični, kjer prevladujejo desničarski, fašistični fanatiki, mednje moramo šteti tudi verske fanatike vseh veroizpovedi, zlasti pa tiste, ki se danes grede terorizem, in tudi staliniste. Vse te skrajneže, ali vsaj večino tistih, ki bi radi pokazali svojo moč, organiziranost, krutost in še marsikaj, pa lahko pritegne vsaka ideologija, ki jim ponudi možnost, da se izkažejo. Ne smemo pozabiti, da sam terorizem nikoli ne prinaša več demokracije, ampak kvečjemu večjo prisilo, zakonske omejitve demokracije in svobode posameznikov. Na terorizem torej moramo gledati tudi s tega zornega kota, komu bo koristil.

Fašizem se še vedno skriva tudi v terorizmu, ki ga je v sodobnem svetu vedno več. Terorja ne povzročajo samo tisti, ki si želijo priti na oblast, ampak tudi tisti, ki so že na oblasti. To so ugotovili že italijaski fašisti, ki so oboževali civilizacijo starega rimskega imperija, v kateri je bilo pobijanje sužnjev za užitek zabavo in šprort nekaj povsem normalnega, celo požiganje Rima. Za svoj boj za oblast in tudi kasneje za njeno utrjevanje so se zelo pogosto posluževali prav terorističnih dejanj,

kot npr.: požiganje delavskih domov, tiskarn, hranilnic, slovenskih kulturnih domov, celih vasi ... Hitler je nato ukazal zažgati parlament, razbijati judovske trgovine in banke ... zažigati ljudi. Teror je najboljša oblika zastrahovanja, preusmerjanja pozornosti, obtožuje druge in na ta račun izvaja nov teror.

Ne pustimo se presenetiti. Danes se pravi fašizem ne skriva samo za protikomunizmom, verskimi in ideološkimi fanatizmi, ampak tudi za lažnim domoljubjem in celo demokracijo. Nevarni so zlasti tisti politiki, ki so obsedeni z državo, narodom, vojsko in nacionalno varnostjo ali strahom pred notranjimi ali tujimi sovražniki. Še vedno gradijo najprej na nacionalizmu, pri tem pa jim kot nalašč pridejo prav razni spori s sosedi, nerešena mejna vprašanja. Če sporov ni, jih je treba ustvariti.

Zelo radi ustvarjajo nove sovražnike in celo sovražne narode. Tako so zaradi političnih interesov ali točneje glasov na volitvah nekateri izkoristili celo nedorečenost meje za ustvarjanje sovraštva s sosednjimi Hrvati, pa čeprav vsa zgodovina dokazuje, da smo bili vedno v nekem kulturnem, gospodarskem in političnem sožitju, da so v vojnah naši partizani sodelovali z njihovimi, domobranci pa z ustaši. Na mejo na Dragonji so hodili demonstrirati predvsem predstavniki strank, ki povečujejo tiste, ki so med drugo svetovno vojno sodelovali pri genocidu in etnocidu nad upornim junaškim delom lastnega naroda.

Ob novih selitvah narodov pa postaja najvišji as sovraštvo do priseljencev. Tudi med Slovenci je veliko ksenofobije, ki je pravo gojišče fašizma. Ta se ni pokazala samo v času osamosvojitve, ampak tudi leta 2015 ob veliki begunski krizi. Takrat je na pojave fašizma opozorilo tudi Društvo novinarjev Slovenije, ki je v dopisu članom jasno povedalo: *»V javnosti smo zaznali fašistoidne, ksenofobne in militantne izjave, naperjene proti beguncem. Pozivanje k nasilju, razširjanje nestrpnosti in stereotipov, ksenofobne izjave in populizmi so nehumane in neprimerne, celo kaznive oblike izražanja, ki ne sodijo v civiliziran javni diskurz.«*

Ne gre samo za sovražni govor, ampak za fašizem.

Eni od sedanjih mutacij fašizma bi lahko rekli tudi ksenofašizem, ki je svobodo govora sprostil celo na nivo sovražnega govora. Ko je avgusta 2015 Janšev oboževalec Sebastjan Erlah na tviterju zapisal, da bi bilo treba begunce postreliti, če bi se državni meji približali na 500 metrov, je tožilstvo ovadbo zoper njega zavrglo z obrazložitvijo, da s svojimi

izjavami ni ogrozil javnega reda in miru. Nihče tudi ni reagiral na pravo ploho sovražnega govora, ki so ga je v času begunske krize razkrivali ljudje na spletu in v pismih bralcev. Ali vas to ne spominja na čas vzpona fašizma v Italiji, Nemčiji? Demokracija in svoboda javne besede podpisanih ali anonimnih v teh primerih niso pravica, ampak orožje.

Ksenofašizem pri nas ni ravno nov pojav iz časov begunske krize, ampak je že iz časov bana Natlačena in nato skoraj do vrelišča pogret v času osamosvajanja, saj je takrat vladajoča desnica poleg rušenja vsega iz časov socializma skupaj s tako imenovanimi liberalci rušila tudi tako imenovano »enakost in bratstvo« (*égalité, fraternité*) jugoslovanskih narodov, ki naj bi bila ostanka komunizma.

Kaj pa izbris iz registra stalnih prebivalcev več kot 25 tisoč priseljenih ljudi z juga Jugoslavije, ki smo jih v času prejšnje države sami vabili sem kot delovno silo? Kako smo te ljudi pustili celo brez pravice do socialnega zavarovanja, šolnin ipd., ali to ni fašistično dejanje? Pa ne samo te, izbrisali so tudi tiste Slovence, ki so bili rojeni v tujini, na primer v Trstu ali Buzetu in vse življenje živeli na naši strani meje! Ko sem delal radijsko oddajo o teh izbrisanih leta 1996, sem pri birokratih, ki so to izpeljali (po večini so bili priseljenci iz notranjosti Slovenije), čutil prav neko prav fašistično sovraštvo do teh ljudi, dejansko domačinov, enako kot pri italijanskih fašistih v Trstu do Slovencev.

Do izbruha sovraštva manjka zelo malo, to nam pričajo celo dogodki na nogometnih tekmah, kjer se v te namene izkorišča celo športne navijače. Dovolj, da se vmes postavi nekaj političnih skrajnežev in huliganov, pa se nestrpnosti naleze vsa množica na stadionu, tudi tistih, ki so na tekmi prisotni preko televizijskih zaslonov.

Fašisti zelo radi pripisujejo svoje največje zločine, napake, iztirnjenost, pokvarjenost ipd. svojim nasprotnikom. Temu nekateri rečejo projekcija, drugi pa preprosto, da na druge gledajo skozi svoje oči. Vendar ne gre samo za gledanje, pri tem seveda prenašajo na druge tudi vse svoje negativnosti kot so posesivnost, nestrpnost, sovraštvo, svoje iztirnjenosti očitajo ali pripisujejo tudi drugim ... tudi zato se fašističnim stranka tako zelo pozna značaj njenega vodilnega politika, pa naj se sklicuje na demokracijo kolikor hoče.

Za obnavljanje fašizma je zelo primerna tudi metoda potvarjanja zgodovine, zlasti že potrjenih zelo bolečih zgodovinskih »resnic«, rušenje moralnih vrednot, rehabilitacije nekdanjih fašistov in njihovih

kolaborantov pa celo izkrivljanja Inštituta za narodno spravo. Nato se začne napadati zakonodajno in izvršno oblast, ki naj bi bila nadaljevanje nekdanje, in celo sodstvo ter medije. Spomnite se mesece trajajočih protestov Odbora 2014 pred sodišči in RTV ob zadevi Patria. Kot se je kasneje razvedelo, je bilo med temi, ki so jih vozili na proteste v Ljubljano, tudi veliko plačanih ali drugače nagrajenih protestnikov.

Ko se taki protesti razširijo, jim hitro sledi spreminjanje zakonodaje in pripravljane pravnih »lukenj« za izvajanje trše politike, ter novi oblastniški zakoni, kakršne so naši predniki spoznali pred drugo svetovno vojno, pa ne samo v Italiji in Nemčiji, ampak pa tudi v Jugoslaviji, kot npr. Obznana.

Glavni nasprotniki teh novih oblastnikov so, tako kot vedno v zgodovini, svobodomiselni in napredni ljudje, voditelji izkoriščanih množic in nosilci napredka, tako takrat kot tudi danes. Tudi v begunski krizi niso bili pravi nasprotniki muslimanski priseljenci, ampak domači humani in svobodoljubni levo usmerjeni državljani, ki so jih sprejemali, ker so hoteli na človeški način prebroditi to strašno dogajanje.

Nogometni ali politični navijači Maribora na derbiju z Ljubljano leta 2015 z velikim transparentom proti migrantom in keltskim križem med slovenskimi zastavami (Vir: www.demokracicni-socializem.si/)

Danes res ni več takega proletariata, kot je bil nekoč, tudi vedno manj je marksistično ozavešenih komunistov, vendar ti se lahko še vedno povežejo z ostalimi preganjanimi množicami in oblikujejo skupno fronto proti fašizmu. Po drugi strani pa lahko novi fašisti povežejo svoje

nasprotnike v neke nove konstrukte. Spomnimo se, kako so nekoč povezovali komunizem z judovstvom, ki naj bi pripravljala skupno zaroto proti vsemu človeštvu. Kljub strahu pred njimi so jih vseeno razglašali za »podljudi«. Res, da so nekateri Judi lastniki velikega kapitala, a imeli so tudi vodilne znanstvenike in filozofe, ki so kazali svetu nove možnosti razvoja družbe in celo upora izkoriščevalcem: Mojzes, Kristus, Marx, Freud in Einstein so bili Judje, ki so odpirali puščavo in morje vsemu človeštvu.

Fašistične sile se - tako kot vse, ki hočejo prevladati svetu - zelo rade medsebojno povezujejo, sklepajo vojaške pakte in finančne dogovore. Za uvajanje ali utrjevanje fašizma znotraj svoje države se »notranje sile« zelo pogosto poslužujejo »zunanjih«, kar je zelo razumljivo, saj so odločujoči vrh kapitala, glavni gospodar in tudi njegove »strokovne službe« v drugih velikih državah in varnih oazah. V ozadju gre tudi za boj za prevlado med njimi samimi, nova razmerja sil, delitve, kontrolo širših regij in seveda za boj proti razvoju dejanskih svoboščin, da se lahko narodi razvijajo po svoji naravni in njim lastni poti. Oni trdijo, da je pravilna le njihova »pot v demokracijo«. To se ne dogaja samo v Ukrajini, tudi v nedanji Jugoslaviji se je. Iz tega se pa lahko marsikaj naučimo.

SODOBNI PROTIFAŠIZEM

Fašizem je v človeški družbi stalno v taki ali drugačni obliki stalno prisoten. Želje po totalni oblasti del naše civilizacije in se v svojem bistvu ne spreminjajo, z razvojem se spreminjajo le pogoji za njihovo delovanje. Z mutacijami in tudi porastom novin oblik fašizma se počasi ozaveščajo tudi novi protifašisti, a žal je novi prikriti fašizem neprimerno bolje podprt z mediji in predvsem s kapitalom.

Če se spomnimo na prafašizem se je v času rimskega imperija kot prvi protifašizem razvilo krščanstvo. Mogoče bi lahko rekli, da je pred njim bilo to že judovstvo. Oboje je danes okuženo z novimi oblikami fašizma, judovstvo s cionizmom, krščanstvo pa klerofašizmom, prav tako kot se je komunizem okužil s stalinizmom. V življenju pač poteka stalni boj med dobrim in slabim.

Prvi ali klasični antifašizem se je razvil v Italiji in Nemčiji. Spomnimo se, koga so jih njihove tajne policije in škvadre polovile in pozaprle, toliko so jih, da jim je še zaporov zmanjkalo pa so morali narediti taborišča s prav njim namenjenimi dobrodošlicami *Arbeit macht frei*. S širjenjem njihovih osvajanj in strahom pred njimi se je širil po vsem svetu. Danes bi lahko rekel, da ga še najbolj čutimo v ZDA in tudi v državah nekdanjega vzhodnega bloka. Razumljivo tam, kjer se pojavlja. Na Vzhodu je najmočnejši v Ukrajini, kjer so se kar množično in z orožjem uprli novi fašistoidni oblasti. Med protifašističnimi in tudi protirasističnimi organizaciji sta najbolj znani AFA in Antifa, ki sta aktivni v različni državah evropskih državah in celo v Izraelu ter Ameriki. Te antifašistične niso organizirane in se razen po svetovnem spletu ne povezujejo. Po oblikah delovanja so bliže anarhistom, kot pa sindikalnim gibanjem in komunistom. Zaradi zakrivanja obrazov in nejasne ideologije so lahko plen desnice in njihovih sejanj razdorov. Delujejo zelo spontano in različno, predvsem na uličnih protestih, včasih tudi nasilno. V ZDA so se antifašistična gibanja okrepila šele ob zmagi Trumpa, ki ga zaradi nekaterih njegovih izjav in dejanj označujejo kot fašista.

Pri nas se kot odpor temu našemu in svetovnemu mutiranemu in skritemu fašizmu poleg borčevskih združenj razvijajo in rastejo razna združenja, ki temeljijo na našem domačem uporništvu, kot na primer TIGR, Puntarji, Vstala Primorska, pa tudi Gotof si. Vsi skupaj pa preveč gradijo samo na trenutni potrebi po upor, premalo iščejo vzroke, dogodke ali razmere in načine, kako se jim upreti, kako protifašizem kot

temelj demokracije vnesti v kulturo in gene. Za razvoj novega fašizma v Sloveniji morajo svoj del krivde prevzeti tudi »prenovljene« leve ali samooklicane leve stranke, ki so pozabile na antifašizem in celo s posmehom gledale na tiste, ki smo opozarjali na prebujanje fašizma. So pa to nevarnost na srečo začeli odkrivati mladi, iz novih razmer samorasli uporni in svobodomiselni levičarji.

Nekdanja borčevska organizacija se je s časom osula, vendar vanjo so se prav zaradi napadov desnice začele včlanjevati mlajše generacije, predvsem otroci borcev in njihovi somišljeniki. Ta organizacija skrbi predvsem za ohranjanje vrednot narodnoosvobodilnega boja, kot so svoboda, enakopravnost, poštenje, bratstvo in enotnost med ljudmi ter seveda tudi protifašizem, saj ta vključuje prav vse prej navedene ideale. Ob organiziranih vsestranskih napadih na NOB in spreobračanju zgodovine se pri nas premalo poudarja prav slednje, to je boj proti fašizmu, pa ne samo staremu, ampak tudi novemu. To prisotnost starega in novega fašizma se očitno čuti pri vseh desno usmerjenih strankah, zlasti delu katoliškega klera in SDS, kjer posamezniki ali njihovi glasniki ne napadajo samo vrednot NOB, ampak skušajo prikazati domobranstvo in vso kolaboracijo z italijanskim fašizmom ter nemškim nacizmom kot obliko boja za ohranitev slovenstva in katoliške vere, pa čeprav ali prav zato, ker so njihovi predniki sodelovali pri etnocidu in genocidu nad lastnim narodom. Ob tem pa seveda poudarjajo tudi boj proti komunizmu, prav s tem pa kažejo na svojo posebno slovensko obliko fašizma.

Še huje: s tem, kar je naša desnica počela po prevzemu oblasti z denacionalizacijo ali vračanjem premoženja nekdanjim razlaščencem, celo sodelavcem okupatorja, predvsem pa z razprodajo nekdanjih družbenih podjetij, zlasti bank, dokazuje, da nadaljuje tradicijo slovenske fašistične kolaboracije. Novi ali stari fašizem dokazuje tudi izbris desetisočev ljudi iz drugih bivših republik in to je le nadaljevanje politike bana Natlačena.

Naš izvirni steber protifašizma je tudi rodoljubna organizacija TIGR, ki ji posvečam nekaj več pozornosti zaradi tega, ker jo sedaj ob ponovnem vzponu zelo izkoriščajo za razne manipulacije in izkrivljanje zgodovine, delitev naroda in za izkrivljanje vloge komunistov, ki so bili prva žrtev fašizma in tudi prvi protifašisti. To pa počenja prav desnica, nosilka fašizma, pa ne smo italijanskega, ampak tudi tistega v Sloveniji, ki je po znani Obznani sodelovala pri preganjanju tigrovcev. Ob vsej legendarni vlogi teh prvih antifašistov v Evropi je treba povedati, da jih je

bilo po nekih ocenah zgodovinarjev le nekaj več kot 1000, morda največ 2000, da so bili več kot zdesetkani že pred začetkom vojne in postali pri ljudeh heroji že pred njo. Ob tem je treba spomniti, da pa je bilo komunistov in njihovih mladih skojevcev na deset tisoče, s partizani in njihovimi aktivisti pa na sto tisoče. Tigrovci so se vsi, razen redkih izjem, prvi priključili partizanom. Predvsem pa so bili komunisti svetovna sila z milijoni članov, ki so se borili proti fašizmu na vseh frontah sveta. Sam tigrovcev ne bi prešteval, saj so bili in ostajajo del narodovega duha: vsak Primorec je v sebi nosil nekaj tigrovstva, večina tudi komunističnega ali vsaj prakomunističnega. Torej bi morali seštevati tudi odstotke. Najbrž je neizpodbitno, da so bili Primorci kar v 99 odstotkih veliki domoljubi in tudi protifašisti.

TIGR je bil za večino ljudi najprej simbol domoljubja in šele nato protifašizma, komunisti in socialisti pa so vsaj načelno bili na prvem mestu antifašisti in šele nato domoljubi, saj so slednji na prvo mesto postavljali izkoriščane ljudi delavskega razreda, ne pa samo naroda. Vsekakor so v skupnem imenovalcu oboji imeli besede upor, narod, protifašizem in, kar je najpomembneje, svoboda. TIGR je bil bolj prisoten na podeželju, in še to samo pred vojno, komunisti pa v mestih in mestom bližnjih slovenskih vaseh. Z začetkom vojne so se ljudje začeli pospešeno včlanjevati odbore OF, slovensko komunistično partijo (prej so se lahko samo v italijansko), mladina v SKOJ, ženske pa v AFŽ, ki je deloval pod vplivom komunistov. Večina komunistov, s podeželja pa sploh, je najprej izpostavljala nacionalno osvoboditev in šele nato razredno.

Ob današnjem govorjenju in pisanju o TIGR-u bi morali več pozornosti nameniti že omenjeni zelo prefinjeni ali zahrbtni igri Velike Britanije, ki so ji nekateri posamezniki celo nasadili. Prav s tem se danes okoriščajo neki mrhovinarski kvazi zgodovinarji, ki trdijo, da so bili tigrovci antikomunisti in zavezniki Angležev, h katerim je zbežal tudi jugoslovanski kralj. Ne, le tako kot že pred prvo svetovno vojno in tudi po njej, so se vedno borili za priključitev k jugoslovanskim narodom. Poznam primere Hrvatov iz Trsta, ki so v času fašizma obiskovali edino slovansko šolo v Trstu, to je srbsko, nato pa so šli skupaj z nekaterimi Slovenci in Srbi v srednje šole v Zagreb, kjer so bivali v istrskem dijaškem domu.

Slovenski protifašizem je torej predvsem boj proti hlapčevski miselnosti naroda in prodanim kolaboracionistom, ki še vedno prodajajo in razprodajajo v preteklosti in na novo ustvarjeno slovensko narodno bogastvo. Slovenci se v svojem zadovoljstvu o nacionalni potrditvi premalo

zavedamo prav vloge boja proti fašizmu, brez tega ne bilo sedanjih meja, zagotovo bi bili brez Primorske in najbrž tudi Štajerske. Ljubljanska pokrajina pa sama ne bi ostala slovenska, saj se je kratkih štirih letih okupacije poitalijančila (in nato ponemčila) bolj kot Primorska v več desetletjih.

Nevarnosti fašizma se najbolj zaveda Primorska, to pa zagotovo predvsem zaradi svojih izkušenj iz časov italijanske okupacije med obema vojnama, zato ima koprška borčevska organizacija že v svojem imenu na prvem mestu napisano, da je *Združenje protifašistov*. Žal edina.

NE SMEMO POZABITI

Ljudje zelo radi pozabljamo. To je naša naravna oblika zaščite pred preobremenjevanjem našega umskega sistema. Nekateri politiki, njihovi novinarji in celo zgodovinarji zelo radi prav namerno in z določenimi cilji pozabijo na čas, na to, kar je bilo prej, in na to, kar je bilo potem. Zgodovino, dogodke in celo zakone začnejo razlagati z današnjega zornega kota, in to od tistega dejanja ali trenutka, ki njim ustreza. O vzroku in posledicah ni niti sledu.

Fašizem človeštvu ni prinesel napredka znanosti, pa čeprav so njihovi znanstveniki merili lobanje, da bi dokazali večvrednost svoje rase. Z vojnimi grozotami so dokazali kvečjemu obratno. Tudi nove filozofije ne, pa čeprav je menda Hitler pisal novo sveto pismo. Prav tako ni razvil nove umetnosti, vredne te besede, niti tiste množične ne, ne takrat, ko je bil na vrhuncu svoje moči in oblasti, kot tudi ne sedaj, ko je razvezal svoje palice in se te povezujejo z novimi »-izmi«
sedanjega časa. Prinesel je sovraštvo, vojne, pobijanja, mučenja in razčlovečenja množic, ki se z grozno vojno in »ognjemetom«
atomske bombe za konec ni končalo, ampak ostaja v nas, kot neka neuničljiva materija.

Najprej ne smemo pozabiti na **pra-fašizem**, ki je v nas ali bolje rečeno ostankih rimske kulture od še od pra-časov. Ta je olimpijske igre miru spremenila v gladiatorsko klanje ljudi za zabavo, nato pa s križanjem božjega sina spremenila božjo ljubezen do svojih ljudi v strah pred križanjem, torej pred oblastniki na zemlji. Današnji oblastniki ne križajo več, jih ne pribijajo na križ, saj so našli neprimerno bolj učinkovite metode zastraševanja ljudi. V absurd, še življenje brez dela je lahko tako.

Ne smemo pozabiti, da **je bil fašizem načrtno razvit, da bi se zaustavil razvoj naprednih idej, zlasti pa komunizma**. Ker pa so vsi napadi na Sovjetsko zvezo, razvoj fašizma in druga svetovna vojna samo krepili njeno moč, je moral kapital spremeniti svojo strategijo in taktiko podrejanja sveta, tako da je moral popuščati sindikatom in levim strankam. Delavski in tudi srednji razred se je vsaj do pojava neoliberalizma lahko zahvalil za razvoj sodobne evropske socialne države prav Sovjetski zvezi in tudi Jugoslaviji. To se je še najbolj dokazalo po razpadu Sovjetske zveze in vzhodnega bloka ter v novih krizah, s katerimi je kapital zelo hitro nadoknadil izgubljeno, dobesedno okradel srednji razred in ga skupaj z »uvoženo delovno silo«
spravil v novo prekarno razmerje.

Prav tako ne smemo pozabiti, da je bil prav fašizem kriv najprej za ves predvojni teror, nato za drugo svetovno vojno in vse grozote, ustrahovanja, zapiranja, mučenja, požiganja in množične poboje nedolžnega prebivalstva, na koncu pa posledično tudi za povojne poboje. Če ne bi bilo tistega prej, ne bi bilo tudi tega, kar je sledilo. Ker se fašizem ni rodil po volji boga, ampak velikega kapitala in tudi visokega cerkvenega klera, ki se je oddaljil ne samo od boga, ampak tudi svojih ovčic, so vzročno prav ti krivi za vse to, kar se je dogajalo pred vojno, med njo in tudi po njej, v času hladne vojne, pa tudi za to, kar se iz tega vzroka še vedno dogaja.

In ne nasedajmo lažem, zavajanju in razdvajanju.

Ne smemo nasesti tistim, ki kot fašizem razumejo samo nacizem, to počnejo zato, da bi pozabili na izvirne fašizme, klerofašizem, ustaštvo, domobranstvo in vse druge oblike fašizmov, ki imajo iste korenine, skupne cilje in iste grehe. Predvsem pa, da bi nam zameglili vzroke.

Danes gre za načrtno zoževanje pojma fašizem in njegovo poenostavljanje na diktaturo. Mladi zgodovinar Univerze na Primorskem dr. Borut Klabjan je ob praznovanju primorskega praznika v Postojni dejal: »Uradna evropska retorika je v zadnjih dvajsetih letih zgodovino 20. stoletja tako poenostavila, da si zdaj stojita nasproti dva jasno definirana protipola. Na eni strani nemški Hitlerjev nacizem, na drugi strani sovjetski Stalinov komunizem. Preprosto. Iz zmage nad tema dvema totalitarnima sistemoma, naj bi vzklikal feniks liberalne demokracije, ki nam omogoča svobodo in blagostanje. Enostavno. To je razlaga, ki se širi zato, da bomo lahko razpolagali z mitom o skupni evropski zgodovini in hkrati lahko pometli pod preprogo vsa neprijetna vprašanja, ki bi izvirala iz drugačnega branja naše preteklosti. Vsi smo bili pač žrtve zdaj enih, zdaj drugih, ničesar nismo krivi.«

Ne smemo pozabiti, da fašizem ni samo nacizem in da **nacizem ni samo antisemitizem ali preganjanje Judov**, ampak da se je začel s preganjanjem svobodomiselnih ljudi, zlasti komunistov, od narodov pa najprej Slovencev in Hrvatov, in to osemnajst let pred kristalno nočjo. Cilj tega je bil osvajanje sosednjega ozemlja in uničevanje sosednjih narodov, pravi pa obvladanje vsega svobodnega človeštva, totalna oblast. Nemški narod je priznal svoje genocidno obnašanje do Judov, ne pa tudi do Rusov in drugih Slovanov. Grška kriza je jasno pokazala, da Nemci tudi do

Grkov niso očistili ali svojega večvrednostnega kompleksa in želje po oblasti. Pozablja se na japonski genocid nad Korejci, Kitajci in drugimi podjarmljenimi narodi. Še hujši so Italijani, ti so z zakonom o fojbah in eksodusu nas, svoje žrtve, obsodili za krvnike. Tako sramotno obračajo zgodovino, da to dokazujejo celo s fotografijami, na katerih oni pobijajo naše ljudi.

Slovenski domobranci in njihovi zagovorniki trdijo, da oni niso bili nacisti, da torej niso pobijali Židov, da niso bili fašisti, saj niso zganjali etnocida nad Primorci, oni so bili le borci proti brezbožnemu komunizmu. Še huje, da so bili le domoljubi in da tudi danes so le to, ne pa novi fašisti. Ne verjemite njihovemu zlaganemu domoljubju, to je še vedno tako kolaboracionistično, kot je bilo med vojno, in še vedno fašizem.

Stari imperializem ali fašizem naših sosedov, vsaj do nas Slovencev, je še vedno živ, prav tako slovensko kolaboracionistično domobranstvo, hrvaško ustaštvo, srbsko četništvo in vse podobno, kar se je iz nekdanjih fašizmov razvilo in preoblikovalo, od fašistoidne politike kapitala do verskega ali nacionalističnega fanatističnega terorizma.

Ne smemo si delati utvar, da bi se fašistoidni veliki kapital dokončno zadovoljil, če bi s tega sveta popolnoma zbrisal ideje komunizma, socializma, upornišтва ... Če to doseže, se bo na vse načine spravil na ostale svobodomiselnje ljudi, recimo na ekologiste, ki mu z obrambo narave zmanjšujejo dobičke, in celo na tiste vernike, ki sanjajo o božji pravičnosti že na tem svetu.

In naprej: **nekateri celo trdijo, da je fašizem opravičljiv**, ker se je boril (ali se še bori) proti komunizmu. Pri tem pozabljajo, da so se tisti, ki so se na strani fašistov borili proti komunizmu, borili tudi proti svobodoljubnemu delu svojega naroda in vsem ostalim ljudem, ki so si želeli svobode, da so sodelovali pri pobijanju lastnega naroda, celo v strelskih vodih, požiganju vasi, da so bili prav oni tisti, ki so Italijanom in Nemcem ovajali ljudi, ki so jih nato ti zapirali v uničevalna koncentracijska taborišča. Pozablja se, da so bili tudi med temi nesrečniki večinoma verni ljudje, tako kot med partizani. In da se je vse to dogajalo še pred povojnim pobojem vojnih zločincev, ki se niso hoteli predati. Ti, ki danes to trdijo, prav s tem dokazujejo, da so fašisti.

Na fašizem očitno nismo imuni.

Na to, kar nas osebno ne boli, kar ne prizadene nas, ampak samo druge, se običajno požvižgamo. V sodobnem svetu se to grdo itak dogaja samo na ekranu, mogoče tudi realno kje, vendar daleč onstran morja. Tisti, ki pa se nismo navzeli Mussolinijevega menefregizma, se tudi danes sprašujemo: Kaj narediti, da bomo zaustavili te poboje, klanja, mučenja, izkoriščanja, nepravilnosti ... ? Kako izkoreniniti, zaustaviti ali vsaj opozoriti ljudi na ta fašizem?

Smo na križišču. Obstaja več poti: ena je bližnjica, to je pot revolucije proti temu velikemu kapitalu, ki smo jo preizkusili, a se je množica vsa prašna in utrujena vrnila nazaj na to križišče in sedaj tava v novem prahu. Druga je položna pot, a ne vemo, kam gre, prej ali slej pa nas bo pripeljala na cilj. Nekoč so rekli *Vse poti vodijo v Rim*, a v to nisem prepričan, saj muslimani pravijo, da nas peljejo v Meko.

Pikro šalo na stran. Ne iščimo vzroka v narodih, tudi ne smo v njegovem nacionalizmu, rasizmu in fašizmu, ampak v vzrokih, v sistemu in tistih, ki ta narod ali vernike z različnimi vzvodi usmerjajo na to pot. Predvsem zmanjšujemo pogoje za razvoj fašizma, in razvijamo cepiva proti njemu, to pa so zagotovo vrednote antifašizma. Vendar tudi besede kot so svoboda, demokracija, enakopravnost, bratstvo, so brez dejanskega odpravljanja pogojev za razvoj fašizma premalo. Pokažimo ljudem te vzvode in jih skupaj zdrobimo.

Najprej je treba **postaviti pravo diagnozo fašizma**, da bomo vsi vedeli, kaj je fašizem, zakaj in kako nastaja, kako se širi in oživlja. Nehati se moramo zavajati, da so to samo obritoglavci, ki rišejo kljukaste križe in žalijo Jude. Pri tem gre večkrat (a ne vedno) samo za neke vrste protestništva mladih, iskanje, nasedanje. Pravi fašizem vsebuje predvsem željo po totalni oblasti. Želi si podrediti ves kapital pa tudi vso produkcijo in družbeno nadstavbo, to je kulturo v širšem smislu, v katero sodijo tudi politika, oblast in pravni sistem, pa seveda ljudi. Kaj je fašizem morajo vedeti vsi, tako politična levica kot tudi desnica in politična sredina, in še bolj tisti, ki jih politično opredeljevanje ne zanima. Šele ko bodo to vedeli in se tega zavedali, bo mogoče vzpostavljati imunost pred fašizmom in drugimi deviantnimi razvojnimi potmi. Pa še najpomembnejše: tega bi se morale začeti zavedati tudi vse cerkve in politična desnica. Ta del cerkve, ki se tega zaveda, kot npr. primorski duhovniki v času fašizma ali pa kot vsaj izgleda danes tudi sam papež Francišek in njegovi sledilci, lahko dosežejo veliko več kot najbolj borbena proletarska levica. Oni lahko že v

zarodku nove desnice izločajo gene fašizma, saj levica, ki je na drugi strani tega družbenega loka, lahko te gene pobija le od daleč.

Drugo je **širiti poznavanje in predvsem razumevanje zgodovine v osnovne in srednje šole**, podučiti mlade s strokovno podprto zgodovino in jo povezati s sedanjim časom ter tako preprečiti njeno politično in medijsko izkrivljanje. Dejstvo je, da je v Sloveniji, razen na Primorskem, prostovoljno ali prisilno z okupatorjem sodeloval zelo visok odstotek ljudi, v ljubljanski škofiji večina, na Koroškem, Štajerskem in Gorenjskem pa so bili moški vpoklicani v redno nemško vojsko in številni med njimi so se hoteli izkazati. Med tistimi, ki niso oblekli belogardistične, domobranske ali nemške uniforme, pa je bilo veliko takih, ki so svoje sodržavljane ovajali. Tudi če pri sosedih ali milici zanje niso vedeli, so ti ljudje svojo slabo vest prenašali naprej na svoje potomce, pa ne s kesanjem, ampak z iskanjem opravičil in ustvarjanjem sovražnikov. Številni so svojim otrokom in vnukom prenesli nekaj svojih spominov, a tega, kar so oni grdega počeli drugim, zagotovo niso povedali. Ti so sedaj po manj znanih principih izbirnega iskanja, nato izpostavljanja prav določenim informacijam in prav tako izbirnega pomnjenja veliko bolj dojemljivi za vse tiste informacije in propagandne dejavnosti, ki njihove prednike prikazujejo v boljši luči ali pa celo kot nesrečne heroje. Ti so tako postali še hujši bojovníki od svojih prednikov, njihovo obnašanje pa spominja že na pravi revanšizem.

Tretje je **vztrajni razvoj kulture**, tako posameznika kot družbe, zlasti znanja, umetnosti in moralnih vrednot. To je velika naloga vseh, a ker to ni mogoče, bi morala to kot prva prevzeti vsaj šola in javna radiotelevizija, ki si je ne bi mogla prisvojiti nobena agresivna stranka. Rabili bi tudi »javni internet«, ki bi zaščitil resnico in preprečil ne samo laži, ampak predvsem manipulacije. Razvoj obče kulture očitno ob sedanjem razvoju tehnike zelo zaostaja, tudi razvoj svetovnega spleta ne kaže bistvenih premikov na tem področju. Kulturo in prej omenjeno znanje bi morali razumeti tudi kot gradnike naše osebne samozavesti – še vse preveč gradimo samo na nacionalni ali verski. Zanimivo je, kako se ljudje med seboj parimo in razmnožujemo ne glede na narod vero ali raso, kako lahko razvijamo posamične ljubezni, ne moremo pa se zoperstaviti tistim, ki nas ločujejo, hujskajo in za svoje interese uporabljajo tako za klavce kot žrtevna jagnjeta. Še vedno sprejemamo napačno razlago zgodbe o Abrahamu. Res je bil velik vernik, ampak še bolj neumen fanatik, to mu je na

svoj način povedal tudi Bog, ko je mu je preprečil žrtvovanje ljubljenega sina.

Pri obči kulturi bi posebej izpostavil odkrivanje resnice o bogovih, ne samo tistih na nebu, ampak tudi malih bogovih in njihovih prerokih, ki se sami oklicujejo tu na Zemlji. Čeprav je ateizem skozi novejšo zgodovino prikazovan kot politika, je vendarle vrednota, ki jo je in jo še razkriva človek s svojim znanstvenim in filozofskim dožemanjem tega sveta.

Četrto je **učinkovito delovanje pravne države**, vključno z njenimi represivnimi organi, ki morajo v skladu z moralnimi in pravnimi normami skrbeti za osnovni red in mir v družbi, ki sta nujna pogoja za njeno delovanje, torej tudi preprečevati oživljanje fašizma, manifestacij nasilja, sovraštva in nestrpnosti. Imamo slabo zakonodajo, ki je pozabila na ljudi in moralo, in še slabše sodstvo. Nujno bi morali z zakonom prepovedati neofašistične organizacije in uporabo ter širjenje fašističnih simbolov, gesel in propagandnega gradiva ter ustanavljanja raznih zasebnih, strankarskih in društvenih paravojaških skupin, razen veteranskih. Zavedati se moramo tudi prave vloge organov prisile, ti pač morajo delovati, tako kot v našem telesu še vedno deluje imunski sistem in bele krvničke. Če ti ne delujejo, se bodo v kritičnih razmerah ponudili drugi »redoljubi«.

Peto ali prvo je stalno dograjevanje in **utrjevanje demokratične države**, ki temelji na dejanski demokraciji, ne pa na zgolj formalni parlamentarni in strankarski. Sodobna država bi morala graditi na civilni družbi in samoupravi, ne pa na strankah, ki vse delajo predvsem v svojo korist. Vztrajati je treba na priborjenih človekovih svoboščinah in pravicah, svobodi javne besede in medijev, in jih tudi razvijati ali nadgrajevati skladno s splošnim družbenim razvojem. Prav tako je zelo pomembno tudi ozaveščanje in aktiviranje civilne družbe, ki mora od oblasti ali države zahtevati spremembe. Vendar ob tem ne smemo pozabiti, **da se je fašizem razvil prav v demokratičnih državah** ali točneje v tistih, kjer je bilo toliko demokracije, da je bilo že nevarno, da dejanski oblastniki izgubijo oblast. To potrjujejo vsi primeri od Italije, Španije, Nemčije pa tudi Čila, zato je treba hitro in javno opozarjati ali celo drugače ukrepati ob vseh njegovih pojavih.

Vse tri zadnje točke bi morali izkoristiti, za razkrivanje oblastnikov, njihovo izolacijo in preprečiti, da si prisvojijo oblast. Naučiti bi se morali ločevanja dobrega od slabega, pa ne samo na osnovi starih svetih pisem, ampak tudi novih izkušenj in znanj človeštva. Tudi tu bi morali narediti

korak na luno ali še kam dlje, vsaj s pogledom, fantazijo in razumom. Upori in revolucije so posledice, ne pa vzrok. Tudi eksodus Judov iz Egipta je bil upor, uvajanje monoteistične vere pa revolucija, vendar cerkvene oblasti se novih revolucij bojijo, zlasti po francoski, ki je prva priznala ateizem. Zakaj? Ker jim zelo godi tudi zemeljska oblast, zato se ukvarjajo s strahom pred posledicami revolucij, ne pa z vzroki, ki ljudi silijo v to.

Levica bi morala spremeniti načelni odklonilni odnos do vernih ljudi, cerkveni kler pa do nevernih: Predvsem je treba upoštevati, da veliko vernih ljudi vidi Kristusov nauk tako kot komunisti Marxov (in oba sta bila Juda). Podobno velja za muslimane. Žal so tolmači Svetega pisma in Korana vse skupaj tako spremenili in prilagodili svojim oblastniškim interesom, da pod vplivom politične in medijske manipulacije velikega kapitala tega še opaziti ne moremo. Dokler tega ne razbijemo, ne moremo naprej. Sam sem prepričan, da bi to bolje razbili skupaj, ali točneje: edino skupaj lahko to dosežemo. Če je enim in drugim res do ljudi, svobode, bratstva, enakopravnosti, demokracije ali pa do božjega nauka, potem to morajo razumeti, sicer so ali butci ali pokvarjeni oblastniki.

Levica goji skepsa, desnica dogmo. Kristus je nejevernemu Tomažu njegov dvom ali skepsa štel v dobro, a njegovi nasledniki so nejeverne »Kopernike« množično obsojali in zažigali. Po raznih podatkih je rimska inkvizicija obsodila in na grmadah zažgala več deset tisoč oseb, španska pa kar več sto tisoč. Skepsa, pa čeprav je temelj sodobne znanosti, še vedno ni posebej cenjena, zlasti v politiki in službah. Ali si lahko predstavljate, da ste skeptični do šefovega predloga, politikovega mnenja, duhovnikove vere, novinarjeve resnice ... Sedaj vas ne zažgejo na grmadi, tudi ne razčetrverijo na trgu, ampak izpostavijo v službi in javnosti. Skepsa o božjih resnicah še danes ni cenjena, kaj šele zaželena. Ali si predstavljate, da bi muslimanski razlagalci Korana rekli, da je tista resnica o džihadu in 72 devicah, ki čakajo mučenika v nebesih, le laž. Kaj šele, da bi primerjali vrednost življenj na tem svetu in onih devic v onstranstvu! Fašizem ne dovoljuje dvomov, pri znanosti ali znanju nasploh pa bolj ceni doktorat o piki na črki i ali navoju $\Phi 5$ v matici, kot pa široko znanje, odprt svetovni nazor, sposobnost razumevanja povratnovzročnih zvez.

Ko razmišljam o fašizmu, se bojim še ene njegove transformacije, v kateri bo izkoristil vedno večje ozaveščanje in nezadovoljstvo z ekološkimi problemi, ki vodijo to našo civilizacijo v resno katastrofo. Ta strah mi potrjuje tudi Trumpov odstop od že sprejetih pariških obvez do

narave. Njegovo geslo »America First«, ki ni samo njegovo, ampak tudi od ameriških nacionalistov, predvsem njihovih velikih kapitalistov, pa me po vsebini spominja na nekdanja gesla Mussolinija, Hitlerja in Hirohita, ki so tako ali drugače postavljala na prvo ali edino mesto samo njihove države ali narode. Res je, da so tudi prejšnji ameriški predsedniki dejansko izvajali to politiko, vendar to Trumpovo izpostavljanje dokazuje, da je ta fašistoidni neoliberalizem že prešel v novo razvojno fazo. Tu bi lahko imeli upanje v tisto ameriško demokratično večino, in ob tem se spomnimo, da sta bili tudi Italija in Nemčija pred vzponom fašizma prav demokratični državi s celo prevladujočo levico.

Na koncu naj še enkrat poudarim: moramo se zavedati, da se fašizem lahko ponavlja in skriva v vedno nove oblike, ki so bolj prilagojene času in razmeram, in da se teh novih pojavov ne smemo ustrašiti, ampak se jim moramo takoj upreti, tudi če »diagnoza« še ni dokazana. Če se bomo ustrašili, so oni že dobili prvo bitko; če se bomo sprijaznili s strahom, nas bo vedno bolj strah, vedno težje se bomo uprli, obranili svojo svobodo in enakopravnost ljudi, ki sta nujna pogoja za dejansko demokracijo. Čim kasneje se bomo uprli, večje bodo žrtve!

Demokracija zmanipuliranih množic

Mogoče bo kdo rekel, kaj pa tvoji novinarji, mediji in manipulacije. Novinarji smo samo ljudje, taki kot drugi, mediji pa podjetja, vsi skupaj pa odraz razvoja naše družbe. Če bodo novinarji imeli znanje, kulturo ali splošno razgledanost in nekaj več poguma (pogoj za to pa je opora ali odnos družbe do njih) se pač ne bodo šli »ritolizništva«. Na manipulacijo pa se je treba privaditi, tako kot Primorci na burjo. Če veš, od kot piha, te ne more spodnesti.

Nekateri trdijo, da se fašizem v sodobni demokratični in enakopravni večnacionalni Evropski skupnosti ne more ponoviti, da se sicer lahko pojavljajo le močna nacionalistična ali druga desničarska gibanja v posameznih državah, ki pa jih ostale države s svojo tradicionalno svobodo in demokracijo lahko izolirajo. O tem nisem prepričan. V takih oblikah kot nekoč zagotovo ne, v novih pa je mogoče. Spomnimo se, da se je skrajna grška desničarska stranka Zlata zora razvila prav zaradi nemškega pritiska na Grčijo v času najhujše gospodarske krize. Zakaj pa sploh takšen podcenjevalni odnos Nemcev do Grkov? Ali vas ta ni spomnil na tisti nekdanji v času druge svetovne vojne, ko so nekdanji barbari napadli

zibelko evropske kulture? Kaj pa vsa nestrpnost do beguncev? Ali vas ne spominja na nekdanje netenje sovraštva do Judov? Tudi pobijanje na Bližnjem vzhodu, v Afganistanu, ki sodi na Srednji vzhod, Ukrajini in še marsikje po svetu ima fašistične motive. To je še najbolj očitno v Ukrajini, saj tudi tu, pod pokroviteljstvom »bolj razvite in civilizirane Evrope« zahodni krščansko ali samo katoliško usmerjeni del naroda vsiljuje »bolj primitivnemu« svojo »edino pravo demokracijo«.

Prav s to »pomočjo« naših »prijateljev«, ki so na Bližnjem vzhodu sprožili serijo vojn, smo dobili tudi begunce in z njimi njihov pogled na demokracijo, tak seveda, kot so ga doumeli oni – to pa je neizprosni boj za preživetje. In nato naprej za nadvlado. Najcenejše orožje, zlasti za tiste, ki imajo veliko otrok in nimajo veliko izgubiti, je teror. Evropa pa ob tem razvija novo obliko ksenofobije, se zapira v domove, marsikje pa pripravljajo tudi svoje bojovnike. Ob politiki, ki jo vodi naša vedno bolj populistična in partitokratična demokracija, ki ni sposobna vključevati priseljencev v normalno življenje, ampak jih še vedno tako kot nekoč Jude stiska v geto, se marsikdo sprašuje, kaj se bo »izleglo« iz teh kukavičjih jajc, ki jih k nam pošiljajo z bojnih žarišč. Upam, da to ne bo tista ameriška demokracija, ki je domorodce Indijance spravila v rezervate.

Evropa pa molči tudi o resnici sedanjih vojn. Molčala je in mirno gledala, ko so hrvaški, srbski in ostali jugoslovanski nacionalisti začeli razbijati državo, tudi potem, ko so srbski, hrvaški in muslimanski fašistoidni nacionalisti množično pobijali po Bosni in Hercegovini. Nizozemski vojaki so se celo umaknili in Srbom prepustili Srebrenico. Ukrajinskim prevratnikom je celo pomagala. Molčala in lagala je sama sebi o vzrokih za finančno krizo, begunsko krizo, in tako bo najbrž še naprej.

Kaj pa mi Slovenci? Mi imamo sedaj vsi kavbojke, pijemo coca-colo, hodimo v Sparove templje in vedno bolj poredko na volitve. Svobodno lahko govorimo vse, kar hočemo o našem predsedniku države, ne pa o nekaterih predsednikih desničarskih strank, saj če ti pridejo do prave oblasti, se nam lahko slabo piše. Med nami je tudi vedno manj hlapcev, pa ne zaradi tega, ker bi se spreminjali odnosi, ampak zato, ker je vedno več brezposelnih, ki niti za hlapca ne morejo. Imamo sicer vojsko z negativno oceno, ki ji ukazujejo tujci, vendar brez skrbi, tujci nas ne morejo okupirati, saj smo se obdali z žico, in to sami.

Po popolnem razkolu naroda, ki je bil potreben zaradi rehabilitacije lastnega fašizma, pa smo narod spravili skupaj s praznikom samostojnosti in enotnosti. Torej smo samostojni in enotni.

Državljeni vedo bolj čutimo, da se država ali vsaj njena birokracija vedno bolj obnaša do nas, kot da smo mi zaradi nje, ne pa ona zaradi nas. Tiste, ki ji včasih nasprotujemo, celo sovraži. Za državo namreč nismo najprej *suvereni*, to je nosilci oblasti, ampak davkoplačevalci, molzne krave, nazaj pa dobimo le toliko, kot si izborimo. A kaj, ko je tudi sodni sistem prav tako porušen kot vse ostalo. Celo veterani, ki so jim z zakonom vzeli prispevek za dopolnilno zdravstveno zavarovanje, so ga po ukinitvi tega varčevanja lahko ponovno dobili samo, če so se z novo prošnjo ponovno poklonili državni birokraciji. Država je postala sama sebi namenjen privilegirani sistem, vedno bolj podoben Mussolinijevemu, saj s svetovno nadvlado finančnega kapitala ni več sistem, ampak samo organ tega sistema. Celice in organi pa nimajo svojih lastnih možganov, ampak samo živčevje, po katerem prihajajo ukazi in odzivi, če pa se te celice ali organi uprejo, so za sistem rakave in morajo hitro na rezanje in kemoterapijo. Žal se pri tem ne odpravlja vzrokov, to pa je pohlepno oblastništvo. Oblastništvo pa je že na oblasti, zato kot rezanje uporablja vojne posege, kot kemoterapijo pa medijsko manipulacijo, ki lahko iz celic, predvsem možganskih, izpere še tiste ostanke pameti, ki se sproti nabirajo na osnovi izkušenj, opažanj in samostojnega sklepanja. Kaj pa je s temi še skritimi in tajnimi »biološkimi zdravili«, kot so meteorološka in tiha orožja, ki naj bi jih za te namene uporabljali, pa se še ne ve.

Fašizem je živ, zato mora ostati živo tudi nekdanje geslo tigrovcev, nato borbeni vzklík partizanov, danes pa še vedno ponosni pozdrav oza-veščenih protifašistov: *Smrt fašizmu – svoboda narodu*.

Kolofon spletne izdaje

Naslov: Fašizem za Butalce

Avtor: Miloš Ivančič

Lektorica: Vesna Tomc Lamut

Oblikovanje: Miloš Ivančič

Samozaložba

Koper, maj 2023

Tiskana publikacija je izšla leta 2018.

Zapis CIP

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI](#)-ID [177909507](#)

ISBN 978-961-07-1898-7 (PDF)

O avtorju

Miloš Ivančič je Koprčan, po rodu je iz Osapske doline, rojen pa je bil leta 1948 v Trstu. Študiral je na FSPN v Ljubljani, kjer si je pridobil naslov univ. dipl. novinar. Kot študent se je preživljal s pisanjem za razne časopise, delom na Radiu Koper in RTV Ljubljana. Sodeloval je tudi pri nastajanju Radia Študent. Diplomiral je na temo Radio Koper - Capodistria, kjer je bil tudi zaposlen do upokojitve. Na radiu je opravljaj najzahtevnejša novinarska in uredniška dela. Kot odgovorni urednik je na novo postavil slovenski program kot obmejni in manjšinski, izpeljal ločitev valov, vpeljal kontaktne in v živo vodene oddaje, programsko postavil Studio Nova Gorica in razvil sodelovanje z Radiem Trst. Program je vodil tudi v času osamosvajanja in slovenske vojne in ga nato leta 1992 podaljšal v celodnevnega.

Miloš Ivančič je kot radijski novinar poleg urejanja in vodenja pripravil veliko intervjujev, reportaž in drugih oddaj trajne vrednosti, kot so Primorski kraji in ljudje ter Slovenci ob meji. S svojimi oddajami je odkrival posebnosti primorskega prostora, ki ga je razdelila meja, krivice, ki se godijo Slovincem v Italiji, pa tudi zanimive in manj znane zgodbe, ki so zaznamovale zgodovino teh krajev. Serije oddaj govorijo o vojnih dogodkih med NOB in slovensko osamosvojitveno vojno, o primorskih beguncih, fojbah, zgodovini radia, računalništvu ipd.

V mladosti je pisal pesmi in zapisoval ljudsko izročilo, kasneje pa življenjske zgodbe in izdal razne publikacije – med temi omenimo pesniško zbirko Črne češnje, literarnozgodovinsko novinarsko zgodbo Peruti tržaškega aborigina, Lebič: zgodbe pozabljenega eksodusa, Roža Osapska: zgodba zgodb iz Osapske doline, Abitanti so v Istri, Fojba Laži, Primorska dežela, Ko so v Gabrovici zorele češnje, Prekomorci in druge. Na spletu in v pripravi za izdajo pa ima še več del.

Več lahko preberete na <http://freeweb.t-2.net/okno/>.